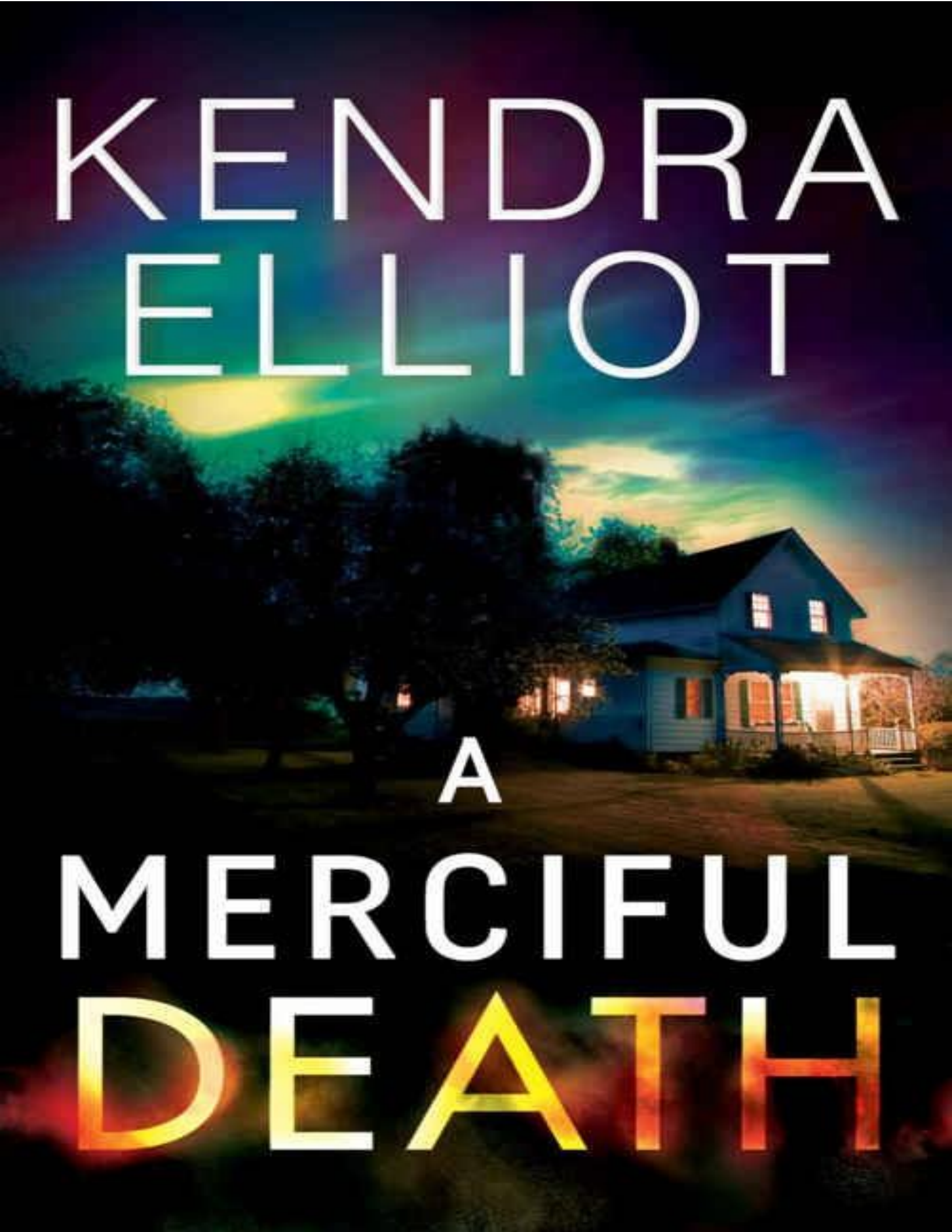
KENDRA
ELLIOT
A
MERCIFUL
DEATH

Kendra Elliot

A Merciful Death

(O moarte crudă)

Seria: Mercy Kilpatrick # 1

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Mercy Kilpatrick se întreba pe cine a enervat la biroul FBI din Portland.

A coborât din mașină și a trecut pe lângă cele două SUV-uri ale șerifului din Deschutes County pentru a studia proprietatea din jurul casei singuratice din zona împădurită de la poalele munților Cascade. Ploaia lovea capota lui Mercy, iar respirația ei plutea în aer. Și-a băgat capetele buclelor lungi și negre în haină, observând cantitatea mare de resturi din curtea casei. Ceea ce pentru oricine altcineva ar părea a fi o serie de garduri vii crescute și grămezi întâmplătoare de gunoi, ea a identificat imediat ca fiind un sistem de direcționare atent planificat.

„Ce mizerie", a spus agentul special Eddie Peterson, care fusese repartizat temporar cu ea. „Se pare că aici locuiește un acaparator."

„Nu e o mizerie." Ea a arătat cu gestul gardul viu spinos și o grămadă uriașă de fier vechi ruginit. „În ce direcție te fac acele obiecte să vrei să mergi?"

„Nu în direcția aceea", a afirmat Eddie.

„Exact. Proprietarul a îngrămădit în mod deliberat toate gunoaiele pentru a-i ghida pe vizitatori către acea zonă deschisă din fața casei, împiedicându-i să se plimbe pe laterale și în spate. Acum uită-te în sus." Ea a arătat spre o fereastră cu scânduri de la etajul al doilea, cu o deschidere îngustă tăiată în centrul ei. „Gunoiul lui îi poziționează pe străini exact acolo unde îi poate vedea." Eddie a încuviințat din cap, surpriza traversându-i fața.

Casa lui Ned Fahey fusese greu de găsit. Drumurile de pământ și pietriș nu erau marcate, iar pentru a găsi casa ascunsă adânc în pădure a trebuit să urmeze indicațiile precise, bazate pe kilometraj, date de șeriful districtului. Mercy a observat acoperișul metalic ignifug și sacii de nisip stivuiți la șase metri în fața casei. Cabana cu aspect obosit era departe de orice vecini, dar aproape de un izvor natural.

Mercy a aprobat.

„Ce-i cu sacii de nisip?” mormăi Eddie. „Suntem la o altitudine de patru mii de picioare”.

„Masă. Masa oprește gloanțele și încetinește băieții răi. Iar sacii de nisip sunt ieftini.”

„Deci era nebun.”

„Era pregătit.”

Simțise un miros ușor de putrefacție în curte, iar când a urcat treptele pridvorului spre casă, acesta a lovit-o în plin. *E mort de câteva zile.* Un ajutor de șerif din Deschutes County, cu fața de piatră, le-a întins ei și lui Eddie un registru pe care să-l semneze. Mercy s-a uitat la verigheta simplă a agentului. Soția lui nu avea să fie fericită când va ajunge acasă cu miros de cadavru lipit de haine.

Lângă ea, Eddie respira greu pe gură. „Să nu vomiți”, i-a ordonat ea în șoaptă în timp ce-și strecura cizmele de unică folosință peste cizmele de ploaie din cauciuc.

El a scuturat din cap, dar expresia lui era îndoielnică. Îi plăcea Eddie. Era un agent isteț, cu o atitudine pozitivă, dar era un tânăr orășean și ieșea în evidență aici, în sălbăticie, cu tunsoarea lui de hipster și ochelarii lui de tocilar. Pantofii lui scumpi din piele, cu tălpi grele, nu vor mai fi niciodată la fel după noroiul din curtea lui Ned Fahey.

Dar arătau bine.

Obișnuiau să arate bine.

În casă, s-a oprit să examineze ușa din față. Era din oțel. Ușa avea patru balamale și trei zăvoare; zăvoarele suplimentare erau poziționate lângă partea superioară și inferioară a ușii.

Fahey construise o apărare excelentă. Făcuse totul corect, dar cineva reușise să treacă de barierele lui.

Asta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Mercy a auzit voci la etaj și le-a urmat. Doi tehnicieni de la locul crimei i-au îndrumat pe ea și pe Eddie pe hol, către un dormitor din spatele casei. Un bâzâit din ce în ce mai puternic a făcut stomacul lui Mercy să se întoarcă pe

dos; era un sunet despre care auzise, dar pe care nu-l experimentase niciodată pe propria piele. Eddie a înjurat în sinea lui când au intrat în dormitorul lui Fahey, iar medicul legist și-a ridicat privirea din examinarea unui corp umflat de pe pat.

Mercy avusese dreptate cu privire la sursa zgomotului. Camera vibra de zgomotul scăzut al muștelor care descoperiseră orificiile cadavrului. Evită să se uite cu atenție la burta umflată care îi încordase nasturii hainelor. Fața era cea mai rea. De nerecunoscut în spatele ecranului negru al muștelor.

Medicul legist le dădu din cap agenților când Mercy se prezentă pe ea și pe Eddie. Mercy a ghicit că medicul legist nu era cu mult mai în vârstă decât ea. Era micuță și zveltă, ceea ce o făcea pe Mercy să se simtă anormal de înaltă.

Dr. Natasha Lockhart se prezentă, își scoase mănușile și le puse pe cadavru. „Am înțeles că era cunoscut la FBI", spuse ea, ridicând o sprânceană.

„Este pe lista de interdicție de zbor", a spus Mercy. Lista era una dintre puținele pe care FBI le folosea pentru persoanele teroriste de urmărit. Ned Fahey era pe ea de mai mulți ani. Cadavrul de pe pat avea o istorie de contacte cu guvernul federal. Cetățenii suverani și milițiile de dreapta erau compania lui preferată. Din rapoartele pe care Mercy le citise pe drumul lung de la Portland, își dăduse seama că Fahey vorbise mult, dar nu fusese în stare să acționeze. Fusese arestat de mai multe ori pentru distrugeri minore ale proprietății federale, dar întotdeauna altcineva fusese capul de afiș. Acuzațiile penale ale lui Fahey păreau să alunece de pe el ca și cum ar fi fost acoperit cu teflon.

„Ei bine, cineva a decis că nu mai are nevoie de domnul Fahey în preajmă", a spus doctorul Lockhart. „Trebuie să fi dormit adânc ca să nu-l audă pe criminalul nostru intrând în casă și punându-i o armă împotriva frunții."

„Împotriva?" a întrebat Mercy.

„Da. Chiar și sub toate muștele, pot vedea tatuajul prafului de pușcă în pielea din jurul orificiului de intrare. O gaură frumoasă înăuntru și una afară. Prin și prin. O grămadă de putere în spatele cartușului pentru a trece atât de curat." Dr. Lockhart rânji la Eddie, care se clătinase ușor în timp ce stătea lângă Mercy. „Muștele se îndepărtează destul de ușor. Pentru o clipă."

„Calibrul?" a întrebat Eddie cu o voce sugrumată.

Dr. Lockhart a ridicat din umeri. „Mare. Nu un amărât de douăzeci și doi. Sunt sigură că veți găsi glonțul înfipt în ceva dedesubt.”

Mercy făcu un pas înainte și se ghemui lângă pat, aruncând o lanternă pe dedesubt, cu intenția de a vedea dacă glonțul intrase în podea, dar spațiul de sub pat era înțesat cu recipiente de plastic pentru depozitare. *Bineînțeles că este.*

Se uită prin cameră, observând cuferele rezistente stivuite ordonat în fiecare colț. Știa exact cum vor arăta dulapurile. Depozite de la podea la tavan, etichetate și organizate cu grijă. Fahey locuia singur, dar Mercy știa că vor descoperi suficiente provizii pentru a ține o familie mică până în următorul deceniu.

Fahey nu era un acaparator; era un prepper. Viața lui era centrată pe pregătirea pentru TEOTWAWKI.

Sfârșitul lumii așa cum o știm noi.

Și el a fost al treilea prepper din Deschutes County care a fost ucis în propria casă în ultimele câteva săptămâni.

„V-ați ocupat de primele două decese, Dr. Lockhart?”, a întrebat ea.

„Spune-mi Natasha”, a spus ea. „Vreți să spuneți celelalte două crime ale prepperilor? Am răspuns la prima, iar un asociat s-a dus la a doua. Pot să vă spun că prima moarte nu a fost frumoasă și ordonată ca asta. A luptat pentru viața lui. Crezi că au legătură?”

Mercy dădu un zâmbet care nu spunea nimic. „Asta suntem aici să aflăm.”

„Dr. Lockhart are al naibii de multă dreptate în legătură cu prima moarte”, a spus o voce nouă în cameră.

Mercy și Eddie s-au întors pentru a descoperi un bărbat înalt, colțuros, cu o stea de șerif, care îi studia pe amândoi. Privirea lui devenea nedumerită pe măsură ce zăbovea pe ramele groase ale ochelarilor negri ai lui Eddie. Fără îndoială, locuitorii comitatului Deschutes nu vedeau prea multe hip-uri din anii 1950. Mercy făcu prezentările. Șeriful Ward Rhodes părea să aibă șaizeci de ani. Deceniile de expunere la soare îi creaseră linii adânci și pete aspre pe față, dar ochii îi erau limpezi, ageri și pătrunzători.

„Această cameră arată ca o petrecere de ceai în comparație cu scena crimei de la Biggs. Locul acela avea o duzină de găuri de gloanțe în pereți, iar bătrânul Biggs a ripostat cu un cuțit.”

Mercy știa că Jefferson Biggs avusese șaizeci și cinci de ani și se întreba cum de își câștigase titlul de bătrân de la acest șerif care era în aceeași grupă de vârstă.

Probabil un indiciu al atitudinii lui Biggs mai mult decât al vârstei sale.

„Dar niciuna dintre case - inclusiv aceasta - nu a fost forțată, corect?” a întrebat Eddie politicos.

Șeriful Rhodes a dat din cap. „Exact.” S-a încruntat la Eddie. „Ți-a spus cineva vreodată că arăți ca James Dean? Cu ochelari?”

„Mi se spune des asta.”

Mercy și-a mușcat buza. Eddie pretinse că era surprins de comparație, dar ea știa că îi plăcea. „Dar dacă nu există nicio intrare forțată aici, iar Ned Fahey dormea”, a spus ea, ”atunci cineva știa cum să intre în casă sau dormea și el în casă.”

„Poartă pijama”, a fost de acord doctorul Lockhart. „Nu știu încă ora decesului. Putrefacția este foarte avansată. Voi ști mai multe după testele de laborator.”

„Am examinat casa”, a spus șeriful Rhodes. „Nu există niciun semn că cineva ar fi dormit aici sau de intrare forțată. Mai există un dormitor, dar nu pare să se fi dormit în el de câteva decenii. Canapeaua de la parter nu are perne sau pături care să indice că a mai fost cineva aici.” A făcut o pauză. „Ușa din față era larg deschisă când am ajuns aici.”

„Să înțeleg că Ned Fahey era genul care își ținea ușile bine încuiate?” a întrebat Mercy pe jumătate în glumă. Scurta plimbare prin casă îi arătase un om care lua foarte în serios apărarea casei. „Cine a raportat moartea lui?”

„Toby Cox. Îi dă o mână de ajutor lui Ned pe aici. Trebuia să-l ajute pe Ned să mute niște lemne în dimineața asta. A spus că ușa era deschisă și când a văzut situația ne-a sunat. L-am trimis acasă acum câteva ore. El nu este destul de bine în cap, și acest lucru l-au zguduit.”

„Îi cunoști pe majoritatea locuitorilor din zonă?” a întrebat Mercy.

Șeriful a ridicat din umeri. „Îi cunosc pe majoritatea. Dar cine poate cunoaște pe toată lumea? Îi cunosc pe oamenii pe care îi cunosc”, a spus el simplu. „Această casă este departe de orice limită a orașului, așa că, ori de câte ori Ned avea o problemă, ne suna pe noi, cei din ținut.”

„Problemă? Cu cine a avut Ned probleme?” a întrebat Mercy. Ea înțelegea politica și comportamentele sociale ale orașelor mici și ale comunităților rurale. Își petrecuse primii optsprezece ani din viață într-un oraș mic. Locuitorii încercau să facă din treburile tuturor treburile lor. Acum locuia într-un complex de apartamente mare, urban, unde știa numele a doi dintre vecinii ei. Prenumele.

Îi plăcea să fie așa.

„Cineva a intrat odată în câteva din dependințele lui Ned. I-a furat quad-ul și o grămadă de combustibil. Era destul de supărat din cauza asta. Nu l-am găsit niciodată. Alte apeluri au fost plângeri de oameni care vânau sau încălcau proprietatea sa. El are zece acri aici, și granițele nu sunt marcate foarte bine. Ned a pus niște semne cu „**Nu intrați”,** dar nu poți acoperi prea mult teren cu ele. Obișnuia să tragă cu pușca pentru a speria oamenii. După ce s-a întâmplat asta de câteva ori, i-am cerut să ne sune mai întâi. Odată a speriat de moarte o familie de excursioniști.”

„Fără câini?”

„I-am spus să ia câțiva. A spus că mănâncă prea mult.”

Mercy a dat din cap. *Mai puține guri de hrănit.*

„Venituri?”, a întrebat ea.

„Securitate socială.” Șeriful Rhodes și-a răsucit buzele.

Mercy a înțeles. Era obișnuit ca tipii antiguvernamentali să facă scandal în legătură cu plata impozitelor sau cumpărarea de licențe, dar să nu *îndrăznească* să se atingă de securitatea lor socială.

„Lipsește ceva?” a întrebat Eddie. „Există cineva care ar putea măcar să știe ce lipsește?”

„Din câte știu eu, Toby Cox a fost singura persoană care a pus piciorul în casa asta în ultimii zece ani. Îl putem întreba, dar te avertizez că nu e genul cel mai atent.” Rhodes își drege glasul, cu o expresie șovină pe față. „Nu pot

s-o iau prea în serios, dar o să vă spun că Toby era îngrozit și divaga că omul peșterii l-a ucis pe Ned.”

„Ce?” a întrebat Eddie. „Un om al cavernelor? Adică preistoric?”

Mercy se holbă pur și simplu la șerif. Comunitățile aveau zvonurile și legendele lor, dar aceasta era una de care nu auzise niciodată.

„Nu, am dedus din discuția mea cu Toby că era mai degrabă un om al munților. Dar, cum am spus, el e ușor confuz. Băiatul nu are tot la mansardă. Nu pot să-i dau nicio greutate.”

„L-a văzut pe acest om al peșterilor?” a întrebat Mercy.

„Nu. Impresia mea a fost că Ned i-a spus povestea lui Toby pentru a-l speria de moarte. Se pare că a funcționat.”

„Am înțeles.”

„Dar avem un lucru interesant”, a spus șeriful. „Cineva a spart o unitate de depozitare de afară. Urmați-mă.”

Mercy a inspirat adânc aer proaspăt în timp ce îl urma pe șerif pe scările verandei. Acesta i-a condus prin pâlnia plină de gunoaie și la cincizeci de metri pe drumul de pământ înainte de a se abate pe o potecă. Ea a observat cu satisfacție că degetele de la picioare erau uscate în cizmele ei de ploaie vesele. Îl avertizase pe Eddie să se îmbrace corespunzător, dar el o ignorase. Nu era ploaie pe trotuarele de beton din centrul Portlandului; era o furtună în Cascade.

Noroi, tufișuri grele, râuri rătăcitoare și mai mult noroi. A aruncat o privire înapoi și l-a văzut pe Eddie ștergându-și ploaia de pe frunte, iar el a schițat un zâmbet ironic, aruncând o privire la pantofii lui plini de noroi.

Da.

S-au ferit pe sub o panglică galbenă de bandă a poliției care înconjura o magazie mică. „Tehnicienii de la locul crimei au procesat deja scena”, a spus șeriful Rhodes. „Dar încercați să aveți grijă pe unde călcați.”

Mercy a studiat mizeria de urme de bocanci încrucișate și nu a văzut un loc clar unde să pășească. Șeriful a trecut pur și simplu, așa că ea l-a urmat. Șopronul avea aproximativ cincisprezece pe douăzeci de picioare și era ascuns de rododendroni înalți. Din exterior părea că un vânt puternic ar fi aplatizat mica anexă, dar înăuntru Mercy a observat că pereții fuseseră puternic

consolidați și că încăperea era căptușită cu saci de nisip de-a lungul podelei de pământ.

„Lanțul de la ușă a fost tăiat. Ar trebui să spun că toate cele *trei* lanțuri de la ușă au fost tăiate”, s-a corectat șeriful. A făcut un gest către o gaură mare în pământ, lângă peretele din spate al magaziei. Capacul unui congelator vechi ieșea din gaură.

Cadavre?

Mercy a aruncat o privire în congelatorul îngropat. Era gol. A adulmecat aerul, simțind mirosul mentolat al unui lubrifiant pentru arme, despre care știa că unii pasionați de arme vorbeau, și o urmă de miros de praf de pușcă. Ned ascunsese un arsenal în pământ.

„Arme”, a afirmat ea categoric. Fahey avea trei arme înregistrate pe numele său. Nu ar fi muncit atât de mult pentru a ascunde trei arme. Ar fi putut depozita cu ușurință câteva zeci în congelatorul imens. Mercy se întreba cum controlase Ned umiditatea pentru arme. În ceea ce privește depozitarea armelor, asta nu era ideal.

„Era unul dintre acele umidificatoare mici fără fir acolo”, a afirmat Rhodes ca și cum i-ar fi citit gândurile. „Dar cineva trebuia să știe unde să sape pentru a găsi congelatorul.” A făcut un gest către grămezile de pământ proaspăt. „Mă întreb cât de bine a fost camuflat congelatorul. Ăsta nu e un loc în care aș veni să caut arme.”

„Știe cineva câte arme avea de fapt?” a întrebat Mercy. Șeriful a ridicat din umeri și s-a uitat în congelator. „O mulțime este presupunerea mea.”

„Ai spus că erau trei lanțuri care încuiau ușa?” a întrebat Eddie. „Pentru mine, asta strigă: „Am ceva de valoare aici”.” A arătat spre o tijă îngustă de oțel de pe podeaua murdară. „Dacă aș sparge trei seturi de încuietori și lanțuri și aș găsi o magazie goală, aș începe să o înfig în pământ până aș nimeri ceva.”

Cu siguranță, erau găuri înguste în locuri împrăștiate pe podeaua magaziei.

„Este un prepper”, a declarat Mercy. „E de așteptat să aibă o ascunzătoare de arme pe undeva.”

„Nu a fost nevoie să-l omoare în patul lui ca să-i fure armele”, a subliniat

Rhodes.

„Ei?”, a întrebat Mercy, cu urechile ridicate.

Șeriful și-a ridicat mâinile în defensivă. „Nu am nicio dovadă. Mă bazez doar pe cantitatea de muncă pe care o văd aici și pe numărul de urme de pași găsite în fața acestei magazii. Tehnicienii fac o comparație între cizmele lui Fahey și ale lui Toby Cox pentru a vedea ce a mai rămas. Ele ne vor spune câți oameni au fost aici.”

„Nu-l putem exclude pe Cox”, a subliniat Eddie.

Șeriful Rhodes dădu din cap, dar Mercy văzu regretul din ochii lui. Bănuia că îi plăcea acest Toby Cox care nu era „în toate mințile”.

Mercy îl plasă mental pe Toby Cox în fruntea listei sale de interogatorii.

Capitolul 2

„Vreau să văd celelalte două locuri ale crimelor”, i-a spus Mercy lui Eddie în timp ce conducea spre Eagle's Nest.

Cu coada ochiului, l-a văzut dând din cap în timp ce se concentra pe un dosar din poala lui.

„Amândouă sunt de cealaltă parte a Eagle's Nest”, a răspuns el. „O să scot locația primului.”

Cei doi agenți conduseseră direct de la Portland la ascunzătoarea lui Ned Fahey, după ce biroul lui Mercy schimbase mai multe telefoane cu agentul rezident superior supraveghetor (SSRA) din Bend. Celelalte două crime avuseseră loc mai aproape de orașul Eagle's Nest, dar locațiile erau încă la o jumătate de oră de biroul din Bend. Biroul din Bend avea nevoie de ajutor, îi explicase supraveghetoarea lui Mercy în timp ce le spunea celor doi despre misiunea lor temporară. Avea doar cinci agenți, puțin personal de sprijin și niciun agent specializat în terorism intern.

„Din cauza istoricului victimelor, numărul mare de arme lipsă din toate

cele trei crime ar putea indica faptul că cineva se pregătește pentru un eveniment de terorism intern”.

Cuvintele șefului ei îi răsunau în minte. Câteva zeci de arme lipseau de la locul primelor două crime, iar Ned Fahey îngropase o mare rezervă ilegală pe proprietatea sa.

Un eveniment. Un mod calm de a spune că un grup s-ar putea pregăti să atace o clădire federală. Sau mai rău.

Norii de ploaie se risipiseră în timp ce plecau de la casa lui Ned Fahey, iar acum cerul albastru își făcea apariția în timp ce se îndepărtau de pădurea mai densă, îndreptându-se spre altitudini mai mici. Pe măsură ce se îndepărtau de poalele munților, Mercy a zărit vârfurile albe ale munților Cascades în oglinda retrovizoare, încântată că putea vedea mai multe deodată. În copilărie, luase această priveliște de bună. În Portland, vedea în primul rând un vârf; într-o zi senină, mai putea vedea unul sau două. Dar în această parte a Oregonului central, unde cerul era adesea albastru, mai multe vârfuri străluceau.

De asemenea, aerul era mai curat.

Se îndrepta pe o porțiune dreaptă de autostradă, cu pini înalți pe ambele părți ale drumului.

„Hei. Copacii și-au schimbat culoarea”, a spus Eddie în timp ce se uita pe fereastră.

„S-au schimbat când am urcat pe Cascade Range. Aceia sunt pini ponderosa și sunt de un verde mai palid decât brazii cu care ești obișnuit pe partea noastră a Cascadelor. Trunchiurile sunt și ele mai roșii.”

„Ce sunt tufișurile argintii, cu aspect de mărăciniș de peste tot?”

„Arbuști de salvie.”

„Pădurea pare diferită aici”, remarcă Eddie. „Sunt încă copaci verzi uriași peste tot, dar subarboretul nu este deloc dens ca pe partea de vest. Sunt tone de pietre și aici.”

„Pinii se vor subția în curând. Și vei vedea hectare de terenuri de fermă și roci de lavă și tufișuri, în funcție de unde mergi.”

Mercy a observat că încheieturile degetelor îi erau albe când a apucat volanul. Conducea fără să stea pe gânduri, îndreptându-se instinctiv spre orașul

în care își petrecuse primii optsprezece ani din viață.

„Întoarce la următoarea la stânga”, i-a ordonat Eddie.

Știu.

„Am crescut în Eagle's Nest.”

Capul lui Eddie s-a ridicat brusc, iar ea a simțit cum privirea lui îi străpunge partea laterală a capului. Ea și-a ținut ochii pe drum.

„Nu cred că ți-ai amintit acest fapt acum două secunde”, a afirmat Eddie. „De ce nu ai spus nimic? Șefa știe?”

„Știe. Am plecat de acasă când aveam optsprezece ani și nu m-am mai întors. Chestii de familie, știi tu.”

El s-a mutat în scaunul lui ca să o privească. „Am auzit o poveste bună, agent special Kilpatrick. Spune-o.”

„Nici o poveste.” Ea a refuzat să se uite la el.

„Prostii. N-ai mai fost acasă de când aveai optsprezece ani? Te-au bătut? Fac parte dintr-o sectă?”

Ea a râs scurt. „Niciuna.” *Nu chiar.*

„Și atunci ce? Ai vorbit cu ei, nu? E-mail-uri? SMS-uri? Să pleci de acasă înseamnă că pur și simplu nu te-ai mai întors în oraș, nu?” El s-a uitat pe parbriz la copaci. „Nu am văzut nimic aici care să mă facă să vreau să conduc cele patru ore.”

Mercy și-a strâns buzele, dorindu-și să nu fi început conversația. „Nu a existat niciun contact. Nimic.”

„*Ce?* Ai frați?”

„Patru.”

„*Patru?* Și nu i-ai sunat sau nu le-ai trimis e-mailuri *niciodată?*” Ea a scuturat din cap, incapabilă să vorbească.

„Ce e în neregulă cu familia ta? Mama m-ar prăji dacă nu ar auzi de mine cel puțin o dată pe lună.”

„Ei sunt diferiți.” *Subestimare*. „Putem să nu discutăm despre asta chiar acum?”

„Tu ai adus vorba despre asta.”

„Știu că am făcut-o, și o să-ți povestesc mai târziu despre asta.” *Poate*.

Ea a luat ultimul viraj în Eagle's Nest și a condus pe drumul cu două benzi care știa că îi va duce prin centrul orașului.

A încetinit până la limita de douăzeci și cinci de mile pe oră. Numele nobil Eagle's Nest (Cuibul Vulturilor) implica faptul că orașul se afla pe un deal, cu vedere grandioasă asupra unei văi. Mințea. Eagle's Nest se afla pe un platou. Înălțimea orașului era de trei mii de picioare, dar la fel era și cea a sutelor de acri din jurul său. A trecut pe lângă școli, ridicându-și gâtul ca să vadă bine. Conform indicatoarelor ruginite, clădirea mai veche încă adăpostea liceul, în timp ce clădirea „nouă", mai mare, încă găzduia clasele K-8. Clădirea „nouă" fusese construită în anii '70, înainte ca ea să se nască. În spatele clădirii vechi a văzut luminile pentru terenul de fotbal și tribunele. Noi tribune roșii se aflau pe o parte a terenului.

Septembrie. *Ar trebui să fie un meci de fotbal în acest weekend.*

„Ai fost la școală acolo?" a întrebat Eddie.

„Da."

Drumul a luat o curbă bruscă. La stânga ei, fabrica de cherestea era încă închisă. Acoperișul era mai șubred decât își amintea, iar toate ferestrele erau acoperite cu placaj uzat. Semnul familiar dispăruse. Moara fusese abandonată când ea era destul de tânără, dar întotdeauna avusese un semn mare cu un panou cu mesaje în față. În adolescența ei, orașul folosise panoul înalt pentru a afișa datele evenimentelor cu litere nepotrivite, dar cu mult timp înainte de asta acesta pur și simplu proclamase: **Ne vom întoarce.**

Tot ce mai rămăsese acum era un stâlp de metal zimțat și rupt, iar Mercy a simțit un ac mic înfigându-i-se în inimă. Toată lumea avea obiceiul să verifice panoul pentru a lua pulsul comunității. Zilele de naștere ale persoanelor în vârstă. Târguri. Vânzări de prăjituri.

Acum probabil că postau pe pagina de Facebook a orașului.

Toată lumea din comunitate a jurat că fabrica de cherestea se va redeschide. O auzise de nenumărate ori. La un moment dat, orașul păstrase proprietatea morii liberă de gunoaie aruncate și înlocuise geamurile sparte de copiii proști. *„Cineva o va cumpăra. Trebuie doar să apară afacerea potrivită."*

Lipsa panoului de mesaje spunea că orașul își pierduse încrederea.

Moara fusese o victimă a economiei precare, a politicilor federale privind recoltarea arborilor și a măsurilor sporite de conservare. Acum părea o locație bună pentru a crea o casă bântuită de Halloween.

Ea a continuat să conducă. Dintr-o dată, clădiri cu un etaj și cu două etaje erau aliniate pe ambele părți ale străzii. Le-a scanat semnele. Câteva erau noi pentru ea, dar unele nu se schimbaseră. **Departamentul de Poliție Eagle's Nest, Primăria Eagle's Nest, Grand Movie Theater, Oficiul Poștal, John Deere Dealership.** A observat că o biserică fusese transformată în centru pentru bătrâni. Vechea casă Norwood se numea acum „Sandy's Bed & Breakfast".

Eddie a arătat spre un mic magazin. „Hei, arată promițător. Am nevoie de cofeină. Trage pe dreapta."

Mercy a tras într-un loc de parcare înclinat, amintindu-și cum a trebuit să învețe să parcheze în paralel când s-a mutat la Portland. Nu era o abilitate necesară în orașele mici. Cafeneaua Coffee Café ocupa o clădire în care, când era adolescentă, își petrecuse ore întregi răsfoind cărți second-hand. Arăta proaspăt și modernizat, iar semnul cu cafea marca Illy din vitrină sugera că proprietarii își luau cafeaua în serios. Magazinul era o floare mică și strălucitoare în griul deprimant al străzilor și al clădirilor obosite. S-a uitat în sus și în jos pe stradă. Treceau câteva camioane, dar nimeni nu se plimba pe trotuare.

Clopoțelul a zornăit când au deschis ușa. Mercy și-a descheiat geaca, apreciind căldura și mirosul de cafea.

„Bună ziua." O adolescentă a ieșit pe ușa din spatele tejghelei. „Cu ce vă pot servi?"

Era drăguță și zâmbitoare, cu o coadă de cal vioaie. Îi privea cu o ușoară curiozitate, dar era politicoasă și își păstra întrebările pentru ea. Mercy a studiat meniul de pe tablă chiar în fața ușii, în timp ce Eddie a făcut un pas înainte și a comandat ceva cu o doză triplă. Fata îi porni espresso-ul, iar Eddie se uită peste umăr la Mercy. „Ea ai putea fi tu acum douăzeci de ani", a spus el cu voce joasă, cu o întrebare în ochi.

Uh-oh.

Mercy s-a mișcat pentru a se uita mai bine la barista lor. Părul fetei era mai deschis, dar ochii și forma feței erau identice. *Fiica lui Pearl? A lui Owen?* Admiră mica piatră prețioasă din nasul fetei. Oricine ar fi fost, avea o înclinație rebelă. Părinții lui Mercy i-ar fi smuls cuiul de fiecare dată când l-ar fi văzut.

„O să iau un Americano. Aveți smântână grea în loc de jumătate și jumătate?" a întrebat Mercy în timp ce se apropia. Barista i-a întâlnit privirea, a dat din cap cu entuziasm și s-a întors să creeze raiul într-o ceașcă.

Oricine ar fi fost, vederea lui Mercy nu însemna nimic pentru ea. Mercy scoase un oftat de ușurare.

„Locuiți în oraș?" o întrebă Eddie pe barista în timp ce Mercy îl blestema în tăcere. Agentului îi plăceau oamenii și îi plăcea să le asculte poveștile. Începea o conversație în timp ce aștepta la coadă la magazinul alimentar.

Fata a zâmbit. „Chiar în afara orașului."

„Nu lucrezi singură aici, nu-i așa?"

La sclipirea de alarmă din ochii barmanului, Mercy l-a pocnit în braț.

„Adică... Nu sunt un ciudat. Mă întrebam de siguranța ta," spuse Eddie fără prea multă convingere.

„Ignoră-l", spuse Mercy cu un zâmbet menit să o calmeze pe fata speriată. „Are intenții bune și e inofensiv."

„Tatăl meu e în spate", a spus ea timid. Raza de soare i s-a scurs de pe față și l-a privit pe Eddie cu precauție.

„Asta e bine", a recunoscut Eddie. „Nu am vrut să te sperii."

Barmanul le-a întins cestile. Mercy a întins mâna după amândouă și a văzut cum privirea fetei se îndrepta spre partea stângă a lui Mercy, sub jachetă. „Faci parte din forțele de ordine", a spus fata în timp ce dădea din cap spre armă.

„Nu toată lumea de pe aici poartă?", a întrebat Eddie pe un ton glumeț.

„De obicei revolvere, nu Glock-uri". Interesul i-a aprins ochii. „Este asta din cauza bărbaților care au fost uciși recent? Am auzit că Ned Fahey a fost găsit mort în această dimineață."

Lanțul bârfei era în plină desfășurare.

„Kaylie? Totul e în regulă?”, a întrebat tăios un bărbat înalt care a păşit în uşa din spatele baristei, umerii lui largi umplând spaţiul.

Inima lui Mercy s-a oprit în timp ce se uita în ochii bărbatului. Şocul i-a măturat faţa.

„Sfinte Sisoe!”, a murmurat el.

„Tată!”

„Îmi pare rău, scumpo.”

Era mare şi brunet, cu o barbă groasă care nu încărunţise. Mercy nu-l văzuse niciodată cu barbă, dar şi-a recunoscut fratele instantaneu. Nu a vorbit, lăsându-l pe Levi să decidă ce să facă. El se uită de la ea la fiica lui şi apoi înapoi, luându-l pe Eddie în aceeaşi privire.

„Vii din afara oraşului să investighezi crimele?” l-a întrebat pe Eddie. „Nu mi-am dat seama că FBI-ul era implicat. Mi se pare ciudat.”

Mercy înghiţi în sec. Fratele ei o ignorase. *Dar* el ştia că erau de la FBI. Asta însemna că ştia cu ce se ocupă ea. Nu o abandonase complet.

„Venim când ni se cere ajutorul”, răspunse Eddie fără să se angajeze.

„Nu ştiam că l-a cerut cineva”, a spus Levi. S-a uitat la Mercy, toată recunoaşterea dispărând din ochii lui. „Cafeaua e din partea casei astăzi.”

„Apreciem asta, dar vom plăti”, a spus Eddie. A scos bani din portofel şi i-a aruncat lui Mercy o privire întrebătoare. *Ce naiba se întâmplă aici?*

Nu se putea mişca. Sau să vorbească. Degetele îi îngheţaseră pe cănile fierbinţi din mâini.

„Să ai o zi bună”, a spus Kaylie în mod automat, în timp ce îi înmâna lui Eddie restul.

El l-a pus în borcanul cu bacşişuri. „Şi tu.” El şi-a luat ceaşca din mâna lui Mercy, privirea lui încă o interoga.

Mercy s-a uitat o ultimă dată la nepoata ei şi apoi la fratele ei. Levi s-a întors şi a dispărut fără să o mai salute L-a urmat pe Eddie afară în frig şi s-a urcat în maşina lor. Îşi ţinea cafeaua cu ambele mâini, incapabilă să se uite la celălalt agent.

„Tipul ăla clar te ştia, dar nu a spus nimic”, a afirmat Eddie. „Şi din moment ce barista care arată *exact* ca tine este fiica lui, presupun că este fratele

tău?” Vocea lui a cedat la ultimul cuvânt.

Mercy dădu din cap și își sorbi cafeaua. *La naiba*. Uitase să adauge frișcă.

„Cine nu-și recunoaște sora? Nu că ai fi spus și tu ceva”, mormăi el. „Deci presupun că, oricare ar fi problema, e valabilă în ambele sensuri? Știai că era cafeneaua lui?”

„Nu.”

Eddie a suspinat și a luat o înghițitură lungă din paharul său de hârtie. „Îmi pare rău, Mercy. Nu e treaba mea.” A făcut o pauză de două secunde. „Spune-mi că știai că era nepoata ta.”

„Nu. Am bănuit-o odată ce mi-ai arătat-o, dar nu știam cărui frate îi aparține.”

„Știai că acest frate are copii, nu?”

„Unul.”

„Nu purta verighetă. Era căsătorit?”

„Nu. Când am plecat, prietena lui nu-l lăsa să o viziteze pe fiica lor de un an. Cred că asta s-a schimbat.” Mercy și-a lăsat cana jos și a pornit mașina. „Hai să mergem la celălalt loc al crimei înainte să se întunece complet.” A ieșit cu spatele din locul de parcare. Rușine cu o mică scânteie de furie îi înroșise fața. Nu mai auzise nimic de familia ei de cincisprezece ani.

Ce alte surprize o așteptau în Eagle's Nest?

Capitolul 3

Truman Daly a înjurat în sinea lui.

Urmărise vechiul Ford pickup timp de un kilometru, în timp ce acesta se învârtea pe autostrada rurală, șoferul ignorând cu desăvârșire vârtejul de lumini și sirenele de la vehiculul lui Truman. Trebuia să ia o decizie rapidă înainte ca Fordul să intre într-o parte populată a orașului. Truman îl cunoștea pe șofer și

se aștepta la o mustrare când, în cele din urmă, l-a adus pe Anders Beebe pe marginea drumului. O mustrare pe care o auzise deja de o jumătate de duzină de ori în cele șase luni în care fusese șeful poliției din Eagle's Nest. Bătrânul Ford a prins un cauciuc pe acostament și a supracorectat pe banda din sens opus, apoi a virat înapoi pe banda sa.

Anders trebuie să fie beat.

Luându-și decizia, Truman a accelerat și a tras Tahoe-ul departamentului pe cealaltă bandă, pregătindu-se să lovească aripa dreaptă din spate a bătrânului și să-l trimită în derapaj. În schimb, înainte ca Truman să poată lovi Fordul, un nor uriaș de abur a ieșit de sub capota lui Anders, care a ieșit de pe șosea și s-a rostogolit până la oprire. Truman a parcat în spatele lui și și-a dorit ca departamentul său să-și poată permite o cameră de corp pentru a înregistra iminenta conversație ciudată.

Cu o mână pe fundul armei, s-a apropiat de vehicul. Geamul era coborât sacadat de o manivelă. „Anders? Ești bine?", a întrebat el.

„*Ce naiba* ai făcut cu camionul meu?" Cuvintele bătrânului s-au precipitat, iar Truman a simțit mirosul de bere de la un metru distanță. „*Cum, în numele lui Dumnezeu, ai făcut asta?"*

„Nu ți-am făcut nimic la camionetă. Ceva e în neregulă cu motorul tău."

„Ba da, ai făcut-o! Voi, polițiștii, aveți un gadget nou și sofisticat pentru a opri ilegal cetățenii. Câți bani din taxe a cheltuit guvernul *pe asta*?"

„Puteți să coborâți din vehicul pentru mine?" a întrebat Truman. Știa că Anders era, în general, inofensiv, dar nu-l întâlnise niciodată beat, așa că reflexele lui erau în alertă maximă.

„Nu sunt de acord!" a țipat Anders. Truman s-a apropiat suficient cât să vadă cutii goale de bere pe bancheta Fordului.

„Cât de mult ai băut astăzi, Anders?", a întrebat el.

„Nu sunt de acord! Codurile și statutele nu sunt legi decât dacă îmi dau consimțământul!"

Truman a suspinat. Chiar și în timp ce era beat, convingerile de cetățean suveran ale lui Anders erau în plină forță.

„Vehiculul tău nu merge mai departe astăzi, Anders. Lasă-mă să te duc

eu și poți suna pe cineva să se uite la el.”

Ochii cu riduri roșii și albastru palid ai bărbatului nu puteau menține contactul vizual cu Truman. Liniile de pe fața lui Anders erau mai adânci decât de obicei, iar părul său cărunt ieșea în toate direcțiile de sub pălărie. „Nu doresc să creez joncțiunea cu tine”, a afirmat el.

Truman își mușcă limba. Cetățenii suverani aveau de citat o întreagă litanie de pseudo-legalee confuze ori de câte ori întâlneau un oficial guvernamental. Prima dată când cineva îi spusese lui Truman că nu vrea să creeze o legătură cu el, Truman aproape că îi replicase că nu îi cerea sex. „Nici eu nu vreau să creez o legătură cu tine, Anders, dar te voi ajuta să te întorci în oraș. Îți convine?”

„Sunt un om liber pe pământ”, a cântat el.

„Cu toții suntem oameni liberi, Anders. De ce nu ieși și să vedem ce s-a întâmplat sub capota ta?” Cel puțin Anders nu mai țipa la el, dar se legăna non-stop pe scaun. Truman se îndoia că putea să meargă.

Probabil de aceea Anders se hotărâse să conducă.

Portiera Fordului se deschise scârțâind și Anders încercă să se ridice, dar se împiedică înainte în brațele lui Truman.

„Te-am prins.” Truman și-a întors fața de la mirosul de alcool și de corp. „Hai să te duc la mașina mea.” L-a condus pe bărbat până la ușa din spate a Tahoe-ului său, verificându-l pe drum cu abilitate pentru a vedea dacă are arme.

„Nu vreau să creez o legătură cu tine”, a mormăit Anders în timp ce mâinile lui Truman treceau peste salopeta lui de denim decolorată.

„Asta înseamnă că suntem doi”, a răspuns Truman. Două pușți se aflau în suportul pentru arme de pe luneta cabinei Ford-ului, dar Anders nu avea nimic mai mic pe corp. Truman i-a pus cătușele, l-a așezat pe bancheta din spate și s-a întors să verifice Fordul. A scos armele, a ridicat geamul, a luat cheile din contact și l-a încuiat.

S-a întors la mașină și l-a găsit pe Anders sforăind pe bancheta din spate.

Cu atât mai bine. Cetățenii suverani preferau să își ducă bătăliile cu vorbe. Declarațiile lor erau o mulțime de prostii pentru urechile lui Truman,

dar el știa că ei credeau cu tărie că pot evita acuzațiile legale obișnuite făcând diverse declarații verbale. Puteau să vorbească ore în șir despre legile lor întortocheate, iar confruntările neîntrerupte erau epuizante.

A considerat o binecuvântare să-l asculte pe Anders sforăind pe drumul de întoarcere spre oraș.

***

Truman l-a plimbat pe Anders prin micul departament de poliție și îl instalase într-una dintre cele trei celule de detenție când ofițerul Royce Gibson și-a băgat capul în cameră și a strâmbat din nas.

„Iisuse, ce e mirosul ăsta?"

„Cocktailul obișnuit de alcool și miros de corp", a răspuns Truman. A ieșit din celulă și a încuiat ușa.

„Hei, Anders", a spus Royce. „Când ai făcut ultima dată duș?"

Truman i-a trimis o privire, iar tânărul ofițer a avut decența să pară rușinat.

„Sunt eliberat de guvern și nu sunt supus legilor americane", a bolborosit Anders.

„În acest caz, considerați că acesta este un loc sigur în care să așteptați până când veți putea merge fără ajutor", s-a oferit Truman. Bărbatul mai în vârstă a dat din cap, s-a întins pe pat și a început să sforăie din nou.

„Nu există nicio asociere", a spus Truman cu o voce amuzată.

„Habar nu am ce naiba vrea să spună când spune asta", a spus Royce. „Îl ignor."

„El crede că asta îl împiedică să fie supus legilor noastre. Ceva despre faptul că nu există un acord legal între el și noi." Truman a scuturat din cap. „Stai cu ochii pe el. Eu mă îndrept spre casă pentru seara asta."

„Stai puțin. Vroiam să-ți spun că a sunat FBI-ul din Bend; au doi agenți din Portland care se duc la... Scena crimei Biggs. Vor ca cineva să îi conducă prin ea, deoarece este veche de peste două săptămâni... și ușa este încuiată."

Cina cu friptură și cartofi copți la care Truman se gândise toată ziua a

fost brusc amânată cu o oră. Sau două. Stomacul lui gemu în semn de protest.

„Trebuie să fie în seara asta?”

„Am înțeles că așteaptă deja în fața casei.”

Truman a dat scurt din cap și s-a îndreptat spre ușă, luându-și pălăria de cowboy pe care o agățase când sosise cu Anders. Și-a pus-o pe cap. Nimeni nu-și băga nasul prin casa lui Jefferson Biggs decât dacă el le urmărea fiecare mișcare.

***

Cinci minute mai târziu, Truman a oprit în spatele unui alt Tahoe negru, în fața locului crimei vechi de două săptămâni.

Două persoane au coborât din vehicul, iar el a fost surprins pentru scurt timp să vadă o femeie.

Am stat prea mult în Eagle's Nest? Lucrase cu o mulțime de femei la vechea sa slujbă în poliție și în armată. Șase luni în această parte izolată a țării îl transformaseră într-un țărănoi. Nu avea nicio femeie ofițer în echipa sa, dar, după spusele celorlalți, niciuna nu depusese vreodată cerere.

Bărbatul purta ochelari și o haină groasă de lână. Fără pălărie. Se îndreptă spre Truman, întinzându-i mâna. „Agent special Eddie Peterson. Apreciem că ne lăsați să intrăm în casă.” Strângerea lui de mână a fost puternică, contactul vizual solid.

Femeia a făcut un pas înainte, iar Truman s-a oprit din a-și atinge bordura pălăriei când și-a dat seama că mâna ei era întinsă pentru a o strânge. „Agent special Mercy Kilpatrick.” Strângerea ei de mână nu a fost la fel de puternică, dar ochii ei verzi erau iscoditori și inteligenți. Truman se simțea ca și cum l-ar fi examinat pe dinăuntru și pe dinafară și i-ar fi aflat toate secretele dintr-o singură privire lungă. Era la fel de înaltă ca partenerul ei, dar purtase inteligent o haină impermeabilă cu glugă. Și cizme de cauciuc.

„Truman Daly. Sunt șeful poliției din Eagle's Nest. Data viitoare ar fi frumos să mă anunțați puțin mai din timp.” Nu se putu opri din mica mustrare; îi răpeau timpul, iar lui îi era foame.

„Scuzele noastre”, a spus agentul special Peterson. „Tocmai plecasem de la scena Fahey și am vrut să aruncăm o privire la cele două scene anterioare, cât timp prima era proaspătă în mintea noastră.”

Truman s-a încruntat. „Am auzit că Ned Fahey a fost ucis. Crezi că are legătură cu asta?” Mental, l-a înjurat pe șeriful Rhodes din comitatul Deschutes. Șeriful ținuse sub pălărie toate detaliile despre moartea lui Fahey, iar acum Truman arăta ca un idiot neinformat. De acord, proprietatea lui Fahey se afla pe teritoriul comitatului, dar Truman îl considerase pe ciudatul om un rezident onorific al Eagle's Nest, de vreme ce îi plăcea să stea din când în când la reprezentanța John Deere și să discute cu ceilalți localnici care se adunau acolo în fiecare dimineață din săptămână, în zorii zilei, pentru cafea proastă și bârfe.

Agentul special Kilpatrick se întoarse să se uite la casă. „Este posibil”, a spus ea de sub glugă. El nu-i putea vedea buzele mișcându-se, doar ploaia scânteind pe câteva bucle negre scăpate care nu voiau să stea sub haina ei.

În ultimele minute de lumină, casa și dependințele păreau singure. Ca și cum și-ar fi așteptat proprietarul să se întoarcă. Vidul se așternuse peste Truman și amenința să-l îngroape în amintiri. Jefferson Biggs nu se va mai întoarce niciodată la casa lui. Truman se mutase recent la Eagle's Nest pentru a fi mai aproape de unchiul Jefferson, iar acum acesta dispăruse. *Ce mă ține aici?* Rădăcinile lui Truman nu crescuseră foarte adânc în șase luni.

„Mai este curent în casă?” a întrebat Kilpatrick. „Pare întuneric.”

„Este. Casa este alimentată de la oraș, dar are câteva sisteme de rezervă în cazul în care aceasta cedează”, a răspuns Truman.

„Bine.” Gluga ei a dat din cap în semn de aprobare. „Ai fost unul dintre primii respondenți? Ai văzut scena înainte să fie investigată?”

„L-am găsit”, a spus Truman scurt. „Am intrat singur când nu a apărut la cafea.”

Kilpatrick l-a privit, cu curiozitate în trăsături. „Ai avut o cheie?”

Îi venea să se zvârcolească sub privirea ochilor ei verzi. „E unchiul meu.”

Simpatia i-a inundat privirea. „Îmi pare foarte rău. Ce oribil pentru tine. Mai ai rude în oraș?”

Truman a simțit cum zidurile invizibile se ridică în jurul inimii sale. Acestea fuseseră activate de numeroase ori de la moartea unchiului Jefferson.

„Nu, am fost singurii doi care am locuit în Oregon.”

„Nu v-ați retras din anchetă?” a întrebat Peterson.

„Ăsta nu e un oraș mare. Nu am acces la o echipă de anchetatori. În plus, am vrut să supraveghez fiecare pas, ca să știu că a fost făcut cum trebuie.” Kilpatrick l-a studiat în tăcere pentru o secundă lungă. I-a ținut privirea.

Îl putea mustra cât voia; acesta era orașul lui, iar el avea ultimul cuvânt.

„Hai să aruncăm o privire”, a spus ea. „Arată-ne drumul și dă-ne un comentariu despre ce ai găsit.”

Truman a dat din cap și i-a condus pe cei doi străini spre casă.

„Nu aveți niciun suspect?” a întrebat Peterson în timp ce evitau câteva bălți de mărimea unui lac în lumina slabă.

„Niciunul. Am ridicat zeci de amprente. Nouăzeci și nouă la sută erau ale unchiului meu sau ale mele. Nicio potrivire cu celelalte.”

„Dar arsenalul lui a fost golit”, a afirmat Kilpatrick.

„Da. Până la ultima armă.” Săptămâna trecută, Truman descoperise că unchiul său înregistrase doar două arme pe numele său. El știa că unchiul său deținea cel puțin treizeci de arme diferite.

S-a oprit la ușă și a scos cheile din buzunarul hainei. Copiile cheilor unchiului său erau pe un vechi breloc Pabst Blue Ribbon pe care Truman îl invidiase în adolescență. A răsfoit cheile, a introdus una în încuietoare și s-a uitat peste umăr la agenți. „Sunteți gata?”

Capitolul 4

Cuvintele șerifului Rhodes i-au trecut prin minte lui Mercy.

El numise locul crimei lui Ned Fahey o petrecere de ceai în comparație cu scena de la Biggs.

În ce ne băgăm?

„Nimic nu s-a schimbat din ziua în care l-am găsit”, a avertizat Truman.

Mercy dădu din cap șefului poliției. „Suntem pregătiți.” Truman a mai făcut o pauză de o secundă și apoi a împins ușa, conducându-i înăuntru.

„Cizme?” a întrebat Eddie înainte să pășească pragul. El și Mercy își puseră mănuși de vinil în timp ce mergeau prin curte.

„Am aspirat fiecare urmă de probă de pe podea. În esență, scena a fost eliberată, dar apreciez mănușile voastre.” A apăsat pe un întrerupător, iar două lămpi s-au aprins în micul living.

„În esență, scena a fost eliberată?” a întrebat Mercy.

Durerea strălucea în ochii șefului de fiecare dată când îl menționa pe unchiul său. „Jefferson mi-a lăsat totul mie. Acum este casa mea și nu am de gând să o curăț până nu aflu cine a făcut asta.”

Mercy își imagina casa veche adunând praf și pânzele de păianjen crescând peste locul crimei. *Cât timp va aștepta?*

Era clar că nepotul era încă în doliu.

Poate că ar trebui să ceară altcuiva să ne arate locul faptei.

Dar o privire la maxilarul hotărât al șefului în timp ce scana interiorul casei îi spuse că el era cea mai bună sursă de informații despre Jefferson Biggs. Trebuia să treacă peste orice îngrijorare legată de sentimentele lui.

Casa avea un miros puternic de pipă de tutun. Un miros pe care Mercy și-l amintea din copilărie. Bunica ei ura „pipa împuțită” și îl trimitea pe bunicul ei afară să fumeze, dar mirosul se lipise întotdeauna de hainele lui.

Sufrageria mică avea o canapea veche, două scaune, niciun televizor și mai multe printuri decolorate ale elanilor pe pereți. Covorul de culoare maro închis era foarte mat, iar în fața unui fotoliu bine folosit covorul era uzat până aproape de suportul de plasă. Nu exista niciun semn al atingerii unei femei.

Dacă victima i-a lăsat totul nepotului său, înseamnă că nu a avut copii?

Trebuia să revizuiască dosarul Biggs.

„A fost găsit aici în spate.” Truman a cotit pe un hol îngust.

Ea și Eddie l-au urmat.

O pată închisă la culoare, brun-roșcată, zigzaga de-a lungul unui perete

și se termina cu o amprentă distinctă de mână. Găuri de gloanțe zdrențuite înconjurau rama unei uși la jumătatea holului. Ușa era și ea presărată cu găuri. Truman a împins-o cu un deget și s-a dat înapoi în timp ce le făcea semn spre camera întunecată.

Mercy a înaintat și a pipăit orbește după colț în căutarea unui întrerupător de lumină în spațiul negru. Era o baie mică, iar podeaua era acoperită cu modele groase, învolburate, de sânge uscat. Peretele din spate era acoperit de găuri de gloanțe. Alte câteva găuri împânzeau linoleumul vechi.

Era brutal.

„S-a refugiat în baie?" a întrebat Eddie în spatele ei.

„Da. După ce s-a confruntat cu cineva în bucătărie. Urma de sânge începe acolo. Am găsit unul dintre cuțitele lui de bucătărie pe podeaua băii, lângă el. A fost împușcat de unsprezece ori". Vocea șefului era monotonă. „Sângele altcuiva era pe cuțit, așa că știu că a provocat cel puțin o rană."

Mercy s-a uitat înapoi la el. „Unchiul tău a fost un luptător."

„Absolut. Nu înghițea rahat de la nimeni. Bănuiesc că era foarte ofensat că cineva încerca să-l omoare și a ripostat din pură supărare în loc să se apere."

Ea zâmbi la descrierea lui, iar aerul tensionat din jurul șefului se subțiase.

„Bănuiesc că stă în rai, mândru că a luptat până la capăt, dar încă supărat că au luat ce-i mai bun din el", a adăugat Truman.

„Pare a fi un adevărat personaj", a spus Mercy.

„Veți descoperi că acest ținut este plin de caractere. Nu am experimentat niciodată o mulțime atât de diversă de oameni într-o populație atât de mică."

„Hai să ne uităm la bucătărie", a sugerat Eddie. Cei trei au mers în șir indian pe holul îngust până la bucătăria din spatele casei.

Mercy a zărit vase în chiuvetă și ceva sânge împrăștiat pe podea și pe dulapurile inferioare. „A scos cuțitul din blocul acela de pe tejghea?"

„Da."

Ea a înconjurat camera cu atenție. „Nu sunt găuri de gloanțe aici?"

„Nu", a spus Truman. „Toate sunt în zona băii."

„Intrare forțată?", a întrebat ea.

„Nu sunt semne."

„Sângele de aici este al unchiului tău sau mai mult sânge misterios?” a întrebat Eddie.

„Ambele.”

„Deci cineva din bucătărie l-a făcut pe unchiul tău să înceapă să învârtă cuțitul? Trebuie să fi fost o conversație pe cinste”, a spus Mercy.

„Îmi imaginez că a fost destul de aprins, având în vedere cum s-a terminat”, a spus Truman sec. Nu părea jignit, iar Mercy era mulțumită că șeful nu se supăra pe o mică glumă în fața unei situații dificile. Umorul era un instrument ușor de înfruntat, iar polițiștii îl foloseau în mod regulat. Nu era vorba de lipsă de respect, ci doar de investigatori care încercau să își protejeze inimile de priveliștile oribile lăsate de dedesubturile umanității.

„De ce este FBI-ul brusc interesat de uciderea unchiului meu?” a întrebat Truman cu o voce joasă. „E vorba de armele lipsă, nu-i așa? Știu că Ned Fahey trăia într-o fortăreață înarmată în West Bumfuck. Au dispărut și armele lui?”

Eddie a întâlnit privirea lui Mercy și a dat scurt din umeri. „Ned Fahey are o istorie de acțiuni antiguvernamentale”, a spus Mercy.

„Asta și combinația dintre o mulțime de arme lipsă au atras atenția departamentului nostru de terorism intern.”

„Ned nu era un terorist”, a afirmat Truman, furia crescând în privirea lui. „Era un bătrân cu opinie ai cărui genunchi îi provocau dureri debilitante de fiecare dată când se schimba vremea. Nu era genul care să arunce în aer clădiri federale.”

„De cât timp ești în Eagle's Nest?” a întrebat Mercy liniștită.

„Șase luni.” Truman și-a ridicat bărbia. „Dar mi-am petrecut trei veri de liceu chiar aici, în casa asta. Știu cum funcționează această comunitate.”

Inima lui Mercy s-a oprit pentru o scurtă secundă. Dacă o recunoscuse, nu spusese asta. Nu-și amintea ca nepotul lui Jefferson Biggs să o fi vizitat în timpul verii. Truman Daly părea să fie cu câțiva ani mai în vârstă decât ea... probabil de vârsta unuia dintre frații ei, așa că, fără îndoială, ea nu ar fi fost băgată în seamă de el.

„Ca vizitator de vară, ai fi în continuare un străin”, a afirmat ea. „Orașul te-ar primi, dar nu ai fi la curent cu secretele lor. Ai vedea doar ce vor ei să

vezi.”

Privirea lui căpruie s-a îngustat asupra ei. „Așa crezi?” Tonul lui sugera că ea habar nu avea despre ce vorbește.

Ea a ridicat din umeri. „Am crescut într-un oraș mic. Cunosc mentalitatea. Este nevoie de câteva decenii și de multe rădăcini de familie pentru a fi admis în cercurile interioare.”

O privire ciudată i-a străfulgerat chipul, spunându-i că atinsese un punct sensibil, iar ea bănuia că șeful poliției de șase luni, întâmpinase o mulțime de obstacole în calea acceptării pe care și-o dorea din partea orașului.

„Vor avea încredere în tine în cele din urmă”, a adăugat ea încurajator. „Pur și simplu este nevoie de timp.”

„Dă-mi oricând un oraș mare”, a adăugat Eddie. „Dacă îți ții ochii pe trotuar, atunci toată lumea se înțelege de minune.”

Truman nu răspunse, iar Mercy știa că expusese un adevăr pe care el încercase să îl nege. Șeful poliției avea multe avantaje, a recunoscut ea. Era direct, avea o față demnă de încredere și purta pălăria de cowboy ca și cum s-ar fi născut pentru asta. Toate trei erau pozitive în Eagle's Nest. Nu văzuse nicio verighetă, așa că, fără îndoială, el ajunsese pe primul loc pe lista burlacilor disponibili din oraș. Părul scurt și negru și privirea castanie îl făceau ușor de privit. Fetele din localitate erau mereu în căutarea unui tip arătos cu o slujbă solidă.

„Practic, au dispărut cantități mari de arme de la toate cele trei morți recente.” Eddie îi aduse înapoi la întrebarea inițială a lui Truman.

„Credeți că o singură persoană face stocuri?”, a întrebat șeful.

„Nu știm”, a spus Mercy. „Suntem aici să aflăm de ce. Au fost uciși acești oameni pentru armele lor? Sau a avut cineva noroc de trei ori la rând?”

„Cred că ar fi nevoie de mai mult decât de arme lipsă pentru ca FBI-ul să trimită agenți suplimentari”, a comentat Truman. „Cu siguranță agenții din Bend ar fi putut să se ocupe de asta. Ce nu-mi spuneți? E vorba de extratereștri, nu-i așa? Voi sunteți adevărații Mulder și Scully”.

Mercy își dorea să fie prima dată când auzea gluma.

„Ai încredere că vrem să ajungem la fundul morții unchiului tău la fel de

mult ca și tine”, spuse Eddie cu o voce fermă.

Truman îi aruncă o privire care ar fi putut topi oțelul.

„Din moment ce știi că cineva a fost înjunghiat sau tăiat de cuțitul unchiului tău, presupun că nimeni nu a fost reperat cu o rană proaspătă în zilele de după uciderea lui Jefferson?” întrebă Mercy, distrăgându-l pe șeful poliției înainte ca acesta să-i smulgă ochelarii lui Eddie de pe față pentru că îl trata cu condescendență.

„Am urmărit asta. Nimeni nu s-a dus la urgențe și am dat de veste că caut pe cineva care a fost tăiat.”

Mercy lucrase la recepția micului spital Eagle's Nest într-o vară de liceu. Avea șapte paturi, iar conturile de creanțe erau registre scrise de mână într-un singur dulap. Știa cine din oraș plătea cinci dolari pe lună pe o factură de spital de o mie de dolari. Erau o mulțime de oameni.

„Nu m-aș duce la urgențe pentru o rană pe care am primit-o în timp ce omoram pe cineva”, a comentat Eddie.

„Am urmărit și la veterinari. Dar majoritatea oamenilor de pe aici au cunoștințe medicale de bază. Dacă ești rănit, de multe ori ajutorul profesional este departe.”

Mercy a dat din cap. Când avea zece ani, o văzuse pe mama ei cusând o rană adâncă în piciorul tatălui ei. Acesta apucase o sticlă de alcool și ținea între dinți o bucată groasă de piele, scoțând din când în când pielea pentru a trage adânc din sticlă. Nu voia să plătească un doctor când soția lui putea să-l coasă foarte bine. Mama ei fusese foarte apreciată ca moașă și medic autodidact.

„Cine crezi că a făcut asta?” Ea a urmărit atent fața șefului.

Aerul din bucătărie se schimbase ușor, iar Eddie se uită în așteptare la șeful poliției. Mercy se întreba dacă vor obține un răspuns direct de la nepot. Era în interesul lui să le spună tot ce știa sau bănuia, dar străinii nu erau de încredere în Cuibul Vulturului. Da, Truman Daly era un străin, dar FBI-ul putea la fel de bine să aibă acest lucru imprimat în galben pe spatele jachetelor lor negre.

Maxilarul lui Truman se mișcă ușor într-o parte, iar Mercy aproape că putea vedea valurile de frustrare rostogolindu-se de pe umerii lui. „Nu știu”, a

recunoscut el liniștit. „Crede-mă, am stat nopți întregi treaz încercând să-mi dau seama. Am răsfoit fiecare hârtie din casa asta și i-am verificat toate înregistrările bancare. Nu-mi pot da seama. Urăsc să spun asta, dar cred că pur și simplu s-a certat cu un prieten și a explodat. Cred că trăgătorul i-a golit depozitul de arme pur și simplu din cauza valorii acestora."

Mercy voia să îl creadă. Mica urmă de disperare din tonul lui îi spunea că era cu adevărat pierdut. Iar ochii lui erau sinceri. Interogase o mulțime de mincinoși în cei șase ani petrecuți la FBI. Unii o păcăleau; alții nu.

Deocamdată, ea accepta că el le spusese totul.

„Armele sunt localizabile?" a întrebat Eddie.

Truman a strâmbat din nas. „Doar două au fost înregistrate."

Ceasul de deasupra aragazului arăta că era aproape ora opt. Ea și Eddie mai trebuiau să se cazeze la hotel. „Aș vrea să mă întorc mâine, când va fi ziuă, și să văd și restul proprietății", i-a spus ea șefului. „De asemenea, trebuie să vizităm și cealaltă scenă."

„Doar sunați la departament și lăsați un mesaj. Ne întâlnim aici", s-a oferit Truman. Energia lui se diminuase și resemnarea îi coborâse umerii. Casa părea mai liniștită decât atunci când intraseră prima dată.

„Mulțumesc." Turul și ghidul său făcuseră cazul personal. Mercy era acum hotărâtă să rezolve crima lui Jefferson Biggs atât pentru nepot, cât și pentru victimă.

Capitolul 5

„Poftiți, șefule."

Făcându-i cu ochiul și zâmbind, Diane a așezat o bere în fața lui și a fugit să ajute un alt client înainte ca Truman să-i poată mulțumi. Și-a înfășurat degetele în jurul paharului rece și l-a ținut sub nas pentru câteva secunde. Stresul turului casei unchiului său s-a topit la mirosul de hamei și citrice. Barul

era o ruină, dar era singurul bar din Eagle's Nest. Podeaua de lemn avea nevoie de ajutor serios și toate mesele erau inegale, dar serviciul era de cinci stele, iar burgerii întreceau orice mâncase el vreodată în San Jose. După reprezentanța Deere, era principalul loc de întâlnire pentru bărbații din oraș. Opiniile erau exprimate liber, cu puține consecințe. Din când în când se mai întâmpla câte o bătaie scurtă, dar Truman nu închisese încă pe nimeni pentru că se bătea la bar.

Era un loc bun.

O palmă pe spate a făcut ca berea să-i alunece pe mână, iar Mike Bevins a alunecat pe scaunul de lângă el, afișând un zâmbet larg.

„Nenorocitule.” Truman a luat un șervețel ca să se șteargă pe mână.

„Scuze, nu am văzut berea.” Mike și-a ridicat marginea șepcii de la Oregon Ducks.

„Ba da, ai văzut.”

Mike i-a atras atenția Dianei, a arătat spre berea lui Truman și a ridicat un deget. Ea a dat din cap și a băgat un pahar sub robinetul din dreapta.

Mike fusese unul dintre băieții cu care umblase în timpul celor trei veri de liceu pe care le petrecuse în Eagle's Nest. În fiecare vară reluau prietenia ca și cum Truman nu ar fi părăsit niciodată orașul. Când Truman a acceptat postul de șef al poliției, Mike a fost unul dintre primii care l-a felicitat și l-a tratat ca și cum ar fi fost unul dintre localnici. Prietenia lor fusese întotdeauna ușoară și sinceră, iar el facilitase mutarea lui Truman în micul oraș. Era întotdeauna gata să îi prezinte lui Truman o față nouă sau să îi ofere sprijinul său în timpul ședințelor consiliului municipal.

Lui Truman îi plăcea să-l aibă pe Mike în spate. „Cum merge treaba?”, l-a întrebat el pe Mike.

„Același rahat, în altă zi.” Mike i-a mulțumit din cap Dianei pentru bere. „Bătrânul face din nou presiuni asupra mea.”

Truman știa că tatăl lui Mike voia ca acesta să preia mai multe responsabilități la marea fermă Bevins. Ferma era o mașinărie uriașă care folosea o duzină de mâini pentru a se mișca. De asemenea, știa că Mike voia să plece naibii din Dodge. Visase să locuiască în Portland și să predea cursuri de supraviețuire suburbanilor din clasa de mijloc care aveau bani să ardă.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Mike decât să dispară în sălbăticie timp de două săptămâni, trăind din rucsacul său. Lui Truman i se păruse mișto când aveau 18 ani, dar acum prefera confortul patului său, un duș fierbinte și cafea proaspătă.

Tatăl lui Mike nu-i susținea visul; voia ca fiul său să-i preia moștenirea.

Având în vedere că Mike se apropia de patruzeci de ani, Truman se întreba dacă va părăsi vreodată nava.

„Ce ai de gând să faci?" a întrebat Truman, știind că Mike avea nevoie să se descarce.

„Nu știu." Mike s-a concentrat pe înghițirea unei treimi din berea sa. „Voi ști când va fi momentul potrivit. Am auzit că FBI-ul a trimis niște agenți din Portland pentru a lucra la crime."

Pe Truman nu l-a deranjat schimbarea subiectului. „Au făcut-o, și mă bucur. Avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem obține în cazul crimelor Prepper."

„Nu crezi că te vor da la o parte și vor prelua conducerea?"

„La naiba, nu. Știi cât de limitate sunt resursele mele în Eagle's Nest? Mă bazez pe Deschutes County și pe poliția statală pentru aproape totul. Sunt obișnuit să joc frumos cu ceilalți."

Mike se uită în berea lui. „Îmi pare rău pentru Jefferson. Știu că am mai spus-o, dar nu-mi pot imagina cât de rău e pentru tine."

„Mulțumesc."

O tăcere plăcută s-a întins câteva secunde. Nu simțise niciodată nevoia de discuții inutile cu Mike.

„Câți agenți FBI?"

„Doi."

„Asta-i tot?" Mike și-a ridicat sprâncenele. „Asta chiar o să facă vreo diferență?"

Truman s-a gândit la Mercy Kilpatrick și la concentrarea intensă pe care o văzuse pe fața ei și o auzise în întrebările ei. „Eu cred că da. Va fi singura lor misiune cât timp vor fi aici. Eu sunt constant tras într-o jumătate de duzină de direcții, la fel și șeriful comitatului și biroul FBI din Bend. Sarcina principală

a acestor doi agenți este să găsească ucigașii.”

„Mai mult de un criminal?” Mike s-a aplecat mai aproape, ochii îngustându-i-se. Mirosea a lemn proaspăt tăiat, iar Truman a observat praful slab de rumeguș de pe jacheta lui neagră și grea.

„Nu știu. Nu mă cita pe asta.”

Mike a dat încet din cap, cântărind cuvintele lui Truman.

„Serios”, a spus Truman. „Nu știm dacă există mai mult de un tip.”

„Am auzit că lipsesc o grămadă de arme din casa lui Ned Fahey. Mie îmi sună a mai mult de o persoană. Ai fost acolo în dimineața asta?”

„Nu. A căzut sub jurisdicția comitatului, dar o să arunc o privire la un moment dat, din moment ce ei cred că are legătură cu moartea lui Jefferson.” Își auzi vocea prinzându-se de numele unchiului său. *E atât de greu de spus.*

„Asta trebuie să fie frustrant”, a spus Mike. „Din moment ce ultimul oraș în care ai lucrat era atât de mare, pun pariu că nu ești obișnuit să ai de-a face cu atât de multe jurisdicții diferite.”

„Într-un fel”, a recunoscut Truman. „Limitele mele sunt mult mai înguste aici, dar mă descurc mai bine cu oamenii. Nu mă simt ca și cum aș fi în permanență într-o situație nouă, cu fețe noi. Fețele de aici au devenit familiare în câteva luni.”

„După un timp, vei ști în câteva minute cine a comis fiecare crimă. Oamenii de aici nu sunt foarte originali.”

„Nu pot spune că apreciez crimele originale”, a recunoscut Truman. O amintire îi trecu prin minte și o opri în timp ce își ștergea micile picături de umezeală de pe buza superioară.

Sau era spumă de bere?

„Pun pariu că ai văzut niște chestii ciudate”.

Sub brațe îi înflorea transpirația. „Nu chiar.” A mai băut un pahar mare din bere și a căutat o schimbare de subiect. *Sport. Maşini. Femei*.

„Care este cel mai neobișnuit lucru pe care l-ai întâlnit?” a întrebat Mike înainte ca Truman să poată forma o întrebare coerentă. „Am citit odată despre un polițist care a găsit o mână în rucsacul unui suspect. O nenorocită de mână întreagă. Cu inele și tot tacâmul.”

„Nimic de genul ăsta. Scuzați-mă o clipă.” Truman s-a îndreptat spre baie, având nevoie de spațiu între Mike și el și amintirea caustică care dăduse buzna în creierul lui. A trântit podul palmei de ușa de la toaletă și a intrat în timp ce amintirea se elibera.

Nori groși de fum gri pal ieșeau de sub capota mașinii abandonate în flăcări când Truman a descoperit-o pe strada fără ieșire. Ofițerul Selena Madero a oprit când el și-a anunțat sosirea. Aproape o duzină de oameni se învârteau în jur, privind cum arde mașina, unii filmând, alții vorbind la telefoanele lor mobile.

„Înapoi!” a strigat Truman la mulțime. „Toată lumea să se îndepărteze de mașină. Ce s-a întâmplat?”, a întrebat-o pe cea mai apropiată femeie, care ținea în echilibru un copil mic pe un șold. Își strângea fiica cu o mână, iar cu cealaltă mână ținea o amuletă la gât.

Ea a răspuns într-o spaniolă prea rapidă pentru ca el să o poată urmări, cu ochii mari.

„Ea nu știe”, a răspuns ofițerul Madero. „Spune că a auzit oameni țipând și apoi a simțit miros de fum.”

„Este cineva în mașină?” a întrebat Truman.

Femeia i-a aruncat o privire îngrozită și a ridicat din umeri, clătinând din cap. „Știe cineva dacă este cineva înăuntru?”, a strigat el către ceilalți observatori. Flăcările lingeau pasajele roților și izbucneau din grilă. Fumul voluminos a devenit negru.

Nimeni nu a vorbit. Unii și-au ridicat mâinile într-un gest de „nu știu”. „Rahat”, a mormăit Truman. S-a uitat la ofițerul Madero. Era tânără, unul dintre cei mai noi recruți din poliție, și era concentrată pe el, căutând îndrumare.

„Ce facem?”, a întrebat ea cu voce joasă.

„Duceți-i pe toți mai departe de mașină. Prioritatea noastră este să îi ținem pe toți în siguranță.”

Un țipăt asurzitor l-a făcut să se întoarcă. O femeie cu părul cărunt a alergat cu toată viteza spre mașină, țipând în spaniolă. Un bărbat a apucat-o

în jurul taliei în timp ce trecea pe lângă ea. Ea l-a bătut cu pumnii, dar el nu i-a dat drumul.

„Spune că fiica ei este în mașină!” Ofițerul Madero a alergat spre ea.

„Madero!” a strigat Truman. A făcut doi pași după celălalt ofițer și s-a oprit, incapabil să gândească limpede. Ce pot să fac? Flăcările din partea din față a mașinii se înmulțiseră, iar cantitatea de fum negru dens îl amețise. Stingătorul de incendii. Truman s-a repezit la portbagajul său, sperând că luase decizia corectă.

Mulțimea a scos o serie de strigăte. Lui Truman i-a înghețat sângele când s-a uitat în spate.

O tânără de pe bancheta din spate își sprijinea fața de geamul mașinii, cu gura larg deschisă și ochii îngroziți. Fața ei era lipită de geam ca și cum nu s-ar fi putut susține, iar Truman a știut instantaneu că mâinile îi erau legate la spate. Țipetele mamei s-au intensificat. Bărbatul care o ținea în spate a întâlnit privirea lui Truman, întrebându-se dacă ar trebui să o lase să fugă spre mașină. Truman a scuturat din cap.

Madero a apucat mânerul ușii din spate a mașinii și a tras. „E încuiată!”, a strigat ea. Fumul negru i-a învăluit capul și umerii, învăluind-o pentru scurt timp.

Câțiva din mulțime s-au grăbit să verifice celelalte uși.

Truman și-a luat extinctorul și perforatorul de geamuri pentru a sparge geamul. Cu câte unul în fiecare mână, s-a repezit spre mașină. Flăcările s-au intensificat și oamenii au dat înapoi, cu mâinile și brațele protejându-și fețele de căldură.

Madero nu a plecat. A bătut frenetic în fereastră cu lanterna ei mică. Femeia din mașină s-a uitat în ochii lui Truman, iar el a forțat mai tare din picioare.

Mașina a explodat.

Un contur al lui Madero a străfulgerat în explozie, în timp ce un zid de căldură și putere l-a aruncat pe Truman înapoi.

Capul i-a lovit betonul.

Truman și-a frecat mâinile sub apa înghețată din baie și a luat un prosop de hârtie, apoi l-a stropit sub jet și l-a șters pe față.

Tresăririle s-au oprit.

S-a holbat la reflexia sa în oglindă. *Ar fi trebuit să o îndepărtez pe Madero în loc să iau stingătorul.* Încă putea vedea silueta lui Madero în lumina puternică. Și chipul femeii din mașină. Iar și iar și iar. Inima îi bătea cu putere în piept.

Numără cinci lucruri pe care le poți atinge.

A pus o mână pe robinetul rece de metal al chiuvetei și a lăsat jetul să curgă peste cealaltă mână, concentrându-se asupra senzației de apă curgătoare. Apoi și-a trecut o mână udă peste părul țepos, și-a atins țesătura aspră a mânecii și și-a lovit deliberat genunchiul de chiuveta albă, bucurându-se de mica durere.

Numără patru lucruri pe care le poți vedea.

Se concentră pe mica cicatrice de pe bărbie. *Unu.* Celelalte răni de pe fața lui se vindecaseră și aproape dispăruseră, dar el știa unde se ascundeau. O linie slabă aici, o adâncitură palidă acolo. Două, trei, patru. Respirația i-a încetinit.

Numără trei lucruri pe care le poți auzi.

Muzică zgâriată prin singurul difuzor din tavan. Apa din chiuvetă. Murmurul vocilor de la bar.

Numără două lucruri pe care le poți mirosi.

Și-a încheiat recitarea mentală. Până la sfârșitul celui de-al treilea pas din cele cinci pe care psihiatrul îl învățase pentru gestionarea atacurilor de panică, ritmul cardiac încetinise și transpirațiile dispăruseră. A făcut un inventar rapid al sentimentelor sale. *Toate sunt calme; sunt în regulă.* A făcut un pas înapoi mental și a aruncat o privire lipsită de emoții la ceea ce mai închisese în amintirile sale.

După două zile, ofițerul Selena Madero murise din cauza arsurilor.

Femeia din mașină fusese legată de iubitul ei și lăsată intenționat în mașina în flăcări pentru că se despărțise de el. Era moartă când au sosit paramedicii.

Truman fusese externat din spital și își luase concediu medical, petrecând timp cu psihiatrul departamentului. Vesta lui îl protejase de majoritatea resturilor zburătoare și arzătoare, dar încă mai avea două arsuri pe coapse. După un an, acestea erau încă sensibile la atingere și îl mâncau și ardeau în momente aleatorii.

Amintiri constante.

Momentele de teroare ale victimei de dinaintea exploziei îi mâncau mațele, creierul și inima.

Nu putea să înțeleagă mintea unui om care ar face așa ceva unei alte persoane. Mai ales unei femei pe care pretindea că o iubește.

Prietenul a fost judecat și condamnat. Truman a evitat procesul, cu excepția propriei sale mărturii scurte. El nu ar fi putut suporta declarațiile mamei victimei, care își implorase fiica să nu se întâlnească cu bărbatul, sau cuvintele medicului legist despre starea cadavrului ei.

Dacă aș fi ajuns mai devreme.

Dacă nu aș fi alergat mai întâi după stingător.

Ar fi contat?

Psihiatrul îi arătase cum să controleze vinovăția supraviețuitorului și tehnici de gestionare a atacurilor de panică, dar nu reușise să-i redea lui Truman încrederea în omenire. Fusese aproape să părăsească definitiv poliția.

Apoi primise apelul de la Eagle's Nest și creierul său a prins ideea, ca și cum cineva i-ar fi aruncat un colac de salvare. Un oraș mic în care toată lumea se cunoștea. Un oraș în care oamenii aveau grijă de vecinii lor și nu-și incendiau iubiții.

A devenit un far al schimbării în mintea lui. Un oraș în care nu avea de-a face cu bandele sau cu lipsa excesivă de adăpost.

Un oraș în care ar putea fi o persoană, nu o uniformă, care să ajute.

„Oamenii de rahat sunt peste tot”, îi spusese psihiatrul lui Truman când au discutat despre oferta sa de muncă. „Orașe mici, orașe mari, sate africane. Nu poți fugi de ei.”

Truman știa că doctorul său avea dreptate, dar o vizită rapidă în orașul Eagle's Nest, unde își petrecuse verile din liceu, a reaprins un foc care fusese

stins când mașina explodase. Se simțea obligat să urmeze acea nouă energie și să se țină strâns de sursa ei. De la explozie încoace, fusese pierdut, plutind în derivă prin viață, căutând ceva care să-l facă să se simtă viu.

Fusese dispus să urmeze acel sentiment până la Cuibul Vulturului.

A pășit pe podeaua scârțâitoare a barului. Fusese decizia corectă. Fusese bine primit în micul oraș. Se simțea dorit și aveau nevoie de el. Nu mai era o față anonimă cu o uniformă și o insignă, avea prieteni, avea un scop și dormea liniștit noaptea.

Dar după acel atac de panică, seara asta ar putea fi o excepție.

Capitolul 6

Mercy s-a uitat pe ușa camerei de motel și l-a căutat pe Eddie pe aleea exterioară. Se părea că se instalase în camera lui. A trecut liniștită pe lângă ușa lui și a coborât treptele de fier până la parcare. A deschis partea din spate a Tahoe-ului, apoi s-a întins să smulgă pătura de pe rucsacul greu pe care îl depozitase înainte să plece din Portland. Cu douăzeci de minute mai devreme, Eddie o ajutase să ridice valizele din spate și acceptase o sticlă de apă din rezerva pe care o depozitase în spatele SUV-ului, dar nu o întrebase ce se afla sub pătură.

Nu este mare lucru. Toată lumea transportă provizii suplimentare atunci când călătorește peste Cascade Mountain Range.

Atunci de ce să le ascundă? Scoase din rucsac carnea uscată, untul de migdale și țelina proaspătă, lăsând alimentele liofilizate. Nu-i plăcea să lase rucsacul în Tahoe peste noapte. Oamenii pătrund în mașini. Dar nu voia să răspundă la întrebările lui Eddie dacă o zărea cu el dimineața și nu voia să îl lase în camera de motel. Bunul simț nu ar fi lăsat-o să conducă nicăieri fără el.

Bunul simț? Sau paranoia?

Făcu o listă mentală a conținutului, hotărând de ce mai avea nevoie în

camera de hotel și scotoci într-un buzunar lateral după o unealtă Leatherman. A împins rucsacul adânc în Tahoe și a aruncat pătura peste el.

Rucsacul o ținea sănătoasă. Dacă se defectau în mijlocul pustietății, avea provizii pentru câteva zile.

Se cazaseră la un motel patetic, mic, la zece minute de Bend. Un fel de conferință avea loc în oraș, și fiecare cameră semidecentă fusese rezervată de luni de zile. Asistentul administrativ al FBI din Portland își ceruse scuze abundente în timp ce le înmâna misiunile, promițându-le că îi va muta în câteva zile într-un loc mai frumos, aproape de biroul FBI din Bend.

Pentru Mercy nu era nicio diferență. Mic era bine. Era mai puțin probabil să atragă atenția, iar ea prefera să își vadă vehiculul din camera ei. Dacă se ivea o situație, putea să aibă rucsacul în mână și să părăsească incinta motelului în douăzeci de secunde.

Înapoi în camera ei, a încuiat ușa, a tras zăvorul și a agățat lanțul. Ușa era un lemn surprinzător de greu și bloca toți curenții de aer rece. A mutat un scaun prin cameră și l-a sprijinit sub mânerul ușii. Apoi a deschis și a închis fereastra mare glisantă de lângă ușă, verificându-i greutatea și încuietoarea. De asemenea, fusese construită pentru a ține afară temperaturile, o necesitate în iernile reci din Bend.

Bend era paradisul pasionaților de activități în aer liber. Schi de calitate superioară în munți, rafting pe râuri, kilometri întregi de trasee pentru bicicliști și alergători. Clima din deșertul înalt era de obicei uscată, cu nopți răcoroase, zile însorite și ceva zăpadă iarna. De obicei, Bend avea o vară indiană frumoasă la sfârșitul lunii septembrie, dar ea și Eddie ajunseseră la capătul unei furtuni. Prognoza era însorită pentru restul săptămânii.

Ea a închis draperiile grele și apoi a explorat fiecare colțișor al camerei, uitându-se sub pat și verificând fiecare sertar. După ce a văzut totul în camera mică, s-a așezat pe pat cu un oftat și și-a deschis untul de migdale, atacându-l cu țelina. Sarea, crocantul și uleiul i-au atins limba, făcând-o să închidă ochii de fericire. Se opriseră la un drive-through în Bend, unde Eddie comandase un burger, dar ea susținuse că nu îi era foame. În realitate, ea era înfometată și tânjea după propria ei mâncare adevărată.

În timp ce ronțăia, și-a deschis laptopul și a verificat site-urile locale de știri. Crima lui Ned Fahey nu era menționată. Apoi a verificat titlurile naționale și evoluția bursei, trecând apoi la titlurile internaționale.

Nimic îngrijorător nu i-a sărit în ochi. Era mai mult de aceeași veche, aceeași veche, rotație de zi cu zi a lumii.

Putea să doarmă la noapte.

Își potrivi carnea și țelina și luă o mușcătură, trecând în revistă ziua în minte, în timp ce se sprijinea de tetieră.

Fusese plecată din Eagle's Nest de cincisprezece ani. În timpul călătoriei de la Portland, se pregătise mental să se întâlnească cu familia, dar nu se așteptase la asta la două minute de la sosire. Levi îmbătrânise, dar ea își recunoscuse fratele instantaneu. Refuzul lui de a o recunoaște a tăiat adânc, dar ea a pus un bandaj emoțional. În liniștea camerei de hotel, a desfăcut încet bandajul, așteptând să simtă durerea.

Aceasta nu a venit.

S-a încruntat și a rupt o bucățică de carne uscată, concentrându-se asupra micului fior de pierdere. Se maturizase și reușise să facă față respingerii familiei ei? Levi fusese cel mai apropiat de ea ca vârstă. El fusese cel care se jucase de-a v-ați ascunselea în hambar, construise o căsuță în copac și înotase în pârâu cu ea. El a fost principalul ei partener de joacă până când a împlinit paisprezece ani și prietenii l-au presat să o lase în urmă pe sora lui de doisprezece ani.

Cum este Kaylie?

Fiica lui Levi avea un an când Mercy a părăsit orașul. Se născuse în afara căsătoriei, spre deliciul tuturor gurilor rele din oraș. Părinții prietenei sale susținuseră dorința fiicei lor de a-l evita pe Levi, susținând că tânărul era un idiot și că nu va ajunge niciodată la nimic. Părinții lui Mercy fuseseră de asemenea furioși, dar motivele lor fuseseră diferite.

Într-o seară, lipindu-și urechea de ușa dormitorului lor, îi auzise cum îl sfâșiau verbal pe Levi, în vârstă de nouăsprezece ani.

„Cum ai de gând să hrănești un copil când nu ai o slujbă stabilă?”

„Dumnezeu a creat controlul nașterilor pentru un motiv!”

„Acum ești responsabil pentru traiul unui copil. Fii bărbat.”

Nu le păsa dacă femeia nu voia să îl vadă pe Levi, dar se așteptau ca el să își întrețină copilul. Într-un fel.

Familia pe primul loc, comunitatea pe locul doi.

Părinții lui Mercy, Karl și Deborah, trăiau și respirau după acest crez și construiseră un cerc comunitar mic și strâns în cadrul populației din Eagle's Nest. Fiecare își făcea treaba pe cont propriu și aducea ceva util comunității Kilpatrick. Dacă erai o lipitoare sau nu erai de încredere, în cele din urmă invitațiile tale la grătare și picnicuri dispăreau. Karl s-a înconjurat de bărbați și familii care aveau un singur scop: să supraviețuiască în orice le-ar fi aruncat lumea în cale. Ei credeau în pregătire, sănătate personală și învățare. Mantrele părinților ei răsunau în capul ei.

Caută oameni care fac, nu care vorbesc.

Alegeți prietenii cu înțelepciune. Fii frugală.

Familia pe primul loc.

Mai puțin când e vorba de mine.

***

Stătea în mașina lui în fața motelului de pe marginea drumului, privind o rază subțire de lumină care strălucea printre perdelele din camera 232. Cu două ore în urmă, Mercy Kilpatrick sosise împreună cu celălalt agent. Vorbiseră câteva minute în fața ușii ei, apoi agentul bărbat se dusese în camera lui. Mercy părăsise pentru scurt timp camera pentru a lua o geantă din SUV-ul ei, dar nu-i mai văzuse pe niciunul dintre ei de atunci.

Se întrebase dacă bărbatul se va întoarce în camera ei, dar lumina din camera lui se stinsese cu o oră în urmă. O pâlpâire slabă și inconsistentă pe perdele i-a spus că agentul se uita la televizor.

Ora unsprezece. *De ce sunt încă aici?* S-a mișcat în scaun, flexându-și degetele de la picioare în cizme, încercând să le încălzească. Era al naibii de frig și nu îndrăznea să pornească motorul pentru a încălzi vehiculul.

Lumina lui Mercy se stinse.

Se holbă la fereastra mare acoperită de draperii. *O să adoarmă? Ar trebui să plec?*

Apoi s-a întâmplat.

Ușa ei s-a deschis și ea a ieșit. Nu în pijama și halat, gata să bată la ușa partenerului ei pentru o întâlnire. Era îmbrăcată în negru, cu o geantă mică în mână. A închis ușa și a stat tăcută pe aleea exterioară, privind și ascultând.

Nu s-a mișcat, simțind că ea poate vedea direct în mașina lui.

El parcase în umbră, evitând luminile din parcarea hotelului.

Ea nu mă poate vedea.

Dar ea a privit în direcția lui pentru mult timp. Inima îi bătea mai repede și mici puncte de transpirație i se formau pe tâmple. În cele din urmă, ea s-a îndreptat spre scări și a coborât alergând. El a ascultat cu atenție, dar picioarele ei nu au scos niciun sunet. Și-a deblocat Tahoe-ul și lumina cabinei a rămas stinsă când a deschis ușa.

Inteligentă.

A pornit mașina și a ieșit din parcare. A pus contactul și a ținut farurile stinse în timp ce o urma, fără să-i pese că ar putea fi văzut de alte vehicule. Cartierul își deschidea trotuarele la ora opt.

El și-a dat seama imediat că ea nu se îndrepta spre Eagle's Nest. Sau spre Bend. Patruzeci de minute mai târziu, se uita la nivelul rezervorului și se întreba dacă trebuie să se întoarcă. Îl condusese spre Cascades, urmând o vreme poalele dealurilor, apoi luând un curs amețitor de curbe. Viteza ei nu se schimbase în tot acest timp, iar el bănuia că nu l-a văzut.

Unde naiba se duce?

A virat brusc la dreapta, așteptându-se să-i vadă luminile din spate în față.

Nu erau acolo.

„Rahat!” A accelerat, căutând un drum pe care ea ar fi putut să o ia. Îl condusese spre o zonă necunoscută și împădurită de la poalele munților, care era străbătută de drumuri forestiere. Bineînțeles că nu erau semne nicăieri.

Ar fi fost un iad să găsească ieșirea.

A pariat și a luat un alt viraj la dreapta. Niciun stop. Cu un blestem, a

oprit pe marginea drumului și a privit în întuneric.

Și acum ce?

A făcut asta intenționat? M-a reperat?

Enervat, își aprinse farurile și făcu o întoarcere în U. În seara asta nu avea de gând să descopere de ce ea se întorsese la Eagle's Nest după cincisprezece ani.

Întotdeauna exista ziua de mâine seară.

Capitolul 7

În dimineața următoare, Mercy și Eddie s-au așezat într-o sală de ședințe mică, dar mirosind a nou, la biroul FBI din Bend. De cealaltă parte a mesei stăteau agentul rezident principal supervizor Jeff Garrison și analistul de informații Darby Cowan. Biroul avea un total de cinci agenți, împreună cu analistul de informații, un specialist în operațiuni și un asistent administrativ.

Nu e de mirare că au apelat la Portland pentru sprijin.

Evident, biroul din Bend avea un cod vestimentar casual. Jeff era în blugi, iar Darby purta pantaloni dintr-un material de înaltă tehnologie rezistent la intemperii și la rupere, pe care Mercy îl văzuse în magazinele de articole pentru exterior. Darby nu semăna cu o tocătoare de date; arăta ca și cum ar fi preferat să escaladeze unul dintre munții Three Sisters. O împletitură lejeră îi ținea părul lung, iar ea se mișca cu agilitatea cuiva care alerga maratoane în fiecare weekend. Mercy a presupus că avea în jur de patruzeci de ani.

Jeff Garrison părea să aibă cam vârsta lui Mercy și părea destul de calm pentru un SSRA. Responsabilitatea biroului satelit nu-i dăduse privirea încordată pe care Mercy o recunoștea la mulți supraveghetori. De fapt, o făcuse să se relaxeze instantaneu de prima dată când îi strânsese mâna și îi zâmbise. Mercy era invidioasă pe acest dar. El și Eddie descoperiseră imediat o pasiune comună pentru sushi și se lansaseră într-o conversație detaliată după ce Eddie

îi ceruse o recomandare de restaurant. Mercy îi ignoră, privind-o pe Darby cum împarte cu îndemânare hârtiile.

„Din moment ce ești din Portland, mi-am luat libertatea de a face o scurtă descriere a unora dintre *grupurile* de locuitori pe care le vei întâlni de partea asta a Cascadelor. Am ezitat să le numesc facțiuni, pentru că am impresia că are o conotație negativă și această etichetă nu se aplică tuturor", a spus analistul înalt. „Apoi vom trece la modul în care asocierile victimelor le-ar fi putut face ținte."

Mercy nu-i informase că era din Eagle's Nest și că nu avea nevoie de educație, dar se întreba dacă Jeff îi cunoștea trecutul. În orice caz, voia să audă descrierea lui Darby despre *grupuri*.

„Toate cele trei victime sunt prepări cunoscuți", a declarat Darby. „Există o mulțime de tipuri diferite de pregătitori, dar, în principiu, acești oameni cred în a fi pregătiți pentru un dezastru natural sau un dezastru provocat de om, care creează fie o schimbare temporară sau permanentă în viața lor. Ați văzut emisiunile la televizor. Unii dintre acești oameni sunt ușor nebuni, dar mulți dintre ei sunt oameni buni, muncitori, care planifică din timp. Se concentrează pe aprovizionarea cu alimente, pe protecție, pe sănătatea personală și pe găsirea unei locații ideale pentru a trăi. În general, nu avem probleme cu acest grup. Sunt discreți, de obicei își plătesc taxele și nu atrag atenția asupra modului lor de viață. Le place să păstreze liniștea. Nu vor ca alții să știe că locuințele lor sunt complet aprovizionate, pentru că ar putea fi invadate atunci când extratereștrii vor distruge marile orașe."

Eddie sforăi.

„Sunt bine aprovizionați cu arme, dar în general nonviolenți", a adăugat Darby.

Mercy nu spuse nimic, cu privirea ațintită asupra documentului.

„Apoi avem cetățenii suverani". Darby a suspinat. „Chiar și cu toate cercetările mele, nu înțeleg logica acestor tipi. Înțelege doar că ei au o interpretare total diferită a legilor noastre și a Constituției. Ei nu cred că sunt cetățeni americani, nu cred că sunt supuși impozitelor noastre și cred că nu pot fi judecați pentru o mulțime de infracțiuni. Ei își spun adesea „oameni liberi".

Unii oficiali cred că sunt periculoși, dar în principal le place să depună o mulțime de documente pentru a bloca sistemul nostru judiciar. Se pricep de minune să transforme o amendă de circulație de 40 de dolari în două cutii de hârtii și, eventual, în câteva nopți de închisoare pentru sfidarea curții, deoarece îl înnebunesc pe judecător. În general, sunt nonviolenți."

„A fost vreuna dintre victime asociată cu acest grup?" a întrebat Eddie.

„Nu direct, dar Ned Fahey are câțiva membri ai familiei îndepărtate care se identifică cu grupul." Darby s-a uitat la foaia ei. „Militanții sunt următorii. Există o mare varietate de grupuri disidente care se încadrează în această categorie. Filozofiile variază de la un guvern minoritar anti-federal la o nebunie de genul „țara mea proprie". Nu pot rezuma acest grup foarte bine; ei sunt prea diverși în credințele și acțiunile lor. Fiecare variază în plângerile lui și în nivelul de violență." Darby se așeză înapoi în scaunul ei. „Acestea sunt observațiile pentru zona noastră. Veți întâlni, de asemenea, o mulțime de fermieri, nativi americani și hipioți îmbătrâniți."

„Fără Crips sau Bloods sau Mafia?" a glumit Eddie.

„Nu." Un mic zâmbet i-a traversat fața lui Darby.

„Dar oameni normali?", a întrebat el.

„O mulțime", a răspuns Jeff. „Zona Bend este plină de familii și pensionari care s-au mutat aici pentru frumusețea și stilul de viață în aer liber. Le plac anotimpurile variate și aerul curat. În Eagle's Nest este mai rural, mai izolat, iar oamenii care locuiesc acolo tind să aibă rădăcini adânci. De obicei, oamenii noi nu se mută aici; este o zonă deprimată din punct de vedere economic și nu prea există industrie care să atragă muncitori." Privirea lui blândă și maronie a întâlnit-o pe cea a lui Mercy. „Dar știai deja asta."

Darby a tresărit și s-a uitat de la Mercy la Jeff. „Ce? Mi-a scăpat ceva?" Privirea ei perspicace s-a oprit asupra lui Mercy.

„Am crescut în Eagle's Nest. Dar nu am mai fost acolo de cincisprezece ani."

Sprâncenele lui Darby s-au ridicat. „Pe bune? Cum a fost recapitularea mea asupra populației?"

„Excelentă. Se pare că nu s-au schimbat prea multe", a spus Mercy.

„Nu s-au schimbat”, a spus Jeff. „Bend a avut o creștere uriașă a populației în ultimii treizeci de ani, dar Eagle's Nest a rămas stabil.”

Mercy s-a aplecat în față. „Ai studiat localnicii, Darby. Cine i-ar ataca pe pregătitori?”

Darby și-a împăturit de trei ori foaia tipărită, încreținд deliberat marginile în timp ce se gândea la întrebarea lui Mercy. Mercy cunoștea mai mulți analiști de informații care puteau condensa zece mii de fapte într-un rezumat concis, cu o intuiție strălucită. Darby i se părea genul acela de nebună a datelor.

„Nu știu”, răspunse Darby. „Tăcerea de după fiecare crimă este surprinzătoare. De obicei este *cineva* care vorbește când se întâmplă astfel de crime. Tipul care își arată noua armă prietenilor... tipul care se laudă că așa și așa nu le va mai face probleme. *Ceva*.”

„Crezi că toți au același criminal?” a întrebat Mercy.

Jeff și-a răsucit buzele. „Nu avem dovezi concrete care să lege cazurile între ele. Din această dimineață, știm că au fost folosite trei arme diferite - toate de calibre diferite. Niciuna dintre amprentele digitale sau urmele de pași găsite la locul faptei nu sunt aceleași... dar cine știe dacă criminalul a lăsat amprente. Firul comun este lipsa armelor și faptul că victimele erau cunoscuți ca fiind pregătitori.”

„Este posibil să fi ratat o victimă?”

Darby a scuturat din cap. „Rata crimelor noastre de aici este foarte scăzută. Nu există nicio altă crimă nerezolvată anul acesta.”

„Tocmai am pus piesele cap la cap ieri”, a spus Jeff. „Știam de doi bărbați care fuseseră uciși în comitatul Deschutes, dar nici șeriful, nici șeful poliției nu ne ceruseră ajutorul. Și înțeleg de ce: fiecare dintre ei credea că are un caz izolat de crimă. Armele lipsă de la prima crimă, Enoch Finch, nu au fost aduse în discuție decât mai târziu.”

„Am observat asta”, a spus Mercy. „Ce s-a întâmplat?”

„Ei bine, nimeni nu știa că lipsesc arme pentru că Enoch locuia singur și era retras. Un văr a venit în oraș la o săptămână după deces pentru a sorta efectele. El este cel care susține că lipsesc arme. Șeriful județului știa că lui

Enoch îi lipsește o armă înregistrată, dar vărul jură că Enoch i-a arătat cel puțin douăzeci de puști și pistoale la ultima sa vizită."

„Observ o temă aici", a spus Mercy. „Toți acești tipi aveau *mult mai multe* arme decât erau înregistrate." Ea a bătut cu pixul pe masă. „Hoții știau că fură arme ilegale?" *O fațetă de luat în considerare.*

„Mai lipsește ceva?" A întrebat Eddie.

„Vărul nu era sigur. Restul casei părea în regulă pentru el."

Mercy se uită la Darby. „Și odată ce ai auzit de dispariția armelor Finch, ai început să te întrebi dacă primele două cazuri erau legate."

Darby a dat din cap. „Și când am aflat că lipsește un depozit de arme de la a treia crimă, l-am abordat pe Jeff și el a decis că avem nevoie de mai mulți agenți. Acest lucru are potențialul de a exploda într-un coșmar al terorismului intern."

„Biroul meu este prea dispersat", a spus Jeff. „Nu am un agent de terorism intern în echipă. Mă bazez pe Darby să ne țină la curent, dar e ceva de spus despre experiența TI."

„Știi că sunt originar din domeniul infracțiunilor cibernetice, nu?", a spus Eddie. „Am fost împrumutat temporar la TI pentru doar câteva săptămâni."

„Deci spui că ai putea fi inutil?" a întrebat Darby cu o sclipire în ochi.

„Încearcă-mă." El a zâmbit înapoi.

Mercy a intervenit. „Deci, *înapoi* la întrebarea mea despre un singur criminal", i-a spus ea lui Darby. „Ce-ți spune instinctul? În afară de dovezile concrete."

„Nu știu. Logica îmi spune că nu poate fi o coincidență faptul că trei bărbați au fost uciși în decurs de două săptămâni într-un ținut care de obicei are trei crime pe an, și de fiecare dată singurul lucru care lipsește este un număr mare de arme", a spus Darby. Ea s-a mișcat în scaunul ei. „Pentru mine, nu pare a fi opera unei singure persoane, din simplul motiv că există un număr mare de arme. Ce va face o singură persoană cu atâtea arme?"

„Poate că este un grup mic care lucrează împreună", sugeră Eddie.

„Unde este discuția?" a întrebat Darby. „Unde este scurgerea de informații? Așa cum am spus, întotdeauna cineva vorbește."

„Au trecut doar două săptămâni”, a spus Mercy. „Poate cu mai mult timp cineva va vorbi.”

„Mă simt ca și cum am scăpat mingea prin faptul că nu am făcut legătura între cazuri mai devreme”, a spus Jeff.

„Nu ați scăpat mingea”, a spus Eddie. „Ne-ați chemat odată ce ați avut îngrijorări. Vom investiga de aici încolo și vă vom ține la curent.”

SSRA a strâmbat din nas. „Încă mă simt ca și cum aș lenevi.”

„Lenevești?” a răbufnit Darby. „Știu câte cazuri active are acest birou. Biata Melissa nu poate ține pasul. Ar trebui să avem mai mult personal de sprijin.”

„Nu în buget”, răspunse Jeff.

Peste tot supraveghetorii foloseau replica asta.

Mercy lucrase cu șapte supervizori diferiți în timpul cât lucrase la FBI. Pe baza experienței sale, era sigură că repetă această replică la orele de supraveghere.

„Dacă am terminat aici, vom merge să examinăm scenele la lumina zilei”, a spus Mercy. „Dar mai întâi am programat un interviu cu unul dintre vecinii lui Ned Fahey. Șeriful a spus că îl va duce la departamentul de poliție Eagle's Nest pentru a vorbi.”

Jeff scana câteva hârtii din fața lui până când găsi un nume. „Toby Cox? Pe el îl interoghezi?”

„Da, cred că l-a ajutat pe Ned în jurul proprietății. Din câte știe șeriful, Toby este singurul care a fost în casă în ultimii zece ani.”

„Raportul ăsta al șerifului spune că Toby Cox este simplu la minte.” Jeff a întâlnit privirea lui Mercy. „Nu cred că ăsta e un diagnostic sau chiar un mod corect din punct de vedere politic, dar am sentimentul că șeriful se îndoiește de calitatea informațiilor acestui martor.”

„Vom evalua ce are Toby de spus și vom vedea dacă este credibil. Altceva?”

Cei patru au schimbat priviri în jurul mesei. „Nu? Atunci am plecat.” Mercy s-a ridicat în picioare.

Jeff i-a strâns mâna, cu ochii lui blânzi. „Mult noroc.”

Capitolul 8

Mercy și Eddie au parcat în fața micuței secții de poliție Eagle's Nest.

Stătea exact în același loc de când Mercy era copil. Chiar și vopseaua exterioară avea aceeași nuanță ternă de kaki. Și-a ținut respirația când a pășit înăuntru, așteptându-se s-o vadă pe doamna Smythe, cu părul alb, care răspundea la telefon și administra secția de poliție de când se născuse Mercy. Mercy nu avea nicio îndoială că băgăreața ar fi recunoscut-o imediat. În schimb, la biroul doamnei Smythe stătea un bărbat foarte tânăr, de mărimea unui fundaș ofensiv.

Un zâmbet primitor îi traversă fața când intrară. „Sunteți de la FBI? Șeful vă așteaptă.” Plăcuța cu numele de pe biroul lui spunea că era Lucas Ingram. Zâmbetul lui era contagios, iar Mercy se întrebă dacă era destul de bătrân ca să fi terminat liceul.

Poate că e fiul unui ofițer.

Eddie îi întinse mâna. „Tu ești Lucas? Tu conduci spectacolul pe aici?”

„Eu sunt. Și bine ai venit pe domeniul meu. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.” Lucas se ridică pentru a da mâna și se înălță peste Eddie, care nu era scund.

„Câți ani ai?” a rostit Eddie.

„Nouăsprezece. Lucrez aici în față de peste un an și sunt al naibii de bun la asta.” Fața lată a lui Lucas a devenit ușor defensivă, iar Mercy s-a întrebat de câte ori a trebuit să se apere că deține o slujbă care era de obicei ocupată de o femeie.

„Îmi dau seama”, i-a spus ea tânărului. „Sunt norocoși să te aibă.”

„Și nu, nu vreau să fiu polițist”, a spus Lucas. „Asta e următoarea întrebare a tuturor. Îmi place să țin lucrurile din secție organizate și să fac tot ce pot să le fac ziua mai ușoară. Aș prefera să stau la acest birou, să răspund la telefon și să deleg decât să mă plimb într-o mașină de patrulare.”

„Ești un manager înnăscut”, a spus Mercy.

„Da.” Lucas a radiat.

„Dacă ai terminat de gestionat FBI-ul, poți să le faci niște cafea și să o

aduci în biroul meu ca să putem vorbi?", întrebă o voce familiară.

Truman Daly apăruse tăcut în zona de recepție. „Bună dimineața, agenți", spuse el făcând un semn cu capul către Mercy și Eddie.

„Bună dimineața, șefule", spuse Eddie în timp ce Mercy îi răspunse cu un semn din cap.

Șeful arăta de parcă abia dormise, iar Mercy se întreba dacă moartea unchiului său sau presiunile meseriei îl țineau treaz noaptea. Cu siguranță nu era prea solicitant să veghezi la Eagle's Nest.

„Șeriful Rhodes l-a lăsat deja pe Toby Cox. Se va întoarce după el într-o jumătate de oră, așa că sugerez să ne apucăm de treabă." Se întoarse și se îndreptă pe un hol îngust, lăsându-i pe Mercy și Eddie să-i urmeze.

„A fost irascibil în dimineața asta. Nu-l lăsa să te afecteze", șopti Lucas conspirativ. „Cum vă doriți cafeaua?", a întrebat el cu o voce mai tare.

„Neagră", spuse Mercy la unison cu Eddie, ocolind obișnuita ei smântână în favoarea simplității. Cei doi l-au urmat pe șef în biroul său. Holul era străjuit de fotografii. Mercy a vrut să se oprească și să le studieze, sigură că va recunoaște câteva fețe, dar și-a ținut privirea pe spatele șefului. Când au intrat în biroul lui, un alt tânăr aștepta răbdător pe un scaun pliant. A ridicat privirea când au intrat.

Toby Cox avea sindromul Down.

Mercy se întreba de ce șeriful Rhodes nu fusese mai explicit în raportul său, dar poate că el nu știa diferența. Unii oameni erau ignoranți. Sau tâmpiți.

„Toby, ei sunt Mercy și Eddie de la FBI. Ei sunt cei care au întrebări despre Ned Fahey."

Băiatul se ridică și le strânse mâna. De aproape, Mercy își dădu seama că nu era un băiat și se întrebă câți ani avea. Strânsoarea lui era strânsă pe mâna ei.

„Nu te cunosc?", a întrebat-o el pe Mercy, agățându-se de mâna ei.

Mintea ei se învârtea. Nu-și amintea o familie Cox sau un băiat cu sindromul Down.

„Nu prea cred", s-a bâlbâit ea. „De cât timp locuiești în Eagle's Nest?"

El s-a uitat mai atent la ea, ignorându-i întrebarea. „Cafeneaua. Arăți ca

Kaylie", a spus el satisfăcut. „Arăți ca Kaylie *o mulțime*. Doar că ea nu e bătrână", a adăugat el triumfător.

Eddie tuși. Cu coada ochiului, îl văzu pe Truman zâmbind.

„Am locuit în Eagle's Nest de când aveam douăzeci de ani. Ne-am mutat aici acum zece ani", a răspuns el, evident mulțumit că rezolvase misterul. „Știam eu că semeni cu cineva."

„Și eu văd asemănarea, Toby", răspunse Truman. „Luați loc, oameni buni."

Mercy s-a întrebat brusc dacă părinții lui Toby ar trebui să fie prezenți. Nu era lămurită cu privire la drepturile lui. Desigur, nu avea încă nicio idee despre capacitatea lui mentală. Din cunoștințele ei limitate, abilitățile persoanelor cu sindrom Down variau foarte mult. S-a uitat la Truman, care stătea pe scaunul său și îl privea pe Toby cu încredere. Ea a decis că, dacă el ar fi simțit că există o problemă, nu ar fi permis întâlnirea.

„Cât de des l-ai ajutat pe Ned Fahey în jurul casei sale?" a întrebat Mercy, scoțându-și stiloul și carnețelul, sărind în interviu. „Locuiți aproape de el?"

„Locuiesc la 400 de metri de Ned. Dacă nu mă sună și nu-mi spune să nu vin, mă duc acolo în fiecare luni și miercuri să ajut timp de trei ore." Contactul vizual al lui Toby era bun... ei bine, parțial bun. Era ușor încrucișat la un ochi, dar răspunsurile lui erau directe. Mercy a zâmbit, mulțumită că aveau un martor bun.

„Ai ajutat miercurea trecută?" Toby a fost cel care l-a găsit pe Ned în lunea următoare.

„Da. A fost ziua tăierii lemnului. Miercurea este aproape întotdeauna ziua de tăiat lemne. El taie, eu îl iau și îl stivuiesc. Nu a sunat să anuleze, așa că m-am întors luni." Și-a privit mâinile încleștate în poală.

„Asta trebuie să fi fost oribil pentru tine", a spus Mercy cu blândețe. „A fost un prieten bun, nu?"

„Oh, nu. Ned era șeful meu, nu un prieten. Era foarte morocănos. Chiar și părinții mei spun că era morocănos."

Mercy și-a mușcat buza la răspunsul lui tăios. „Ți-a plăcut să lucrezi

pentru Ned?”

„Mi-a plăcut. Avea nevoie de ajutor pentru că îl dureau mereu spatele și genunchii. A fost lucrul corect de făcut.”

„Te-a plătit?” a întrebat Eddie.

„Da.”

Mercy și Eddie au așteptat să audă cât de mult, dar Toby nu a oferit informația. Mercy s-a întrebat dacă nu știa sau dacă fusese crescut să nu discute despre probleme financiare. Părinții ei nu-i spuseseră niciodată câți bani câștigau sau plăteau pentru ceva. Singura dată când banii erau menționați era atunci când nu erau disponibili. Ceea ce se întâmpla adesea.

„Când ai ajuns acolo ieri, ușa din față era descuiată?” a întrebat Eddie.

Toby s-a întors să se uite la el și i-a studiat intens fața. „Îmi plac ochelarii tăi. Sunt mișto.”

„Mulțumesc”, a spus Eddie, clipind rapid. „Ummm... care a fost întrebarea mea?”

„Ai întrebat dacă ușa era descuiată”, a spus Toby. „Era. Am bătut de câteva ori mai întâi. Întotdeauna bat, dar Ned nu a răspuns de data asta. Am deschis ușa și am intrat.” S-a uitat din nou în jos. „Sper că a fost în regulă.”

„Ai făcut ceea ce trebuia, Toby”, l-a liniștit Mercy.

„L-am găsit mort”, a șoptit el. „Avea o gaură în cap.”

„Atunci ce ai făcut?”, a întrebat Eddie.

„Am fugit acasă și le-am spus părinților mei. Ei l-au sunat pe șerif.” Și-a aplecat capul. „Ned mi-a spus că omul peșterii va încerca să-l prindă.”

Mercy și-a amintit de zvonul pe care șeriful Rhodes se jenase să îl aducă în discuție. „L-ai văzut vreodată pe acest om al peșterii?”

„Nu.”

„A spus Ned că l-a văzut vreodată?”

Toby și-a încrețit fața în timp ce se gândea. „Nu. Pentru că l-am întrebat cum arată și Ned a spus că nu știe. Dar a crezut că era foarte mare și foarte rău.”

„De ce a crezut Ned că omul peșterii ar fi interesat de el?” a întrebat Eddie.

„Asta face omul peșterii”, a răspuns Toby. „El fură munca grea a altor oameni și apoi îi omoară. Este *leneș*”, a spus el cu emfază.

Lenea ar fi păcatul suprem pentru un prepper ca Ned.

„Ai văzut vreodată o mulțime de arme în casa lui Ned?” a întrebat Mercy.

„Nu.” Toby a făcut o pauză. „Dar erau o mulțime în magazie.”

„Care magazie?”

„Cea spre care o iei pe cărare. Nu o poți vedea din casă. Armele sunt îngropate în pământ.”

„Le-ai numărat vreodată?” A întrebat Mercy.

„Nu, dar odată Ned a spus că are douăzeci și cinci. Asta a fost cu mult timp în urmă. S-ar putea să fi vândut câteva de atunci.”

„Când le-ai văzut ultima oară îngropate în pământ?”, a întrebat Eddie.

Toby își trecu o mână prin părul scurt, de culoarea paiului, în timp ce se gândea bine. „Vara trecută”, a răspuns el în cele din urmă. „Îmi amintesc că era cald”.

Mercy a avut o idee. „Avea Ned lucruri îngropate în altă parte?”

„Nu din câte știu eu. Ei bine, fosa lui septică este îngropată în pământ. Dar așa e la toată lumea.”

„Ai văzut vreun străin vizitându-l pe Ned?” Mercy întrebă cu atenție, întrebându-se dacă întrebarea era prea amplă. Își dăduse seama că trebuiau să fie foarte direcți în întrebările lor.

Toby a ridicat din umeri. „Oamenii trebuie să treacă pe lângă casa noastră ca să ajungă la Ned. Uneori nu recunosc vehiculele care trec pe acolo.”

„Casa părinților lui Toby se află destul de departe de drum”, a clarificat Truman. „Presupun că nu puteai vedea toate mașinile care treceau pe acolo?”

„Așa este. Ar trebui să mă uit afară. Din interiorul casei, le pot doar auzi.”

„Ai auzit pe cineva trecând pe aici în weekend?” a întrebat Mercy.

„Da.”

A așteptat câteva momente și apoi, în cele din urmă, a întrebat: „Ai văzut vehiculele, Toby?”

„Nu.”

Mercy a suspinat în tăcere și și-a schimbat linia de interogare. „L-a vizi-

tat cineva pe Ned când îl ajutai la tăiat lemne miercurea trecută?”

Fruntea lui s-a încreţit în concentrare. „Nu. Nu în acea miercuri.”

„A avut un vizitator într-o altă zi de miercuri?”

„Da. Acum câteva miercuri. A ţipat la cineva care îşi oprise camionul pe drumul din faţa casei lui. Le-a spus să „dispară naibii”.”

„Nu au coborât din vehicul?” a întrebat Eddie.

„Nu, au luat-o la fugă când el a fluturat toporul şi s-a apropiat de camionul lor.” Toby a rânjit. „A fost amuzant. Era furios.”

Mercy a ridicat o sprânceană la Truman, care a ridicat un umăr.

„Nu ştiu nimic despre asta”, a spus Truman. „Ar fi putut fi turişti sau chiar un colector de facturi.” S-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit braţele pe birou. „Hei, Toby, cine nu-i plăcea lui Ned? De cine se plângea tot timpul?”

„Leighton Underwood”, a spus Toby prompt. „Şi Unchiul Sam.”

Mercy a presupus că se referea la unchiul Sam care era şeful ei, dar l-a scris în carneţel alături de numele lui Underwood, în caz că Ned avea un unchi adevărat pe nume Sam.

„Cine e Underwood?” l-a întrebat ea pe Truman.

„Bănuiesc că graniţele proprietăţilor lor se lovesc una de cealaltă. Ştiu că Leighton locuieşte în aceeaşi zonă generală, dar nu vine în oraş la fel de des ca Ned. Altcineva ţi-ar putea spune dacă a fost duşmănie între ei doi.”

„Toby, avea Ned altceva pe proprietatea sa de care era foarte mândru în afară de armele sale?” Mercy a întrebat.

„Era foarte mândru de mâncarea lui. Întotdeauna spunea că are suficiente provizii pentru a rezista mai mult decât comuniştii. Îi plăcea şi grădina lui. Am petrecut o mulţime de ore lucrând în grădina lui şi construind un gard înalt pentru a ţine departe animalele.”

„Astea sunt importante”, a fost de acord Mercy. „Dacă ar fi să te întorci în casa lui Ned, crezi că ai observa dacă lipseşte ceva?”

Toby s-a aşezat drept în scaun. „Nu vreau să mă întorc acolo! El era mort! Nu mă face să mă întorc în casa aia!” Degetele i-au pălit în timp ce-şi strângea mâinile. „Nu vreau să văd fantoma lui!”

Truman a ieşit din spatele biroului său şi a pus o mână pe umărul lui

Toby, strângându-l puternic. „Nimeni nu te va obliga să te întorci”. A privit-o pe Mercy drept în ochi, provocând-o să îl contrazică.

Mercy nu era interesată să-l forțeze pe Toby, știind că ar fi contraproductiv. Dar ea credea că el avea o memorie bună și că, cu întrebările potrivite, ar putea auzi mai multe informații despre Ned Fahey.

„Știi că Ned nu mai este acolo, nu-i așa, Toby?”, a întrebat ea. „I-au luat trupul.”

Toby nu s-a uitat în sus. „Unde l-au dus?” a întrebat el încet.

„L-au dus la un doctor special care studiază oamenii morți. Acest doctor știe cum să caute indicii despre cine l-a ucis”, a răspuns Mercy.

„Un medic legist.” Toby s-a uitat în sfârșit din nou la ea. „Ca la *CSI.”*

„Așa este. Vrem să știm cine i-a făcut asta lui Ned. De aceea ne întoarcem să căutăm indicii la el acasă. Dar nu vom ști dacă criminalul a furat ceva. Pun pariu că ai fi observat dacă ar fi dispărut ceva.”

Toby începuse să scuture din cap în timp ce ea vorbea. „Nu vreau să mă întorc.”

Mercy a văzut cum degetele lui Truman strângeau puțin mai tare umărul lui Toby. „E în regulă, Toby. Dar te rog să te gândești la asta. Chiar am avea nevoie de ajutorul tău ca să ne dăm seama ce s-a întâmplat.”

Lucas a bătut în ușa biroului și a adus cafelele. „Șeriful Rhodes s-a întors.”

„Aproape am terminat”, a răspuns Truman. S-a uitat la Eddie și la Mercy.

„Altceva pentru Toby?”

„Nu acum”, a spus Mercy. „Dacă mai avem întrebări, putem vorbi din nou cu tine, Toby?”

„Da.”

Truman l-a condus afară din birou.

Eddie s-a aplecat aproape de Mercy. „Tu ce crezi?”

„Este un martor bun dacă punem întrebările potrivite.”

„Sunt de acord. Totuși, nu știu dacă a văzut ceva util.” Eddie se uită la notițele sale. „Îl avem pe Leighton Underwood de urmărit și un vehicul oarecare care a oprit într-o zi. Cred că trebuie să vorbim cu mai mulți dintre

acoliții lui Ned.”

„Prietenii lui Ned se întâlnesc la John Deere la cinci dimineața”, a spus Truman când a reapărut.

„Leighton Underwood se întâlnește și el acolo?” a întrebat Eddie.

„Ocazional”.

Mercy se uită la Eddie, încercând să cântărească prioritățile. Trebuiau să se ocupe de cazul lui Ned pentru că era proaspăt, dar aveau multe de recuperat în legătură cu celelalte două decese. Era sfâșiată.

„Unde pot închiria o mașină?” l-a întrebat Eddie pe Truman. „Cred că avem nevoie de încă un set de roți ca să ne putem despărți și să acoperim mai mult teren.”

De ce nu m-am gândit la asta?

„Pot pune pe cineva să te ducă înapoi la Bend pentru o mașină de închiriat, dacă vrei. Asta ar economisi ceva timp”, a sugerat Truman. La asentimentul lui Eddie, el a strigat pe hol. „Lucas! Adu-l pe Gibson înapoi la secție. Am un comision pentru el.”

Truman s-a uitat la Mercy. „Care este planul tău?”

„Aș vrea să vorbesc cu Leighton Underwood. Acum.”

Capitolul 9

Agentul special FBI Mercy Kilpatrick l-a urmat pe Truman în Tahoe-ul său negru, în timp ce acesta conducea spre casa lui Leighton Underwood.

Chiar dacă Leighton era un vecin al lui Ned Fahey, traseul către casa lui era într-o direcție complet diferită. Nu exista nicio cale rapidă de a ajunge acolo, iar Truman bănuia că lui Leighton îi plăcea așa.

Amintindu-și că Toby Cox a comparat-o pe Mercy cu tânăra Kaylie la cafenea, Truman i-a spus telefonului său să formeze un număr și l-a ascultat sunând în timp ce conducea. De îndată ce Toby a menționat-o pe Kaylie,

Truman și-a dat seama de ce simțea că o mai văzuse pe Mercy. Pe baza aspectului, agentul FBI putea fi mama lui Kaylie. Și din moment ce amândouă se numeau Kilpatrick, Truman avea o puternică bănuială că ea era. Auzise că soția lui Levi Kilpatrick îi părăsise pe el și pe fetița lui cu ani în urmă. Acum părea că se întorsese în oraș.

Dar ca agent FBI?

O singură femeie ar fi știut întreaga poveste.

„Alo?" Vocea fragilă a Inei Smythe răsună în mașina lui.

„Bună, Ina, sunt Truman."

„Enunță clar, fiule. Sună de parcă ai fi într-o cutie de conserve."

„Îmi pare rău pentru asta, sunt în mașină. Am doar un minut, Ina, dar am vrut să te întreb despre Levi Kilpatrick. Ce poți să-mi spui despre soția lui care a plecat?"

Truman se bazase pe Ina Smythe pentru a-l ajuta să-și croiască drum în Eagle's Nest. Stătuse la recepția secției de poliție timp de patruzeci de ani înainte de a se pensiona cu șase luni înainte ca Truman să fie angajat. Ea a fost cea care l-a contactat și i-a spus despre postul de șef al poliției. „Nimeni altcineva nu îl vrea, Truman. Va trebui să ia în considerare un străin, și știi cum ar putea ieși asta. Ești un fel de figură cunoscută pe aici, ai experiența necesară și știm că unchiul tău, Jefferson, poate influența consiliul municipal. Ce părere ai dacă te-ai muta definitiv la Eagle's Nest?"

Era pregătit pentru o schimbare.

Ina tuși de trei ori, iar ecoul îi răsună în vehicul înainte ca ea să-i răspundă la întrebare. „Deirdre? Ea nu era soția lui. Nu s-a căsătorit niciodată cu el, deși el a insistat pentru asta. A plecat undeva în sudul Californiei când fetița avea un an și a lăsat copilul cu Levi. Părinții ei s-au luptat pentru a obține custodia, dar instanța i-a acordat-o lui Levi. O decizie al naibii de bună. Părinții ei erau prea plini de sine și m-am bucurat când s-au mutat, nu la mult timp după aceea. Nu știu dacă mai țin legătura cu nepoata lor sau nu."

Numele „Deirdre" îl făcu pe Truman să se dezumfle. Își schimbase ea numele? Dacă nu, unde se potrivea Mercy Kilpatrick? Ea trebuia să fie un fel de verișoară; nu se putea nega asemănarea ei cu Kaylie Kilpatrick. Dar familia

Kilpatrick nu pomenise niciodată de verișoare în prezența lui.

„Numele Mercy Kilpatrick înseamnă ceva pentru tine?” a întrebat Truman.

„*Mercy? Mercy Kilpatrick?* De unde naiba ai auzit de ea?”

„Atunci o cunoști.” Curiozitatea lui a ieșit din grafice.

„Bineînțeles că o cunosc. De ce întrebi? Cine vorbește despre fata asta?”

„Nimeni nu vorbește despre ea. Abia am cunoscut-o.”

„E aici? În oraș?”

„Da. E un lucru rău?”

Vehiculul lui a devenit tăcut. „Ina? Ești acolo?”

„Da. Mă gândesc... Încerc să-mi amintesc întreaga poveste... dar lipsesc niște bucăți.” Ea a înjurat colorat, făcându-l pe Truman să rânjească. „Încerc să pun povestea cap la cap, dar memoria mea nu mai e ce-a fost.”

„Cine este ea?”

„Păi, e fata cea mică a lui Karl și Deborah Kilpatrick.”

Truman aproape că și-a pierdut șirul. Auzise despre doar patru frați Kilpatrick. Erau foarte activi în comunitatea Eagle's Nest. Nimeni nu a suflat un cuvânt despre un al cincilea. Mercy nu era mama lui Kaylie; era mătușa ei.

„Dar ea nu a mai fost în oraș de când a terminat liceul”, a continuat Ina. „Nu-mi amintesc de ce a plecat, dar toată lumea din familia ei era supărată și am bănuit că ceva a fost tăinuit... la naiba. Ce a făcut fata aia?” Ina a scos un sunet de scuipat în telefon. „A fost ceva suculent, sunt sigură, dar nu pot pune degetul pe asta.”

„Ei bine, mi-ai răspuns la întrebare. Poți reveni la mine în legătură cu bârfa.”

„Ce face ea aici?”

„Este un agent FBI din Portland. A fost desemnată să se ocupe de moartea lui Jefferson împreună cu moartea lui Enoch Finch și Ned Fahey. Ai auzit despre Ned, nu?”

„Bineînțeles că am auzit. Poate că memoria mea nu mai funcționează atât de bine, dar urechile mele funcționează foarte bine. Probabil că bătrânul ăla țâfnos a fluturat toporul spre cine nu trebuia.”

Truman se întrebă dacă toporul era un obicei al lui Ned de care nu auzise.

„Dar micuța Mercy Kilpatrick este un agent FBI, spui tu? Asta trebuie să-i stea în cârcă tatălui ei. El nu este un fan al guvernului federal."

„N-aș numi-o mică." Mercy aproape că putea să-l privească în ochi. El știa că Karl și Deborah conduceau o mică fermă chiar în afara orașului, iar fiica lor oarbă, Rose, locuia cu ei. Ceilalți trei copii adulți ai lor erau împrăștiați prin tot ținutul.

Și apoi mai era și Mercy.

Truman rânji. Mercy nu scosese un cuvânt când Toby adusese vorba de Kaylie; se prefăcuse că nu știe la cine se referea. Cu alte cuvinte, ea nu își dezvăluia relația cu clanul Kilpatrick. *De ce?*

„Și Ina, ai putea să o ții pentru tine pentru un pic? Nu cred că vrea să anunțe că este în oraș, dar te rog să mă anunți când îți amintești ce s-a întâmplat. Mi-ar plăcea să aud povestea."

Ina a pufnit, dar a fost de acord cu reticență. „Lucas mai face treabă bună?" a întrebat ea. „Sper că încă nu se lasă. Am știut că va fi un bun înlocuitor pentru mine când l-am văzut reorganizându-mi toate rețetele când avea cincisprezece ani. Ți-am spus că le-a pus pe una din tabletele alea? Pot să fac cuvintele frumoase și mari, astfel încât să fie ușor de citit pentru acești ochi bătrâni."

„Nepotul tău se potrivește bine", a spus Truman. „Și îi place slujba lui."

„Bine." Satisfacția a răsunat în tonul ei.

„Încă un lucru, Ina. Ai auzit vreodată un zvon despre un om al peșterilor care trăiește în pădurea de pe aici?"

„Un ce?", a întrebat ea.

„Om al peșterilor", a repetat Truman, simțind cum o roșeață îi acoperă fața.

„Nu pot spune că l-am auzit menționat în ultimii patruzeci de ani."

„Ai auzit de el?" Vocea lui Truman a urcat cu o octavă.

„Îmi amintesc că am auzit despre un bătrân rău care trăia într-o peșteră. Ura copiii și îi omora pe toți cei care se împiedicau în domeniul lui", a meditat ea. „M-a îngrozit când eram copil și, pe măsură ce am crescut, m-a împiedicat

să mă aventurez singură prea departe în pădure. Dar bănuiesc că asta a fost intenția poveștii. Să-i sperie pe copii să nu mai aibă un comportament stupid."

„Ca atunci când un părinte îți spune să fii cuminte sau omul negru te va prinde."

„Da, ceva de genul ăsta. S-ar putea să se bazeze inițial pe niște fapte. Nu m-ar surprinde să aflu că în pădurea statală au existat câțiva indivizi nesociabili care au făcut-o ilegal."

Există un sâmbure de adevăr în povestea omului cavernelor?

Să fi fost oare pregătitorii uciși de un muntean furios care le voia armele?

El nu știa ce să creadă.

Truman a încheiat convorbirea cu promisiunea de a o vizita weekendul viitor. Încerca să ia o cafea cu Ina Smythe o dată pe lună. Femeia fusese prietenă apropiată cu unchiul său Jefferson. Uneori, Truman se întreba *cât de apropiată*, dar niciunul dintre ei nu făcuse vreodată aluzie la o relație romantică. Truman făcuse presupuneri adolescentine bazate pe priviri. Privirile schimbate între cei doi în timpul verilor petrecute în Eagle's Nest și sentimentul care plutea în aer atunci când cei doi se aflau în aceeași cameră. În adolescență, Truman fusese târât de două ori la secția de poliție din Eagle's Nest pentru o farsă juvenilă, iar Ina îi luase întotdeauna apărarea și apoi îl eliberase din celulă după patru ore.

Luna trecută, în timpul unei cafele, el o întrebase de ce nu-l scosese imediat din celulă. Ea a chicotit și i-a răspuns: „Ai meritat cele patru ore petrecute în celulă. Probabil mai mult. M-am gândit că era un loc bun pentru a te gândi la lucrurile stupide pe care le-ai făcut."

Avusese dreptate.

El se încruntă. Ina nu avea probleme de memorie. Nu pierdea nicio clipă când recita un incident întâmplător care se petrecuse cu patruzeci de ani în urmă. Sau când își amintea zilele de naștere ale unuia dintre cei optsprezece strănepoți ai ei.

De ce nu-și putea aminti motivul pentru care Mercy Kilpatrick părăsise orașul?

Sau nu-mi spune intenționat?

Gândurile s-au învârtit în creierul lui timp de câteva minute, în timp ce lua ultimul viraj spre casa lui Leighton. Agentul special Kilpatrick prefera să țină lucrurile pentru ea. Când făcuse comentariul de aseară despre faptul că era dintr-un oraș mic, de ce nu menționase că era din orașul lui mic?

Dacă vrea să păstreze secretul, o voi lăsa.

Mai devreme sau mai târziu va fi expusă. Acesta era Cuibul Vulturului. Un loc prost pentru a ascunde secrete.

A tras pe acostamentul umed din fața casei lui Underwood. Mercy nu voise să o însoțească, dar el insistase, argumentând că Leighton era genul care să împuște un străin și *apoi* să-i întrebe despre ce e vorba. Nu era complet adevărat - deși Leighton era cunoscut pentru faptul că răspundea la ușă cu arma în mână - dar Truman voia să rămână implicat în anchetă. Dacă unchiul său fusese ucis de aceeași persoană care îl împușcase pe Ned Fahey, voia să știe. Plănuia să îi țină pe cei doi agenți FBI cât mai aproape posibil. Le oferise mica sa sală de ședințe drept bază, astfel încât să nu fie nevoiți să călătorească înainte și înapoi la Bend, iar ei acceptaseră.

Când auzise că agenții fuseseră cazați în motelul cu gândaci, la jumătatea distanței dintre Eagle's Nest și Bend, sunase la Sandy's Bed & Breakfast. Avea două camere libere mâine. Le-a spus agenților despre B&B. „Are un bufet de mic dejun grozav pentru oaspeții ei. Ouă, cartofi prăjiți, șuncă uimitoare”, spusese Truman pentru a îndulci oferta. Mercy nu păruse interesată, dar ochii lui Eddie se aprinseseră la gândul de a ieși din motel. Au fost de acord să treacă pe la Sandy și să vorbească cu el mai târziu în cursul zilei.

Ar fi făcut tot ce era necesar pentru a rămâne aproape de ancheta FBI.

A ieșit din vehiculul său și s-a întors la Tahoe-ul lui Mercy. Cele două vehicule se potriveau, cu excepția logo-ului departamentului de pe portiera lui Truman. Mercy și-a trântit portiera și și-a ridicat gluga jachetei. Haina ei groasă avea un pic de blană neagră falsă în jurul gulerului care făcea ca verdele ochilor ei să iasă în evidență. Acum că știa că era rudă cu ceilalți Kilpatrick, și-a amintit că fratele ei mai mare, Owen, avea aceiași ochi intensi. Truman a decis că arătau mai bine pe Mercy. Culoarea era irosită pe un bărbat. În afară de verde, ea era toată neagră. Păr, haină, pantaloni și cizme negre.

„Arată ud”, a comentat ea.

Truman a fost de acord. Leighton avea câteva bălți de mărimea unui lac pe aleea cu noroi de la casa lui. Truman nu a vrut să riște pe alee nici măcar cu mașina lui cu tracțiune integrală. Mai era și reputația de pistolar a lui Leighton de luat în considerare. Parcarea pe drum fusese o decizie înțeleaptă.

Cei doi s-au îndreptat pe alee, pășind pe unde noroiul nu amenința să le fure cizmele.

„Leighton!” Truman și-a strâns mâinile și a strigat. „Ești acasă?” Hohotul unei pușți i-a răspuns.

Capitolul 10

Mercy a fost împinsă în noroi și și-a pierdut răsuflarea când grosimea lui Truman s-a prăbușit peste ea.

„Leighton! E șeful Daly! Nu trage!”

Urechea dreaptă îi suna de la strigătul lui. „Dă-te de pe mine”, mormăi ea. A aterizat pe burtă și a simțit gustul pământului. L-a lovit cu cotul în burtă. *„Dă-te jos!”*

„Ține-ți capul jos”, a răbufnit el. „Leighton? Sunt șeful Daly!”, a strigat el din nou.

„Șefule?” s-a auzit o voce masculină din casă.

Mercy își ridică capul, încercând să găsească un om care să se potrivească cu vocea. „Eu sunt. Ai de gând să tragi din nou?”

„Cine e cu tine?”

„Un alt ofițer.”

Mercy a ridicat o sprânceană, dar s-a gândit că era destul de aproape de adevăr. „Îmi pare rău pentru asta”, a spus vocea din casă. „Am tras în aer, știi tu. Nu trăgeam *în* tine.”

„Mi-am dat seama”, a răspuns Truman. S-a dat jos de pe spatele lui

Mercy.

Ea s-a pus în genunchi și și-a privit hainele. *Rahat.* Genunchii, coapsele și jumătatea inferioară a jachetei ei erau pline de apă murdară. Cel puțin pietrișul îi protejase pieptul și brațele. Truman i-a întins o mână. Ea i-a aruncat o privire întunecată și a acceptat. „Știai că va trage în noi?" a întrebat ea în timp ce își ștergea genunchii cu o mănușă udă.

„Nu știam că nu o va face."

Aceeași diferență.

„Și a fost doar un foc de avertisment."

Ea s-a oprit din șters și s-a holbat la el.

El i-a întâlnit privirea și a ridicat din umeri. „Regulile sunt diferite aici."

Avea dreptate. La un moment dat, ea cunoscuse regulile. Fusese prea mult timp în oraș?

„Îmi pare rău pentru noroi." El a scos un pachet de șervețele din buzunarul hainei și i l-a înmânat.

Ea a clătinat din cap la pachetul de plastic de pe palma ei. „Nu cred că astea vor face față."

„O să luăm un prosop de la Leighton. Îi va părea rău că te-ai murdărit de noroi."

El părea sincer, iar ea i-a furat o privire la față ca să vadă dacă râde de ea. Nu o făcea. Preocuparea îi strălucea în ochii căprui. Ea s-a uitat la restul corpului lui. În afară de un pic de noroi pe cizme, reușise să evite apa murdară.

„Mă bucur că ți-am putut opri căderea", a spus ea.

„Apreciez asta." El a zâmbit, iar ultima fărâmă de supărare pe care o mai avea pe el s-a spulberat. Șeful poliției Truman Daly avea un zâmbet care putea opri traficul. *Probabil că rupea inimi în dreapta și în stânga cu acel zâmbet.* Bărbatul înalt fusese serios și rezervat de când îl cunoscuse ea, ceea ce era de înțeles din cauza morții unchiului său. Dar aici, în pădurea ploioasă din jurul proprietății lui Leighton, se relaxase, chiar dacă cineva trăsese cu arma în urmă cu mai puțin de un minut.

„Șefule? Intrați?" A strigat Leighton.

„Suntem pe drum."

„Ești sigur că e în siguranță?” A întrebat Mercy.

„A spus deja că nu trage în noi.”

Ea s-a luptat cu nevoia de a-și da ochii peste cap. „Am încredere în tine.”

„Bună idee.” Au continuat să meargă prudent spre casa lui Leighton. Casa nu avea o verandă în față. Avea un mic set de scări de beton care duceau până la un bloc de beton mai mare în fața ușii, care cotea spre dreapta. Leighton Underwood stătea în ușa deschisă, cu pușca îndreptată în altă parte și ascunsă sub un braț. Lui Mercy i-a luat o secundă lungă să recunoască că era o postură pașnică. În Portland, văzând această postură într-o ușă, ar fi trimis-o în direcția opusă.

„Mi s-au spart ochelarii.” Leighton se încruntă la ei. Era înalt și arăta mândru, cu o coamă groasă de păr alb care i se retrăsese câțiva centimetri de pe frunte. Când Mercy s-a oprit la baza scărilor, bărbatul a studiat-o din cap până în picioare. Numele lui nu-i era cunoscut. Chiar dacă îi cunoștea părinții, probabil că nu și-o amintea pe ea.

„Putem intra, Leighton?” a întrebat Truman.

„Cine e asta? Ai spus un alt ofițer. Dacă nu cumva ai angajat ieri o femeie, sunt aproape sigur că nu există femei în forțele de la Eagle's Nest.” Scepticismul i-a umplut chipul căptușit.

„Sunt de la FBI”, a spus Mercy. „Investigăm moartea vecinului tău, Ned Fahey.”

Bărbia lui Leighton s-a ridicat. „Am auzit că ticălosul ăla s-a sinucis.”

„Acum, Leighton...” a început Truman.

„E vreo șansă să pot împrumuta un prosop?” a întrebat Mercy. „Am căzut în noroi când s-a descărcat arma ta.”

El s-a încruntat la pantalonii ei. „Bineînțeles. Intră. Îmi cer scuze din nou pentru asta, dar nu am putut vedea cine era aici. Tot ce am văzut au fost mașinile alea mari și negre pe care le conduceați. Și știi *ce* înseamnă asta.” A stat într-o parte și le-a făcut semn să intre în casă. „Nu vă faceți griji pentru cizmele voastre pline de noroi. Stați pe podeaua tare și voi șterge mai târziu.”

Mercy a pășit înăuntru și a fost copleșită de mirosul de carne tocată și ceapă. Stomacul îi răsuna. A urmat „podeaua tare” direct spre dreapta și a intrat

într-o bucătărie. Pe aragaz nu se gătea nicio mâncare. „Ce au însemnat pentru tine vehiculele noastre negre?”

Leighton a trecut grăbit pe lângă ea și și-a așezat arma într-un colț. A deschis ușa unui dulap și a scos un prosop cafeniu. I-a mulțumit când i l-a înmânat. Țesătura lui aproape dispăruse și era în mare parte din plasă, dar ea era recunoscătoare.

„Știi ce pot însemna acele camioane. *Federalii*”, a șoptit el. „Toți se plimbă în SUV-urile alea mari și negre. De obicei într-un fel de caravană.” A chicotit. „Cred că am avut parțial dreptate, din moment ce tu ești un federal.”

„Spune-mi Mercy, te rog.” Ea și-a frecat haina, întunecând prosopul cafeniu cu apă murdară. „De ce te-ai aștepta ca guvernul federal să apară la tine acasă? Și ai trage tu primul dacă ar fi guvernul?”

Leighton și-a frecat bărbia spinoasă. „Ei bine, cred că a trage primul nu ar fi cel mai inteligent mod de a saluta. Dar am fost pe muchie de cuțit în ultima vreme. Am ratat unele plăți la ipotecă și am primit acele apeluri.”

„Acestea ar fi de la compania dvs. ipotecară, nu de la guvern. Nu cred că guvernul vede ipoteca ta ca pe o problemă a lor încă.”

„Cât de mult ai rămas în urmă?” a întrebat Truman liniștit. „Ai nevoie de un împrumut mic? Doar până când lucrurile se îndreaptă din nou?”

Mercy s-a uitat la el surprinsă. *Oare șeful poliției își deschidea propriile buzunare?*

„Nu am nevoie de un alt împrumut”, a răbufnit Leighton. „Am destule.”

„Știai că orașul are un fond de urgență pe termen scurt pentru probleme ca aceasta?” a adăugat Truman.

Speranța a apărut pe fața lui Leighton și apoi a dispărut la fel de repede.

„Nu sunt în limitele orașului.”

„Eu te-aș numi un rezident onorific. Cheltuiești bani în Eagle's Nest, nu? O să pun o vorbă bună pentru tine la trezorierul orașului.”

Bărbatul mai în vârstă părea să se micșoreze. „Nu vreau să-mi pierd casa. A trebuit să plătesc niște facturi medicale și am rămas în urmă.”

Truman l-a bătut pe umăr. „Se întâmplă tuturor. De aceea am înființat fondul. Acum... ești unul dintre cei mai apropiați vecini ai lui Ned Fahey. Ai

observat ceva neobișnuit în weekend?”

Mercy admiră modul în care Truman abordase problema lui Leighton fără să facă o mare problemă din ea și trecu mai departe ca și cum acordarea de împrumuturi orașului era o parte zilnică a slujbei sale. Poate că așa era. Se întreba cum era plătit acest fond de urgență misterios.

„Nu pot vedea proprietatea lui Ned de aici. Este la cel puțin o jumătate de milă distanță. Proprietățile noastre sunt despărțite de un mic pârâu care curge din Cascades, dar în timpul verii se transformă într-o albie uscată. Toamna aceasta, când a început să curgă din nou, a luat-o în altă direcție. S-a mutat cel puțin o sută de metri în câmpul meu inferior. Ned a spus că, potrivit actelor de proprietate, asta înseamnă că deține jumătate din terenul meu. Eu nu cred asta.” Dacă din urechile oamenilor ar putea ieși aburi, un nor dens ar înconjura capul lui Leighton.

„Asta nu sună foarte corect”, a simpatizat Mercy. Pământul era prețios pentru locuitori, iar ei îl păzeau cu înverșunare. Asta nu-l scuza pe Leighton că a tras atunci când a crezut că sunt agenți guvernamentali veniți să-i confisce proprietatea, dar îi dădea o idee mai bună despre ce-l făcea să ticăie. „Deci vrei să spui că nu ai fost suficient de aproape de proprietatea lui Ned - proprietatea lui reală - pentru a vedea dacă s-a întâmplat ceva acolo.”

„Nu.”

„Ai auzit vreo împușcătură recent?” a întrebat Truman.

„Întotdeauna aud împușcături. Dar ar putea veni de la McCloud sau Hackett. Uneori e greu de spus direcția.”

Mercy l-a studiat pe bărbatul mai în vârstă. L-ar fi ucis pe Ned Fahey pentru a-și recupera cei o sută de metri de proprietate? Părea destul de cinstit, dar ea își rezerva judecata.

„Ți-ai comandat o pereche nouă de ochelari?” întrebă Truman. „Nu vreau să împuști pe cineva care nu o merită.”

„Da. Am fost la Bend săptămâna trecută. Ar trebui să fie gata mâine.”

„Bine”, a spus Mercy. Ea s-a încruntat. „Ai cu cine să mergi la oftalmolog?”

„Pentru ce?” Leighton părea confuz.

„Poți să vezi destul de bine ca să conduci?”

„Conduc drumul ăsta spre Bend de cincizeci de ani. Aș putea să o fac și cu ochii închiși.”

Mercy a decis că asta nu era problema ei. „Presupun că nu ai nicio idee despre cine i-ar face rău lui Ned Fahey? Presupun că știi despre Jefferson Biggs și Enoch Finch. Căutăm un numitor comun în toate cele trei morți.”

Leighton și-a scărpinat o ureche. „Ned îi enerva mereu pe oameni. Îi plăcea să-și agite toporul un pic prea mult. I-am spus Injun Ned o dată și am crezut că o să-mi ia scalpul pentru asta.”

Mercy și-a mușcat interiorul obrazului.

„Dar era destul de inofensiv. Ținea la el. Vorbea tot timpul despre cum să fie pregătit pentru sfârșitul lumii. Eu nu pot suporta prea multe din astea, să știi. Era ca o religie pentru el. Pretindea că ar putea rezista luni întregi fără să se bazeze pe un magazin alimentar sau pe serviciul comitatului pentru căldură.” Tristețea i-a traversat fața. „Cred că toată munca aceea a fost în zadar acum.”

„Știai câte arme avea?” a întrebat Mercy.

Leighton i-a aruncat o privire ciudată. „Ce contează? Un om are dreptul să dețină toate armele pe care le dorește. N-am văzut niciodată rostul de a deține mai mult de cinci sau cam așa ceva... Adică, nu poți trage decât cu una deodată.” Concentrarea i-a îngustat sprâncenele. „Cred că l-am văzut probabil cu trei arme diferite de-a lungul anilor. Își prefera toporul.”

Această declarație nu se potrivea cu ceea ce Mercy bănuia că deținea Ned. Dar descrierea toporului era consistentă.

Ea și Truman i-au mulțumit lui Leighton pentru timpul acordat, iar ea i-a înmânat prosopul ud. „Mulțumesc pentru prosop.”

„Îmi pare rău că te-am speriat în noroi.” El și-a cerut scuze cu o plecăciune mică, de gentleman.

Afară i-a cerut părerea lui Truman.

Șeful a mai mers trei metri înainte de a răspunde, organizându-și clar gândurile. „Nu știu dacă am aflat ceva de la el sau nu. Schimbarea liniilor de proprietate din cauza pârâului este interesantă, dar nu cred că este un motiv pentru crimă.”

„Sunt de acord.” Mercy aşteptă o clipă, dar el părea să fi terminat de vorbit. „Există într-adevăr un fond al oraşului pentru urgenţe personale?”

Truman a strâmbat din nas. „Nu prea. Dar voi face tot ce pot pentru a-l ţine în casa lui. Aşa începe totul, să ştii.”

„Cum începe ce?”

„O mulţime de atitudini antiguvernamentale. E ca un şir de piese de domino. De obicei, prima piesă de domino este răsturnată atunci când casa lor este executată silit. S-a întâmplat ceva personal ... fie s-au îmbolnăvit şi au acumulat facturi medicale uriaşe, fie şi-au pierdut locul de muncă şi nu au mai putut găsi altul. Trebuie să aleagă dacă să îşi hrănească copiii sau să plătească ipoteca. Ghiciţi care va fi prima?”

Mercy ştia că are dreptate. O văzuse întâmplându-se iar şi iar. „Dintr-o dată, casa care a fost în familia lor de zeci de ani este smulsă de sub ei şi ratingul lor de credit este distrus. Au nevoie de un loc unde să locuiască. Au nevoie de un loc de muncă şi trebuie să îşi refacă mândria. Este mult mai uşor să opreşti piesele de domino înainte ca acestea să înceapă să se încline. Dacă tot ce are nevoie Leighton este un pic de bani pentru a trece peste, atunci vom face acest lucru.”

„Poate că e un jucător.” Mercy a jucat avocatul diavolului. „Poate îşi cheltuieşte toţi banii pe filme porno.”

„Poţi găsi orice fel de porno gratuit pe internet în zilele noastre”, a răspuns Truman sec. „Un tip care plăteşte pentru asta nu este foarte inteligent, dar ştiu ce vrei să spui. O să stau de vorbă cu Leighton ca să-mi fac o idee despre cât de adânc este în datorii şi de ce există o problemă. Ina Smythe era cea care se ocupa de logistica „fondului nostru privat”. Eu am preluat-o pentru că nu credeam că oamenii vor să vorbească cu Lucas de nouăsprezece ani despre problemele lor.”

„E foarte drăguţ din partea ta.” Mercy fusese întotdeauna parţial îngrozită de doamna Smythe, dar bănuia că perspectiva ei adolescentină despre femeie ca tiran nu fusese foarte exactă. Se întreba cu privire la ce altceva se mai înşelase.

Truman ridică din umeri. „Oamenii sunt dispuşi să-mi spună lucruri.”

Opinia ei despre șeful poliției se contura încet. Avea un puternic simț al onoarei față de rezidenții săi. Era un ascultător. Își purta bine autoritatea și nu părea să aibă nevoie să își hrănească ego-ul. Toate lucruri pozitive în cartea lui Mercy. „Eddie se duce la scena Enoch Finch după ce ridică mașina închiriată”, a spus Mercy. „Putem să ne întoarcem la casa unchiului tău acum? Aș vrea să o văd la lumina zilei.”

Șeful s-a uitat la ceas. „E timpul pentru prânz. Îți iei timp pentru prânz, nu-i așa?” S-a uitat în lateral la ea.

Mercy știa că cele mai convenabile locuri pentru a mânca ar fi chiar în centrul Cuibului Vulturului. „Am ceva în geantă ca să mă descurc. Dacă vrei să te oprești și să iei ceva, ne putem întâlni la casă.”

Truman s-a oprit și s-a întors spre ea. Ea s-a oprit, întâlnind privirea căpruie a șefului. O provocare subtilă strălucea în ochii lui. „Acum, dacă vrei să afli ce se întâmplă pe aici, unul dintre cele mai bune lucruri pe care le poți face este să fii văzut. Să le spui oamenilor că FBI-ul caută un ucigaș. Și cred că este important ca acest oraș să vadă că FBI-ul nu este un fed rigid care se ascunde în spatele unei perechi de ochelari de soare și a unui costum închis la culoare. Cred că punerea unei fețe personale pe FBI va merge un drum lung în a obține o anumită cooperare. Pari abordabilă. Ești politicoasă, iar majoritatea bărbaților vor crede că ești inofensivă.”

„Inofensivă?” Mercy a răbufnit.

„Nu am spus că vor avea dreptate.” Truman a afișat un alt zâmbet spectaculos. „Știu că nu ai fi aici dacă nu ai fi cel mai bun în ceea ce faci, dar să-i faci pe oameni să-și reducă apărarea nu poate decât să ne ajute. Dacă preferi să stai în mașina ta și să mănânci unul dintre batoanele alea bogate în proteine făcute din carne praf și margarete, n-ai decât.”

Provocarea încă îi strălucea în ochi.

La naiba. Avea dreptate.

Cine o va recunoaște în continuare?

Capitolul 11

Truman a ales cel mai aglomerat restaurant pentru prânz.

Dacă agentul special Kilpatrick voia să păstreze secrete față de el, o făcea să se strâmbe un pic. Mândria i se aprinsese când el spusese că bărbații din oraș o vor considera inofensivă, dar era adevărat și asta ar fi fost în favoarea ei. O văzuse ezitând pentru o clipă, luptându-se cu nevoia ei de a rămâne anonimă și dorind să facă cel mai bun lucru pentru investigația ei. A știut că va câștiga. În mai puțin de o zi, aflase că era dedicată muncii ei.

I-a ținut ușa restaurantului deschisă și și-a scos pălăria. Mercy a pășit înăuntru și s-a dat imediat la o parte în timp ce scruta restaurantul. Gluga ei era încă ridicată.

Restaurantul era aproape gol.

Dezamăgirea îl cuprinsese pe Truman. Într-una din zilele astea, cineva avea să o recunoască pe Mercy Kilpatrick și el voia să fie acolo când se întâmpla. Măcar ca să o vadă cum se zbate. A rânjit. *De ce sunt atât de nerăbdător?*

De obicei nu se bucura de disconfortul altei persoane, dar Mercy juca un joc cu el, iar el trebuia să înscrie. Ea își coborî încet gluga în timp ce el îi arăta ultima cabină. „Ia un loc. Trebuie să salut câteva persoane mai întâi.” Ea a dat din cap și s-a îndepărtat. Truman nu s-a grăbit să salute doi bătrâni care își serveau ceștile de cafea fără fund. Niciunul dintre ei nu a întrebat de femeia care venise cu el. S-a oprit și a salutat o mamă pe care nu a recunoscut-o cu doi copii mici. Le-a dat fiecăruia dintre băieți un abțibild cu insigna poliției și a aflat că mama locuia pe Oak Street. Era cochetă, cu zâmbete mari și râsete artificiale.

I-a văzut privirea ațintită spre mâna lui stângă. A verificat-o pe a ei. Nu avea inel. A suspinat în tăcere, a ciufulit capul băieților și s-a despărțit politicos.

Mercy a studiat meniul, cu profilul spre el în timp ce el mergea pe culoar. Chiar dacă el nu-i putea vedea ochii, ea era totuși destul de izbitoare. Maxilarul îi era ascuțit, iar nasul îi era puțin întors în sus. Nimic la ea nu spunea agent

FBI.

Până când își îndrepta privirea întrebătoare asupra ta.

Mintea ei părea să analizeze și să proceseze date în mod constant. Nu irosea cuvintele, observase Truman cu plăcere. Nu ura nimic mai rău decât oamenii care vorbeau ca să se audă vorbind sau oamenii care încercau să acopere faptul că erau leneși folosind o avalanșă de cuvinte. Mai multe cuvinte nu însemnau mai multă inteligență.

A alunecat în cabină. „Burgerul este excelent. Ciuperci și șvaițer."

Mercy a dat din cap, fără să-și ridice privirea de la meniu. „Nu sunt un mare fan al burgerilor, dar mulțumesc. Cum e salata enchilada?"

„Habar n-am."

„Ce mai faci, șefule?" Chelnerița lor a apărut.

„Minunat. Mulțumesc, Sara. Copiii tăi stau departe de probleme?"

„Până acum au spart doar ușa frigiderului săptămâna asta, dar abia am trecut de marți. Vrei ca de obicei?"

„Da. Mercy?"

Mercy s-a uitat la chelneriță. „Cafea cu smântână și salată enchilada, vă rog. Fără brânză."

„Toppingurile sunt în mare parte cu brânză", a spus Sara. „Vrei măsline și salsa în plus?"

„Sună grozav."

Sara a dispărut, iar el a jurat că Mercy a expirat ușurată. Sau poate că și-a imaginat asta. O vibrație venea din poșeta ei de pe bancheta cabinei. Ea își luă telefonul din geantă și studie ecranul. „Rezultatele autopsiei lui Ned Fahey."

„Ce spune?" El a așteptat nerăbdător în timp ce ea a deschis e-mailul și a derulat. Un șanț îngust a apărut între sprâncenele ei în timp ce ea se concentra pe literele mici.

„Știu asta, știu asta, știu asta... ," mormăi ea.

„Ceva nou?"

„Iată. Ora decesului este estimată a fi între miezul nopții de sâmbătă și șase dimineața de duminică." Fața i s-a înmuiat. „Avea una dintre cele mai

grave artrite la spate și genunchi pe care Dr. Lockhart le-a văzut vreodată. Bietul om. Nu e de mirare că toată lumea spunea că era morocănos. Avea dureri constante."

„Rana prin împușcare este încă cauza morții, nu?"

„Da. Am aflat dacă au găsit glonțul? Echipa de probe a comitatului trebuia să caute."

„Nu mi-a spus nimeni."

„Îi voi trimite un e-mail lui Jeff și îl voi întreba."

„Jeff?"

„SSRA în Bend."

Șeful ei temporar.

Mercy și-a ridicat privirea de la telefon, cu satisfacție în privire. „Acum ne putem concentra pe acea perioadă de timp. Asta e de mare ajutor."

„Bună ziua, șefule Daly, sper că aveți o zi bună."

Truman și-a ridicat privirea și a găsit chipul rotund al Barbarei Johnson radiind spre el. Profesoara de liceu pensionată era unul dintre rezidenții lui preferați. Probabil pentru că era mereu pozitivă și optimistă. Să fie în preajma ei îi ridica mereu moralul. „Am, Barbara. Pot să vă prezint..."

„Mercy Kilpatrick?" Uimirea răsună în tonul Barbarei. Mercy se ridicase de pe scaun și o îmbrățișase pe femeie înainte ca Truman să poată clipi.

Femeile s-au despărțit și s-au holbat una la alta înainte de a râde și de a se îmbrățișa din nou. Barbara și-a șters lacrimile din ochi. „Oh, fetițo! Mă bucur atât de mult să te văd! M-am gândit la tine de atâtea ori de-a lungul anilor." S-au despărțit din nou și Barbara s-a uitat la Mercy de sus în jos. „Arăți fantastic. Viața de oraș îți prieșt."

„Mulțumesc foarte mult, doamnă Johnson."

„Spune-mi Barbara acum. Nu mai ești un copil." S-a uitat la Truman. „Mercy a fost una dintre elevele mele vedetă. Întotdeauna am știut că va ajunge departe."

Mercy și-a șters ochii. „Mulțumesc, doamnă - Barbara", a spus ea stânjenită. „Nu știți cât de mult înseamnă asta pentru mine. Ați fost o stâncă pe care mă puteam sprijini și întotdeauna am putut vorbi cu dumneavoastră."

„Unde ai fost? De ce nu te-ai întors să mă vizitezi până acum?”, a întrebat femeia. „Îi văd pe părinții tăi tot timpul, dar nu vorbesc niciodată despre tine.”

Mercy s-a uitat la Truman și vinovăția i-a străfulgerat în ochi. „Este o poveste lungă. Ne putem întâlni altă dată să vorbim? Eu lucrez acum.”

„Sunt sigură că șeful poliției nu va...”

„Putem, te rog, să lăsăm asta pentru mai târziu, Barbara? Mi-ar plăcea să stăm de vorbă”, a spus Mercy repede. „Avem puțin timp.” Îi aruncă o privire rugătoare lui Truman.

Acesta era tentat să o invite pe amabila femeie să li se alăture, doar pentru a vedea cum reacționează Mercy. „Are dreptate, Barbara. Trebuie să mâncăm și să fugim.”

Dezamăgirea a inundat chipul Barbarei, iar inima lui Truman s-a zvârcolit la vederea necunoscută. „În regulă.” A scuturat un deget spre Mercy. „Ai face bine să nu părăsești orașul fără să-mi faci o vizită. Te voi vâna dacă o faci.”

„Promit”, a fost de acord Mercy.

Femeia a plecat după alte câteva cuvinte, iar Mercy a alunecat înapoi în cabină când Sara a apărut cu mâncarea lor. Truman a adăugat în tăcere ketchup și muștar la burgerul său, învârtindu-le pe chiflă. A pus burgerul la loc și a luat o mușcătură, mestecând încet. A așteptat un minut întreg de tăcere în timp ce Mercy își ataca salata, cu privirea fixată pe mâncare. În cele din urmă a vorbit.

„Deci... Agent special Kilpatrick. Cred că ai ceva să-mi spui.”

***

Mercy a înghițit un chips mare de porumb care i-a zgâriat esofagul. A tușit și și-a luat paharul cu apă. Truman a luat o mușcătură din burger și a privit-o calm în timp ce mesteca.

Cât de mult știe el?

Ea a alergat mental prin explicații, înlăturându-le pe cele mai multe în timp ce se înfrupta din salata ei.

Rămâi la adevăr. Nu trebuie să fie tot adevărul.

„Am crescut în Eagle's Nest, dar nu am mai locuit aici de când aveam optsprezece ani.” A riscat să se uite la el, întâlnindu-i privirea. Truman nu se arătă surprins. Se dovedea a avea o față de poker solidă.

A mai luat o mușcătură din burger, iar ketchupul i-a picurat pe farfurie. Privirea lui nu i-a părăsit ochii. Una dintre sprâncenele lui s-a ridicat. *Și?*

„Am avut o ceartă cu părinții mei.” Ea a ridicat din umeri. „Chestii de adolescenți, știi tu. Limitele. Filozofii de viață. Să văd cât de departe pot merge.” Și-a mai înțepat salata de câteva ori, nu-i mai era foame. „Oricum, nu am avut un motiv să mă întorc.”

„Dar ai ținut legătura cu părinții tăi.”

„Nu.”

„Nimic?”

„Nu.”

„E-mail? Felicitări de Crăciun?”

„Niciunul dintre noi nu a încercat nimic.”

„Dar ai patru frați. Vorbești cu ei, nu?”

Mercy a pălit. „Știai?”

„Am pus cap la cap după ce Toby Cox a spus că semănai cu Kaylie Kilpatrick. M-am gândit că poate tu ești mama ei care a plecat cu ani în urmă, dar Ina Smythe m-a pus la punct.”

Mercy a pus jos furculița ei ca o ceață neagră tuneluri viziunea ei. „Ce altceva ți-a mai spus doamna Smythe?”

„Nu și-a putut aminti de ce ai părăsit orașul.”

Bun.

„De ce nu mi-ai spus imediat că ești din Eagle's Nest?” Sprâncenele i s-au îngustat în timp ce bea un pahar din sifonul său. „Încercai să termini treaba și să pleci înainte să te observe cineva?”

„Ceva de genul ăsta.” Mercy stătea perfect nemișcată, luptându-se cu nevoia trupului ei de a fugi pe ușă. „Acesta nu este locul meu preferat.”

Truman a dat din cap, părând să accepte asta, dar Mercy își dădea seama că știa că povestea era mai complicată. Nu avea de gând să o scoată de la ea. Încă.

„Șeful tău știe că ești de aici?”

„Șefa mea din Portland știe. Ea trebuie să fi spus SSRA în Bend, pentru că el a menționat.”

„De asta te-au trimis? S-au gândit că vei avea o perspectivă asupra acestei comunități?”

Mercy a făcut o pauză. *Ar putea fi acesta motivul?* „Tocmai îmi luasem niște cazuri de pe birou. Mi se cuvenea o nouă misiune.”

„Și Peterson? De ce l-au trimis pe el? Nu se poate ca agentul ăla să aibă rădăcini pe partea asta a Cascadelor.”

„A lucrat la unul dintre cazurile pe care tocmai le-am închis. Lucrăm bine împreună.”

„Altceva ce ar trebui să știu?” A întrebat Truman. Și-a lăsat privirea în jos și s-a concentrat pe curățarea ketchup-ului cu o frigare.

„Nu.”

„Bine.”

Liniștea s-a așternut peste masă timp de câteva minute, în timp ce Mercy se apucă din nou de salată. Pentru un restaurant dintr-un oraș mic, servea o salsa excelentă.

„Ce mai faci, șefule?” O voce gravă le-a întrerupt masa.

Mercy își ridică privirea și își trase răsuflarea. Joziah Bevins. Amintirea ei despre acest bărbat s-a contopit cu cea a bărbatului mai în vârstă din fața ei. Rândurile feței i se triplaseră, părul i se subțiase și albise, iar umerii i se aplecaseră din nou. E bătrân!

Tatăl meu a îmbătrânit la fel?

Mama?

Gâtul i s-a îngroșat și a clipit rapid.

„Hei, Joziah. Tocmai luam prânzul”, a spus Truman.

Joziah și-a îndreptat atenția spre Mercy, iar zâmbetul i s-a stins încet.

Recunoașterea a fluturat și apoi a dispărut în ochii lui.

„Aceasta este Mercy Kilpatrick. Lucrează la biroul FBI din Portland.”

Recunoașterea prinse flacără. „Ei bine. Mercy Kilpatrick. A trecut mult timp. Nu auzisem că ești de la FBI. Ai depășit cu mult micul nostru oraș, nu-i

așa?” Curiozitatea și precauția străluceau în privirea lui.

Se aștepta ca el să o bată pe cap și să o numească *o femeie cuminte*. Dacă i-ar fi spus să își arate zâmbetul frumos, l-ar fi călcat în picioare.

El îi spusese ambele lucruri înainte, dar ea nu avusese niciodată dorința de a-l călca în picioare. Desigur, pe atunci credea că acest tip de comentariu era acceptabil.

Ciudat cum se schimbase.

„Mă bucur să te văd din nou, Joziah.” Gura ei se simțea ciudat spunându-i numele; el era încă domnul Bevins în creierul ei. Sau „dobitocul ăla de Bevins”. A auzit cuvintele în vocea tatălui ei.

„Ai fost să-ți vezi părinții?” a întrebat Joziah.

De ce este acesta primul lucru pe care îl întreabă cineva? „Nu încă. Abia am ajuns aici.”

El a dat din cap, cu roțile și angrenajele învârtindu-se în spatele ochilor. S-a uitat la Truman și înapoi la ea. „Lucrați la crime?”

„Am cerut sprijinul FBI-ului”, a spus Truman. „Au mult mai multe resurse decât Eagle's Nest sau County.”

„Mi-a părut foarte rău să aud despre unchiul tău”, i-a spus Joziah lui Truman. „A făcut parte din comunitate pentru mult timp.”

„Mulțumesc, Joziah.”

Bevins și-a luat rămas bun și a luat loc la tejgheaua restaurantului, punându-și pălăria de cowboy pe scaunul de lângă el.

Mercy își ținuse respirația tot timpul. Când era copil, Joziah o speriase de moarte. Nimic nu se schimbase.

„Iisuse”, a spus Truman. „Am crezut că ai de gând să vomiți.”

Mercy s-a holbat la el. „Ce?”

„Când te-ai uitat prima dată la el, ai devenit ușor verde. Să înțeleg că e ceva istorie acolo? Nu toată lumea primește o îmbrățișare mare ca Barbara Johnson?”

„El și tatăl meu nu se plac. Am crescut învățând să-l evit.”

„Ești un adult acum. Cred că poți lua propriile decizii cu privire la oameni. Presupun că el și tatăl tău s-au certat în legătură cu unele lucruri?”

„Asta e puțin spus.”

„Joziah Bevins este un om popular în oraș. Și tatăl tău impune respect.”

„Întotdeauna a fost așa.”

„Ar fi trebuit să nu te prezint?”

„Trebuia să spui ceva.”

„Aș fi putut omite numele tău de familie și partea cu FBI-ul. Mi se pare lipsit de respect, totuși. Ai prefera să fac asta de acum încolo?”

Mercy se uită la el. „Nu mă ascund de nimeni.”

Truman a rânjit. „Oh, da? Puteai să mă păcălești.”

Capitolul 12

Acum două decenii

„La naiba, Deborah! Știu că a fost unul din echipajul lui Bevins!”

„Nu știi asta, Karl. Faci presupuneri!”

Mercy se ascunse în capul scărilor, ascultându-și părinții cum se certau. Rareori ridicau vocea, iar strigătele erau ceva nemaiauzit în casa lor. Dar șoaptele lor puternice au fost suficiente pentru a o trezi pe Mercy, în vârstă de doisprezece ani, și pentru a o face să se furișeze afară din dormitorul pe care îl împărțea cu Pearl și Rose. Casa era întunecată, cu excepția unei lumini slabe și galbene de la parter. Asta însemna că se certau în bucătărie, luminată de singurul bec din capota aragazului.

„Cineva a împușcat vaca aia. Una dintre cele mai bune ale mele.”

„Accidentele se întâmplă, Karl.”

„Nu a fost niciun accident. Bevins m-a abordat din nou pentru a mă alătura cercului său. Vrea să aduc cu mine întregul nostru grup. Asta nu se va întâmpla, și i-am spus de mai multe ori.”

„E doar speriat și încearcă să-și întărească poziția. Tu ești valoros.

Veterinarul lui nu are nici jumătate din abilitățile pe care le ai tu."

„Nu e vorba doar de mine, Deborah. Te vrea și pe tine."

Mama ei tăcea. Mercy își putea imagina ridicarea din umeri a mamei ei. Nu era o femeie vanitoasă, dar știa că abilitățile ei de moașă erau de neegalat în zonă. Toate femeile din zonă apelau la mama ei pe tot parcursul sarcinii lor. Chiar și cele care aveau asigurare medicală și mergeau la un doctor adevărat în Bend. Ele încă o consultau pe mama ei și îi cereau o a doua opinie. Mercy era mândră de asta.

„Știu că vaca a fost împușcată intenționat", a spus tatăl ei, pierzându-și puțin avântul. „Nu e o coincidență că ieri l-am refuzat din nou pe Bevins".

„Ce putem face?", a întrebat Deborah.

Tăcerea a fost lungă și Mercy s-a aplecat în față, așteptând răspunsul tatălui ei. Joziah Bevins era singurul bărbat de care tatăl ei se plângea. Karl Kilpatrick nu avea niciodată un cuvânt rău de spus despre nimeni, decât dacă era vorba de domnul Bevins. Și chiar și atunci, Mercy bănuia că își reținea cuvintele de multe ori.

„Nimic."

Mercy se lăsă pe balustrada scării, ușurată. Nu voia ca tatăl ei să se lupte cu domnul Bevins. Cineva ar fi fost ucis. Frații ei susțineau că tatăl lor nu era speriat de Joziah Bevins, dar frustrarea tatălui ei o speria pe Mercy. Concentrându-se pe îngrijirea familiei sale și lucrând la pregătirile sale, tatăl ei era ocupat, dar acest om părea să-l afecteze.

„Avem un plan", a spus Deborah liniștitor. „Nimeni nu-l va schimba. Ne-am înconjurat de oameni buni care vor fi alături de noi. El este pur și simplu gelos. Încearcă să forțeze oamenii să facă voia lui și nu înțelege că asta nu impune respect. Te vede pe tine că primești respect și asta îl macină."

Tatăl ei nu a spus nimic. „Vino înapoi în pat."

Bucătăria era tăcută și Mercy a auzit un clic când becul a fost stins. Întunericul a înghițit casa. S-a târât pe mâini și genunchi până în camera ei și a pipăit drumul până la patul ei.

„Sunt bine?" Rose a șoptit în întunericul total. Un sforăit slab venea din patul de deasupra lui Mercy. Pearl putea dormi prin orice.

„Da. Tata crede că Joziah Bevins a împuşcat-o pe Daisy.” Mercy a privit în întuneric şi şi-a imaginat că era Rose. Nu vedea nimic. Niciodată. Rose nu părea să se supere atât de mult, dar Mercy îi mulţumea lui Dumnezeu în fiecare zi că nu a ales-o pe ea să fie sora oarbă Kilpatrick. Nu ar fi fost la fel de primitoare ca Rose.

„Mama îl va calma.”

„A făcut-o.”

„Săraca Daisy”, şopti Rose. „A fost cuminte să vină când am chemat-o. Întotdeauna stătea nemişcată pentru mine.”

Toate animalele de la fermă stăteau nemişcate pentru Rose. Mercy jura că erau mai grijulii în preajma surorii ei, ca şi cum ar fi ştiut că Rose nu poate vedea unde îşi pun copitele mari. Mercy avea câteva vaci preferate, iar Daisy fusese fost una dintre ele. A simţit o lacrimă fierbinte rostogolindu-se din colţul ochiului până la pernă. Nu plânsese când tatăl ei îi spusese că Daisy era moartă. Dar acum, aici, în întuneric, se simţea în siguranţă exprimându-şi durerea pentru sufletul ei dulce. „Va trebui să fie înlocuită”, a spus Mercy, înghiţind greu. „Ea a fost importantă.”

„Două dintre vaci vor făta în câteva luni”, a spus Rose. „Suntem bine.”

Mercy a lăsat conversaţia să se îndepărteze, creierul ei cântărind pierderea vacii pentru fermă. Lapte, reproducţie, carne dacă era nevoie. Dar vitele aveau nevoie şi de hrană, adăpost şi îngrijire medicală. Era un echilibru fin pentru a avea numărul potrivit de vaci, astfel încât beneficiile lor să depăşească costurile. Tatăl ei reuşise să facă acest lucru până la capăt pentru mărimea familiei sale. Totul avea o valoare. Seminţe de legume Heirloom: valoare ridicată. O maşină de cusut cu pedală: valoare ridicată. Un compact disc player: valoare scăzută.

Nici măcar ca un cadou de Crăciun.

Mercy înţelegea. Dar asta nu însemna că îi plăcea.

***

„Aș vrea să începem cu dependințele”, a spus Mercy.

Ea și Truman ajunseseră la casa unchiului său. În lumina aspră a zilei, arăta mai tristă decât cu o seară înainte. Ca și cum ar fi acceptat în sfârșit că ocupantul ei nu se va mai întoarce niciodată. L-a urmat pe Truman prin zona cu iarbă din fața casei până la aleea care ducea în spatele casei. A observat cum toate gurile de scurgere duceau la butoaie mari de plastic pentru apă. Apa nu era bună de băut, dar era bună pentru spălat rufe sau pentru a trage apa la toaletă. Cizmele lor au scârțâit pe pietriș. „Ce ai de gând să faci cu proprietatea?” a întrebat Mercy, vrând să umple tăcerea. Truman nu spusese prea multe de când sosiseră. Tensiunea plutea din nou în jurul lui.

Mercy îl plăcea mai mult fără norul întunecat.

„Nu m-am hotărât. Mai sunt de rezolvat niște hârtii legale. Din fericire, ipoteca a fost achitată cu mult timp în urmă. Acum trebuie doar să plătesc impozitul pe proprietate.”

„Ar trebui să se vândă la un preț decent”, a spus Mercy. „Câți acri?”

„Unsprezece. Nu mă pot gândi încă la vânzare.”

Mercy se întreba dacă factura din noiembrie a impozitului pe proprietate îi va grăbi decizia.

Truman desfăcu lacătul greu și trase lanțul care lega cele două uși ale micului hambar. Lemnul deformat și decolorat făcea ca structura să arate ca și cum ar fi fost la o lună distanță de prăbușire. A apucat mânerul uneia dintre uși și a tras de el cu toată greutatea sa. Ușa a gemut când s-a deschis. Mercy se întrebă cât de puternic fusese unchiul lui ca să deschidă ușa aceea în mod regulat. A pășit înăuntru, lăsându-și ochii să se adapteze la lumina slabă. Truman a apăsat pe un întrerupător.

„Oh!”

Exteriorul hambarului dărăpănat era înșelător. Înăuntru era o podea de beton curată și vopsea impecabilă pe pereții izolați. Temperatura din interior era aproape confortabilă. „Își ținea armele aici?”

„Da.”

Truman i-a condus spre partea din spate a hambarului și a deschis un dulap de lemn pentru a expune un seif imens pentru arme. Ușa sa grea de metal

era întredeschisă. Truman deschise ușa până la capăt pentru a-i arăta lui Mercy că era gol.

„Știi combinația?” a întrebat ea.

„Nu știu. De aceea e încă deschisă. Va trebui să chem un expert aici dacă vreau să fie utilizabilă din nou.”

„A fost găsită deschisă?”

„Da.”

„Deci cineva a fost destul de aproape de unchiul tău ca să știe combinația.”

„Sau el a deschis-o pentru cineva.”

Mercy s-a gândit la asta. „Nu l-am cunoscut pe unchiul tău, dar pare genul care nu ar face asta. Pentru cine crezi că ar fi deschis-o?”

„Nu mă pot gândi la nimeni. Nu avea încredere în nimeni. Exceptând-o poate pe Ina Smythe. Dar ea nu ar fi fost interesată de armele lui.” Truman a făcut o pauză. „Ea nu se mai deplasează prea bine. Nu o văd făcând scurta plimbare de la casă la hambar.”

Mercy a studiat restul interiorului. Dulapuri simple personalizate și coșuri adânci căptușeau pereții. „Te superi dacă mă uit prin jur?”

Truman a fluturat o mână. „Uită-te cât vrei. Nu-mi pot da seama dacă mai lipsește ceva. Totul mi se pare plin.”

Ea a deschis ușile subțiri din placaj ale dulapului de lângă cel care adăpostea seiful pentru arme.

„Diesel”, a spus Truman.

Mercy dădu din cap, estimând mental numărul de galoane. Jefferson Biggs pusese la cale un stoc bun.

„Nu am văzut benzină”, a comentat el.

„Motorina este mai sigură de depozitat și are o durată de depozitare mai lungă decât benzina.”

A mai aruncat o privire în câteva dulapuri de pe cealaltă parte a structurii. Rafturile erau înțesate cu conserve, borcane de sticlă pline cu fructe și legume și produse conservate. A atins ușor un grafic laminat de pe interiorul ușii, care ținea evidența sistemului său de rotație.

„Nu am auzit niciodată de unt la conservă”, a remarcat Truman. „Nu poate avea un gust bun.”

„Are gustul untului normal.”

El a arătat spre un teanc mare de bucăți uriașe de sare roz. „Unchiul meu nu avea vaci și e destulă sare aici pentru un oraș. Cine are nevoie de atâta sare?”

„Bănuiesc că plănuia să le folosească pentru a atrage vânatul la un moment dat în viitor”, a spus Mercy. „E mai bine decât să vânezi. Lasă vânatul să vină la tine.”

A găsit mai multe stive de găleți goale pentru produse alimentare și mai multe găleți cu capace bine închise, pline cu produse de copt. Consumabile de pescuit, consumabile medicale, unelte, fiecare tip de baterie fabricată. Bogăția a uimit-o.

„Nu pot să cred că au luat doar armele. De ce au lăsat toate astea în urmă?”, mormăi ea.

„Ar fi o pacoste să le mutăm”, a spus Truman.

„Dar este vorba de ani de pregătire. O pregătire *bună.* E ca aurul.”

„Pentru unii oameni.”

Ea s-a uitat la el. „Dacă se prăbușește rețeaua electrică, o să te bucuri că ai asta.”

El nu a spus nimic.

„Știai că unchiul tău a fost un prepper?”

„Bineînțeles. Am petrecut mult timp în timpul verii ajutându-l. Una dintre celelalte magazii este plină de lemne pe care le-am tăiat de-a lungul anilor.” El a aruncat o privire acră dulapurilor încărcate. „Nu înseamnă că subscriu la stilul de viață.”

„E mai mult decât un stil de viață”, a spus Mercy. „Este o filosofie de viață. Să nu mai fii dependent de alții. Auto-suficiență.”

„Nimeni nu poate supraviețui complet pe cont propriu. Avem nevoie de alți oameni”.

„Eventual. Dar dacă ar trebui să te ascunzi pentru o lună, ai putea?”

„Sigur.”

„Poți fi gata în zece minute?”

„Nu. Ar trebui să-mi adun lucrurile.”

„Cum vei împacheta mâncare pentru o lună?”

„M-aș duce la unul dintre magazinele outdoor. Mă încarc cu mâncăruri liofilizate.”

„În acel magazin te vei lupta cu nouăzeci și nouă la sută din populație, care a avut aceeași idee strălucită.” Ea s-a uitat înapoi la rândurile și rândurile de conserve. „Singurul lucru care mă surprinde este cât de expus este acest depozit. Oricine ar putea să ia cu toporul lanțul de pe ușă și să-i fure proviziile. De obicei, pregătitorii își ascund depozitele de teamă să nu fie luați cu asalt atunci când se întâmplă o urgență. Restul orașului știa că unchiul tău a făcut asta?”

„Îmi imaginez că da. Deși nu prea vorbea despre asta.”

„Poate că se baza pe aspectul hambarului pentru a-i împiedica pe oameni să dea năvală. Am fost surprinsă când ai deschis ușa.”

Truman s-a uitat cu atenție la ea. „Ai fost crescută în *filosofia asta* de viață, nu-i așa? Am auzit că familia Kilpatrick crede în a fi pregătită.”

„Toată lumea crede în asta, dar nu toată lumea acționează în consecință. Sau știe cum să o facă.” S-a uitat în jur. „Unchiul tău a făcut o treabă bună.”

„Asta nu explică cum sau de ce i-au fost luate armele.”

Mercy și-a dat seama că își pierduse concentrarea asupra examinării proprietății. Căutau dovezi despre cine îi omorâse unchiul. Cămara bine aprovizionată și proviziile îi distraseră atenția. „Anunță-mă dacă ai nevoie de ajutor să-ți dai seama ce să faci cu toate astea.”

Truman scruta dulapurile. „Îmi imaginez că sunt o mulțime de oameni în oraș care ar putea folosi o parte din mâncare.”

Ea a vrut să-l oprească să le împartă la voia întâmplării. „Toată lumea are nevoi. Dă-le cuiva care le va aprecia pentru ceea ce sunt.”

El i-a aruncat o privire ciudată. „E mâncare. De bază.”

„Ar putea fi diferența dintre viață și moarte.”

„Agentul special Peterson știe că ești o acaparatoare?”

Mercy a înghețat. *Nu face decât să mă calce pe nervi.* „Unchiul tău nu era un acaparator. A fost inteligent. Admir pe cineva care gândește înainte.”

„Și eu. Dar nu și dacă asta guvernează fiecare aspect al vieții lor.” A înclinat capul spre ușă. „Vrei să vezi restul?”

Ea a dat din cap și l-a urmat pe ușă.

***

Truman a tras aer în piept în timp ce mergeau spre următoarea magazie mică.

Jefferson Biggs fusese ușor nebun. Truman se temea să-i arate lui Mercy altarul obsesiei unchiului său, dar ea îl admirase. În loc de șoc și surpriză, avusese aceeași expresie pe care unchiul lui o avea pe față când se uita la proviziile lui. Reverență. Mândrie. Întotdeauna îi dăduse lui Truman impresia că număra și calcula în tăcere în timp ce își privea lucrarea.

Mercy arătase exact la fel.

Cum ajunge o fostă prepper din centrul Oregonului să lucreze pentru guvernul federal ca agent FBI?

Dihotomia dintre trecutul și prezentul ei îl intriga. A studiat-o din colțul ochiului. Avea politețea orășenească a surorii lui din suburbii și el se întreba dacă se străduise în mod deliberat să-și lase în urmă rădăcinile rurale sau dacă acest lucru se întâmplase în mod natural, în timp. Până acum se mișcase și vorbise ca o persoană care se simțea foarte bine în viața de la fermă, dar bănuia că se simțea la fel de bine și într-un muzeu de artă modernă.

Deschise ușile de la magazie și se dădu înapoi. Asta n-o să dureze prea mult. Era plin cu lemne tăiate și nimic altceva. Mercy se uită înăuntru și dădu din cap. „Are o seră?”

„Una mică.” El a condus-o în jurul magaziei de lemne până la mica seră de sticlă. Îl ajutase să repare două dintre geamuri când era adolescent, deoarece baseball-ul lui fusese de vină. Privirea lui s-a dus direct la acele geamuri; încă arătau bine.

Mercy a păși înăuntru, a inspirat aerul umed și a sărit imediat la niște

copaci în ghiveci. „Pomi de lămâi! Și lămâi!” Nu se putea opri din zâmbit. „Copaci pitici. Aveți aur lichid aici”.

Truman a ridicat o sprânceană, neimpresionat. Pomii despre care exclamase ea erau gârboviți, fructele lor abia se vedeau. A cotrobăit prin seră câteva momente, examinând frunzele și mormăind în sinea ei. El a așteptat răbdător la ușă în timp ce ea își căuta de lucru și apoi, în cele din urmă, a ieșit din clădirea de sticlă cu un oftat.

„Unchiul tău a fost un om inteligent. Unde sunt vehiculele lui? Presupun că are mai mult de unul? Poate chiar un quad sau o motocicletă de vreun fel.”

Îl surprinse din nou. „Are un camion în garajul lipit de casă. Mai are și un Jeep vechi pe care mă lăsa să-l conduc pe proprietate când eram adolescent. Și o motocicletă pe care nu aveam voie să o ating.”

„Să vedem.”

S-au întors spre casă, iar Truman s-a oprit să împingă deschizătorul automat al ușii de garaj pe care îl fixase pe viziera mașinii sale. În timp ce ușa dublă se deschidea, Mercy a aruncat o privire în garaj. Era exact așa cum spusese el. Un camion, un Jeep vechi și motocicleta. Ea se plimba în jurul vehiculelor, dar nu se uita la ele. El i-a urmărit privirea până la generatoarele multiple care căptușeau un perete.

„Are o fântână?”, a întrebat ea.

„Da. Apa are gust de rahat.”

Ea a zâmbit. „Nu ar trebui să vinzi casa asta. Este o proprietate minunată. Este un pic prea aproape de oraș pentru unii oameni, dar el a aranjat-o frumos pentru a fi autosuficientă.”

„Nu vreau să locuiesc aici.” A sunat ca un plângăcios. „Te superi dacă mergem înăuntru?”

El a împins ușa dintre casă și garaj ca un răspuns. Ea a trecut pe lângă el și el a simțit un miros de batoane de lămâie proaspăt coapte. *Șamponul ei?* Au mers în tăcere prin casă. Truman spusese tot ce avea de spus cu o seară înainte și nu simțea nevoia să umple tăcerea cu cuvinte inutile. A surprins-o privindu-l de câteva ori și s-a întrebat ce vedea pe chipul lui.

Durere?

O dorință de răzbunare?

Ea s-a oprit în holul lung și a arătat spre un colaj înrămat de fotografii decolorate. „Ce-ți trece prin minte când te uiți la asta?”

Truman s-a apropiat să se uite, chiar dacă știa fiecare poză pe de rost. Erau fotografii ale unchiului său și ale prietenilor săi. Majoritatea erau din anii 1970. Evitându-i privirea, el și-a strâns buzele în timp ce se gândea la întrebarea ei. „Mă gândesc la unchiul meu care locuia singur aici. Mă gândesc cât de mult ne-am certat, dar în adâncul sufletului am știut întotdeauna că îi pasă. Întotdeauna m-am întrebat dacă îi era dor de mine când plecam acasă pentru anul școlar.”

„Te-ai gândit vreodată să mergi la școală aici?”

„La naiba, nu. Acesta a fost un loc bun în care să mă relaxez pe timpul verii, dar nu am vrut să locuiesc aici.”

„Ai cunoscut copii de vârsta ta când ai locuit aici?”

Amintirile i-au inundat creierul. Unele bune, altele de rahat. „Da.”

„Ce era agățat aici?” Ea a schițat un dreptunghi slab pe perete.

„O oglindă. Era în bucăți când am ajuns aici în dimineața aceea.”

Mercy s-a holbat la dreptunghiul alb pe care vechea oglindă îl lăsase protejând peretele de murdărie timp de decenii.

A făcut câțiva pași și s-a uitat în baia pe care o studiaseră noaptea trecută, dar de data asta nu se uita la podea.

„Împușcăturile au spart oglinda de aici, nu?”

„Da.” Lui Truman nu-i plăcea cum i se lărgiseră ochii când studiase peretele. „De ce?”

S-a întors și a intrat în dormitorul unchiului său, scanând fiecare colț.

„Erau oglinzi aici?”

Truman s-a încruntat. „Nu din câte știu eu.”

„Ai mai găsit și alte fragmente de oglinzi sparte în casă?” Vocea ei s-a ridicat cu o octavă.

El s-a gândit. „Nu. De ce întrebi?”

Ea a scuturat din cap în timp ce se întorcea pe hol. S-a oprit acolo unde fusese agățată oglinda spartă. „A fost doborâtă de pe perete în timpul încăieră-

rii. E atât de aproape de baie. Cineva a lovit-o.”

„Asta am presupus și eu. La ce te-ai gândit?”

Privirea ei verde l-a întâlnit pe al lui. „Pentru o fracțiune de secundă mi-a amintit de o altă scenă.”

El nu știa despre ce crimă vorbea, dar judecând după groaza pe care încerca să o ascundă în spatele privirii, știa că fusese una gravă.

„Trebuie să-l sun pe Eddie.”

Antenele lui s-au ridicat. „De ce?”

„Poate că a observat ceva ce am ratat la casa lui Ned Fahey.”

„Ce anume?”

„Ca mai multe oglinzi sparte.”

***

Mercy se plimba în curtea din fața casei lui Jefferson Biggs, înjurându-l pe Eddie în sinea ei.

„Răspunde, răspunde. La naiba!” A intrat căsuța vocală. I-a lăsat un mesaj să o sune înapoi și i-a trimis un mesaj text în care îi cerea același lucru.

Inima ei nu încetinise de când Truman spusese că o oglindă fusese spartă.

Nu e la fel. Nu e la fel. Asta ar fi imposibil.

Sau ar putea fi?

Nu. El s-a dus.

Telefonul i-a sunat în mână și aproape că l-a scăpat. „Eddie?”

„Da, ce faci?”

„Unde ești?” a întrebat ea.

„Sunt la casa lui Enoch Finch. Îți vine să crezi că aproape totul a fost scos din casă? Cred că familia a crezut că au liber să intre și să se servească cu ce vor.” Dezgustul îi răsună în ton. „Șeriful le-a spus că a strâns toate dovezile și le-a predat unui văr, dar asta a fost acum trei zile! Arată de parcă o gloată de vânători de chilipiruri de Crăciun ar fi dat buzna peste locul ăsta.”

„Ai observat dacă oglinda din baie era spartă?”

Eddie a tăcut pentru o clipă lungă. „Este. De ce întrebi? De unde știi asta?”

Genunchii lui Mercy amenințau să cedeze în fața ei.

„Mercy? *De ce* ai întrebat asta?”

„Poate că unul dintre membrii familiei a făcut-o”, a spus ea. „Se pare că nu au fost foarte atenți.”

„Pot verifica raportul oficial privind crima”, a spus Eddie. „Sau probabil ar fi mai rapid să întreb pe unul dintre ofițerii care au fost aici. Nu-mi răspunzi la întrebare.”

„Oglinda din baia de la locuința lui Jefferson Biggs era spartă.”

„Îmi amintesc. A fost lovită de un glonț sau două.”

„Mai era o oglindă mică agățată în hol care fusese spartă.”

„Nu știu unde vrei să ajungi”, a afirmat Eddie, pierzându-și răbdarea. „Oglinzile se sparg. Mai ales când oamenii trag sau se luptă pentru viața lor.”

„Te-ai uitat în baia de la casa lui Ned Fahey?”

„Nu.”

„Trebuie să aflăm dacă oglinzile lui sunt intacte.”

„Iisuse Hristoase, Mercy. *De ce?”*

A înghițit greu. „Au mai fost crime în Eagle's Nest. El întotdeauna a spart toate oglinzile.”

Eddie a rămas tăcut.

„Nu trag concluzii pripite, Eddie.”

„L-au prins?”

Mercy a înghițit în sec. „Nu.”

Capitolul 13

Truman se simțea ca și cum i s-ar fi trântit o ușă în nas.

A aruncat o bancnotă de cinci dolari pe tejgheaua benzinăriei, în timp ce vânzătorul îi număra Doritos.

Acasă la Jefferson, Mercy îi dăduse un telefon partenerului ei și apoi îi spusese că trebuie să plece. Când el a insistat pentru mai multe răspunsuri, ea a clătinat din cap. „Eddie spune că oglinda din baie a fost spartă la casa lui Enoch Finch, dar el nu a observat oglinda când am fost la Ned Fahey zilele trecute, așa că vom verifica." Ea își forțase un zâmbet rigid. „Sunt sigură că trag concluzii pripite. Nu vreau să îți irosesc timpul cu ceea ce este probabil un fir de păr sălbatic. Dacă se dovedește a fi ceva important, o să te anunț."

Ea a plecat.

L-a lăsat cu o grămadă de întrebări și niciun răspuns. Oglinzi sparte.

Se întorsese la birou și căutase pe Google infracțiuni cu semnătura. N-a avut noroc. A început să completeze o cerere ViCAP și a realizat că „oglinzi sparte" nu era suficient pentru a crea o căutare utilă. Era nevoie de mai multe date pentru a restrânge aria de căutare.

Va trebui să stea cu mâinile în sân până când Mercy se va hotărî să îi împărtășească informațiile ei. Putea să-l sune pe șeriful Rhodes și să dea niște semnale. Omul se ocupase de aplicarea legii în zonă de cel puțin două decenii și ar putea ști despre ce vorbea Mercy.

Dar poate că nu era vorba de o crimă locală de care își amintea. Ar fi putut fi ceva ce văzuse în Portland sau în timpul detașării sale anterioare.

Rahat.

Frustrarea îl cuprinsese în timp ce își lăsa mărunțișul în borcanul cu bacșișuri de pe tejgheaua benzinăriei.

„Pe mai târziu, șefule."

Truman l-a privit în sfârșit în ochi pe însoțitorul sfrijit. „Îmi pare rău, Sid. Sunt un pic distras." Își dădu un șut în fund. Era o prioritate să acorde toată atenția celui din fața lui. Toată lumea merita respectul său. O mare parte din munca lui era să știe cum și când să asculte.

„Mi-a părut rău să aud despre unchiul tău”, spuse Sid aspru, renunțând la contactul vizual. Părul i-a căzut pe față, ascunzându-l și mai mult de ochii lui Truman.

Truman era emoționat. Era cel mai personal lucru pe care tânărul timid i-l spusese vreodată.

„Mulțumesc, Sid. O zi plăcută.” Truman s-a întors și aproape că s-a ciocnit de Mike Bevins.

„Hei, Truman, ce mai faci?”

Bărbații și-au strâns mâinile și au sporovăit câteva clipe, până când acolitul lui Mike a pășit în magazin.

Craig Rafferty s-a uitat în altă parte în loc să întâlnească privirea lui Truman.

Nenorocitul.

Unii oameni din acest oraș nu mă vor accepta niciodată.

Trebuia să accepte acest fapt. Motivele lor variau de la pură încăpățânare la aversiune față de oficialii guvernamentali. Pentru unii, simplul fapt că nu se născuse de partea asta a Cascadelor era un motiv suficient pentru a-l considera permanent un străin.

Nu era sigur care erau motivele lui Craig Rafferty, dar atitudinea lui față de Truman fusese consecventă de când se cunoscuseră, când erau adolescenți.

Truman nu înțelegea de ce Mike încă mai umbla cu Craig, dar ambii bărbați lucrau pentru tatăl lui Mike, Joziah Bevins, așa că Truman presupunea că Mike doar păstra pacea.

Truman îi dădu din cap lui Mike și se îndreptă spre mașina lui, amintindu-și când aflase prima dată cum era Craig.

„Du-te, Truman! Nu fi un laș nenorocit!”

Truman a dat înapoi pe panta abruptă cu leagănul de frânghie în mână, uitându-se pe unde călca în pământ și buruieni cu picioarele goale. Și-a întețit strânsoarea și și-a ținut respirația când s-a repezit înainte și a sărit. Frânghia l-a balansat mult deasupra apei în mișcare rapidă și, pentru o fracțiune de secundă, a fost suspendat. I-a dat drumul.

Și a căzut și a căzut.

Pielea îl ustura când apa înghețată îi lovea corpul. Sub apă, plămânii îl implorau să tragă aer în piept, dar își ținea gura închisă. Fața i-a fost înconjurată de bule, iar el și-a forțat brațele și picioarele, propulsându-se spre suprafață. A cedat și a gâfâit pentru a respira.

Rece!

Aplauze au venit de la băieții de pe mal. Truman și-a scuturat apa din ochi și a început să înoate spre mal. Curentul îl mutase deja mult mai jos de punctul de intrare. Brațele îi tremurau din cauza efortului de a se lupta cu curentul. Strigătele l-au făcut să ridice privirea și l-a văzut pe Craig Rafferty legănându-se deasupra apei. Truman a călcat pe apă, bucurându-se de frica de pe fața lui Craig și de stropii uriași. Aplauzele au răsunat din nou, iar Mike a apucat frânghia în timp ce aceasta se învârtea înapoi și și-a croit drum pe mal. Truman a mai dat câteva ture spre mal, dar a stat cu ochii pe Mike, așteptând să vadă dacă avea să se întoarcă din nou cu capul în jos.

Mike nu s-a mișcat. Privirea lui era fixată pe apă. Alte strigăte. Patru dintre băieți arătau spre apă și țipau.

Truman s-a uitat unde arătau ei, trăind o fracțiune de secundă de groază că apăruse o creatură mortală a râului. În schimb, l-a văzut pe Craig, cu fața în jos în apă, prins de curent și curgând rapid în aval.

„Truman!" A auzit strigătul lui Mike deasupra celorlalți.

Nu s-a oprit. Și-a schimbat direcția, punându-se pe un curs de coliziune cu Craig. Brațele îi obosiseră, iar apa rece îi sugea forța din picioare. A împins mai departe, fixându-și privirea pe părul lui Craig.

Ridică-ți capul!

Craig a dispărut sub apă și panica i-a aprins pieptul lui Truman. El a urmărit cursul pe care credea că îl va lua corpul lui Craig și a înotat mai tare, pompându-și brațele și picioarele. Spatele lui Craig a ieșit la suprafață și Truman și-a ajustat traiectoria de interceptare.

Aproape a ajuns.

Truman a tras adânc aer în piept și a intrat sub apă pentru a-și folosi cele mai puternice mișcări. Vârfurile degetelor i-au atins pielea. S-a avântat

și i-a prins glezna lui Craig. S-a lăsat purtat de curent în timp ce își croia drum pe corpul lui Craig și i-a întors fața afară din apă.

„Craig! Craig!" L-a pălmuit pe adolescent. Nimic.

Nu avea cum să aplice compresii toracice în timp ce coborau râul. Truman a legat un braț în jurul gâtului lui Craig și a vâslit cu o singură mână spre mal. Progresul său era lent, râul împingându-i tot mai departe în aval, dar țărmul s-a apropiat în cele din urmă.

„La naiba!"

Roci mari împânzeau apa acolo unde Truman estima că va ajunge în sfârșit la mal. La ritmul rapid în care se mișcau, avea să doară când se loveau de una. L-a mutat pe Craig pe celălalt braț și și-a sprijinit brațul stâng pentru a prinde stânca.

Impactul l-a lăsat fără suflare și s-a scufundat. Și-a strâns brațul drept în jurul gâtului lui Craig, hotărât să nu piardă controlul. A ieșit la suprafață pentru a lua aer, iar valul de apă l-a prins de stâncă. Cel puțin nu se mai mișcau. Privirea lui a estimat distanța până la țărm: 15 picioare.

Atât de aproape.

Dar energia îi dispăruse. A țipat la Craig, i-a ciupit buzele și l-a înțepat cât a putut de tare în coaste. A salutat presiunea apei care îi ținea pe cei doi împotriva stâncii mari, dându-le mușchilor o mică pauză, dar acum trebuia să lupte pentru a-l ține pe Craig deasupra apei. Curentul prindea continuu picioarele celuilalt băiat, încercând să-l tragă dincolo de stâncă. Se auzea mișcare pe mal când au sosit ceilalți băieți. Tăiaseră frânghia leagănului și unul dintre ei o lega în jurul taliei lui Mike. Mike a intrat în apă, folosindu-se de celelalte stânci mari pentru a nu fi târât în aval.

„Cum merge?", a oftat el când a ajuns la Truman și Craig.

„Nu respiră", a oftat Truman.

„Ești de acord să rămâi aici dacă îl trag în apă?"

„Nu plec nicăieri." S-a chinuit să-și desprindă brațul de gâtul lui Craig. Brațul îi înghețase în loc. Mike l-a apucat pe Craig de sub brațe și s-a întors pe spate.

„Trage-mă afară!", a strigat el. Băieții de pe mal i-au remorcat. Truman

a privit fața nemișcată a lui Craig în timp ce se îndreptau spre țărm.

Deschide-ți ochii!

Alți doi tipi au intrat în apă și l-au ajutat să-l tragă pe Craig la mal. S-au învârtit în jurul lui pe mal, iar Craig a dispărut din vederea lui Truman. Umerii goi se mișcau în sus și în jos în timp ce i se aplicau compresii toracice. Mike s-a uitat peste umăr la Truman.

Truman nu se putea mișca de pe stâncă.

Unul dintre băieți a ancorat frânghia în timp ce Mike se mișca înapoi în apă. „Te-ai blocat?", a întrebat el când a ajuns la Truman.

„La naiba, da. Nu-mi pot mișca picioarele. Sunt amorțite."

„Relaxează-te. Întoarce-te." Mike l-a manevrat cu abilitate în aceeași poziție pe care o folosise pentru a-l trage pe Craig la mal. Truman s-a uitat la cerul albastru și la brazii impunători de pe malul râului în timp ce Mike îl trăgea înăuntru.

Se simțea ca un copil paralizat.

Pietrele i-au zgâriat fundul și el s-a rostogolit în mâini și genunchi în apă. Fiecare mușchi tremura. A încercat să se târască pe ultimii câțiva metri din apă, dar mai multe mâini l-au prins de brațe și l-au ridicat în picioare. A pășit cu grijă, deoarece nu mai simțea nimic în picioare de la apa înghețată. S-a uitat peste el și l-a văzut pe Craig pe o parte, vomitând apa râului.

Ușurarea aproape că l-a trimis înapoi în genunchi.

Unul dintre băieți l-a pălmuit pe spate. „Bună treabă! I-ai salvat viața." Ceilalți s-au adunat în jurul lui. Alte palme pe spate.

Truman nu putea vorbi. Continua să-l privească pe Craig cum vomită.

Mike l-a dus pe Truman la o stâncă și l-a pus să se așeze. Genunchii lui Truman țipau când se îndoiau. „Ești bine?" l-a întrebat Mike.

„Da."

„Craig va fi bine."

„Văd asta."

„Bună treabă, eroule." Ochii albaștri ai lui Mike au încrețit când i-au zâmbit.

„Nu un erou", a spus Truman. „Oricare dintre voi ar fi făcut la fel dacă

ar fi intrat primul în apă.”

„Apa aia era al naibii de rece”, a spus Mike. „Vine direct din topirea zăpezii Cascade.”

„Nu mai spune.”

Craig s-a așezat, ștergându-și gura, și s-a uitat la băieții care îl înconjurau. „Ce s-a întâmplat?”

„Truman ți-a salvat fundul. Ai fost făcut knock-out în apă.”

Truman s-a așezat pe piatra rece, simțind cum apa îi picura pe spate și cum plămânii îi tresăreau când încerca să respire adânc. Craig abia i-a întâlnit privirea și apoi s-a uitat în altă parte.

Truman nu avea energie să vorbească.

Craig nu l-a mai privit niciodată în ochi după aceea. Truman se așteptase să fie acceptat pe deplin după ce își riscase propria viață pentru cea a lui Craig, dar în schimb fusese tratat ca un străin și mai mult decât înainte. Mike a încercat să îl mai numească erou de câteva ori în vara aceea, dar Truman a pus capăt la asta. „Am fost în locul potrivit la momentul potrivit. Ăsta nu e un erou”.

Dar acum, mai bine de un deceniu mai târziu, se gândea la incident de fiecare dată când îl vedea pe Craig Rafferty.

Oamenii se vor purta cu mine așa cum vor decide. Nu pot face nimic în privința asta.

Trebuia să-i ignore pe oamenii care voiau să-l țină pe tușă. Erau o mulțime de oameni buni în oraș care se străduiseră să-l facă să se simtă binevenit.

Era hotărât ca Eagle's Nest să fie casa lui.

Capitolul 14

O stea zimțată de crăpături acoperea oglinda dulapului cu medicamente de la Ned Fahey.

Mercy s-a holbat la ea și a înghițit bila din fundul gâtului. Locuința avea o singură baie, iar ea făcuse o plimbare rapidă prin casă, căutând mai multe oglinzi. Nu era niciuna.

Coincidență?

„Din câte știm noi, e stricată de doi ani”, a spus Eddie.

Mercy dădu din cap, dar fiecare celulă din corpul ei țipa că el se înșela.

„Pun pariu că Toby Cox ne-ar putea spune”, a continuat el. „Dacă a fost pe aici atât de mult pe cât a spus că a fost, a trebuit să folosească baia la un moment dat.”

„Cred că locuiește în următoarea casă de pe drum”, a spus Mercy încet.

„Conduc eu.”

„Hai să mergem pe jos. E mai puțin de o milă. Am nevoie de puțin aer.”

Afară, Mercy a inspirat adânc în timp ce mergeau pe drumul pietruit. Casa lui Ned se afla mai sus decât restul orașului Eagle's Nest, iar norii gri și grei acopereau treimea superioară a copacilor. Ploaia se oprise, dar bradul dens continua să picure, scoțând din când în când sunete de ploaie în pădure. În aer plutea un miros de pământ umed, în descompunere, iar un gard de sârmă trist mărginea o parte a drumului, croindu-și drum printre brazi și tufișuri. Gardul nu părea capabil să țină pe nimeni afară. Sau înăuntru.

„Trebuie să mă pui la curent”, a spus Eddie în cele din urmă. „Ce-ți amintește de cazul ăsta?”

Mercy înghiți în sec. „Două femei din Eagle's Nest au fost ucise când eu eram în ultimul an de liceu. Fiecare a fost ucisă în propria casă în timpul spargeri la aproximativ două săptămâni distanță. Nu și-au dat seama niciodată cine a făcut-o, dar a spart toate oglinzile din case. Toalete, oglinzi de mână, toate.”

„Cum de știi asta?”

Ea a ridicat din umeri. „Toată lumea știa. E un oraș mic. Oamenii au

început să își încuie ușile noaptea.”

„Și spargerile s-au oprit?”

„Da.” *Într-un fel.*

Au mai mers câteva momente în tăcere. „Femeile au fost împușcate?” A întrebat Eddie.

„Nu. Strangulate. Și au fost violate.”

„Dovezi?”

„Nu știu... Am fost doar o adolescentă. Sunt sigură că e ceva undeva într-o cutie de dosare.”

Eddie s-a oprit și Mercy a făcut la fel, privirea lui căpruie studiind-o cu îngrijorare. „Nu văd ce legătură are asta cu cazurile noastre. Avem oameni care au fost împușcați. Arme lipsă. Asta nu seamănă cu cazul tău din trecut, cu o persoană pasionată de dominarea femeilor și de violuri.”

Are dreptate. „Dar oglinzile. *Cine* face asta?”

„Cineva urât?”

Ea a dat un zâmbet slab. Stomacul ei nu încetase să se agite de când văzuse oglinda spartă mai devreme la casa lui Jefferson Biggs. Trebuia să existe o legătură undeva.

„Să nu tragem concluzii pripite înainte de a vorbi cu Toby Cox”, a spus Eddie. „Există o șansă ca el să lămurească asta.”

Au mers mai departe. Mercy a simțit miros de fum de lemne când au ajuns la o alee nemarcată pe stânga lor. „Asta ar trebui să fie”, a spus ea.

Făcuseră trei pași pe alee când o voce a vorbit. „Bună ziua, agenți FBI.”

Toby Cox stătea în pădure, jacheta și pantalonii lui maro se amestecau cu împrejurimile.

Ritmul cardiac al lui Mercy a crescut brusc, iar mâna lui Eddie a tresărit spre arma lui, inaccesibilă sub jacheta lui cu fermoar.

„Hei, Toby. Tocmai veneam să te vedem”, s-a înecat Mercy.

„Te-am văzut trecând cu mașina. M-am gândit că mergeți la Ned”, a spus bărbatul. „Am așteptat să vă văd plecând.”

Ok. Asta e un pic înfiorător.

„Te-ai mai gândit la altceva ce voiai să ne spui?” a întrebat Eddie.

Toby s-a holbat la el pentru câteva secunde. „Nu.” A făcut o pauză. „Cadavrul a dispărut, nu?”

„Da”, a spus Mercy.

„Ai văzut vreo fantomă?” Privirea lui Toby era foarte serioasă. Mercy și Eddie s-au uitat unul la celălalt. „Eu nu am văzut. Tu ai văzut?” l-a întrebat ea pe Eddie.

„Nu, nicio fantomă nicăieri”, a răspuns Eddie.

„Ned mi-a spus că a văzut mai multe fantome pe proprietatea lui. A spus că sunt fantome ale unor oameni care probabil au fost uciși în casa lui.”

Mercy spera că Ned era mulțumit că îl speriase de moarte pe Toby.

Mai întâi povestea cu omul cavernelor și acum fantomele.

„Le-am căutat, dar n-am văzut niciodată una”, a continuat Toby. „Ned a spus că de obicei ies noaptea.”

„Nu cred că trebuie să-ți faci griji în legătură cu fantomele”, i-a spus Eddie.

„Părinții mei au spus că Ned este prea rău ca să ajungă în rai, așa că probabil că acum este o fantomă și va bântui ferma lui pentru totdeauna.”

Mercy își pierdu orice dorință de a-i cunoaște pe părinții lui Toby. „Nu cred că e adevărat. Dacă aș fi o fantomă, aș părăsi ploaia asta rece și aș găsi un loc însorit. Fantomele pot călători oriunde vor, nu? Eu nu aș rămâne aici.”

Toby și-a înclinat capul în timp ce o privea, cântărindu-i cuvintele.

„Am fost de două ori acolo și nu am văzut nimic”, a adăugat Eddie.

„Ai folosit vreodată baia din casa lui Ned?” a întrebat Mercy, renunțând la subiectul cu fantomele.

„Câteodată. Dar dacă lucram afară, Ned îmi spunea să nu irosesc apa și să folosesc un copac.”

Eddie a tușit.

„Oglinda din baie era spartă?” a întrebat Mercy, ignorând imaginile care se generau în creierul ei. „Chiar acum are crăpături care o acoperă în întregime.”

Toby s-a gândit bine. „Nu am mai fost acolo de ceva vreme.”

„Cu siguranță ți-ai aminti. Arată ca o pânză de păianjen uriașă pe oglin-

dă.”

„Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta”, a spus el în cele din urmă.

Sentimentul de euforie pe care Mercy îl sperase s-a risipit. Toby nu era sigur; oglinda ar fi putut fi spartă anterior.

Sunt paranoică. Caut conexiuni care nu există.

„Mulțumesc, Toby. Mi-ai fost de mare ajutor.” Ea a ridicat o sprânceană spre Eddie, care a dat din cap pentru a indica că și el a terminat. S-au întors și au început drumul înapoi spre mașinile lor. Toby nu a spus nimic. Mercy s-a uitat înapoi după douăzeci de pași și el încă stătea în pădure, privindu-i cum pleacă.

Se simte singur?

„Asta nu a fost concludent”, a afirmat Eddie. „Dar ne putem uita în cazurile de când erai adolescentă. Merită să urmărim”.

„Nu este necesar”, a spus Mercy. „Avem alte lucruri de făcut”.

„Sunt surprins că îți amintești acele decese de acum atât de mult timp.”

Chipurile femeilor erau clare în mintea lui Mercy. „Nu mulți oameni sunt uciși pe aici. A fost un șoc uriaș. Și cea mai bună prietenă a surorii mele Pearl a fost o victimă.”

„Asta e oribil.”

„Cu această legătură, probabil că îmi amintesc mai bine decât majoritatea oamenilor.”

„Pun pariu că și sora ta își amintește. Nu cred că ar trebui să ignorăm cazurile vechi.”

Mercy păși deliberat într-o baltă, testând impermeabilitatea cizmelor ei. Eddie avea dreptate. Va trebui să vorbească cu Pearl la un moment dat. Gândul îi făcu anxietatea să urce vertiginos. *De ce? E sora mea. Ce va face? Va refuza să mă vadă?*

Poate.

„Ai dreptate. Dosarele poliției locale sunt probabil cel mai bun loc de unde să începem”, a recunoscut ea. „De asemenea, trebuie să verificăm cu Darby. Avea de gând să caute pe internet să vadă dacă cineva vinde armele dispărute.”

„Va fi greu să caute dacă nu știe ce arme să caute”, a spus Eddie. „De ce am senzația că armele au fost furate fără nicio intenție de vânzare?”

„Sunt cele mai scumpe obiecte din case”, a replicat Mercy. „Bani ușori.”

„Cred că le-au vrut pentru ei”. El s-a încruntat. „Darby ar trebui să fie cea care să întrebe despre orice activitate a miliției, nu? Poate că au fost niște discuții despre oameni care s-au adunat pentru ceva.”

„Cum ar fi ocuparea unui refugiu pentru animale sălbatice?”

Eddie pufni. „Ceva mai mare. Mai mortal. Avem o mulțime de arme lipsă. Cine le colectează?”

„Și pentru ce?” șopti Mercy. Pentru un străin, Eagle's Nest ar părea un loc larg de-a lungul autostrăzii. Liniștit și inofensiv, un loc bun pentru a scăpa de agitația orașului. Poate un loc în care să te retragi sau să crești copii care să cunoască pământul. Nu centrul unei activități teroriste autohtone.

„S-a ocupat departamentul local de poliție de crimele de data trecută?” a întrebat Eddie. „Sau a făcut-o comitatul?”

„Nu știu”, a spus Mercy. „Îmi amintesc că șeful poliției a interogat-o pe Pearl despre prietena ei, dar nu știu dacă cazul s-a extins dincolo de oraș.”

„Bine că șeful Daly ne place.”

Mercy nu a spus nimic.

„Mă bucur că a sugerat acel pat și mic dejun din oraș. Am trecut pe acolo mai devreme și miroase ca o brutărie.” Tonul lui Eddie s-a înviorat. „Asta întrece mirosul de Pine-Sol și de fum vechi din gaura noastră de rahat actuală.”

„Nu e chiar așa de rău.”

„Tu și cu mine avem așteptări foarte diferite de la hoteluri.”

„Își servește scopul.”

„Da, dar l-ar putea servi cu cafea proaspătă, un duș mare și un decor modern.”

Mercy a ridicat din umeri. „Am nevoie doar de un pat și de o ușă bine încuiată.”

„Trăiește un pic, vrei? Biroul a plătit mult mai mult pentru cazare în trecut. Nu le ardem banii având standarde. Încă o noapte și apoi ne putem muta.”

„Cât timp crezi că vom sta în Cuibul Vulturului?” întrebă ea.

Eddie a expirat adânc și și-a văzut respirația dispărând în aerul rece. „Atâta timp cât va fi nevoie.”

O durere de cap a început în partea din spate a craniului. Cu cât mai repede putea părăsi Cuibul Vulturului, cu atât mai bine.

Capitolul 15

Mercy se simțea ca un hoț.

Fără coloană vertebrală, ascunsă în umbră, așteptând ca oamenii să iasă din casă.

A riscat că părinții ei încă mai participau la clubul lor social de marți seara. Își încrucișase degetele să nu fie rândul lor să fie gazde. La naiba, nici măcar nu știa dacă mai participau, dar era singura modalitate la care se putea gândi ca să o vadă pe Rose singură.

Aș fi putut suna.

Fără îndoială că putea găsi un număr de telefon pe undeva, dar nu voia să riște ca unul dintre părinții ei să fie în cameră când Rose răspundea. Așa că a recurs la a se furișa ca o criminală.

La 7:50, camioneta veche a tatălui ei a ieșit din aleea lor și a pornit în viteză pe autostradă. A zărit doi oameni pe scaunul din față.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Înainte de a-și pierde hotărârea, a întors cheia în contact și a condus vehiculul până la alee. Casa era situată departe de autostradă. Tipic pentru mentalitatea părinților ei, drumul nu era marcat și se înfășura prudent prin câteva câmpuri și crânguri, punând multă distanță între casa lor și restul lumii. Manevrarea pe drumul întortocheat i-a luat o veșnicie. În cele din urmă a parcat în fața casei cunoscute și a privit-o timp de treizeci de secunde, calmându-și nervii vibranți.

Arată exact la fel.

Anii petrecuți în mica fermă albă construită de tatăl ei fuseseră buni. În copilărie fusese prea ocupată ca să stea și să-și dorească o viață diferită. În plus, fusese învățată să aprecieze ceea ce avea. Se părea ca și cum copiii din ziua de azi se concentrau pe lucrurile pe care nu le aveau și cum să-și convingă părinții să le cumpere.

Cred că am îmbătrânit.

Devenise oficial „o generație mai în vârstă", plângându-se de cea mai tânără.

Vreau să fac asta?

Rose îi lipsea îngrozitor. De ani de zile simțea o durere fizică când se gândea la sora ei. Doar în ultimii câțiva ani se atenuase, dar încă îi răsuna în oase ca o fractură urâtă care nu se vindecase niciodată cum trebuie. Dorul crescuse exponențial de când se întorsese în Cuibul Vulturilor. Își iubea ambele surori, dar *cunoștea* inima lui Rose. Cu patru ani mai mare decât ea, sora ei nu păruse niciodată oarbă pentru ea. Rose alergase și se jucase la fel de mult ca și celelalte. Genunchii juliți și învinețiți nu o încetineau niciodată. Sora ei fusese fericirea personificată și nu-și exprimase niciodată furia față de soarta care o făcuse oarbă din naștere, cel puțin nu la urechile lui Mercy. Dar Mercy fusese furioasă pentru ea. De multe ori plânsese de nedreptatea unei lumi care se învârtea în jurul vederii, când sora ei nu avea să vadă nici măcar o licărire. Îl implora pe Dumnezeu să îi transfere ei orbirea lui Rose, iar apoi trăia în teamă că într-o zi chiar o va face.

Îi descria mereu culorile surorii ei oarbe, dar Rose nu putea corela descrierile cu nimic. Rose putea să recite că iarba era verde și cerul albastru, dar nu experimentase niciodată priveliștile sau nu văzuse schimbările subtile de culoare. Pentru ea erau descrieri goale. Iarba era moale sau ascuțită sau uscată sau crocantă sau tăcută. Cerul era de neatins; nu se simțea și nu suna a nimic.

Oamenii îi puneau lui Rose întrebări stupide. Mercy înțelegea că erau curioși, dar erau aceleași întrebări mereu și mereu.

„Ce vezi?"

„Cum îți asortezi hainele?”

„Ce vezi în visele tale?”

Mama lor rezolvase problema hainelor punând-o pe Rose să poarte doar blugi sau pantaloni scurți din denim în timpul verii. „Totul merge cu blugi”, spunea ea. De asemenea, Rose avea mai multe rochii decât celelalte fete; rochiile nu trebuiau să se asorteze cu nimic.

Rose susținea că visele ei erau la fel ca viața ei de zi cu zi. „Gust, aud și miros în visele mele. Nu e nimic de văzut”.

Lucrurile ei preferate erau sunetele. Furtunile, scârțâitul cărnii pe grătar, orice instrument muzical.

Frații ei o supravegheau pe Rose ca niște șoimi. Cerul să protejeze orice copil prost care se gândea că ar fi amuzant să ascundă bastonul lui Rose. Ar fi avut de dat socoteală în fața a patru frați Kilpatrick.

Mercy făcu câțiva pași spre casa liniștită, neputând să se debaraseze de sentimentul că făcea o mare greșeală.

A avertizat-o Levi că sunt în oraș?

Levi nu o contactase pe Mercy. Ea spera pe jumătate că o va face. Se săturase să pretindă că trecutul nu se întâmplase niciodată.

Ea, Levi și Rose împărtășeau un secret. Unul care rămăsese tăcut timp de cincisprezece ani.

A pășit cu greutate pe treptele de lemn, vrând ca Rose să știe că cineva venea în casă, chiar dacă sora ei ar fi fost pe deplin conștientă că o mașină oprise în față. Sunetul motorului necunoscut i-ar fi spus lui Rose că părinții ei nu se întorseseră.

Mercy a bătut la ușă.

Trecură câteva secunde. „Cine este?” a venit vocea fermă a surorii ei prin ușă.

Mercy a închis ochii în timp ce plămânii i se strângeau la sunetul familiar al surorii ei.

„Rose. Sunt Mercy.” Vocea ei a cedat. A așteptat.

Încuietoarele au alunecat și au pocnit. Ușa s-a deschis pentru a arăta o Rose șocată. „Mercy?” Ea a ținut o mână în față la înălțimea exactă a feței lui

Mercy, degetele întinzându-se, dorind să atingă.

„Eu sunt.” A luat mâna lui Rose și a condus-o la fața ei. Expresia surorii ei s-a luminat în timp ce mâinile ei dansau ușor peste trăsăturile și părul lui Mercy.

„Vorbește cu mine”, a implorat Rose. „Am nevoie să te aud vorbind.”

„Uh... arăți grozav, Rose. Chiar arăți. Nu te-ai schimbat deloc.” Era adevărat. Fața lui Rose nu avea riduri și încă strălucea de liniștea pe care Mercy o invidiase când era adolescentă. Sora ei era cu câțiva centimetri mai scundă decât ea și părea în formă și fericită. „Acum lucrez cu FBI-ul și locuiesc în Portland.”

Degetele lui Rose s-au liniștit când a atins umezeala de pe obrajii lui Mercy. „Mi-a fost dor de tine, Rose.”

Rose a îmbrățișat-o. „O, Doamne”, a spus ea. A inspirat adânc prin nas. „Încă miroși la fel, Mercy.”

Mercy a râs, începând o nouă rundă de lacrimi. „Nu știu cum e posibil.”

„Este. Crede-mă. Dar părul tău este mai lung și te simți mai slabă.”

„Astea sunt adevărate”, a fost de acord Mercy.

Rose a tras-o în casă. „Intră, intră! Mama și tata nu sunt aici. Au avut întâlnirea lor în seara asta.”

„Știu”, a mărturisit Mercy.

Rose a întors o față curioasă spre sora ei, ochii ei lipsiți de vedere rostogolindu-se ușor sub pleoape. Ea nu-și deschisese niciodată ochii cu adevărat. Unii oameni care erau orbi din naștere nu o făceau niciodată. „Ai ales intenționat momentul ăsta să vii?” a întrebat ea încet.

„Am ales.” Mercy a studiat chipul frumos al surorii ei.

„Nu vrei să îi vezi.”

„Vreau. Dar cred că ei nu vor să mă vadă pe mine.”

Rose a apucat ambele mâini ale lui Mercy. „Tu nu știi asta. Nu mai putem lăsa ca asta să intervină între familia noastră. Trebuie să le spunem adevărul.”

Mercy a încremenit. „Nu. Ei au ales să mă oprească. Nu are rost să dezgropăm din nou. Îți poți imagina cum ne-ar afecta viețile dacă s-ar afla? Levi și cu mine am putea ajunge la închisoare!”

„Sunt sigură că poliția ar înțelege...”

„După ce am ascuns-o timp de cincisprezece ani?” Mercy s-a străduit să-și mențină vocea stabilă. „Fiecare an pe care l-am lăsat să treacă nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile.” Panica a năvălit și transpirația a început să-i curgă pe sub brațe.

N-ar fi trebuit să vin.

Nările lui Rose s-au lărgit cât de puțin. „Calmează-te. Nu voi face nimic din ceea ce nu vrei tu să fac.”

Mercy a tras adânc aer în piept. Nu așa își imaginase ea reîntâlnirea lor.

„Intră”, a implorat Rose. „Am nevoie să-ți mai aud vocea.” Mercy a urmat-o în bucătăria mică din spatele casei. Rose a condus-o la un scaun de la masa familiară de stejar. Mercy a clipit rapid când a văzut că perdelele erau tot la fel - dar decolorate. Rose se grăbea prin bucătărie, mâinile ei sigure găsind exact ceea ce avea nevoie pentru a prepara o oală de ceai. Interiorul lui Mercy se desfăcu încet și își sprijini coloana vertebrală în spătarul scaunului.

O strecurătoare familiară și un pisălog de lemn stăteau pe tejghea, iar mirosul slab și dulce de mere fierte și scorțișoară a ajuns la nasul lui Mercy. Privirea ei s-a îndreptat automat spre aragaz, unde încă se afla oala de conserve. Închise ochii și inspiră, amintindu-și...

„E rândul tău să presezi merele”, i-a spus Mercy, în vârstă de doisprezece ani, surorii sale. „Eu am făcut ultimele două loturi.”

Rose a luat pisălogul și l-a învârtit calm în jurul strecurătoarei, zdrobind pulpa merelor fierte prin găuri, lăsând în urmă pielițele alunecoase și semințele lemnoase. Mercy a pus mai multe linguri cu bucăți de mere fierbinți în strecurătoare, evitând mâinile surorii sale. Amândouă avuseseră partea lor de arsuri de la conservarea compotului de mere.

„Acest lot de borcane este gata”, a spus Rose în timp ce Mercy se uita la ceas. Cronometrul mental al surorii ei era aproape perfect, ca de obicei. Mercy a scos borcanele de sticlă din apa clocotită din oala de conserve și le-a mutat cu grijă pe fiecare pe tejghea pentru a se răci. Asta făcea patru duzini. Și mai aveau încă trei găleți de mere.

Sunetul ocazional al unui clopoțel îi spunea că se formase sigiliul unui

borcan care se răcise.

Se dădu înapoi pentru o clipă, admirând rândurile frumoase de borcane galben-roz. Mama ei ar fi fost mulțumită. Ei consumau compotul de mere mai repede decât orice alt fruct la conservă. Era preferatul fraților și al tatălui ei. Dar, la naiba, ea ura procesul lung, fierbinte și lipicios.

„Taie următorul lot de mere", a ordonat Rose.

Apucând cuțitul mare, Mercy l-a fluturat sfidător la ceafă surorii sale.

„Taie-mă din greșeală și vei presa toate merele". Mercy și-a scos în tăcere limba la sora ei oarbă.

Ea și-a deschis ochii. „Ai făcut conserve".

„Ca întotdeauna", a răspuns Rose. Sora ei era la fel de grațioasă ca o dansatoare. Știa câți pași erau de la robinet la aragaz și exact unde să așeze fierbătorul vechi fără să pipăie arzătorul. Când era copil, Mercy încercase același lucru cu ochii închiși. Fusese destul de bună, dar Rose era maestră.

„Lapte în ceai?"

„Nu, mulțumesc", a spus Mercy. S-a oprit pentru o clipă lungă, studiindu-și sora. Părul ei lung și negru era la fel, dar fața ei își pierduse prospețimea. Acum Rose părea... matură. Zâmbetul ei era încă uimitor; buzele îi erau ușor dezechilibrate, ceea ce îi dădea un farmec plin de viață pe care Mercy îl invidiase. Încă o mai invidia. „Cum e viața ta, Rose?"

Își regreta imediat formularea. „Adică, ce s-a întâmplat în ultimii cincisprezece ani?"

Rose a zâmbit. „Am știut ce ai vrut să spui. Eu sunt fericită. Țin o grădiniță la biserică trei zile pe săptămână pentru copiii mici. Mama mă ajută un pic, dar majoritatea lucrurilor le fac singură."

„Asta e fabulos." Mercy nu era surprinsă. Rose iubise copiii. A vrut să o întrebe pe Rose dacă s-a îndrăgostit vreodată. Dacă sărutase vreodată un bărbat. Dacă și-a făcut vreodată griji pentru viitor, pentru că într-o zi părinții lor nu vor mai fi prin preajmă.

Pe cine păcălesc eu? Pun pariu că are mai multă grijă de mama și de tata decât au ei de ea.

Rose nu lăsase niciodată lipsa vederii să-i împiedice independența.

„Găinile sunt responsabilitatea mea. Mama nu mai călărește prea mult, așa că eu țin caii antrenați și fac cea mai mare parte din grădinărit."

Sarcini pe care Mercy le urâse când era adolescentă. Cu excepția călăriei. „Se pare că lucrurile merg bine pentru tine."

„E o lume diferită zilele astea, Mercy." Fața i s-a luminat. „Și știi ce e cel mai bine? Tehnologia care este disponibilă pentru a-mi face viața mai ușoară."

„Tata nu are o problemă cu asta?"

Rose a râs. „Îmi amintește să nu mă bazez niciodată pe ea. Dar am supraviețuit fără ea și o pot face din nou. Uită-te la asta. Care este numărul tău de telefon?" A scos un telefon mobil din buzunar și a început să dicteze și apoi să-i trimită lui Mercy un text. Apoi a ținut telefonul deasupra unei cești de ceai și, folosind o aplicație, telefonul a identificat-o corect cu voce tare ca fiind o ceașcă de ceai roșie. „Citește e-mailurile cu voce tare pentru mine, site-uri web, articole, texte și cărți."

„E uimitor, Rose." Lui Mercy îi plăcea să vadă entuziasmul de pe fața surorii ei. Înțelegea poziția surorii ei față de avansul tehnologiei. Mercy folosea toate instrumentele informatice disponibile pentru a o ajuta să-și facă treaba cât mai bine posibil, dar dacă totul dispărea într-o zi, era pregătită mental să înfrunte întunericul.

Rose a așezat pe masă o farfurie cu prăjituri făcute în casă. „Ți-e dor de viață?", a întrebat ea încet.

„Nu." Răspunsul era sigur pe buzele lui Mercy. „Dar mi-e dor de voi toți."

„Nu ai sunat niciodată. Sau scris", a șoptit Rose.

„Tata și-a exprimat poziția extrem de clar. Iar mama l-a susținut."

„Așa cum trebuie", a adăugat Rose.

Mercy a încremenit, vrând să strige că mama ei putea lua singură decizii. Deborah Kilpatrick nu trebuia să-și îndoaie voința pentru a-și satisface soțul. În schimb, Mercy a mușcat dintr-un fursec.

Nu e treaba mea să dau lecții.

„Te gândești la noaptea aceea?” întrebă Rose cu o voce mică în timp ce punea pliculețele de ceai în două cești, cu spatele la Mercy. Dacă camera nu ar fi fost perfect liniștită, Mercy ar fi ratat întrebarea.

„În fiecare zi.”

Rose s-a întors, iar Mercy a observat că încheieturile degetelor îi erau albe când strângea cestile. Ea a așezat cestile pe masă și a luat loc. „Apa va mai dura câteva minute.”

„Este o parte din motivul pentru care sunt aici, Rose. Știi că FBI-ul investighează crimele recente ale pregătitorilor, nu?”

Rose dădu din cap, cu mâna încă încleștată în jurul uneia dintre căni.

„Știai că au fost sparte oglinzi în fiecare dintre casele lor?”

Rose a tresărit, făcând cana să alunece pe masă. Mercy a înșfăcat-o înainte să cadă de pe margine. A luat mâna lui Rose și și-a înfășurat degetele în jurul cestii. Mâna ei părea de gheață.

„E mort”, a șoptit Rose.

„Unul dintre ei este. Unul a scăpat.”

„Noi trei am jurat să nu spunem nimănui ce s-a întâmplat.”

„Și ne-am ținut cu toții de promisiune”, a asigurat-o Mercy.

„Au ucis-o pe prietena lui Pearl atunci. Și pe cealaltă fată.”

„Nu am știut niciodată asta cu siguranță.”

„Poate că bărbatul nu era chiar mort.” Cuvintele lui Rose îi ieșeau din gură, împiedicându-se unele de altele. „Poate că a fost doar rănit și acum s-a întors.”

„Al doilea om ar fi putut comite aceste crime recente. Omul pe care l-ai auzit, dar pe care nu l-am văzut.”

„Nu sunt sigură că am recunoscut a doua voce în acea noapte.”

„Ba da, ești”, a corectat Mercy. „Auzul tău era ascuțit. Atunci ai știut că ai mai auzit vocea celui de-al doilea bărbat undeva înainte. Absolut sigur. Dacă te îndoiești acum, este pur și simplu pentru că a trecut atât de mult timp. Dar eu *îmi amintesc* de certitudinea ta.”

Rose părea să se plieze pe sine. „Nu i-am mai auzit niciodată vocea. L-am ascultat. Timp de cincisprezece ani, am ascultat cu atenție fiecare bărbat pe

care l-am întâlnit, întrebându-mă dacă el a fost acolo în acea noapte.” Ea a tresărit. „Încă îl pot auzi în visele mele.”

Inima lui Mercy s-a frânt. „L-ai întrebat pe Levi ce a făcut cu bărbatul care a murit?”

„Am încercat de câteva ori după ce ai plecat. Întotdeauna îmi tăia vorba. Nu-i place să vorbească despre asta.”

„Nici unuia dintre noi nu-i place”, a șoptit Mercy.

„Tot ce ar spune Levi este că nimeni nu ar găsi vreodată cadavrul.” Ceașca încleștată a lui Rose a zăngănit pe blatul mesei. „Ne-ar fi ucis, Mercy. Amândouă suntem norocoase să fim în viață.”

„Știu.”

„Oh, Mercy. Crezi că ar fi putut trăi? Să se fi înșelat Levi? Al doilea om a fost în Eagle's Nest în tot acest timp?”

„Cred că trebuie să vorbesc cu Levi.”

Mercy s-a ridicat și a mers la una dintre ferestrele din partea de est a casei. A atins peretele, pipăind mica zonă în care textura era brusc mai fină. Vopseaua încă se potrivea perfect.

„Este încă invizibilă?” a întrebat Rose, fără să-și întoarcă capul în direcția lui Mercy. „Uneori îmi fac griji că se vede. Aproape că o pot simți.”

„Nimeni nu poate vedea gaura de la glonț.” Mercy a studiat podeaua, amintindu-și de sângele pe care a trebuit să-l curețe. Ea și Rose lucraseră ore întregi, îngrozite că poliția ar putea găsi vreo urmă. Fiecare centimetru de podea și câțiva dintre pereți fuseseră frecați în acea noapte.

„Am făcut ceea ce trebuia să facem, Rose.”

„Am făcut?”

Capitolul 16

Mai târziu în acea noapte, Mercy nu a putut dormi, dar nu pentru că avea energie de consumat și o listă de sarcini de rezolvat. În seara asta era extenuată, atât de extenuată încât nu se putea relaxa în somn. Rulajul de emoții cu Rose o epuizase.

A meritat să vorbească din nou cu sora ei.

Dar acum, în timp ce stătea întinsă în pat și privea tavanul, violența bântuia prin colțurile întunecate ale camerei ei de hotel. Auzea fiecare sunet din clădirea veche. O toaletă trasă. Pași trecând pe lângă camera ei. Ușa trântită a unei mașini. A încercat să le ignore.

În schimb, o amintire de acum cincisprezece ani a ieșit la suprafață. Sânge vărsat, frică și vinovăție.

Mercy a trântit poarta și a verificat de două ori zăvorul.

În întuneric, a urmat calea spre casă, recunoscătoare că își terminase temele la școală. Primăvara era foarte aglomerată la ferma lor și ar fi fost aproape unsprezece până să ajungă ea în pat. Gelozia o străfulgeră când se gândi la fetele de la școală care locuiau în oraș. Fără animale de îngrijit, fără grădini de curățat. O mulțime de timp să se uite la televizor.

O viață diferită. Mercy și familia ei trăiau diferit cu un motiv.

Unul de care era mândră, dar asta nu însemna că îi plăcea întotdeauna.

Fetelor acelea le va părea foarte rău când se vor trezi într-o zi fără benzină pentru mașini și fără mâncare pentru mesele lor.

Viața le va oferi un curs intensiv de grădinărit.

Părinții ei erau plecați pentru o noapte. Călătoriseră la Portland pentru excursia lor semestrială la cumpărături, chiar dacă mama ei își făcuse griji lăsându-i pe cei trei frați singuri după ce prietena lui Pearl fusese ucisă. Tatăl lui Mercy îi ignorase îngrijorarea. „Nimeni nu poate avea grijă de ei mai bine decât copiii noștri”.

Mama ei a fost de acord cu reticență. De-a lungul anului, părinții ei făceau o listă cu lucrurile pe care nu le puteau procura de partea asta a

Cascadelor. Noaptea trecută analizaseră lista ore în șir, dezbătând costul și necesitatea unui congelator medical, a unui microhidrogenerator și a unei jumătăți de duzină de alte articole. Mercy îi ignorase în cele din urmă. Nu-i păsa ce făceau ei. Își iubea părinții, dar uneori își luau pregătirile TEOTWAWKI un pic prea în serios. Alte familii își luau vacanțe; a ei își ascundea fiecare bănuț în plus.

Cel puțin Owen și Pearl puteau face ce doreau. Amândoi se căsătoriseră și locuiau acum în propriile case din Eagle's Nest, dar Owen încă mai petrecea mult timp cu tatăl ei, cerându-i sfaturi despre pregătiri și apoi recrutându-i pe el și pe Levi pentru a-l ajuta să instaleze panouri solare. În fiecare zi, Owen semăna tot mai mult cu tatăl ei - atât de serios în ceea ce privește viața. Ce se întâmplase cu fratele ei mai mare care făcea curse de mașini și bea bere în spatele hambarului familiei Wilson?

A pășit pe ușa din spate a casei sale. „Rose? A mai rămas plăcintă?" a strigat ea. Stomacul ei mârâia la gândul plăcintei cu mere a surorii ei. Rose făcea o plăcintă incredibilă. Simțul mirosului o avertiza când o plăcintă era perfectă; nu avea nevoie să vadă culoarea.

Tăcerea a întâmpinat-o. Mercy și-a dat jos cizmele ude în debara și și-a agățat jacheta. În șosete, a căutat în dulapuri resturile de plăcintă. Rose învățase să ascundă produsele de patiserie, altfel Levi le mânca pe toate. Mercy mâncase o felie mică când plăcinta ieșise din cuptor și se pregătea să descopere că Levi terminase restul.

Își dorea să se însoare și să se mute. Era deja tatăl unei fetițe; trebuia doar să pună lucrurile la punct cu mama lui Kaylie.

Lovituri și o mică prăbușire au sunat din bârlogul tatălui ei din cealaltă parte a casei.

„Rose? Ești bine?" Mercy a continuat să cotrobăie prin dulapuri, dorindu-și să aibă simțul mirosului lui Rose pentru a găsi plăcinta.

„La naiba! Levi!" Deschizând mașina de spălat vase, descoperise tava de plăcintă din sticlă goală.

Se auziră mai multe lovituri. Mercy trânti mașina de spălat vase și se duse să vadă ce dărâmase sora ei. Ușa de la intrare era larg deschisă, iar ea

a împins-o în timp ce trecea pe lângă ea, urmând sunetele până în sufragerie.

A dat colțul holului și a văzut-o pe sora ei pe podea. Un bărbat îi încălecase trupul sângerând. El a ridicat privirea când Mercy a încremenit și s-a năpustit asupra ei, punând-o în genunchi în timp ce ea se învârtea ca să fugă.

Pe hol, greutatea lui a aterizat pe spatele ei, zdrobindu-i respirația din plămâni. Ea a luptat, legănându-și brațele și lovindu-și picioarele cu fiecare fibră a mușchilor ei. Și-a aruncat capul în sus și a fost răsplătită cu o bufnitură satisfăcătoare când s-a conectat cu nasul lui.

„Cățea nenorocită!"

El a apucat-o de păr, trăgându-i capul înapoi, și i-a lovit partea laterală a feței cu cealaltă mână. O secțiune de păr i s-a smuls din scalp. Ochii lui Mercy lăcrimau și gâtul îi pulsa acolo unde se întindea prea mult. A încetat să mai lupte.

O să mă omoare.

Rose este deja moartă?

Asta s-a întâmplat cu celelalte fete?

Este el criminalul?

El i-a eliberat părul și s-a aplecat mai tare pe spatele ei, vorbindu-i la ureche, cu respirația fierbinte pe pielea ei. Un miros de frică și excitare îi ajungea la nas, rânced și uleios. Creierul ei a refuzat să calculeze cuvintele lui de teroare.

El a tras de partea din spate a taliei blugilor ei.

Ceva a izbucnit în adâncul ei și ea s-a arcuit înapoi, conducând cu cotul, hotărâtă să îi găsească fața. Cotul ei s-a lovit de orbita lui și el a țipat, dându-și palmele peste ochi. Mercy a țâșnit de sub el, lovind frenetic, dorindu-și să mai poarte cizmele. S-a împiedicat și s-a avântat, abia păstrându-și echilibrul, ca să se întoarcă în bârlog la Rose.

Sora ei era în mâini și în genunchi; îi curgea sânge din nas și din gură, iar rochia îi era ruptă în față. Sutienul și stomacul îi erau vizibile. Mercy s-a oprit în șoc și apoi s-a repezit să-și ajute sora. Rose s-a recules și s-a ridicat în genunchi, cu unul dintre pistoalele tatălui lor în mâna tremurândă, îndrep-

tată spre Mercy.

„Rose! Sunt Mercy.”

Arma a coborât imediat. „Mercy?” Vocea lui Rose tremura.

„Dă-mi aia.” Mercy i-a smuls arma din mână și s-a învârtit pentru a zări spatele atacatorului în timp ce acesta dispărea după un colț de hol. „Nu mișca!”, i-a ordonat ea lui Rose și a alergat după bărbat, adrenalina pompându-i-se prin membre.

Împușcă-l, împușcă-l, împușcă-l.

Arma se așezase confortabil în mâna ei. Trăsese cu armele tatălui ei de sute de ori.

De asta ne făcea să ne antrenăm.

A cotit un colț la timp pentru a-l vedea pe bărbat inversând brusc direcția. Începuse să fugă prin bucătărie, dar aproape că a căzut când s-a răzgândit și s-a îndreptat spre fața casei. Mercy și-a plantat picioarele, a țintit și a tras o dată. S-au auzit două împușcături.

El s-a prăbușit pe podeaua camerei lor de zi.

Ea și-a menținut poziția, cu inima amenințându-i să îi iasă din piept și cu gâfâitul umplându-i urechile.

El nu s-a mișcat.

„Mercy? Rose?” a strigat Levi din bucătărie.

„Suntem bine!”, a răspuns ea.

Fratele ei s-a uitat după colțul bucătăriei și ochii i s-au mărit când a văzut arma ei îndreptată spre bărbatul de pe podea. Sângele se aduna rapid în jurul cadavrului.

Va trebui să frec podeaua aia.

„Ochii lui Dumnezeu, Mercy! L-ai împușcat și tu?”

Ea zări arma ridicată din mâna fratelui ei. Nu-i de mirare că bătăușul inversase direcția.

„A atacat-o pe Rose, m-a atacat pe mine. O, Doamne!” Își întoarse capul în direcția surorii ei. „Rose? Ești bine?” Mercy nu-și putea îndepărta arma din poziția ei, îndreptată spre corp.

„Sunt bine.” Vocea lui Rose tremura, dar suna puternic în spatele lui

Mercy. „E mort?”

„Cred că da.” Mercy s-a uitat la fratele ei. „Verifică-l.” Picioarele ei erau lipite de podea.

„L-am împușcat și eu”, a spus Levi. „Te-am auzit țipând de afară.”

Mercy nu și-a dat seama că țipase. „Verifică-l”, a repetat ea în șoaptă.

Levi s-a apropiat încet de cadavru, cu arma îndreptată spre siluetă. A vrut să strige la el să se grăbească, se mișca atât de încet. În cele din urmă a îngenuncheat lângă bărbat și și-a pus vârfurile degetelor pe gâtul lui.

A așteptat o veșnicie.

„E mort.” Levi a mișcat capul pentru a se uita la față. S-a uitat peste umăr la Mercy. „Îl cunoști?”

Ea a găsit puterea de a-și mișca picioarele și s-a târât înainte, cu arma coborâtă lângă ea. Nu era pregătită să o lase jos, dar impulsul de a o îndrepta spre cadavru dispăruse; el nu mai era o amenințare. S-a uitat peste umărul lui Levi și nu a putut să-i pună un nume pe chip. Era tânăr. În jur de douăzeci de ani. Purta blugii prăfuiți și cizmele oricărui alt bărbat din oraș și nu se bărbierise de câteva zile. Spatele cămășii sale în carouri era îmbibat cu sânge.

L-am împușcat în spate.

Nu e înarmat.

Căldura i-a atins degetele de la picioare și Mercy a sărit înapoi. Șoseta ei era roșie cu sângele lui. A scos un sunet strangulat și s-a aplecat să scoată șoseta, ștergându-se la degetele de la picioare. OdoamneOdoamneOdoamne. *A frecat până când fiecare pată a dispărut.*

Pur și simplu pare să fi dispărut. Testele încă puteau găsi sângele lui pe pielea mea.

I-a întâlnit privirea lui Levi. „Ce am făcut?” a șoptit ea. „O, Doamne, Levi. Vom merge la închisoare pentru asta”.

„Nu, nu veți merge”, a venit vocea lui Rose. „Avea de gând să mă omoare. A spus de nenumărate ori că avea de gând să mi-o tragă și apoi să mă omoare.”

Limbajul lui Rose a făcut-o să tresară, dar Mercy a fost mai alarmată de fața albă a lui Rose. Șoc. Sângele încă curgea din nasul surorii ei și era

împrăștiat pe obrazul ei și pe rochie.

„Mi-a ridicat rochia în jurul taliei”, a spus Rose cu subiect și predicat. „A fost la un pas să mă violeze.” Ea a tresărit și și-a strâns cardiganul pe rochie. „Cine este?”

„Nu știm”, a spus Mercy.

„Unde e celălalt tip?”

„Ce?” Mercy și Levi au gâfâit.

„Erau doi”, încheieturile lui Rose s-au albit pe pulover. „Amândoi m-au apucat. Unul mi-a dat drumul când a auzit vocea lui Mercy.”

Un motor și rotirea anvelopelor au răsunat în depărtare. Levi a alergat la fereastră și a tras perdeaua. A privit pentru câteva secunde și apoi s-a întors. „Tot ce am putut vedea a fost un nor de praf.”

„Vor chema poliția.” Dinții lui Mercy clănțăniră împreună. „O să le spună că am ucis pe cineva.”

Levi a făcut trei pași mari și a apucat-o de umeri, privind-o în ochi. „Nu, nu o va face. Cum va explica că amândoi vă atacau pe Rose și pe tine? Nu va face asta. E un laș. O să fugă. Pun pariu că aceștia sunt tipii care le-au ucis pe Jennifer și Gwen.”

Mercy s-a holbat la el, dorind cu disperare să creadă. „Am omorât pe cineva. O să ne închidă.”

Levi și-a întors capul pentru a-l studia pe bărbatul de pe podea. „Nu, n-o vor face. Nimeni nu va ști.”

„Ce?” a spus Rose. „Levi, ești nebun? Am omorât pe cineva!”

El a strâns mai tare umerii lui Mercy, privirea lui fixându-se în a ei. „Poți să cureți asta? Dacă am eu grijă de cadavru, puteți tu și Rose să scăpați de sânge?”

Ea a clipit. „Da. Unde...”

”Nu întreba.”

Ea a dat din cap, fără să vrea să știe.

„Levi, nu poți face asta”, a argumentat Rose. „Trebuie să sunăm la poliție.”

„De ce? Ca să ne poată aresta pe Mercy și pe mine? Vrei să depui măr-

turie în tribunal despre ceea ce tocmai ai trecut?”

„Dar trebuie să îl oprească pe celălalt tip înainte să rănească o altă femeie.”

Râsul lui Levi a fost gol. „A plecat de mult. Nu-l vor găsi niciodată. L-am zdruncinat. Pun pariu că nu va mai încerca din nou.”

„Dar am mai auzit vocea celuilalt tip”, a insistat Rose.

Mercy s-a învârtit în jurul ei. „Unde?”

Fața palidă a lui Rose a devenit cu o nuanță mai palidă. „La ferma lui Bevinses.”

Mercy nu mai putea să respire. „Rose, ești sigură? Cum de știi?”

„Pur și simplu știu”, a spus ea, dar fața ei era nesigură.

„Cine este?” a întrebat Levi. „Unul din familie? Unul dintre ajutoare?”

„Nu știu”, a strigat Rose. „Știu doar că am auzit-o când am fost acolo pentru grătarul de Ziua Sfântului Patrick acum două săptămâni.”

„Deci ar fi putut fi oricine”, a spus Mercy. „Aproape tot orașul a fost acolo pentru acea petrecere.”

Fața lui Rose s-a încrețit. „Nu sunt de niciun ajutor.”

Mercy și-a scos bluza în carouri în timp ce se apropia de sora ei și a folosit-o pentru a șterge sângele și lacrimile de pe fața surorii sale. „Ești zguduită. Asta ar zdruncina pe oricine.”

„Dar eu știu ce am auzit”, a insistat Rose. Mercy a schimbat o privire cu Levi.

„Nu le putem spune mamei și tatei”, a spus încet Levi. „Mai ales nu le putem spune că ai auzit vocea la ferma Bevinses. Tata va declara război.”

Mercy se holbă la el în timp ce Rose trase aer în piept. „Trebuie să le spunem.”

„Nu. Nu, nu trebuie”, a spus Levi.

Mintea lui Mercy alerga prin toate posibilitățile. Tata nu s-ar fi oprit de la nimic până nu l-ar fi găsit pe cel care îi atacase fetele. Dacă ar fi crezut că acea persoană era de la ferma lui Bevinses, orașul ar fi fost mai divizat decât era deja. Poliția ar fi știut că ea și Levi împușcaseră în spate un om neînarmat.

Pereții goi ai unei celule de închisoare îi treceau prin minte. „Levi are

dreptate. Facem curat și nu spunem nimănui."

„Aduc o prelată." Levi a fugit pe ușa din spate.

„Nu-l putem lăsa să ascundă că am ucis pe cineva, Mercy." Degetele lui Rose s-au dus la umerii lui Mercy și apoi au atins ușor linia maxilarului și obrajii surorii ei. Un gest care însemna că avea nevoie de alinare. Mercy și-a pus mâinile peste cele ale lui Rose, apăsându-le pe fața ei, având și ea nevoie să simtă atingerea ei.

„Cred că e mai bine așa", a șoptit Mercy. „Pot să curăț asta. Levi are dreptate. Cine se va întoarce și ne va acuza de crimă în timp ce ei încercau să ne omoare primii? El nu știe că tipul ăsta e mort. El a plecat deja."

„Dar sunt sigură că a auzit împușcăturile."

„Probabil, dar nu poate presupune că prietenul său este mort. Cel mai probabil va crede că a scăpat. Ce s-a întâmplat mai exact?"

Rose a respirat adânc. „Făceam curat în sufragerie când cineva a intrat pe ușa din față și am presupus că era Levi din cauza urmei grele a cizmelor, dar mi-am dat seama că erau două seturi de cizme. Apoi am auzit oglinda din toaletă spărgându-se."

„Ce?" Mercy s-a repezit la jumătatea băii de lângă ușa din față. Rose avea dreptate. Cineva smulsese oglinda mică de pe perete și o aruncase pe podea. „De ce?"

„Nu știu", a răspuns Rose chiar din spatele ei. „Unul dintre ei a râs în timp ce se întâmpla. Atunci m-am speriat. Am încercat să închid ușa bârlogului, dar ei mi-au luat-o înainte."

Rose a început să tremure, iar Mercy a condus-o înapoi în sufragerie și pe un scaun. Și-a înfășurat bluza mare peste cardiganul lui Rose. „O să-ți aduc ceva cald de băut. Și apoi mă voi ocupa de mizeria asta." Un mic cerc întunecat i-a atras atenția. „Rahat. E o gaură de glonț în perete."

„O putem repara", a spus Rose cu fermitate. Mercy a fost cuprinsă de hotărâre. „Da, putem."

În patul ei din camera întunecată de motel, lacrimile îi curgeau pe obraji. *S-a întors? Am lăsat un criminal în libertate atunci și acum ucide din nou?*

Cum putea să-i spună lui Truman suspiciunile ei fără să se implice?

Mi-aș putea pierde slujba.

Ea a tresărit. Slujba era viața ei, mândria ei, dovada că se născuse pentru mai mult decât să trăiască la o fermă și să aștepte ca lumea să se ducă dracului.

Am dat-o în bară?

Capitolul 17

„Oglinzile sparte de la unchiul meu te-au făcut să te gândești la aceste cazuri vechi de crimă?" a întrebat Truman în dimineața următoare.

Mercy și-a ridicat bărbia, simțindu-se ușor ridicolă după ce i-a povestit lui Truman despre cele două cazuri vechi din Eagle's Nest. Scaunul ei din biroul lui Truman era destul de jos, iar el stătea cu brațele încrucișate, uitându-se în jos la ea. Expresia lui era blândă, dar tonul lui spunea că se străduia să proceseze legătura dintre cazurile pe care i le împărtășise și pregătirorii lor recent uciși. Era epuizată, operând după trei ore de somn, dar nu avea de gând să-l lase pe șef să știe asta. „Da. Oglinzile sparte mi-au rămas în minte. A doua victimă a fost cea mai bună prietenă a surorii mele Pearl."

„În ce an a fost?"

Mercy i-a spus, iar el l-a chemat pe Lucas în biroul său. Tânărul vesel a apărut imediat la ușă. „De ce ai nevoie, șefu'?"

„Am nevoie de dosarul a două cazuri de acum cincisprezece ani. Presupun că nimic nu era computerizat pe atunci?"

Lucas a scuturat din cap. „Nu, dar totul ar trebui să fie frumos împachetat în camera de depozitare. Dacă îmi dai un nume, pot găsi numărul dosarului destul de ușor. Partea asta e computerizată."

Truman s-a uitat la Mercy. „Jennifer Sanders."

Lucas a dat din cap și a dispărut.

„Nu cunosc încă o familie Sanders în oraș. Mai locuiesc aici?" a întrebat

Truman.

Mercy a ridicat o sprânceană la el.

„A, sigur. Nu ai mai fost pe aici în ultima vreme. Vom afla destul de curând. Lucas nu cunoaște întregul oraș așa cum îl cunoștea Ina, dar încearcă din răsputeri să recupereze.”

Un bărbat bătu ușor în tocul ușii deschise a lui Truman. „Hei, șefule, ai un minut?”

Mercy s-a uitat peste umăr. Privirea ei a aterizat pe gulerul de cleric al bărbatului și apoi a urcat la fața lui. Purta o geacă de piele groasă și blugi decolorați, cu o șapcă sport trasă pe față. Creierul ei nu putea face legătura între guler și față. Ceva nu era în regulă.

„Ce pot face pentru tine, David?”

David a dat din cap lui Mercy cu un zâmbet politicos și apoi s-a întors spre Truman. „Mă uitam...”

S-a oprit, iar privirea i-a revenit la Mercy. Confuzia i-a cuprins trăsăturile, iar Mercy a suspinat în tăcere. *Chestia asta devine veche*. S-a ridicat și a întins mâna. „Mercy Kilpatrick.”

David a deschis gura, dar nu a scos niciun sunet când i-a strâns mâna.

Apoi ea îl recunoscu. David Aguirre fusese un prieten apropiat al fratelui ei, Owen. Nu e de mirare că creierul ei nu făcea legătura între guler și față; David fusese un sălbatic în tinerețe. Era uimită că acum lucra în spatele unui amvon în loc să trăiască după gratii.

„Mercy? Sfinte Sisoe. Nu te-am mai văzut de secole.” Un zâmbet larg i-a traversat fața.

„Mă bucur să te văd, David.” Ea a dat din cap la gulerul lui. „Văd că ți-ai lăsat în urmă obiceiurile infernale.”

„Absolut. Dumnezeu a pus mâna pe mine înainte să-mi sap propriul mormânt.” O privire pioasă i-a traversat fața și tonul i s-a coborât, privirea devenindu-i îngrijorată. „Și tu ce mai faci?”

Credința ei nu era treaba lui. Pentru Mercy, el va fi întotdeauna nemernicul care a tras cu gloanțe în găinile ei și care l-a băgat pe fratele ei la închisoare pentru consum de alcool în rândul minorilor. Nu-i păsa cine era el

acum.

„Foarte bine, mulțumesc. Voiai să-l întrebi ceva pe șef?”

„Uh... da... ai aflat cine tot amendează mașinile parcate pe partea de sud a bisericii?”

„Am aflat. Și m-am uitat peste tot, David. Semnul de la capătul străzii spune clar că este interzisă parcarea. Va trebui să le spui oamenilor să nu parcheze lângă bordura galbenă. Chiar și duminica. Fără excepții. Este o problemă de siguranță.”

În ochii lui David se citea enervare, declanșând câteva amintiri pentru Mercy. Avusese un temperament iute în trecut, lovind adesea cu pumnii înainte de a gândi. Se pare că încă mai avea acest temperament, dar învățase să se controleze.

Slavă Domnului.

„Am înțeles”, a spus David. S-a uitat înapoi la Mercy. „Ești în oraș pentru mult timp?” Entuziasmul lui de a o vedea scăzuse. Mercy se întreba dacă își mai amintea când îl lovise în inghinali pentru că se certase cu fratele ei.

„Nu pentru mult timp. Mă bucur că te-am văzut.”

Și-a atins marginea șepcii și a dispărut.

Ea s-a întors și l-a găsit pe Truman uitându-se la ea așteptând. „A fost cel mai bun prieten cu Owen”, a spus ea.

„Încă mai este, cred. Tu cunoști mai mulți oameni în oraș decât mine.” Ochii lui căprui au studiat-o, plini de curiozitate.

„Dosarele?” i-a amintit ea.

Lucas a apărut și i-a întins o notă adezivă. „Iată numărul cazului, numărul cutiei și pe ce raft îl găsești. Am văzut că Jennifer Sanders a fost încrucișată cu numele unei alte femei, Gwen Vargas. Dosarul ei este în aceeași cutie, dacă aveți nevoie de el.”

„Perfect. Mulțumesc, Lucas.” Ea a luat biletul.

Truman a venit în fața biroului și i-a smuls cu îndemânare bucata galbenă de hârtie din degete. „Hai să aruncăm o privire.”

***

Truman a observat imediat că cineva a făcut curățenie în camera de depozitare a dosarelor și probelor. *Lucas.* Își făcu o notă mentală să-i cumpere o cafea cu lapte. Ina Smythe ținuse întotdeauna camera bine organizată, dar cineva măturase toți iepurașii de praf și pânzele de păianjen care se formaseră. Departamentul său nu strângea prea multe probe; cel mai adesea împărțea amenzi și își asuma rolul de cap rece în dispute. Truman se gândea că nu mai pusese piciorul în camera de probe și dosare de mai bine de o lună. Cutia cu dosare era exact acolo unde Lucas îi indicase că va fi. Camera mare era plină de rânduri de rafturi din tavan până în podea, pline cu cutii și probe. Au găsit cutia în penultimul rând, chiar la nivelul ochilor. Truman a luat întreaga cutie. Mercy l-a oprit cu o mână pe braț, uitându-se la eticheta de pe față.

„Conform acesteia, există șase cazuri diferite atribuite acestei singure cutii."

Truman s-a uitat. „Și?"

„Două dintre acestea sunt cazuri de crimă și astea sunt *toate* probele și notele de caz?"

„Poate că celelalte cazuri sunt furturi din magazine. Dosare slabe. Noi depozităm probele voluminoase în altă parte. Ar putea exista o referință în interiorul cutiei la un alt depozit."

Mercy părea resemnată. „Poate."

Truman a înțeles. Două femei fuseseră omorâte. O persoană s-ar fi așteptat să găsească tone de dovezi și note despre caz. Ceva care să arate că poliția epuizase toate pistele. O singură cutie care conținea șase cazuri nu dădea încredere.

El a condus-o pe un hol spre camera mică pe care o oferise pentru investigația lor. Nici ea, nici agentul special Peterson nu folosiseră încă camera, iar Truman se gândi că era timpul. Aflase deja că de crimele lui Jennifer Sanders și Gwen Vargas se ocupase exclusiv poliția din Eagle's Nest. Truman era ușor uimit. *De ce șeful nu ceruse ajutorul statului sau județului?*

Resursele departamentului lui Truman erau destul de mici, ceea ce îl

făcea să presupună că acum cincisprezece ani fuseseră și mai mici. Ce îl făcuse pe șef să creadă că departamentul său putea face față la două crime? Iar cazurile erau încă nerezolvate. Unde era urmărirea?

Șeful acela murise în urmă cu zece ani. Truman își dorea ca Ben Cooley să se fi întors din Mexic. Cooley fusese polițist în Eagle's Nest timp de treizeci de ani, dar în prezent se afla în Puerto Vallarta pentru aniversarea a cincizeci de ani de căsătorie. Nu avea să se întoarcă la serviciu până săptămâna viitoare. Truman spera că își luase un plan de apeluri internaționale pentru telefonul mobil. S-ar putea să aibă nevoie să-l sune pe ofițerul mai în vârstă.

A așezat cutia pe masă și a ridicat capacul. Înăuntru, cele șase cutii erau sigilate individual. Avusese dreptate că celelalte patru cazuri erau reprezentate de dosare mici. Abia ocupau doi centimetri de spațiu. Celelalte două cutii aveau mai multe caiete și plicuri de manila în coperțile lor de plastic sigilate. Îl luă pe cel mai mare, care se potrivea cu numărul cazului numărul de pe bilețelul lipicios al lui Lucas, l-a desigilat și i l-a înmânat lui Mercy. „Nimic nu părăsește această cameră."

„Bineînțeles că nu." Ea a tras un scaun și a început imediat să răsfoiască cel mai mare caiet. Era caietul cu crimele lui Jennifer Sanders. Raportul autopsiei, rapoartele probelor, toate notele ofițerilor, fotografii. O copie a fiecărui document din acest caz se afla în caiet sau era menționată. Truman a citit peste umărul lui Mercy pentru câteva momente. Suficient cât să afle că Jennifer avusese o moarte oribilă. O fotografie din ultimul an de școală era în partea din față a caietului. Jennifer avusese părul lung și negru și un zâmbet incredibil. Era un contrast uimitor cu imaginile cu trupul ei mort, cu fața umflată și lividitatea purpurie de pe membrele goale.

A văzut-o pe Mercy oprindu-se la o fotografie candidă a lui Jennifer cu alte trei fete râzând. Mercy a scos-o din plicul de plastic, a întors-o, a scanat numele scrise pe spate și s-a uitat din nou la fotografie. Truman a citit suficient de repede pentru a ști că a doua fată era sora lui Mercy, Pearl. S-a aplecat mai aproape. Pearl pe care o cunoștea astăzi nu mai arăta ca adolescenta aceea plină de viață.

La ce se gândește Mercy?

A scos din cutie a doua cutie groasă, a verificat celelalte cutii pentru a se asigura că erau încă sigilate și și-a trecut vârful degetelor pe fundul cutiei pentru a verifica dacă erau hârtii libere. Toate erau curate. Puse capacul pe cutie și o îndepărtă, apoi se așeză să deschidă al doilea pachet, lăsând suficient spațiu între el și Mercy. Fiecare bucată de hârtie trebuia să fie etichetată cu un număr de caz, dar nu voia să riște să încurce lucrurile între cele două.

Gwen Vargas avusese douăzeci și doi de ani. Truman a răsfoit cartea ei, observând că Mercy avusese dreptate să spună că fusese strangulată și violată. Fotografiile de la fața locului arătau o oglindă de mână spartă pe o măsuță din dormitorul lui Gwen și oglinzi sparte în baia ei și în baia părinților ei.

De ce?

Conform notițelor ofițerului, Gwen fusese singură acasă. Tatăl și mama ei au găsit-o când s-au întors acasă târziu în acea noapte de la un rodeo. Prietenul ei fusese la același rodeo și alibiul a fost confirmat de mai mulți martori. Polițistul a scris că suferința prietenului a părut sinceră. Truman s-a uitat la semnătura ofițerului și a zâmbit. Ben Cooley. Cel puțin avea o persoană pe care o putea întreba despre anchetă. A răsfoit prin carte. Interviuri. Fotografii. În afară de iubit, nu părea să existe niciun suspect.

Nici un alt suspect?

„A sărit ceva la tine?” a întrebat Mercy, cu privirea încă ațintită asupra cărții cu crime a lui Jennifer.

„Nu încă. Unde a fost ucisă Jennifer?”

„În apartamentul ei. Colega ei de cameră se mutase cu două săptămâni înainte.”

„Câte oglinzi sparte?” a întrebat el.

Mercy a răsfoit câteva pagini. „Patru. Două băi și alte două oglinzi mici în apartament.”

„Cu ce a strangulat-o?”

„Cu mâinile”, a spus Mercy scurt.

„La fel s-a întâmplat și cu asta. A rămas goală?”

„Da.”

Truman își luă ceva timp pentru a citi cu atenție raportul amprentelor.

„Acest raport de amprente nu este de niciun ajutor. Și s-a observat că nu există nicio încrucișare cu cazul lui Jennifer. Ambele crime au avut mai multe amprente neidentificabile, dar ele nu au fost prezente la ambele scene.”

Mercy a dat din cap. „Dar atât de multe alte lucruri sunt la fel. Trebuie să fi fost făcute de aceeași persoană. Acest raport de autopsie spune că nu a existat spermă de examinat de la viol. El trebuie să fi purtat un prezervativ.”

„Am văzut aceleași rezultate în raportul lui Gwen. Cineva a venit pregătit. Mă întreb dacă poliția a cercetat și alte violuri sau tentative de viol în zonele din jur.”

Mercy s-a uitat în sus, cu ochii ei verzi larg deschiși. „Doamne, sper că au făcut-o. Pare un pas elementar.”

„Sunt sigur că e notat pe aici pe undeva. Am zărit semnătura unuia dintre oamenii mei în această carte. E plecat din oraș acum, dar îl pot suna dacă avem întrebări. E destul de ager pentru șaptezeci de ani. Nu mă îndoiesc că își amintește aceste cazuri.”

„Bănuiesc că toată lumea din oraș își amintește aceste cazuri”, a spus Mercy. „Nimic nu a zguduit comunitatea așa cum a făcut-o moartea acestor fete.”

„Și încă nerezolvate după toți acești ani. Presupun că nu există suspecți evidenți în notițele tale?” a întrebat Truman liniștit.

Mercy a scuturat din cap.

A răsfoit partea din spate a cărții lui Gwen. „Nu văd niciun dosar de urmărire. Dar la tine?”

Mercy a scanat prin cartea ei. „Niciunul. Nimeni nu a făcut nimic? Asta e ceva nemaiauzit. Cineva ar fi trebuit să vorbească cu persoanele implicate la fiecare câțiva ani pentru a vedea dacă își amintesc ceva nou. Dar familiile? Cu siguranță au hărțuit poliția să nu renunțe!” Ea i-a aruncat lui Truman o privire șocată, iar el a fost surprins de cearcănele de sub ochii ei. „De ce? De ce nu s-a dat nicio urmărire?”

În pieptul lui a răsărit apărarea. Nevoia de a-și apăra departamentul, chiar dacă era la conducere de doar șase luni. În schimb, a ridicat din umeri. „Puține ore de muncă. Alte investigații. Plecările.”

„Inacceptabil”, mormăi Mercy, uitându-se înapoi la poza senior a lui Jennifer Sanders. „Cineva ar trebui concediat.”

„Ben Cooley este singurul rămas din acea epocă. La naiba dacă îl dau afară. Mi-a fost de o valoare inestimabilă.” O imagine a zâmbetului amabil al ofițerului mai în vârstă a apărut în capul lui Truman. „Nu este unul care să ia inițiativa, dar este incredibil de solid și excelent în a urma ordinele. Foarte minuțios.”

„Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să urmărim persoanele care au fost aproape de aceste fete”, a afirmat Mercy.

„Sunteți aici pentru a vă concentra pe cele trei crime actuale”, a subliniat Truman. „În afară de oglinzile sparte, nu văd nimic care să le lege de cazurile voastre actuale.” Focul său interior de a rezolva crima unchiului său îl împingea să țină FBI-ul pe drumul cel bun. Până acum, Mercy părea să fie un investigator solid, dar era distrasă de istorie.

Poate că ar trebui să se ocupe de partenerul ei.

O studie pe femeia de la masă. Era prea apropiată de cazurile vechi? Era aici de două zile și părea deja epuizată. Oare FBI-ul trimisese persoana potrivită pentru a ajuta la rezolvarea acestor crime?

„Știu”, a spus ea. „Eddie se ocupă astăzi de cazul Enoch Finch cu Deschutes County. În prezent, aștept să aflu mai multe de la medicul legist despre Ned Fahey, iar unul dintre analiștii noștri caută locuri unde ar fi putut fi vândute armele furate.”

Truman nu i-a spus că trecuse deja prin ancheta Finch cu un pieptene cu dinți fini. După ce a văzut legătura dintre unchiul său și Enoch Finch, a contactat imediat Deschutes County pentru a face schimb de informații. Nu descoperise nicio pistă nouă sau vreo posibilă cale pe care anchetatorii din comitat să o fi ratat. Spera că agentul special Peterson va descoperi ceva nou.

„Voi doi vă mutați la pensiune?”, a întrebat el.

„Da. Trebuie să ieșim din motel înainte de ora unsprezece.” Ea nu și-a ridicat privirea din paginile ei.

„Motelul ăla e oribil.”

„Nu e chiar așa de rău.”

El a ridicat o sprânceană. Sora și mama lui nu ar fi petrecut nici măcar o noapte în acel loc. De acord, sora lui era o divă și insista ca tot ce avea să fie cel mai bun disponibil, dar chiar și o femeie cu standarde mai joase ar fi trebuit să arate un oarecare interes în a părăsi mahalaua. Poate că Mercy nu avea nevoie de confort. Își amintea de uimirea lui Mercy față de proviziile unchiului său. Ceea ce el văzuse ca o rușine, ea admirase.

Familia Kilpatrick era pregătitoare.

Dar Mercy locuia în Portland și avea o slujbă importantă la guvernul federal. În aplicarea legii.

E clar că și-a lăsat moștenirea în urmă.

A făcut-o?

Rădăcinile pot fi adânci. Ea ar fi putut insinua că era înstrăinată de familia ei, dar el îi zărise chipul când studiase fotografia veche a surorii ei. Durere. Dor. Regrete. Le-a arătat pe toate.

Când Joziah Bevins a trecut pe la masa lor, frica i-a străfulgerat fața. A dispărut imediat, înlocuită de încredere. Încredere adevărată? Forțată? Truman se gândi la asta. Joziah era intimidant, iar Truman știa că îl evita pe Karl, patriarhul Kilpatrick, și bănuia că între ei exista dușmănie veche. Se extinsese și la fiică?

Nu e treaba mea.

Atâta timp cât nu începeau să tragă unul în celălalt.

„Truman, uită-te la asta.” Mercy i-a strecurat caietul și a atins o pagină cu un deget.

El a luat caietul, citind antetul de pe pagină: „Obiecte lipsă din casa Sanders”.

O cutie cu bijuterii ieftine. Două puști și un pistol.

550 de dolari în numerar.

Ținându-și respirația, Truman a răsfoit paginile cărții crimei lui Gwen Vargas.

Elementele lipsă: bijuterii, bani, album foto, două pistoale. Truman a ridicat privirea, întâlnind privirea lui Mercy. „Armele?”

„Da. Nu sunt marile comori de la crimele recente, dar e ceva.”

„Ei - sau el - au luat cele mai ușor de vândut lucruri pentru cei mai mulți bani”, a argumentat el.

„Știu.”

„Crima lui Vargas a inclus un album foto.”

Sprâncenele ei s-au adunat. „Asta e ciudat. Nu am văzut nimic personal luat în celelalte cazuri.”

„Nu știm ce altceva ar putea lipsi din cazurile recente. Nu a fost nimeni pe care să întrebăm.”

„Bărbați care trăiesc singuri și sunt izolați. Se aleg ușor.”

„Nimic despre unchiul meu nu a fost ușor”, a corectat Truman.

„Ai dreptate. Și din ceea ce am văzut la casa lui Ned Fahey, a făcut totul cât se poate de dificil.”

„Nu sunt sigur că aceste cazuri vechi pot fi conectate”, a spus Truman încet. „Motivațiile par total diferite.”

„Sunt la cincisprezece ani distanță”, a spus Mercy. „Motivațiile se schimbă. O să fac niște căutări prin ViCAP și o să văd dacă s-a întâmplat ceva similar în Pacificul de Nord-Vest. Poate că nu a fost inactiv în tot acest timp.”

Truman dădu din cap.

Sau cineva își așteaptă timpul în Cuibul Vulturului?

Capitolul 18

Mercy și-a cărat mica valiză pe scările de lemn de la Sandy's Bed & Breakfast. Nu se vedea nicio rampă ADA. Pentru Mercy, aceasta va fi întotdeauna vechea casă Norwood. O casă pe care o evitase în copilărie pentru că bătrânul Norwood și soția lui erau de-a dreptul înfiorători. Casa imensă fusese desprinsă direct dintr-un film de groază, cu cele trei etaje, turnulețele, vopseaua scorojită și ornamentele din turtă dulce. Acum strălucea cu culori vesele în stil victorian, iar detaliile arhitecturale fuseseră restaurate cu dragoste.

Cineva băgase o mulțime de bani și unsoare de coate în casă.

Eddie deschise ușa cu geamul oval de plumb și Mercy îl urmă, simțindu-se ușor morocănoasă.

Bed-and-breakfasts nu erau genul ei. Prea personal. Ar fi preferat un hotel anonim, cu patru pereți simpli, unde personalul nu-i știa numele și nu trebuia să împartă masa de mic dejun cu străini.

„Miroși asta?" șopti Eddie. „Acum mi-e foame din nou."

Ea a inspirat, iar mirosul de prăjituri proaspăt coapte i-a inundat simțurile.

Stomacul ei a răsunat.

La naiba.

„Bună ziua, bună ziua! Mă bucur atât de mult că sunteți aici!" O femeie înaltă și subțire, cu părul lung și roșcat, a intrat pe o ușă batantă din spatele unui mic birou de recepție. Și-a șters mâinile pe șorțul alb și le-a oferit un zâmbet sincer. Făina îi prăfuise tricoul. Îi amintea lui Mercy de gazda unei emisiuni TV de gătit. „Mă bucur să vă revăd, agent Peterson." A dat din cap la Eddie. „V-am pregătit camerele." I-a întins o mână lui Mercy.

Mercy a luat-o. „Eu sunt Mercy." Mirosul de prăjitură plutea în jurul femeii, iar Mercy nu s-a putut abține să nu-i întoarcă zâmbetul.

„Nu știi cât de ușurați suntem să fim aici", a spus Eddie. „Simt miros de prăjituri?", a întrebat el cu speranță.

„Întotdeauna mă bucur că forțele de ordine stau la mine acasă", a spus Sandy. „Întotdeauna mă simt un pic mai în siguranță. Și prăjiturile mai au doar câteva minute. Odată ce v-ați instalat în camerele voastre, veți găsi o farfurie cu prăjituri chiar acolo, pe masa aceea. Vor fi acolo în fiecare după-amiază. Și există întotdeauna cafea proaspătă."

„Sunt în rai", mormăi Eddie. „Ești singură?"

„Nu", a spus Sandy ferm, cu o sclipire de gropițe. „Ești destul de tânăr să fii fiul meu."

„Și adopția merge."

„O să faci probleme, nu-i așa?", a întrebat ea.

„Nu, doamnă."

Mercy s-a luptat să își controleze ochii. „Miroase grozav. Încotro sunt camerele?”

Sandy a condus-o la etaj într-o cameră plăcută, cu o baie atașată. Mercy aruncă o privire în baie. Eddie avea dreptate: avea un duș nou, cu gresie mare. În timp ce Sandy îl ducea pe Eddie în camera lui, Mercy alerga înapoi la parter și ieșea pe ușă pentru a-și lua rezerva de apă și mâncare din spatele Tahoe-ului. A trântit ușa din spate a Tahoe-ului, iar o camionetă albă i-a atras atenția când a parcat la oficiul poștal de peste drum. Un bărbat a coborât și a mers prin spatele camionetei, cu profilul spre ea.

Ea și-a ținut respirația.

Îi cunoștea mersul și înclinarea capului. Chiar și stilul șepcii îi era familiar.

Blugii lui erau decolorați și largi, iar cizmele grele de lucru erau pe picioare.

Tata.

A intrat pe ușa oficiului poștal și a dispărut. Mercy nu se putea mișca, cu geanta strânsă în mână.

Știe că sunt în oraș?

Fără îndoială. Bârfele circulă repede, iar ea se lovise de prea multe fețe cunoscute.

El părea mai bătrân. Părul îi era alb în loc de sare și piper. Umerii îi erau mai încovoiați. Era încă slab. Nici o burtă de bere îmbătrânită pentru el. Își lua sănătatea prea în serios ca să permită asta.

Făcu doi pași în direcția vechiului camion Ford, nefiind surprinsă că tatăl ei îl păstrase în funcțiune atâția ani. El nu cumpăra nimic nou. Conducea camionul până când nu mai putea fi reparat.

Ce-i voi spune?

Se opri. Incapabilă să mai facă un pas în timp ce frica i se încolăcea în stomac.

Hei, tată. Îți amintești de mine?

Dacă nu o recunoștea? Așa cum nu o făcuse Levi?

Nu mă pot descurca cu asta chiar acum.

S-a întors și a urcat orbește treptele spre casa lui Sandy, abia reușind să-și ridice picioarele, înecată în nevoia de a se conecta cu restul familiei ei.

Pearl.

Pearl ar fi vorbit cu ea. Și Mercy ar putea s-o întrebe despre Jennifer Sanders. Un interviu de lucru.

Da, asta va fi.

***

Eddie se oferise să vină cu ea, dar Mercy îl refuzase. Îi apăruse îngrijorarea în ochi când își dăduse seama că mergea să-și vadă o soră cu care nu mai vorbise de cincisprezece ani.

Ea nu voia mila lui. Ea nu voia ca el să netezească drumul pentru ea.

Era ceva ce trebuia să facă pe cont propriu.

Se gândise să-i ceară lui Truman Daly să se întâlnească cu ea acolo. Cazul Sanders aparținea departamentului său, iar el avea dreptul să știe că Mercy contacta un martor. Dar s-a abținut să-l sune, știind că îl va informa mai târziu. Nu dorea să aibă observatori dacă Pearl îi trântea ușa în nas.

Ochii lui căprui vedeau prea multe.

Știa că Truman încerca să o descopere, iar ea nu era pregătită pentru asta. Eddie și colegii ei vedeau ce voia ea să arate. Un agent harnic, dar ușor nesociabil. Dar Truman văzuse reacția ei la casa unchiului său și întâlnirile ei cu Joziah Bevins și David Aguirre.

Ea nu era pregătită să-l lase să vadă mai mult. Mai ales o reîntâlnire cu sora ei înstrăinată.

Drumul spre micuța fermă a surorii ei era lung. Mercy verificase dacă locuința mai era deținută de Rick Turner, soțul lui Pearl, și nu fusese surprinsă să vadă că numele lui Pearl nu figura în registrul public ca co-proprietar. Aceasta era mentalitatea la care se aștepta din partea familiei sale. Bărbații dețin proprietatea; femeile se sprijină pe bărbați.

În timp ce ele munceau din greu pentru a avea grijă de casă și de familie.

Pearl fusese prima ei soră care se căsătorise. Mercy fusese uimită de sora ei în rochia ei albă de mireasă. Pearl și Rick păreau maturi și mondeni pentru ochii de doisprezece ani ai lui Mercy. Acum, știind că sora ei avea doar optsprezece ani când se căsătorise, lui Mercy îi venea să plângă. Pearl rămăsese însărcinată imediat.

La treizeci și trei de ani, Mercy încă nu se simțea pregătită pentru copii.

Exteriorul casei era bine îngrijit. Dar când a ieșit din mașină, a fost lovită de mirosul recunoscut al porcilor. Mercy crescuse câțiva porci în copilărie, dar se pare că Rick avea o mulțime. Hambarul și cotețele erau situate departe de casă, dar chiar și în lipsa vântului, mirosul se răspândea. Cum era în timpul căldurii de vară?

Știe Pearl că în casa ei miroase urât?

În adolescență, Pearl a fost fascinată de modă și machiaj. Știind că acum era căsătorită cu un crescător de porci, pe Mercy o durea inima. Dar cineva trebuia să crească porci. Porcii erau o sursă importantă de proteine și grăsimi și erau buni pentru troc. Tatăl ei vedea porcii ca pe o bogăție. Dacă carnea nu ar mai fi fost disponibilă la magazinul alimentar, Rick ar fi fost un om bogat și popular.

Mercy ar fi preferat oile.

A zărit un gard înalt în jurul unei grădini într-o parte a casei. Judecând după cantitatea de verdeață luxuriantă care creștea, gardul își făcea treaba pentru a ține căprioarele departe. Nu a putut vedea nicio fermă învecinată și și-a amintit că tatăl lui Rick dăruise cuplului zece acri din pământul său atunci când s-au căsătorit. Pearl fusese extaziată de planificarea și decorarea casei pe care o construiseră. La un moment dat, Mercy fusese extrem de geloasă pe independența surorii sale; acum vedea o închisoare. Avea sora ei regrete?

Mercy a înghițit în sec, studiind veranda mică din față. Într-un colț era așezată o coasă de porumb de mărime bună. Amintirile veneau și plecau. Brațele dureroase de la rotirea roții în timp ce Rose introducea în mașină spicele uscate de porumb.

Privind cum cojile goale zburau într-o parte. Mirosul boabelor de po-

rumb uscate umplea încet găleata de dedesubt.

Dorința de porumb uscat îi făcea gura apă. Mama ei îl sota cu puțin zahăr brun și sare. O gustare preferată.

Copiii lui Pearl conduceau mașina de modă veche? A bătut la ușă și a așteptat să o vadă pe sora ei.

O umbră a trecut prin spatele vizorului și Mercy și-a ținut respirația.

Oare Pearl avea să-i vorbească?

Ușa s-a deschis fulgerător și sora ei s-a holbat, cu gura căscată. „Mercy?", a șoptit ea.

Lacrimile s-au format în ochii lui Mercy și gâtul i s-a umflat. A încuviințat din cap. Pearl părea mai în vârstă. Tânăra fermecătoare de care Mercy își amintea fusese înlocuită de o mamă care acum își ținea părul într-o coadă de cal simplă și purta un top decolorat pe care Mercy îl recunoscuse de acum cincisprezece ani. Pearl părea mult mai în vârstă decât cei aproape patruzeci de ani ai ei.

Pearl s-a năpustit asupra ei, înfășurându-și brațele în jurul lui Mercy într-o strânsoare puternică. „A trecut atât de mult timp!" Pearl s-a tras înapoi, privirea ei scanând-o pe Mercy din cap până în picioare, apoi a îmbrățișat-o din nou. Mercy încă nu putea vorbi. Brațele ei s-au înfășurat în jurul surorii ei și au strâns-o tare.

Pearl s-a tras din nou înapoi și și-a șters ochii. „O, Doamne. O, Doamne, Mercy. Mă gândesc la tine în fiecare zi."

Mercy se simțea din nou ca un copil de doisprezece ani. Incapabilă să vorbească și îngrijorată să nu spună ceva complet stupid. Și-a șters ochii și a continuat să dea din cap, simțindu-se ca și cum pielea i-ar fi fost smulsă și terminațiile nervoase sensibile lăsate în stare brută.

„Îmi pare rău, Pearl", spuse ea în cele din urmă.

„Intră, intră!" Pearl a apucat-o de braț și a tras-o în casă.

Mirosul de porc a dispărut și a fost înlocuit de un miros minunat de gătit. Tocăniță sau friptură sau plăcintă cu carne.

Mirosea ca acasă.

Pearl s-a oprit și s-a holbat din nou la ea. A întins mâna și a îndepărtat

un smoc de păr din ochii lui Mercy, un gest pe care îl făcuse de un milion de ori în trecutul lor. Mercy a forțat un zâmbet ciudat. „Bună, Pearl."

„Nu pot să cred. Ce faci aici?"

Mercy văzu în sfârșit cum o parte din entuziasm dispăru din ochii lui Pearl. Își amintise că Mercy nu mai era considerată una din familie. Orice contact fusese ordonat să înceteze.

„Levi nu ți-a spus că sunt în oraș?"

„Nu, l-ai văzut deja?" O slabă durere a străfulgerat în ochii lui Pearl.

„L-am *văzut* la cafenea", a recunoscut Mercy. „Nu a vrut să vorbească cu mine. Am presupus că le va spune tuturor că sunt aici."

Pearl a dat din cap, și Mercy se întreba dacă nu cumva regreta că o lăsase în casa ei și acum era fratele care încălcase regula tatălui ei.

„Ești doar în vizită?" a întrebat Pearl cu precauție. „I-ai văzut pe mama și pe tata?"

Mercy a respirat adânc. „Lucrez. Investighez crimele recente. Și nu, nu i-am văzut pe părinții noștri." I-a studiat chipul lui Pearl, sperând la un indiciu despre felul în care ar fi primit-o părinții ei. Pearl avea o față de poker, iar Mercy a interpretat-o ca însemnând că Pearl credea că nu va fi binevenită.

„Te referi la Jefferson Biggs? Și ceilalți doi bărbați? Știu că un altul a fost găsit luni."

„Da."

„Am auzit că lucrezi pentru FBI."

„Sunt acolo de șase ani. Acum lucrez la biroul din Portland în domeniul terorismului intern, dar am fost desemnată să ajut biroul din Bend cu crimele astea."

„Terorism intern", a repetat Pearl. „Ei cred că acești bărbați uciși erau teroriști interni?"

„Nu chiar", a asigurat Mercy. „Ceea ce ne-a atras atenția au fost toate armele care au fost furate, odată cu crimele. Și ce ar putea însemna acest stoc de arme în mâinile unei persoane sau ale unui grup de persoane."

Pearl a încuviințat din cap, cu fața încă atent albă.

„De ce ar face cineva asta, Pearl?"

„Nu știu.”

Tăcerea s-a întins timp de trei secunde lungi, în timp ce încercau să își citească reciproc fețele. Pearl știa la fel de bine ca Mercy că zona era plină de oameni care erau supărați pe guvern din motive bune și din motive proaste. Oameni care simțeau că le fuseseră luate drepturile, pământul sau averea din cauza unor legi nedrepte. Când armele, furia și neîncrederea erau amestecate cu personalitatea potrivită, se putea ajunge la o situație volatilă. Una pe care Mercy spera să o prevină.

Mercy zâmbi. „Mă bucur să te văd”, a șoptit ea. Indiferent de situația care le despărțise familia, Pearl era sora ei. „Cum sunt copiii tăi?”

„Unul este căsătorit, iar celălalt este în primul an de liceu”, a spus Pearl cu mândrie. „Tu ești măritată?”

„Nu. Nu mi s-a întâmplat”.

În ochii lui Pearl a strălucit mila.

„Îmi iubesc slujba”, a simțit Mercy nevoia să declare. „O parte din motivul pentru care sunt aici este că investigăm și moartea lui Jennifer Sanders. Am descoperit că nu a existat nicio urmărire de la prima anchetă.”

Pearl s-a uitat în altă parte. „Încerc să nu mă mai gândesc la asta. Dorești ceva de băut?”

Mercy a fost de acord și a urmat-o pe Pearl în bucătărie. Atmosfera se schimbase, iar entuziasmul revederii lor fusese înlocuit de precauție și curiozitate. Și ziduri. Zidurile se ridicaseră în ochii lui Pearl la menționarea lui Jennifer. Credea Pearl că Mercy o vizitase doar pentru că avea întrebări oficiale?

Era parțial adevărat.

„Am vrut să te văd”, a spus Mercy în timp ce o privea pe Pearl pregătind două cești de ceai. Parfumul slab de lemn-dulce a umplut camera, iar Mercy a zâmbit. Fusese ceaiul preferat al mamei lor. Mercy încă îl mai cumpăra. „Nu sunt aici doar pentru muncă.”

Pearl i-a aruncat o privire complice. „Deci spui că ai fi trecut pe aici la un moment dat?”

Mercy nu a avut niciun răspuns.

„E în regulă, Mercy. Am înțeles. Este o stradă cu două sensuri. Aș fi putut să ajung la tine.”

Dar nu ai fi făcut-o niciodată. Nu de când tatăl nostru a ordonat tuturor să nu se asocieze cu mine.

Era o prostie. Erau adulți care se supuneau vechilor cerințe ale tatălui lor.

Unele obiceiuri erau greu de rupt.

Mai ales dacă credeai că tata avea perfectă dreptate.

Pearl a pus o cană de ceai în fața ei și s-a așezat în scaunul de vizavi de masă. Un semn decorativ de deasupra chiuvetei spunea: **Folosește-o. Uzeaz-o. Fă-o sau renunță la ea.**

De câte ori l-am auzit pe tatăl meu spunând asta?

Mercy nu ar fi ales aceste cuvinte pentru a-și decora bucătăria. „Putem vorbi despre Jennifer?”, a întrebat ea.

Pearl a luat o înghițitură de ceai și a dat din cap, cu privirea pe fața de masă. Mercy a scos un carnețel din geantă și sora ei s-a încruntat la el.

„Simt că am făcut ceva greșit”, a spus ea.

„Doar dacă tu ești cea care a ucis-o pe Jennifer”.

Pearl și-a scăpat cana cu o jumătate de centimetru pe blatul mesei și a răsturnat ceaiul fierbinte pe masă. A înjurat și a șters-o cu un șervețel de pe un teanc din centrul mesei. „Bineînțeles că nu am ucis-o! Ce fel de întrebare e asta?”

„Genul de întrebare care scoate în evidență faptul că nu ai de ce să te simți vinovată.”

Supărarea de pe chipul lui Pearl amintea de certurile lor din copilărie.

Sora ei a oftat, și-a ridicat un braț și și-a sprijinit bărbia pe o mână, uitându-se la Mercy. „Ai dreptate. Ce vrei să știi?”

„Ai fost interogată de un ofițer de la Eagle's Nest după crime. Îți amintești asta?” Mercy nu a menționat că citise deja notele ofițerului cu privire la interviu.

„Desigur. Am fost îngrozită de ceea ce s-a întâmplat. Ofițerul a fost drăguț și respectuos și a vrut să știe când am vorbit ultima dată cu ea și dacă știam de cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Jennifer.”

„Știai?”

„Nu. Toată lumea o plăcea pe Jennifer.”

„Se întâlnea cu cineva?”

Pearl și-a mutat privirea pentru a se uita pe fereastră. „Nu chiar atunci. Nu avea un iubit stabil.”

„Nu am spus stabil. Se întâlnea cu cineva? Chiar și doar întâlniri ocazionale?”

„S-a întâlnit cu Owen o vreme înainte să se însoare cu Sheila.”

„Ce? Serios?” Mercy îndreptat în scaunul ei. „Habar n-aveam că se întâlnea cu fratele nostru.”

„Nu a durat mult. S-a întâlnit cu mai mulți tipi din cercul lui. David Aguirre, Mike Bevins. Jamie Palmer. Nimic nu a fost vreodată serios și, desigur, niciunul dintre ei nu ar fi putut fi implicat în moartea ei... care a fost făcută de cineva nebun. Probabil cineva care era în trecere prin oraș.”

Mercy își strânse buzele. *Nebunia* era adesea scoasă la înaintare.

„M-am gândit și m-am gândit la acea zi”, a spus Pearl. „Nu m-am putut gândi la nimeni care ar putea fi suspect.” Și-a șters ochii. „Uneori mă întreb dacă fiicele noastre ar fi fost cele mai bune prietene, așa cum am fost eu și Jennifer.”

Tristețea a copleșit-o pe Mercy. Nu avusese niciodată o astfel de prietenie cu o altă femeie. Surorile ei îi fuseseră cele mai bune prietene. Până când nu au mai fost.

„Fiica lui Levi este apropiată ca vârstă de fiul tău, nu?”

„Da, Kaylie este în aceeași clasă cu el.” O privire maternă i-a intrat în ochi. „Kaylie este un pic sălbatică. Levi face tot ce-i stă în putință, dar îi dă o mulțime de libertate pe care tatăl nostru nu a făcut-o niciodată.”

Mercy și-a amintit de micul cui din nasul lui Kaylie de la cafenea și a fost de acord în tăcere. Și aplaudat.

„Levi a crescut-o singur?”

„Da.” Pearl ezitat. „El nu a mai fost niciodată la fel de când mama lui Kaylie a plecat. Chiar și-a redus implicarea în familie. Tata și Owen aproape că au renunțat la el. Nu cred că-și face treaba. Nu cred că mai vrea să o facă”.

Un fior o străbătu pe Mercy la gândul că Levi fusese scos din cercul familiei.

De ce mă deranjează asta? Eu am fost exclusă.

Ura ideea ca cineva să fie singur. Învățase să își croiască singură drumul și nu fusese ușor. În fiecare zi era pe deplin conștientă că nu avea propria comunitate pe care să se sprijine. Când a plecat prima dată, a fost eliberator, dar și terifiant. Mergea pe o frânghie fără plasă.

A compensat prin munca ei. Rămânând pregătită.

„L-am zărit pe tata mai devreme în oraș", a spus ea încet. „Arată la fel, dar mai bătrân."

Pearl și-a înclinat capul. „Și tu arăți mai bătrână." Privirea ei părea să sondeze, căutând punctele vulnerabile ale lui Mercy. „Mama nu s-a schimbat. E mai căruntă. La naiba, chiar și eu am destule fire gri acum."

Mercy i-a întâlnit privirea, întrebându-se dacă se privea pe sine peste șase ani. Știa că între ea și Rose, ea avea cea mai puternică asemănare cu Pearl. *Dar eu nu am crescut doi copii și nu am trăit la o fermă cu porci.*

Avea o nevoie copleșitoare de a-și scoate sora din închisoarea ei. S-a aplecat în față și și-a coborât vocea. „Ești fericită, Pearl? Rick este bun cu tine? Mai vrei să faci ceva cu viața ta?"

Șocul a traversat fața surorii ei. Apoi furia. „Bineînțeles că sunt fericită! Fac exact ceea ce am vrut să fac și sunt căsătorită cu cel mai bun soț din lume. Avem o viață bună aici, Mercy. Nu avem nevoie să trăim în marele oraș și să cumpărăm cele mai noi iPhone-uri și genți de designer", a răbufnit ea. „Nu mă compătimi pentru că încă locuiesc în Eagle's Nest. Este un loc bun pentru a trăi o viață simplă".

Mercy a văzut minciunile din ochii lui Pearl; nu le-a contestat. „Doar mă puneam la curent cu ultimii cincisprezece ani. Nu te judec." Minciuna i s-a acrit pe limbă.

S-a uitat în jos la carnețelul gol și și-a liniștit creierul, concentrându-se asupra celui de-al doilea motiv pentru care își vizita sora. „Știai că au fost furate arme din apartamentul lui Jennifer în acea noapte?"

„Nu." Surpriza a infuzat tonul lui Pearl. „Știam că are câteva arme. Toată

lumea are. Este asta important?”

„Nu suntem siguri. Armele au dispărut și din casa lui Gwen Vargas.”

Pearl s-a așezat pe scaunul ei. „Huh.” A tăcut pentru o clipă. „Ușor de vândut.”

„Da”, a fost de acord Mercy. „Un album foto a dispărut din casa lui Gwen, dar nimic asemănător nu a fost raportat din casa lui Jennifer. Știi dacă a fost furat ceva personal? Poate ceva ce părinții ei au menționat mai târziu?”

„Nu-mi amintesc”, a spus Pearl. „Nu am vorbit cu părinții ei decât la înmormântarea ei.”

„Ofițerii v-au arătat vreodată poze de la locul crimei?”

„Nu. *Și nu vreau să le văd.”*

„Dar dacă ți-aș da niște poze din camera lui Jennifer? Ai fi în stare să-ți dai seama dacă lipsește ceva?”

Pearl s-a gândit pentru o clipă. „Sincer, nu știu.”

„Practic ai locuit acolo.”

Un zâmbet trist a traversat fața surorii ei. „Este adevărat. M-aș putea uita - atâta timp cât nu sunt poze cu... cadavrul - dar a trecut mult timp ca să-mi amintesc micile detalii.”

„Voi ține cont de această opțiune. Îți amintești ce s-a întâmplat cu oglinzile de la locul crimei?”

Pearl și-a acoperit gura cu o mână. „Uitasem de asta. Erau toate sparte. A fost ciudat.”

„Ai mai auzit să se mai fi întâmplat ceva de genul ăsta pe aici?”

Ea s-a gândit bine o clipă și a scuturat încet din cap, cu privirea nefocalizată. „Cred că mi-aș aminti dacă s-ar mai fi întâmplat așa ceva. Atât de multe zvonuri au circulat după moartea lor... se spunea că ucigașul era desfigurat și nu se putea privi în oglindă. Sau că a fost de fapt o femeie care le ura pe Gwen și Jennifer pentru că erau atrăgătoare.”

„Au fost violate.”

„Zvonurile nu urmează logica, și există și alte metode de viol, să știi.”

Mercy a înghețat. Fusese luată în considerare penetrarea cu un obiect străin? Nu existase spermă. Trebuia să citească din nou rapoartele poliției.

Pearl avea dreptate.

Dar știu că nu o femeie era acolo când Rose și cu mine am fost atacate.

Îndoiala a inundat-o. Imaginile mentale se ciocneau cu logica.

O femeie ar fi putut fi acolo. Sau a instigat la crime.

Respiră adânc de câteva ori, încercând să proceseze rațional noua posibilitate ridicată de sora ei.

Putea o femeie să-i fi ucis recent pe cei trei bărbați? Și să le fi furat armele?

S-a pedepsit pentru că a permis prejudecăților sexuale să îi întunece gândirea. *Nu ignora femeile*. Ele erau capabile să fi comis oricare dintre crime. Șansele indicau că ucigașul sau ucigașii lor erau bărbați, dar asta nu însemna că nu trebuia să ia în considerare o femeie.

„A fost cineva *atât* de gelos pe Jennifer?"

Sora ei a respirat adânc. „Nu știu."

„Nu știi sau nu vrei să spui?" Mercy a întrebat cu atenție.

„Doar pentru că cineva este o cățea, nu înseamnă că este capabil de crimă."

„Foarte adevărat. Dar dacă ai suspiciuni, ar trebui să vorbești."

„Nu am avut suspiciuni. În niciun caz nu ar fi făcut așa ceva."

„Cine?"

„Teresa Cooley. Dar doar pentru că s-a certat cu Jennifer nu înseamnă că ar fi ucis-o. Sau pe Gwen."

Mercy nu putea pune o față pe numele ăsta. Era ușor familiar. L-a mâzgălit pe blocnotes, simțind că citise numele recent. Poate în rapoartele poliției. Poate că nu Pearl îi sugerase numele cu ani în urmă, dar poate că altcineva o făcuse.

Era o femeie în spatele atacurilor de atunci?

O mică ușă către amintirile ei a încercat să se deschidă. S-a sprijinit mental de ea, refuzând să lase conținutul ei să o facă să se ascundă sub pătură. Amintirea atacului nu avea nevoie să reapară din nou. O dată după vizita ei la Rose fusese de ajuns.

„Teresa a fost la școală cu tine și cu Pearl?"

„Și Gwen, care era cu doi ani în urma noastră, dar nu o cunoșteam atât de bine. Dar serios, Mercy. Erau chestii de fete rele în liceu între Jennifer și Teresa. Jennifer a trecut peste asta, dar Teresa nu a făcut-o niciodată. Eram căsătorită, pentru numele lui Dumnezeu, și Teresa se purta de parcă aș fi vrut să-i fur prietenul. Aveam douăzeci și patru de ani, dar Teresa părea să fi rămas blocată la vârsta de optsprezece ani." Pearl a bătut în masă. „O spun din nou: asta nu înseamnă că a ucis pe cineva."

„Știu", a fost de acord Mercy. Extenuarea o cuprinsese. Dormea foarte puțin, iar conversația cu sora ei luase turnuri emoționale la care nu se așteptase.

Mercy rămăsese fără întrebări, dar nu era pregătită să plece. Ceva în interiorul ei o făcea să vrea să mai zăbovească. Voia să vadă pozele copiilor lui Pearl - toate fotografiile școlare din ultimii doisprezece ani - și să afle ce activități le plăceau copiilor ei să facă. Voia să se bucure de ceașca ei de ceai și să bârfească pur și simplu, așa cum obișnuiau să facă.

Ea nu merita asta.

Mercy s-a ridicat și și-a pus deoparte carnețelul. „Asta e tot. Trebuie să mă întorc la muncă."

Pearl s-a ridicat în picioare, dar nu a spus nimic. Mercy i-a evitat privirea.

S-au îndreptat spre ușa din față, iar Mercy s-a uitat în sfârșit la sora ei.

„Stau la Sandy's Bed & Breakfast dacă îți amintești ceva despre Jennifer care ar putea fi de ajutor."

„Cât timp stai în oraș?"

„Nu ar trebui să fie mult timp. Doar până când vom primi niște răspunsuri." S-a jucat cu geanta, incapabilă să păstreze contactul vizual pentru mai mult de câteva secunde. Ea simțea că o oportunitate se risipește rapid, pentru a nu mai fi oferită niciodată.

Apoi a fost prinsă din nou în brațele lui Pearl. „Nu fi o străină, Mercy. Ești binevenită aici." Parfumurile de casă și de familie au copleșit-o, iar ea s-a aplecat în îmbrățișarea surorii sale.

Mercy se chinuia să vadă drumul în timp ce se întorcea în oraș.

Capitolul 19

Mercy a parcat în fața cafenelei.

Este o idee proastă?

Conversația ei cu Rose o făcuse să fie sigură că trebuie să vorbească cu Levi. Trebuia să știe că bărbatul care le atacase pe ea și pe Rose era mort.

Imaginea cadavrului sângerând al bărbatului pe podeaua bucătăriei părinților ei i-a înfundat mintea. Se cutremură. Crima se agățase mereu de ea ca un miros urât pe care nu-l putea spăla. Știa că nimeni altcineva nu-l putea mirosi, dar îl simțea întotdeauna foarte evident. În unele zile dispărea. Își petrecea câteva săptămâni fără stres, iar viața mergea înainte. Se trezea, se ducea la muncă, se întorcea acasă.

Dar încă mai simțea pata lui.

Mai ales la serviciu, când colegii ei căutau un criminal. Ea era un criminal.

Bila îi ardea în partea din spate a gâtului. A coborât din mașină, scoțându-și din minte toate gândurile legate de acea noapte și s-a îndreptat spre clădirea veselă. Spera că Levi se ocupa de magazin și nu Kaylie. Dacă el nu era singur, ea ar comanda o cafea și ar pleca. Reușise să vorbească cu Rose și Pearl; s-ar putea descurca cu Levi.

A intrat, nefiind surprinsă să găsească cafeneaua goală în mijlocul după-amiezii. Dimineața era momentul pentru realimentare.

Levi a ieșit din camera din spate la auzul pașilor ei și a înghețat când a văzut-o.

„Suntem singuri?” a întrebat ea înainte ca el să-i spună să dispară.

„Nu.” Levi s-a uitat peste umăr. „Hei, Owen?”

Mercy a vrut să fugă înapoi pe ușă. Fusese pregătită mental pentru un frate, nu pentru doi.

Owen a apărut în pragul ușii, cu sprâncenele ridicate în semn de întrebare. „Da, Levi...” Vocea lui s-a întrerupt când s-a concentrat asupra lui Mercy.

Fratele ei mai mare semăna cu vechile ei amintiri despre tatăl ei. Slab,

dar gata să explodeze cu putere atunci când era provocat. I-a întâlnit privirea, surprinsă să-și vadă proprii ochi pe chipul altcuiva. Chiar dacă locuise cu el aproape toată copilăria ei, astăzi se simțea ca nouă.

„Rahat”, a spus fratele ei mai mare. S-a uitat de la ea la Levi. „Voi doi arătați de parcă ați avea ceva de discutat. Eu nu vreau să am de-a face cu asta.” A ieșit pe ușă și apoi a reapărut cu pălăria în mână. A ocolit tejgheaua, cu atenția concentrată pe ușa din față, pașii lui sunând cu hotărâre.

„Owen”, a început Mercy.

„Nu vorbi cu mine, Mercy. Aproape că ai destrămat familia asta. Sper că nu te-ai întors să termini treaba.” El și-a împins pălăria pe cap fără să arunce o privire în direcția ei. Ușa s-a trântit în urma lui.

Îi venea să se topească în podea. S-a uitat la Levi, pregătită să vadă condamnare. În schimb, era compasiune.

„Ignoră-l.”

Ea a apucat ramura subțire de măslin. „Nu am de ales.”

„Vreau să spun să nu lași cuvintele și acțiunile lui să te afecteze.”

„Mai ușor de spus decât de făcut”, a șoptit ea. „A fost atât de rău ce am făcut? Serios? După cincisprezece ani, nimeni nu este gata să mă ierte pentru că am făcut o alegere personală?”

Levi nu a răspuns. A luat o cârpă și a început să șteargă aparatul de espresso, ferindu-și privirea. „E apă sub pod. Pentru mine.”

„Atunci de ce nu ai vorbit cu mine luni? Te-ai comportat de parcă nu m-ai fi întâlnit niciodată.”

Mâna lui s-a oprit la jumătatea mișcării și privirea lui a zburat spre a ei. „Ți-am urmat exemplul. Nu ai scos o vorbă când am apărut. Nu știam cu cine erai sau ce știa el despre tine. Când nu m-ai recunoscut, m-am gândit că era dintr-un motiv întemeiat.”

Mercy și-a apăsat o mână pe frunte. „Oh, rahat. Ți-am *urmat* exemplul. Am presupus că nu voiai ca Kaylie să știe cine sunt. În plus, am fost uimită să te găsesc aici. Ne-am oprit doar pentru că am vrut cafea.”

Levi sforăit. „Cred că amândoi am dat-o în bară.”

Ea a suflat o respirație uriașă și și-a adunat curajul. „Putem s-o luăm de

la capăt? Levi, sunt atât de fericită să te văd.” S-a holbat la el, lăsând mingea în terenul lui, inima ei în mâinile lui. *O să mă doboare?*

El a aruncat cârpa pe tejghea și a ieșit din spatele barului cu cafea. Înainte ca ea să se poată mișca, el o înfășurase cu ambele brațe și o ridicase de la pământ, învârtindu-se în cerc. „Baby Mercy, nu știi cât de mult mi-a fost dor de tine.”

„Nu-mi spune baby”, s-a înecat ea. Inima ei se simțea ca a lui Grinch când s-a mărit de trei ori și ușurarea a trecut prin ea.

Într-un fel, reconectarea cu Levi era mai bună decât cu surorile ei. O parte din ea a știut întotdeauna că surorile ei o vor primi înapoi. Dar bărbații erau o altă poveste.

El a lăsat-o jos și ochii lui au strălucit. „Cum rămâne cu Owen?” a șoptit ea.

„Dă-l dracului. Dacă vrea să păstreze ranchiună tot restul vieții, lasă-l. Poate să îmbătrânească și să fie acru ca tata.” El a făcut o pauză. „E singurul mod în care știe cum să se comporte.”

Ea știa asta. Owen fusese întotdeauna un adept, incapabil să ia propriile decizii. Se simțea mai confortabil făcând ceea ce-i dictau alții și, aparent, nimic nu se schimbase.

„Trebuie să vorbim despre noaptea aceea”, a spus ea cu o voce joasă.

El a făcut o jumătate de pas înapoi și a privit-o în ochi. „De ce? E în trecut. S-a terminat.”

Ea și-a mușcat buza în timp ce se întreba cât de mult să îi împărtășească. „E mort, nu?”

Levi s-a holbat la ea. „De ce întrebi asta acum?”

„Pentru că a apărut ceva care m-a făcut să mă îndoiesc de asta.”

„E mort.”

„De unde știi?”

El părea să se micșoreze în fața ochilor ei. „Pentru că am verificat”, a spus el liniștit. „De trei ori m-am întors să văd dacă a fost găsit. Nimeni nu l-a deranjat.”

„Unde este?”

Fața i s-a întunecat. „Cred că e mai bine să știu doar eu această informație. Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Am găsit un loc bun pentru a ascunde cadavrul. Acum sunt doar oase.”

O parte din stresul ei a dispărut, iar ea s-a clătinat ușor în cizme.

Unul a căzut. Dar al doilea om?

Levi s-a încruntat. „Ai nevoie de cafea.” El a îndreptat-o spre un scaun înalt de la o masă apropiată. „Ce pot să-ți fac?”

„Americano. Cu multă frișcă.”

A clănțănit câteva lucruri în spatele tejghelei, iar aparatul a început să șuiere în timp ce apa era presată prin zaț. „Trebuie să știu de ce întrebi dacă e mort”, a spus el fără să-și ridice privirea de la treaba lui.

„Îți amintești de oglinzi?”

Privirea lui s-a îndreptat spre a ei. „Da.”

„Se întâmplă din nou. Aici.”

„Femei?”

„Nu, bărbați mai în vârstă. Pregătitorii.”

El s-a încruntat în timp ce îi pregătea băutura. „E o coincidență. E clar că e diferit.”

„Este și nu este. De aceea a trebuit să întreb dacă era încă mort.”

Levi i-a adus băutura într-o ceașcă turcoaz aprins cu farfurioară asortată. S-a așezat pe un taburet lângă ea. „Nu a fost singur în acea noapte.”

Anxietatea lui Mercy a revenit. „Rose are îndoieli dacă a auzit o a doua voce în acea noapte.”

„Ei bine, nimeni nu a venit să-l caute pe mort și nimeni nu a raportat împușcăturile de la noi. Mă așteptam ca poliția să apară a doua zi. Și apoi, când nu s-a întâmplat asta, m-am așteptat la asta în fiecare zi următoare”, a spus Levi. Stresul îi alinia fața și părea mai bătrân decât atunci când ea intrase prima dată în magazin.

„Îmi amintesc. Ani de zile am așteptat ca cineva să mă bată pe umăr și să-mi spună că știe ce s-a întâmplat în acea noapte.”

Au stat în tăcere o clipă, în timp ce Mercy își sorbea băutura.

„Cum de nu a venit nimeni niciodată să-l caute?” a șoptit ea. „Oamenii

nu dispar fără să se pună întrebări.”

Levi a respirat adânc și a suflat. „Nu l-am recunoscut. Niciunul dintre noi nu l-a recunoscut. Nu cred că era de pe aici.”

„Și a doua persoană nu l-a raportat...”

„Pentru că știa că e la fel de vinovat. Ar fi fost ca și cum ai fi sunat la poliție să te plângi că ți-a fost furată heroina.”

Cei doi și Rose repetau adesea această logică pentru a-și calma nervii atunci când stresul și vinovăția provocate de crimă amenințau să le copleșească viețile.

„Am pus capăt ciclului de atacuri atunci”, a subliniat Levi, aplecându-se spre ea peste masă. „Tu sau Rose erați pe cale să fiți următoarele. L-am oprit.”

„Am făcut-o? Pentru că cineva sparge oglinzi și ucide din nou.” Mercy s-a holbat la el.

„Nu e după femei tinere. Trebuie să fie altcineva.”

„Cred că e al doilea tip. Cel care a scăpat”, a șoptit ea.

„Te grăbești să tragi concluzii.”

„Știai că au fost furate arme în cazul crimelor Sanders și Vargas? Nu a ieșit în evidență atunci, dar pare relevant acum, cu armele care lipsesc din cele trei crime actuale.”

Levi și-a frecat barba. „Oricine ar fi furat armele atunci. Ați urmărit vânzările de arme actuale?”

„Nu.” Umerii ei au cedat. „Avem un analist care lucrează la asta. Este greu când armele au fost probabil cumpărate ilegal pentru început. Și pun pariu că unele dintre achiziții datează de patruzeci de ani.”

„Pe atunci nu era mare lucru să vinzi o pușcă vecinului tău. Nimănui nu-i păsa. Așa că ne-am întors la aceeași întrebare pe care ne-am pus-o timp de cincisprezece ani. *Cine este al doilea tip?”*

Muzica de fundal a cafenelei a umplut tăcerea dintre ea și Levi. Vocea puternică a lui Nancy Wilson o întreba în cântec dacă îi era atât de frică de cel căruia îi era atât de frică de ea.

„Nu știm cum să-l găsim, iar lui îi este teamă să nu fie găsit”. Ea a spus ceea ce era evident.

„A spus Rose mai multe despre cine crede ea că a fost?” a întrebat Levi.

„Nu când am vorbit cu ea ieri. Cea mai mare parte a orașului a fost la grătarul Bevins în ziua în care ea a crezut că a auzit vocea pentru prima dată. Nu există nicio garanție că își amintește corect acea parte.” Creierul lui Mercy a început să se învârtă. „Putea să o fi auzit într-un magazin... sau poate chiar să o fi confundat cu ceva la televizor... nu știm dacă acolo a auzit-o.” Anxietatea a început ca un mic boboc în pieptul ei și a înflorit rapid. Certitudinea timpurie a lui Rose cu privire la locul în care auzise a doua voce fusese catalizatorul care o învrăjbise pe Mercy împotriva tatălui ei.

Apărase convingerea surorii sale și voise să meargă la ferma Bevins și să găsească sursa vocii. Au inventat o minciună, spunându-i tatălui ei că Rose auzise un bărbat în fața casei lor și credea că cineva era pe cale să intre prin efracție, fără să-i dezvăluie niciodată lui sau restului familiei că cineva intrase prin efracție și îi atacase fiicele.

Tatăl ei declarase că Rose se înșelase în privința vocii și refuzase să îi permită lui Mercy să îi zdruncine relația fragilă cu puternicul fermier. Îi spusese lui Mercy să păstreze tăcerea. Când Mercy s-a răzvrătit împotriva tăcerii, aceasta a agravat problemele pe care le avea deja cu opiniile tatălui ei cu privire la rolul femeilor. Acasă. În public. Pentru viitor. Mercy știa că nu poate trăi în umbra unui bărbat pentru tot restul vieții ei. Certurile lor au ajuns la un punct culminant, iar el i-a spus să accepte căile lui sau să plece pentru totdeauna.

Familia i-a sprijinit decizia, lăsând-o pe Mercy ostracizată și singură cu convingerile ei.

Mercy a făcut alegerea dificilă și a părăsit Cuibul Vulturilor, familia și singurul mod de viață pe care îl cunoscuse vreodată, dar atacatorul ei nu era niciodată departe de gândurile ei. Amintirile despre el persistau.

Mirosul lui.

Mâinile lui.

Respirația lui fierbinte. Și unghiile ascuțite. Și pumni înțepători. Și... L-a oprit.

Nu acum.

Mercy s-a simțit abandonată.

Fusese aproape violată și ucisă și ținuse totul secret. Și familia ei se ridicase împotriva ei.

„Cum ai obținut slujba?” a întrebat brusc Levi.

Ea a acceptat schimbarea de subiect și și-a îndreptat creierul înapoi de pe marginea unui abis. Știa că Levi nu o întreba despre cerințele ei educaționale. El voia să știe cum a putut ea să ucidă pe cineva și să devină agent FBI. „Minciuni prin omisiune. Mi-a fost ușor să spun că nu am fost niciodată condamnată pentru o infracțiune. Și am trecut toate testele lor psihologice fără probleme”.

„Asta pentru că a fost justificat”, a spus Levi ferm. „În inima ta știi că ai făcut ceea ce era corect. Amândoi am făcut-o. Îți place slujba ta?”

„Îmi place”, a recunoscut ea. „Creierul meu este implicat în fiecare zi. Petrec mult timp holbându-mă la un ecran de computer, dar îmi place să asamblez piesele de puzzle odată ce le găsesc.”

„Sună plictisitor”, a spus Levi. „Dar tu ai fost întotdeauna cea care punea întrebări și cerceta mai adânc lucrurile. Îmi amintesc că săpai în pământ ore întregi, fascinată de fiecare strat pe care îl descopereai.”

„Se schimbau culorile și texturile. Am vrut să știu de ce.” Era adevărat. Despărțea o bucată de natură, o descompunea în cele mai mici elemente pe care le putea vedea și apoi își sâcâia frații cu întrebările ei.

„Întotdeauna mi-am imaginat că ești un fel de om de știință”, a spus el morocănos.

„Îmi place mai mult ce fac eu.”

„Ai noroc că ai plecat.”

Tonul lui i-a înjunghiat inima. „Nu poți să spui asta.” Privirea lui s-a concentrat pe cafeaua ei, iar ea și-a dorit să se uite la ea.

„Multă vreme nu am crezut că ești norocoasă. Am fost supărat pe tine și m-am bucurat că luptele din familie au încetat odată ce ai plecat, dar apoi te-am urât pentru că ai scăpat.”

Dacă el ar fi pălmuit-o, ea nu ar fi putut fi mai șocată. „Nimic nu te ține aici. De ce te-ai supărat *pe mine*?”

„Am fost blocat. Am avut-o pe Kaylie și pe mama ei cu care să mă lupt. Nu am avut drumul deschis pe care l-ai avut tu. ”

„Drum deschis?” Furie a zburat în gât ei. „Am fost împinsă pe ușă și mi s-a spus să nu mă mai întorc. Tatăl meu mi-a spus că am greșit. Alegerea mea a fost să trăiesc sub regulile lui sau să plec. Ăsta nu e un drum deschis!”

El s-a strâmbat, dar a privit-o în ochi. „Știu asta. Îmi dau seama acum. Dar pe atunci și eu voiam doar să plec. Nu așa îmi imaginam eu viața mea.”

Mercy a scanat cafeneaua. „Mie mi se pare o viață al naibii de frumoasă. Ai o fiică frumoasă și o afacere grozavă.” I-a întâlnit privirea. „Pare liniștită.”

Levi s-a uitat la cameră cu mândrie. „Kaylie a făcut cea mai mare parte din ea. Se pricepe să facă ceva minunat dintr-o grămadă de vechituri.” S-a uitat la Mercy. „Seamănă mult cu tine.”

Mercy nu știa ce să spună. *E obsesivă? Nu-și poate opri creierul?*

„Tata a greșit că te-a pus într-un loc atât de greu.” Mărul lui Adam se mișca în sus și în jos. „I-am spus că a dat-o în bară. Dar i-am spus prea târziu. Tu erai plecată de mult. El are mândria lui. Nu va recunoaște niciodată că a făcut o greșeală.”

Mercy stătea tăcută. Probabil că era cel mai aproape de a se simți răzbunată vreodată.

Se simțea goală. Fără rost.

Ani de zile a vrut să spună familiei sale: „Faceți o greșeală”, iar Levi tocmai o recunoscuse.

Asta nu i-a vindecat durerea adâncă din suflet.

Și-a sorbit băutura, fără să o guste, uimită că vorbele lui Levi nu i-au vindecat anii de vinovăție.

Nu s-a schimbat nimic.

Sunt încă înstrăinată de jumătate din familia mea. Am pierdut ani pe care nu-i voi mai recupera niciodată.

„Este un echilibru delicat aici, Mercy”, a spus Levi. El și-a frecat o cuticula cu unghia degetului mare și ea a observat că toate cuticulele lui erau roșii și umflate. „Totul este despre statut și putere. Faptul că tata și Joziah Bevins pot exista în același oraș se datorează unei munci asidue și unor cuvinte

prudente.”

Se gândea la vaca Daisy.

Levi nu o privea în ochi în timp ce își scobea cuticula. Curenții urâți pe care îi simțise ca adolescentă în Eagle's Nest erau încă aici. Nimic nu se schimbase. Oamenilor le păsa doar să-și protejeze propriile funduri.

Clopoțeii au sunat și ea a simțit o rafală de aer rece de afară lovind-o pe spate.

S-a încordat, realizând că spatele ei era expus celui care intrase, dar Levi s-a ridicat și s-a transformat instantaneu în Happy Coffee Dude. „Hei, băieți, cum merge?”

S-a uitat la Mercy și a ridicat o sprânceană întrebătoare.

Ea nu știa ce voia fratele ei. S-a dus în spatele barului de cafea, întrebându-i pe bărbații care intraseră ce ar dori să bea. Patru bărbați în cizme grele au trecut pe lângă ea, cu hainele lor stropite de ceață de ploaie. Mirosurile de pământ ud și aer proaspăt îi urmau. Mercy le-a studiat spatele și a ascultat bălăcăreala fratelui ei. Îi chema pe toți pe nume. Craig, Mike, Ray, Chuck. Între comenzile de cafea, Levi a continuat să îi arunce aceeași privire întrebătoare.

Unul dintre bărbați s-a întors și a privit-o peste umăr. I-a luat două secunde să îl recunoască.

Mike Bevins.

Levi mă întreba dacă vreau ca ei să știe cine sunt.

Mike se despărți de grup și se îndreptă spre ea cu mâna întinsă. „Ești unul dintre agenții FBI din oraș, nu-i așa? Apreciem că te-ai interesat de aceste crime. Întregul nostru oraș a fost zguduit.” Ea s-a ridicat și i-a strâns mâna.

Nici o recunoaștere în ochii lui.

Ușurarea a trecut prin ea, împreună cu un pic de enervare. Mike ieșise cu Owen în tinerețe. Se pare că cel mai tânăr frate Kilpatrick nu fusese băgat în seamă de el.

Ea zâmbi automat. „Facem tot ce putem.” În spatele lui i-a văzut pe ceilalți trei bărbați întorcându-se să observe schimbul. Îl recunoscu pe Craig Rafferty, dar nu-i putu localiza pe ceilalți doi bărbați.

Cel pe nume Chuck s-a plimbat cu ceașca lui uriașă de cafea. Ochii lui întunecați o studiau pe deasupra capacului în timp ce lua o înghițitură. „Polițiști în cafenele. Nu ți se pare ăsta un stereotip?”

Îi venea să-l lovească în partea laterală a genunchiului. Tare.

„La fel ca fermierii în Wranglers și cizme”, a răspuns ea. Și-a atins buza superioară. „Ai spumă pe mustață. Cred că voi, fermierii, nu vă mai beți cafeaua neagră.” I-a făcut cu ochiul cu un zâmbet șiret. „Și mie îmi place siropul de alune.” *Gag.*

Mike a rânjit și i-a dat un cot celuilalt bărbat. „Ai grijă, Chuck. E cu ochii pe tine.”

În ochii lui Chuck sclipi furia și îi întoarse spatele.

„Ignoră-l.” Mike Bevins încă zâmbea.

„Așa voi face.” Ea s-a așezat la loc și și-a sorbit propria băutură, sperând că el va vedea că ea a terminat cu întâlnirea. Mike Bevins îi amintea prea mult de tatăl său, Joziah. Aceeași constituție, aceiași ochi. Cel puțin Mike părea cu adevărat prietenos. Atitudinea lui Joziah fusese întotdeauna forțată.

„Dacă ai nevoie de cineva care să-ți arate orașul, sunt mai mult decât fericit să o fac.” Ochii lui albaștri străluceau de speculație.

Uh-oh.

„Mulțumesc. Sunt bine. GPS, știi tu.”

„Asta nu-ți spune unde să găsești o cină grozavă”, a insistat el. S-a aplecat mai aproape și și-a sprijinit un picior încălțat pe un taburet. „Mi-a plăcut cum te-ai descurcat cu Chuck.”

Ea a vrut să suspine. „Mulțumesc. Dar pe bune... Sunt bine.” Nu putea fi politicoasă prea mult timp.

El i-a ținut privirea încă o clipă, o expresie de nedumerire croindu-i fața.

Nu era obișnuit să fie refuzat?

Ea a forțat un zâmbet pentru a elimina durerea, arătându-și dinții. *De ce nu pot femeile să spună pur și simplu nu și bărbații să lase lucrurile așa?* „Lucrez”, a adăugat ea, lovindu-se pentru că simțea nevoia să îl dezamăgească ușor și să îi protejeze ego-ul.

Mike a încuviințat din cap. „Cum dorești. Bucură-te de Eagle's Nest.” S-

a întors și s-a întors unde ultimul dintre băieți își plătea băutura. Bărbații au ieșit în trombă, dându-i din cap politicos sau atingându-și borurile pălăriilor. Chuck se uita drept în față.

Levi s-a scufundat înapoi pe scaunul de vizavi de ea. „Mike te-a recunoscut?”

„Nu. Știa că sunt unul dintre agenții din oraș, așa că presupun că multe lucruri au ajuns la bârfe.. Numele meu va urma în cele din urmă.” *Cum se va simți când își va da seama că s-a dat la sora mai mică a lui Owen?*

„Nu știam dacă vrei să te prezint.”

„Nu încă.”

„Ce i-ai spus lui Chuck?”

„I-am complimentat băutura.”

„E un măgar. Nu a fost în oraș atât de mult timp.”

„L-am recunoscut pe Craig Rafferty. Am avut o mică pasiune pentru el pe vremea aceea.”

„Nu se poate! Erai *un copil*.”

„Destul de mare să fiu interesată de prietenii drăguți ai fratelui meu. Mie îmi plăceau înalți și morocănoși.”

„Nu a plecat nicăieri în cincisprezece ani. A lucrat la aceeași slujbă în tot acest timp. Bine că nu v-ați cuplat atunci, pentru că ai fi fost soția unui îngrijitor de fermă. Cum sună asta, agent special Kilpatrick?”

„În unele zile sună bine.”

„Eu nu cred asta. Haina aia pe care o porți costă probabil două săptămâni din salariul lui.”

Haina ei era o investiție. O calitate care ar dura pentru totdeauna. „Cunoștințele tale despre modă s-au extins foarte mult.”

„Am o fiică adolescentă.”

„Touché.”

Studiindu-și fratele, Mercy s-a relaxat în sfârșit. O punte trecuse peste cei cincisprezece ani de tăcere, iar enormitatea anilor lungi dispăru. Fața lui îi era din nou familiară; încrețiturile din colțul ochilor i se păreau normale. Era fratele ei.

Optimismul a cuprins-o. Voia să știe totul despre fratele ei și despre Kaylie.

Dinții lui sclipeau într-un zâmbet mare. „La ce te gândești?”, a întrebat el.

„Pentru prima dată, mă bucur că m-am întors.”

Capitolul 20

Truman stătea la biroul său, uitându-se la fotografiile cu oglinzile sparte din casele lui Ned Fahey și Enoch Finch. Memorase fotografiile de la casa unchiului Jefferson. Acum le privea pe celelalte, căutând ceva în comun și întrebându-se dacă își putea da seama ce fusese folosit pentru a sparge oglinzile.

Gloanțele au distrus oglinzile din casa lui Jefferson. La fel cum îl distruseseră și pe unchiul lui.

Dar nu fusese găsit niciun glonț în spatele oglinzilor din celelalte două case.

De ce nu conectase încă nimeni oglinzile din vechile cazuri? Cu siguranță exista un ofițer de poliție sau un agent care își amintea de acest detaliu. De ce fusese semnalat de cineva care fusese adolescent la acea vreme?

Coincidență?

Dacă Mercy Kilpatrick nu ar fi fost desemnată să se ocupe de crime, cele două cazuri vechi ar mai fi stat în arhivă? Așteptându-l pe Lucas să treacă un ștergător de praf peste cutia lor?

Truman nu credea în coincidențe. Oricum, nu încă.

A așezat toate pozele cu oglinda spartă pe birou. Cinci cazuri diferite. Paisprezece fotografii diferite. Sticla fiecărei mici oglinzi accesoriu căzuse din ramă, dar oglinzile de baie rămăseseră lipite la locul lor. Cu excepția uneia dintre băile lui Vargas, unde oglinda fusese ușa unui dulap de medicamente și

se prăbușise în bucăți pe tejghea.

A provocat aceeași persoană toate aceste distrugeri?

De ce?

Truman voia să se dea cu capul de birou. Ar fi fost la fel de util ca și privitul la poze.

„Șefule?” Royce Gibson păși în biroul său. „Ați vrut să vă pun la curent cu situația agenților?”

O înțepătură de vinovăție a lovit pieptul lui Truman. „Sigur.”

„Agentul special Peterson s-a îndreptat în direcția Bend. Presupun că se duce la biroul FBI. Agentul special Kilpatrick s-a îndreptat pe Route Eighty-Two în această dimineață. Nu i-am urmărit pe niciunul dintre ei în afara limitelor orașului.”

Truman s-a gândit un minut. „Rick Turner locuiește lângă Eighty-Two, nu?”

„Da, domnule.”

Mercy se îndreptase spre casa surorii ei. Truman se întreba dacă era emoționată. Nu spusese prea multe despre sora ei în acea dimineață, dar Truman pusese cap la cap destule piese pentru a ști că nu avea să fie o vizită ușoară.

„Mulțumesc, Royce.”

Polițistul a zăbovit în pragul ușii, trecând de pe un picior pe altul și lăsându-și privirea să se plimbe prin cameră.

„Mai e ceva?” Suspiciunea i-a înțepat ceafa lui Truman.

„S-ar putea să fie o prostie.”

„Lasă-mă pe mine să judec asta.”

Royce s-a mai agitat puțin. „Circulă niște zvonuri. Nu foarte multe, dar le-am auzit de trei ori până acum. Și toată lumea spune că nu știe dacă e adevărat.”

„Ce este, Royce?” Eagle's Nest prospera pe baza zvonurilor. Truman obținea unele dintre cele mai bune informații din lanțul bârfelor. Împreună cu o mulțime de gunoaie.

„Ai auzit vreodată de omul peșterii?” a întrebat el cu o voce șovăielnică.

Truman a ridicat o sprânceană. *Omul peșterii lui Ina?*

Fața lui Royce s-a înroșit și și-a studiat pantofii. „Ai spus să-ți spun totul.”

„Spune tot.”

Polițistul a reușit să îl privească în ochi. „Am auzit că niște vânători au reperat arme lângă o peșteră, împreună cu semne ale cuiva care locuia acolo. Au plecat repede, temându-se că au dat peste o proprietate personală.”

„Când? Care vânători?” a lătrat Truman.

„Nu știu. Vânătorii erau din partea cealaltă a Cascadelor. Au menționat-o în treacăt undeva în oraș, întrebând dacă cineva locuia într-o peșteră pe aici. Cu toate discuțiile despre armele furate în ultima vreme, m-am gândit că ar putea fi important.”

Truman stătea tăcut. *Vânători? Spunând povești în bar?* „A mai pomenit cineva vreodată de un om al peșterii?”

Royce s-a uitat din nou la pantofii lui. Truman a așteptat.

„Întotdeauna circulau povești. Cineva spunea că a văzut un tip înfiorător care trăia în pădure. Nimeni nu a afirmat vreodată că avea o grămadă de arme. Dar întotdeauna se spunea că ar trage în tine.”

„Povești? Ca zvonurile pe care le spui în liceu?”

„Da, ceva de genul ăsta.”

Truman a numărat până la zece. „Poți fi mai specific, Royce? Îți poți aminti numele cuiva care chiar l-a văzut pe acest om al peșterilor sau armele lui?”

Royce părea nefericit. „Cum am spus, sunt doar zvonuri. Dar am crezut că vânătorii care au spus că au văzut același lucru au adăugat puțină credibilitate.”

„Povestea vânătorilor este recentă?”

„Da.”

„Rahat.” L-a privit pe tânărul polițist. „Poți să încerci să dai de urma poveștii? Începe cu barmanii și chelnerii. Poate Sandy de la B&B. Încearcă să găsești pe cineva care își amintește că a auzit povestea din gura vânătorilor, nu din gura amicilor lor de pahar. Încearcă să găsești și o locație. Cu siguranță că

voi, cei care ați fost colegi de liceu, știți o secțiune a pădurii pe care toată lumea o evită, nu? Uneori, zvonurile evoluează din fapte. Hai să ne dăm seama ce și cum."

Polițistul a dat din cap nerăbdător. „O să mă ocup imediat de asta." A dat un minisalut și a pășit pe hol cu un sentiment de hotărâre.

Tocmai am trimis un polițist să urmărească un produs al unei imaginații alimentate de alcool?

Nu conta. Orice informație trebuia luată în serios, iar aceasta nu era prima dată când auzea de omul peșterii. Truman nu se dădea în lături de la a da curs zvonurilor despre un om al peșterilor cu o ascunzătoare de arme.

Telefonul lui a sunat. „Truman Daly."

„Șefule? Sunt Natasha Lockhart de la biroul ME."

Truman și-a imaginat-o pe micuța medic legist. Moartea unchiului său fusese prima lui întâlnire cu ea. I se păruse foarte competentă și hotărâtă. Calități bune de avut în meseria ei.

„Da, dr. Lockhart, cu ce vă pot ajuta?"

„V-am trimis un e-mail împreună cu FBI-ul și Deschutes County, dar am vrut să vorbesc cu tine pentru că știu că este ceva personal."

Nivelul acidității stomacale i s-a triplat brusc.

„O parte din analizele de laborator ale lui Enoch Finch și ale unchiului tău au venit înapoi. Știi că anumite teste pot dura câteva săptămâni, nu? Analizez unele țesuturi la biroul nostru, dar, de obicei, le trimit afară pentru teste mai amănunțite."

„Corect." *Treci la subiect.*

„Enoch Finch avea urme de Rohypnol în sânge. Unchiul tău avea același lucru în organism."

Truman rămase tăcut. Jefferson Biggs predicase împotriva tuturor medicamentelor prescrise. El credea că firmele farmaceutice le spălau creierul oamenilor să creadă că au nevoie de chimicale. O conspirație pentru a lua banii americanilor și a-i menține dependenți de produsele lor. Îl mințise unchiul său? Predica împotriva medicamentelor în timp ce lua pastile în baia lui? Nu ar fi fost primul ipocrit pe care Truman l-ar fi întâlnit.

Dar acesta era unchiul său. Credea cu tărie că omul nu-l mințise niciodată.

„Truman?”

„Sunt aici. Îl verifici pe Ned Fahey pentru același medicament?”

„Da.” Ea a făcut o pauză. „Medicamentele unchiului tău au apărut de fapt în conținutul stomacului. Tocmai le luase.”

Truman și-a amintit de cele două pahare de pe blatul de bucătărie al unchiului său. Știa că în ambele pahare fusese Scotch, un indiciu că Jefferson împărțise o băutură cu cineva în seara aceea. Paharele fuseseră amprentate, dar numai amprentele unchiului său fuseseră găsite. Unul dintre pahare nu avea amprente.

Fusese criminalul suficient de aproape de Jefferson pentru a împărți mai întâi un pahar? Și apoi să-i șteargă rece paharul înainte să plece?

„Am o idee despre modul în care drogul ar fi putut ajunge în organismul său”, a spus Truman încet. „Nu era genul care să ia medicamente.”

„De oriunde ar fi venit, e ciudat că ambii bărbați îl aveau.”

„De acord.” Truman a mai stat de vorbă cu medicul legist încă un minut și apoi a încheiat convorbirea. S-a îndreptat pe hol spre dulapul cu probe, spre stiva de cutii cu probe de la uciderea unchiului său. După câteva momente de căutare, a găsit geanta cu cele două pahare. Și-a pus o pereche de mănuși de vinil și a rupt sigiliul pentru a examina paharele. Pulberea neagră și fină de amprentă încă le acoperea.

A dus unul la nas și a adulmecat. Mirosul de scotch încă persista.

Ar putea găsi medicamentul în reziduurile uscate de pe pahare?

Merita să încerce.

Unchiul său nu era un mincinos. Cineva ar fi trebuit să-l păcălească pentru a-i introduce droguri în organism.

Cineva cu care era dispus să împartă un pahar.

Capitolul 21

Mercy și-a închis fermoarul jachetei negre și și-a băgat mănușile în buzunare, în timp ce se uita cu nostalgie la patul confortabil al B&B-ului. Epuizarea și nervii o făceau să vrea să se strecoare sub pătură, dar știa că nu va reuși niciodată să adoarmă. Un singur lucru o ajuta să-și calmeze nervii atunci când era stresată. Călătoria ei nocturnă de la hotel de acum două nopți îi liniștise creierul și o făcuse să simtă că nu se învârte în jurul cozii. Avea nevoie de acel sentiment de împlinire înainte de a avea dreptul să se relaxeze.

Cineva a bătut la ușa ei.

Eddie? Îi spusese noapte bună cu o oră în urmă, la ora nouă. S-a uitat prin vizor și și-a ținut respirația.

Kaylie Kilpatrick. Nepoata ei.

Lumina de pe hol făcea să strălucească cuiul din nasul adolescentei în timp ce se uita în dreapta și în stânga. Nerăbdarea i-a traversat fața și a bătut din nou.

Știe cine sunt eu?

De ce ar fi aici dacă nu ar ști?

Mercy și-a dat seama că nu va părăsi B&B în seara asta. Ea a întors ambele încuietori și a deschis ușa.

Kaylie stătea nemișcată, studiind fața lui Mercy. Mercy a lăsat-o să se holbeze în timp ce ea își făcea propria examinare.

Mercy avea cinci centimetri buni în plus față de adolescentă, iar părul lui Kaylie era mai deschis, dar ochii erau la fel.

„Ești mătușa mea”, a declarat fata.

„Da.”

„Numele meu este Kaylie.”

„Știu”, a spus Mercy, incapabilă să se gândească la un răspuns mai bun.

Kaylie a aruncat din nou o privire în dreapta și în stânga. „Pot să intru un minut? Aș vrea să vorbesc cu tine.”

Împotriva judecății ei mai bune, Mercy a făcut un pas înapoi și a lăsat-o să intre. Kaylie s-a uitat prin cameră și apoi s-a așezat pe scaunul de lângă un

birou micuț. Ochii ei s-au mărit când s-a concentrat pe jacheta lui Mercy. „Oh. Plecai?”

„Nu e nimic care să nu poată aștepta.” Mercy a închis ușa, și-a dat jos jacheta și s-a așezat pe pat cu un oftat tăcut, cu fața la adolescentă. „Ți-a spus tatăl tău cine sunt?”

„Da.” Privirea lui Kaylie încă o urmărea pe Mercy din cap până în picioare. „După ce ați plecat cu cafeaua luni, l-am întrebat de ce era ciudat. L-am hăituit până când mi-a spus în această după-amiază.” Sprâncenele i s-au îngustat în timp ce se holba. „Pot să văd o asemănare. Oamenii spun mereu că semăn cu mătușa Pearl, dar eu cred că semăn mai mult cu tine. Tata a spus că ai fost dată afară din familie, dar nu vrea să-mi spună de ce.” S-a uitat la Mercy așteptând.

„Cred că dacă tatăl tău nu a împărtășit povestea asta, atunci are un motiv bun. Eu nu sunt pregătită să vorbesc despre asta.”

Dezamăgirea a acoperit fața lui Kaylie. „Am crezut că vei spune asta.”

„De ce ești aici, Kaylie?”

Fata s-a uitat în jos la mâinile ei încleștate. „Vreau să părăsesc orașul când voi absolvi liceul.”

Mercy a așteptat.

„Tatăl meu nu vrea ca eu să o fac.”

Mercy nu știa ce aștepta fata de la ea, mătușa înstrăinată. „Cum rămâne cu mama ta?”

„Tatăl meu are custodie totală. Mama s-a recăsătorit. Are o altă familie acum.”

Durere în vocea fetei a făcut inima lui Mercy să se rupă. „Îmi pare rău, Kaylie.”

Fata și-a fluturat mâna, dând toate gândurile despre mama ei la o parte. „Am trecut peste asta. Dar ai plecat din oraș după liceu, nu?”

Prudența a inundat-o pe Mercy. „Așa este.”

„Ai mers la facultate și acum îți faci propria viață. *Și eu vreau asta!* Tata vrea să merg la colegiul comunitar din Bend.”

„Nu e o idee rea...”

„*Dar eu vreau să plec!* Nu pot trăi aici. Vreau să văd lucruri și să călătoresc și să cunosc oameni noi!” Ochii ei au implorat-o pe Mercy.

Ea a luat o respirație profundă. „Kaylie, eu nu sunt sigură că acest lucru este oricare dintre afacerile mele. Familia ta și cu mine -”

„Știu. *Știu*. Nu ai mai vorbit de mult. Dar ai putea să mă ajuți să-mi dau seama cum să plătesc pentru o facultate care este mai departe? Vreau să fac ceea ce ai făcut tu... să las orașul ăsta de rahat în urmă și să învăț despre alte lucruri. Nu vreau să fiu mamă, să cultiv o grădină, să depozitez alimente și să cresc o mulțime de copii. Vreau să *fac lucruri*”.

„Nu sunt sigură că ar trebui să vorbești cu mine...”

”Nu-mi pasă dacă ești evitată de familie.”

Mercy a ridicat o mână. „Nu asta am vrut să spun. Ar trebui să vorbești cu consilierul tău de la școală. E treaba lor să te ajute să găsești cea mai bună cale spre facultate. Există ajutor financiar și burse. Stai în stat și, probabil, îți poți permite. Cum sunt notele tale?”

„Majoritatea de nota 10.”

„Ăsta e un început bun. Ești în primul an, nu? Ține-ți notele sus și începe să-ți faci cercetările pentru bursă.”

„Am vorbit cu consilierul meu despre facultate. Întotdeauna mă întreabă ce vrea tatăl meu să fac.”

Mercy avu o aversiune puternică față de consilierul lui Kaylie. „Atunci mint.”

Kaylie se uită la Mercy pentru un moment lung. „De ce nimeni nu va vorbi despre tine? Nu există fotografii cu tine la casa bunicii și bunicul lui. M-am uitat.”

Mercy nu putea vorbi.

Nu există fotografii. Ca și cum eu nu aș exista.

Kaylie uitat în jos. „Imi pare rau. Nu am vrut să te supăr. Am presupus că ai trecut peste asta.”

Mercy a clipit de câteva ori, întrebându-se ce văzuse adolescenta în expresia ei. „E o poveste lungă. Este complicat.”

Supărarea a traversat fața lui Kaylie când a întâlnit privirea lui Mercy.

„Cu siguranță ești rudă cu tata. Exact asta a spus el.” Ea a studiat-o pe Mercy intens. „Ai copii? Ești căsătorită?”

„Nu și nu.”

„Cum ai ajuns să lucrezi pentru FBI?” Kaylie și-a înclinat capul în concentrare. O mișcare care îi amintea de Rose când asculta cu atenție.

„Am aplicat câțiva ani după colegiu”, a spus Mercy. „Am studiat justiția penală crezând că vreau să fiu un investigator al locului crimei. Apoi FBI-ul mi-a atras atenția.”

Kaylie a dat din cap, sprâncenele ei încă împreună. Mercy știa că memora fiecare cuvânt pe care îl spunea și simțea greutatea de a da sfaturi de viață nepoatei ei. „Fă ceva ce îți place”, i-a spus ea adolescentei.

Poziția adolescentei s-a relaxat. „Îmi place mâncarea”, a spus ea cu o voce visătoare, privind în depărtare. „Îmi place să gătesc, dar îmi place mai ales să coc. Eu fac toate prăjiturile de la cafenea. Aș fi fericită să fac asta toată ziua.” S-a îndreptat. „Dar nu vreau să o fac în Eagle's Nest. Vreau să o fac acolo unde este aglomerat și atmosfera este electrică. Aici văd mereu aceiași oameni.”

„Evident, nu ai nevoie de studii universitare pentru a-ți urma acest vis, dar ți-aș recomanda oricum să obții mai întâi o diplomă. Colegiul ar fi oportunitatea ta de a-ți extinde orizonturile și de a vedea mai mult din lume. Apoi îți poți da seama unde vrei să îți urmezi pasiunea.”

„Dar cum *ai făcut-o*? Cum ai plătit pentru toate astea?”

Imagini din anii ei de facultate au apărut și au dispărut, amintindu-i cât de mici au fost resursele ei. „Banii erau puțini, dar asta nu era ceva nou pentru mine. Ceea ce a fost nou a fost să învăț să mă agit. Am învățat cum să pun întrebări, să caut răspunsuri și să-mi înghit mândria. Știam că dacă vreau să reușesc pe cont propriu, trebuie să învăț cum să fac lucrurile să se întâmple. Nimeni nu-mi va da nimic. Trebuia să mă duc să le obțin. Înainte de a merge la facultate, am avut trei slujbe diferite, am locuit într-un apartament cu alte trei persoane și am mâncat o mulțime de tăiței ramen. Am bântuit biroul consilierului meu pentru ajutor financiar și am căutat constant modalități de a obține cea mai mare valoare pentru dolarul meu. A fost cu siguranță o lume

nouă pentru mine. Nu a fost Eagle's Nest."

Kaylie a dat din cap. „Toată lumea de pe aici îmi spune să mă concentrez pe a fi pregătită pentru viitor, dar asta înseamnă a rămâne pe loc în Cuibul Vulturului pentru a aștepta ca guvernul nostru să se prăbușească." Ea și-a încrețit nasul. „Cred că tata are îndoieli că asta se va întâmpla vreodată."

„Cum așa?"

Ea a dat din umeri ca o adolescentă. „Chiar dacă îmi ține predici despre cât de ideal este Eagle's Nest, nu se mai duce să-l ajute pe bunicul așa cum obișnuia. Au avut o ceartă mare acum un an - nu știu despre ce a fost vorba, dar de atunci el s-a retras din comunitatea bunicului. L-am văzut evitând apelurile telefonice și întâlnirile."

„Presupun că încă îi vizitează pe prietenii lui?" Mercy avea un milion de întrebări, dar s-a abținut. Ea nu voia să o tragă Kaylie în diviziune între ea și restul familiei ei. Făcuse progrese bune cu trei dintre frații ei, dar știa că trebuie să o ia încet.

Chiar dacă Kaylie a făcut primul pas atunci când i-a bătut la ușă.

„Pe unii dintre ei. Dar în ultima vreme a fost cam irascibil. L-am auzit spunându-i lui David Aguirre să se ducă dracului."

„Pastorul?"

„Da, tata nu prea l-a plăcut niciodată. Spune că e un mincinos și nu ar trebui să le predice altora."

Levi și cu mine suntem de acord cu asta.

„Cred că David a fost întotdeauna mai mult prietenul lui Owen, nu al tatălui tău", a spus Mercy. „Cel puțin așa era înainte."

„Încă este așa. David face parte din cercul bunicului", a adăugat Kaylie.

Mercy a dat din cap. Tatăl ei se înconjurase întotdeauna de oameni despre care credea că îl vor sprijini într-un viitor incert. Mercy se întreba dacă Owen făcuse în așa fel încât să îl includă pe David în acel cerc strâns unit. Avea și alte aptitudini în afară de predică? Abilități de inginer? Creșterea animalelor? Botanică? Poate că tatăl ei a considerat că era prudent să aibă de partea lui pe unul dintre slujitorii lui Dumnezeu.

Ea nu pufni cu voce tare.

„Nu cred că societatea se va prăbuși”, a spus Kaylie încet. „Cum poate viața mea să se învârtă în jurul pregătirii pentru ceva ce nu cred că se va întâmpla vreodată?” Ea a întors ochii rugători la mătușa ei.

Mercy înțelegea. Avusese același gând de un milion de ori și se luptase cu conflictul creat în sufletul ei. Își urmărise părinții pregătindu-se sistematic pentru un viitor incert, dar în același timp văzuse cum restul lumii se mișca normal. O piață străină se prăbușea, părinții ei se crispau, convinși că acesta era primul pas, și nu se întâmpla nimic. Americanii mergeau în continuare la școală, la serviciu, își cumpărau alimente și mergeau pe bicicletă.

Trăiesc ei o minciună?

„Știu cum te simți”, a început Mercy. A făcut o pauză, știind că nu era locul ei să îi spună fetei ce să facă. „Tot ce pot să-ți spun este cum m-am descurcat eu cu aceste sentimente. Pregătirea și privind înainte a fost înrădăcinată în viața ta de la naștere, nu?”

Kaylie a dat din cap.

„Dar dacă te îndepărtezi, te vei simți îngrijorată, nesigură... ca și cum ai merge pe o coardă sensibilă. Oricât de mult aș fi vrut să mă relaxez și să mă bucur de o viață normală, îndoiala se strecura și mă întrebam dacă nu cumva sunt proastă pentru că nu fac lucruri simple, cum ar fi să depozitez alimente suplimentare sau să mențin o sursă de alimentare alternativă. Îți faci griji că dacă pleci la facultate și începi o viață nouă vei afla că tatăl tău a avut dreptate să se pregătească pentru un viitor nesigur? Și că vei suferi pentru asta?”

„Da! În fiecare zi.” Kaylie se agăța de fiecare cuvânt.

„Atunci cum le poți face pe amândouă în același timp?”

Ochii nepoatei ei s-au mărit. „Pe amândouă? Cum?” Mercy a văzut cum roțile încep să se întoarcă.

„Asta e ceea ce faci?” Vocea lui Kaylie a crescut o octavă. „Nu ai renunțat complet la ea? Dar ce zici de o comunitate? Pe cine te vei baza să te ajute?”

„Mă bazez pe mine”, a șoptit Mercy, simțindu-se ca și cum întregul ei suflet obsesiv-compulsiv era expus nepoatei ei.

„Cum?”

„Fă-ți un plan. Este posibil, dar nu este același lucru cu a avea un cerc de oameni care gândesc la fel pe care să te bazezi”, a recunoscut Mercy. „Planul meu are unele lacune, dar mă simt mai bine știind că am făcut ceva. Când încep să mă simt nesigură, fac mai mult și asta mă ajută să mă relaxez.”

„Unde-?”

„Asta nu e important. Ceea ce trebuie să știi este că ești o persoană puternică și că poți face orice naiba ai chef, atâta timp cât nu rănești pe nimeni altcineva. Dacă nu-ți place modul în care ceva te face să te simți, apoi schimba-l.”

Kaylie a stat în tăcere câteva momente, procesând informația. Mercy a sperat că fata ar putea vedea unele posibilități diferite acum. Când fusese adolescentă, trecuse iar și iar prin aceleași frământări ca și Kaylie. Mercy fusese bine cu asta, acceptând că era modul inteligent de a trăi. Apoi, începuse să aibă îndoieli, și înainte de a se putea împăca cu îndoielile ei, lumea ei a explodat și ea a fost împinsă pe ușă, forțată să zboare pe cont propriu.

Alungată.

După aceea, a respins complet stilul de viață al familiei sale.

Până când nu a mai putut trăi fără el. Anxietatea a atacat-o la șase luni de la plecarea ei și a descoperit că, pentru liniștea ei sufletească, trebuia să se pregătească. Toată viața i s-a spus că rețeaua electrică se poate prăbuși; nu putea să renunțe la această posibilitate. Așa că a început. La început au fost schimbări mici. Păstrarea alimentelor. Baterii. Numerar. Aur. Își ascundea obsesia de colegii de cameră.

Apoi a devenit mai mare.

Și încă o mai ascundea. Ascunderea a fost mai ușoară decât să răspundă la întrebări.

După cincisprezece ani, Kaylie a fost primul membru al familiei cu care a discutat despre asta. Vorbind despre asta cu voce tare era o ușurare. Fata nu ar fi judecat-o; ea înțelegea cum e să crească cu preppers. O legătură subtilă s-a creat între ea și adolescentă. O legătură pe care nu o mai simțise de când plecase de acasă. *Cineva cu care să vorbească.*

„Este atât de rea viața aici, Kaylie?” Kaylie i-a dat o privire acră.

O mică parte din Mercy a vrut să-i spună fetei să îmbrățișeze oamenii din jurul ei și să accepte modul de viață. O parte mai mare a vrut să țipe la adolescentă și să-i spună să fugă cât mai repede posibil.

Nu era locul ei să îi spună fetei ce să facă.

Dar simpatiza cu ea. Frații ei văzuseră stilul de viață al pregătirii ca fiind unul al comunității și al planificării inteligente. Își amintea cum Pearl tresărise când Mercy se întreba cu voce tare cum ar fi să lucreze și să locuiască în New York City: „Nu aș vrea să fiu în acel oraș atunci când curentul electric și alimentele vor fi întrerupte. Vor fi revolte. Oamenii se vor ataca între ei. Astea sunt vorbe nebunești, Mercy".

„Dar dacă nu se întâmplă niciodată? Cum putem respinge ceva pe un scenariu de tipul „ce-ar fi dacă"?"

„Cel mai bine este să fii departe de orașele mari când se va întâmpla. Câțiva acri privați. Spațiu pentru a cultiva și a crește ceea ce ai nevoie". Acestea erau cuvintele părinților ei în gura lui Pearl.

Toți copiii fuseseră spălați pe creier?

Sau pur și simplu a învățat să planifice în avans?

„Caută un colegiu, Kaylie. Dăți seama cum să plătești pentru el și du-te. Fă ceea ce trebuie să faci pentru a rămâne pregătit." Mercy înghițit nod în gât. „Tatăl tău te va aștepta întotdeauna aici pentru tine când te întorci."

„Atunci de ce nu te așteaptă părinții tăi?"

Capitolul 22

Jane Beebe se străduia să vadă dincolo de faruri în întunericul dimineții nebune.

„Bătrân nenorocit. De ce naiba insiști să locuiești în mijlocul pustietății?"

Fratele ei, Anders, ar fi trebuit să cumpere un apartament în clădirea ei din Bend - așa cum îi sugerase ea de zeci de ori - în loc să locuiască pe cinci

acri departe de societate. El râsese de idee. „Unde o să-mi țin toate lucrurile?”

„Nu ai nevoie de toate gunoaiele alea.”

„Tu nu știi asta. Într-o zi s-ar putea să fii foarte recunoscător că le-am păstrat.”

„Oh, da? Ce o să fac cu o sută de mașini ruginite care care nu merg?”

S-a aplecat mai aproape de volan și a clipit, holbându-se puternic la drum. Aici nu existau linii pe drumuri, nici felinare, iar virajele se produceau fără avertisment. Era hotărâtă să fie atentă; ochii ei nu mai vedeau la fel de bine noaptea ca înainte. Când Anders a fost în sfârșit de acord să viziteze oncologul din Portland, ea l-a înscris la prima programare disponibilă. S-a uitat la ceasul de pe tabloul de bord. Mai erau cinci ore până la ora programării.

Ar fi bine să fie pregătit.

Dacă se răzgândea fără să-i spună, avea de gând să-l lovească în cap cu una dintre cele două duzini de tigăi de fontă și să-l tragă în mașină. Ea ar fi vrut să meargă ieri cu mașina la Portland și să rămână peste noapte la un hotel, ca să nu se grăbească și să nu se îngrijoreze să ajungă la timp la programarea lui. Anders refuzase să cheltuiască banii.

Dar nu se gândește de două ori să mă facă să mă trezesc înainte de zorii zilei ca să conduc.

Își pierduse permisul cu câțiva ani în urmă, refuzând să plătească pentru reînnoire. „De ce un om liber trebuie să plătească pentru dreptul de a conduce pe drumuri libere?”

„Nu sunt gratuite”, a subliniat Jane. „Taxele tale plătesc pentru ele.”

„Încă un motiv în plus pentru care am dreptul să conduc pe ele.”

Multiplele amenzi pentru conducere fără permis îi dăduseră peste cap entuziasmul de a conduce ca un om liber. A depus documente peste documente pentru a protesta împotriva amenzilor. Când un judecător exasperat era pe punctul de a-l trimite la închisoare pentru câteva zile pentru că era o pacoste, Jane a aflat și a plătit amenzile.

Anders se certase amarnic. „Nu au dreptul să mă amendeze pentru că călătoresc prin țara asta. Fac legi doar ca să ne ia mai mulți bani”.

Jane a refuzat să se implice în discuția de zi cu zi.

A frânat brusc și a virat în aleea lui Anders. Drumul străjuit de pini se lărgise puțin, iar ea aproape că ratase deschiderea din dreapta. Niciun semn. Niciun indiciu că fratele ei locuia la o jumătate de milă mai jos de aleea de pământ.

A înjurat când mașina ei a ricoșat într-o groapă, izbindu-și umărul de portiera șoferului.

De ce mă obosesc?

Pentru că cineva trebuie să o facă.

Sora ei mai mare murise, iar ea se simțea obligată să aibă grijă de Anders. Chiar dacă era puțin dus cu pluta. Familia era familie.

Și-a croit drum pe drumul de pământ printre marea de mașini abandonate pe care fratele ei le colecționa cu atâta plăcere.

Poate că e un lucru bun că a refuzat să se mute în clădirea mea. Ce ar crede vecinii mei despre el?

Rușinea a cuprins-o la gândurile ei, dar nu era prima dată când le avea. Existau câteva motive pentru care nu insistase foarte mult asupra problemei, unul dintre ele fiind ce ar fi crezut vecinii despre ea. Se simțea vinovată verificându-l pe fratele ei de câteva ori pe an. Părea să se descurce de unul singur.

Deși într-una din zilele astea avea să fie închis pentru conducere fără permis. Toți polițiștii din zonă îl cunoșteau pe Anders, dar cineva se va sătura de comportamentul lui.

Cel puțin recunoștea că nu era o idee bună să conducă singur până la Portland.

Lumina strălucea de la ferestrele casei sale. Slavă Domnului că s-a trezit.

A parcat și a pășit cu grijă pe spațiul noroios și gol până la casa lui. Ridicase mâna să bată când a văzut că ușa fusese lăsată deschisă pentru ea. A împins-o înăuntru. „Anders?”

Tăcerea a întâmpinat-o.

„Ești gata de plecare? Avem un drum lung de făcut.”

Și-a șters picioarele pe covorașul uzat și a pășit în casă. „Anders!”

Poate că ieșise afară pentru ceva. De aceea ușa era deschisă.

S-a îndreptat spre bucătărie, simțind mirosul de cafea și plănuind să își toarne o ceașcă rapidă pe care să o savureze până când fratele ei era gata de plecare.

Mirosul de urină și ceva mai rău a oprit-o la ușa bucătăriei. Anders era cu fața în sus pe podeaua bucătăriei, într-o baltă de sânge.

Jane și-a aruncat poșeta și a plonjat în genunchi lângă fratele ei. *„Anders!”* I-a apucat fața, întorcând-o spre ea, dar ochii lui erau goi. A apăsat o mână tremurândă pe gâtul lui cald, căutând un puls. Și-a ținut respirația în timp ce încerca să găsească o venă bătând în gâtul lui.

Nu a găsit nimic.

I-a zgâriat cămașa îmbibată în sânge și a văzut găurile din pieptul lui.

Așezându-se pe călcâie, a îngenuncheat în tăcere, cu o mână sprijinită ușor pe pieptul lui. Nici o bătaie a inimii. Nu respira.

A așteptat mai mult. Nimic.

„Oh, Anders. Am crezut că vorbele tale despre omul din peșteră erau niște prostii.”

Regretul și rușinea au inundat-o pentru că nu-și luase fratele mai în serios.

Una dintre mâinile lui strângea un revolver. S-a uitat peste umăr și a văzut găuri de gloanțe în peretele de lângă locul în care intrase în bucătărie.

„Sper că l-ai prins pe nemernic.”

Capitolul 23

Truman se săturase să vadă bătrâni uciși.

Cu trei zile în urmă, îl băgase pe Anders Beebe într-o celulă pentru conducere în stare de ebrietate.

Astăzi era mort.

Stătea în ușa bucătăriei casei lui Anders și își stăpânea furia în timp ce

tehnicianul criminalist al districtului fotografia fiecare element al locului faptei. Din cealaltă parte a camerei, Mercy și Eddie îl priveau pe fotograf cum se deplasa prin zonă. Un agent al comitatului îl sunase pe Truman la șase dimineața, iar acesta o sunase imediat pe Mercy pentru a-i împărtăși vestea crimei lui Beebe.

Vocea ei fusese plină de somn când a răspuns la telefonul mobil. Dar își revenise instantaneu în simțiri. „De ce ne suni, Truman? Sună ca și cum ar fi un caz de comitat."

„Este. Să spunem doar că șeriful este un pic cam lent în a vedea legătura cu celelalte cazuri ale tale, așa că nu a sunat încă la FBI. Consideră apelul meu telefonic o favoare pentru el."

„Eddie și cu mine vom fi acolo în treizeci de minute."

Șeriful Ward Rhodes își acoperise fundul în timp ce agenții apăreau acasă la Beebe, spunându-le lui Mercy și lui Eddie că tocmai era pe punctul de a-i suna. Era la telefon și făcu semn cu mâna spre casă. „Aruncați o privire." Și s-a întors la telefonul său.

Mercy zâmbise în fața șerifului, dar își dăduse ochii peste cap în spatele lui. Eddie observase asta și o împinsese în coaste. Ea îi îndepărtase mâna.

Apropierea lor întâmplătoare îl făcea invidios pe Truman. *Când a fost ultima oară când am avut pe cineva cu care să glumesc așa?*

Mercy îl surprinsese privindu-i și îi făcuse cu ochiul. I s-a tăiat răsuflarea.

Agentul special Kilpatrick avea ochi uimitori.

E mai degrabă uimitoare în general. Ascuțită. Impulsivă. Inteligentă.

Ieri arătase o latură emoțională care îi stârnise îngrijorarea, dar el încă mai credea că era la fel de motivată ca și el să găsească criminalul.

Cineva care omorâse acum patru oameni în câteva săptămâni.

Anders Beebe fusese împușcat de mai multe ori în piept. Sângele său a acoperit podeaua bucătăriei, iar spray-urile slabe au acoperit mai multe dulapuri.

„Această scenă pare diferită de celelalte scene", a spus Mercy. „Pare grăbită. Ca și cum nu ar fi găsit ceea ce se aștepta când a intrat în casă. Nimeni altcineva nu a fost împușcat mortal în bucătăria lor. Chiar și cu Jefferson Biggs,

se pare că au băut ceva înainte ca el să devină suspicios."

„Sunt de acord", a spus Eddie. „Mai ales că Anders a tras cu arma în suspectul nostru. Tipul nostru a fost agresorul în celelalte scene ale noastre. Ce a mers prost de data asta?"

„Veniți să vă uitați aici în spate." Truman le-a făcut semn agenților să îl urmeze. L-au urmărit pe un hol lung până la o cameră mică din spatele casei. În dulap, un seif pentru arme stătea larg deschis. Și plin de arme.

„Nu a luat armele." Mercy părea uimită. „A fost el speriat?"

„Sora lui Anders Beebe a apărut la cinci dimineața ca să-l ducă la Portland pentru o vizită la doctor mai târziu în această dimineață."

„Tocmai în Portland?", a întrebat Eddie.

„Un specialist în cancer."

„Oh." Agentul Peterson și-a apăsat pe nasul ochelarilor. „Deci este posibil ca ea să fi întrerupt ceva."

„A spus că fratele ei era cald când l-a găsit, dar nu a auzit pe nimeni altcineva si nu a văzut pe nimeni plecând."

„Ce zici de un alt vehicul?"

Truman a scuturat din cap. „Ai văzut numărul de mașini din față? Cele mai multe dintre ele arată de parcă nu au mai circulat de treizeci de ani." Lui Anders Beebe îi plăcea să se joace cu vehiculele și nu refuzase niciodată o mașină pe care cineva voia să o lase pur și simplu și să o uite. Primul hectar al proprietății sale era un cimitir de vehicule. „Sora lui a spus că era întuneric și nici măcar nu s-a uitat la celelalte vehicule. Era obișnuită să ocolească câteva zeci de mașini pentru a ajunge la el acasă."

„Camuflajul perfect pentru a-și parca mașina", mormăi Mercy. „Lipsește ceva din casă?"

„Sora a spus că nu știe. Ea vine la casa lui Anders cam o dată la două luni și susține că e mereu dezordine." Truman s-a uitat în jurul camerei și a fost de acord. Cutiile și pubelele erau stivuite la întâmplare de-a lungul fiecărui perete. Mercy a deschis capacul celui mai apropiat de ea și s-a uitat înăuntru.

„Prosoape", a spus ea. „Cred că nimeni nu vrea să rămână fără prosoape. *Ugh.* Miros urât." A închis capacul. Dezgustul i-a traversat fața.

Truman a înțeles de ce reacția ei la pregătirea lui Anders Beebe era complet diferită de reacția ei la cea a unchiului său. Unchiul lui fusese ordonat, organizat și curat. Casa asta era un pericol de incendiu și emana un miros urât, acru. Ca și cum lucrurile umede nu se uscaseră de câțiva ani. Casa unchiului său era un palat în comparație cu asta.

„Unde este baia?" a întrebat Mercy.

Truman așteptase ca ea să întrebe. Era surprins că nu a fost primul lucru pe care l-a întrebat când a sosit, și bănuia că pur și simplu își aștepta timpul. El îi arătă cu degetul pe hol, iar ea și Eddie ieșiră din cameră. Mirosul acela familiar de lămâie a ajuns la Truman în timp ce agenții treceau pe lângă el. O pată de soare în casa aceea mohorâtă.

În niciun caz nu era mirosul agentului Peterson.

Cei doi agenți se holbară câteva secunde la oglinda spartă din baie. „Mai sunt și altele?" întrebă Mercy, privirea ei verde întâlnind-o pe a lui.

„Asta e singura baie. Nu am mai găsit alte oglinzi mici."

„Și asta e diferit", a adăugat Eddie. „E abia crăpată. Celelalte oglinzi *au fost distruse*."

Mercy s-a holbat la oglindă. „Este din cauză că a fost întrerupt? Sau inima lui nu era în ea? Dacă a fost crăpată de zeci de ani?"

„Ar fi putut să o facă altcineva?" Truman a întrebat în cele din urmă la ce se gândise de când a pășit pentru prima dată la fața locului. „Avem un imitator? Nimic nu este chiar așa cum ne așteptam".

Mercy și Eddie au schimbat o privire. Amândoi ridicară puțin din umeri. Păreau la fel de nedumeriți ca și el.

„O să tratăm totul ca fiind legat", a spus Eddie. „Dar nu putem exclude că vreuna dintre aceste crime a fost făcută de mai multe persoane."

„Sora este încă aici?" a întrebat Mercy.

„Cred că da. Unul dintre agenții comitatului se plimba cu ea prin proprietate afară, căutând ceva lipsă sau ciudat." El i-a condus pe agenți afară din casă și s-a oprit pe veranda din față, căutând-o pe Jane Beebe.

„Ce grămadă de vechituri", a spus Eddie, uitându-se peste marea de vehicule. „Înțeleg că-ți place să te joci cu mașinile și chiar să colecționezi

mașini, dar asta e tezaurizare. La fel ca în interior. Mașinile astea sunt o grămadă de prostii. Probabil că sunt încălcate și o jumătate de duzină de legi privind mediul înconjurător."

Truman a fost de acord în tăcere. Majoritatea vehiculelor erau acoperite de rugină.

Lipseau parbrize și roți.

„Comoara altui om", a spus Mercy.

„Are noroc că nu are vecini apropiați și că vehiculele nu sunt vizibile din drum", a adăugat Eddie. „Nu-i invidiez pe oamenii care trebuie să curețe asta".

„Poate vor găsi un cufăr plin cu aur", a sugerat Mercy.

„Succes", a spus partenerul ei.

„Ea e Jane", a spus Truman, zărind-o pe femeie și pe un ajutor de șerif când au intrat pe poarta din spatele proprietății. Femeia era înaltă și subțire și se mișca cu o încredere fără efort, chiar dacă genunchii blugilor ei erau întunecați de sânge. A zărit grupul care o urmărea și s-a îndreptat spre ei.

„Ce ați aflat?" Vocea ei era la fel de încrezătoare ca și postura ei. Privirea ei a trecut peste agenții FBI.

Truman făcu prezentările.

„Îmi pare foarte rău pentru pierderea dvs.", a spus Mercy strângând mâna femeii mai în vârstă. „Am înțeles că nu veniți prea des la proprietate?"

Truman nu s-a putut abține să nu le compare pe cele două femei în timp ce stăteau față în față pe verandă. Ambele erau înalte, cu bărbia încăpățânată și o manieră foarte directă. Jane părea să recunoască un suflet înrudit în agentul Kilpatrick și și-a îndreptat cuvintele către ea.

„Așa este. Anders înainta în vârstă și avea o grijă decentă de el. Nu cred că mânca sau se spăla atât de des pe cât ar fi trebuit, dar nu-i plăcea să vin și să-l cicălesc... cum spunea el. Așa că mi-am redus vizitele la minimum. Nu era un bătrân foarte sociabil".

Truman era de acord. Întâlnirile sale cu Anders Beebe fuseseră pline de suspiciune din partea bătrânului. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului cu șeful poliției argumentând bucăți aleatorii de lege într-un mod care îl făcea pe Truman să îl doară capul.

„Anders avea probleme cu cineva? Se certase cu vreun vecin?” a întrebat Eddie.

Jane s-a holbat la el. „Cu un vecin? Nu este asta în mod clar opera aceluiași criminal ca și ceilalți trei pregătitori din ultimele câteva săptămâni? De ce întrebi despre vecini când ar trebui să cauți cine i-a ucis pe ceilalți?”

Truman își ascunse un zâmbet. Jane nu era o femeie ușoară.

Eddie dădu înapoi. „Facem asta. Dar întotdeauna întrebăm în cazul în care nu este ceea ce pare a fi la prima vedere. Dacă mi-ai spune că un vecin a venit ieri cu o pușcă și l-a amenințat pe Anders, am urma mai întâi această pistă, indiferent cât de asemănătoare ar fi cu celelalte crime.” Zâmbetul lui părea forțat.

„Nu am auzit de lupte.” Jane a pufnit. „Anders ar fi trebuit să iasă din casă pentru a-și face dușmani. Nu pleca foarte des. Îi plăcea să fie singur”.

„Nimic rău în asta”, a adăugat Mercy. „Ai observat că lipsește ceva din proprietate în timpul plimbării tale cu agentul?”

Jane a suspinat. „Am observat că fratele meu lăsa lucrurile să putrezească în rahat.”

Mercy a zâmbit la limbajul femeii. „Asta nu sună ca cineva care se străduiește să fie pregătit.”

„Era un nenorocit de pregătitor. Nu e nevoie să folosești un limbaj moale în preajma mea.” Jane a gesticulat spre acrul de mașini. „A fost, de asemenea, un acaparator și a crezut în fiecare teorie a conspirației sub soare. O treime glorioasă. Slavă Domnului că nu era pe social media. Aceasta i-ar fi umplut mintea cu un milion de alte teorii. Era convins că cancerul său provine de la vaccinarea împotriva variolei, pentru că guvernul se temea că țara devine prea aglomerată și asta era o modalitate bună de a o subția.”

„Ăsta e un plan teribil de pe termen lung”, a spus Eddie.

Jane a întors ochii albaștri stinși în direcția lui. „Era nebun, dar majoritatea teoriilor lui mi s-au părut destul de amuzante.”

„Am înțeles că nu ai văzut pe nimeni plecând când ai ajuns în această dimineață”, a spus Mercy. „Credem că s-ar putea să-l fi speriat.”

„Ai crede că faptul că Anders a tras în el l-ar fi speriat”, a spus Jane. „M-

am bucurat să văd că a tras câteva focuri în ucigașul lui. Ați găsit sânge care să nu aparțină fratelui meu? Sper că ucigașul sângerează undeva în pădure."

„Asta ne-ar ajuta foarte mult", a fost de acord Mercy. „Vor examina toți stropii de sânge, dar nu am văzut nicio urmă care să fi părăsit bucătăria. Dacă ucigașul a sângerat în urma unei împușcături, nu s-a întâmplat în casă."

„Îl aștepta, să știi", a spus Jane degajat, uitându-se la Truman.

Truman s-a liniștit. „Ce vrei să spui?"

„Când am vorbit ieri cu Anders despre întâlnirea lui, a spus că se aștepta ca cineva să încerce să vină să-l omoare în somn, ca pe ceilalți pregătitori. El a spus: „Sunt bătrân, sunt singur, mă pregătesc și am o mulțime de arme. Probabil că deja îmi adulmecă pământul„".

Truman nu știa ce să spună. „Avea vreo dovadă că era urmărit? A existat ceva care l-a făcut să creadă că era o țintă?"

„Se potrivește descrierii celorlalte victime", a spus Jane. „Asta a fost suficient pentru el. Ei vorbesc, știi tu... toți bătrânii ăștia care nu au nimic mai bun de făcut. Adună câțiva dintre ei și sunt o adunătură de găini. Ultimul zvon pe care mi l-a spus Anders a fost că a existat un om al peșterilor care a trăit în pădure și i-a luat la țintă, dorindu-le proviziile." Vinovăția i-a traversat fața. „I-am spus că nimeni nu-i vrea rahaturile. Ce ar face un om al peșterilor cu toate mașinile lui vechi?"

„Omul peșterii", a repetat Truman. *De trei ori am auzit zvonul ăsta săptămâna asta. Din trei surse foarte diferite.*

„Altcineva a menționat un om al peșterii în legătură cu un alt caz", a spus Mercy. „Anders îl mai menționase până ieri?"

„Nu pe omul peșterilor. Omuleți verzi, da. Oameni G în costume negre cu ochelari negri, da. Înțelegi de ce nu-i iau îngrijorările prea în serios."

„Au existat și alte motive pentru care Anders credea că va fi ținta acestui om al peșterilor? Vreo întâlnire ciudată?" l-a întrebat Eddie.

„Nu credea că va fi vizat în mod special", a spus Jane cu o voce de profesoară. „*Era pregătit*. Asta e ceea ce face el", a adăugat ea simplu. „La fel cum a fost pregătit pentru otrăvirea sursei de apă. Era, de asemenea, pregătit pentru un atac personal de tip intrare prin efracție."

Agenții s-au uitat la Truman. Pregătirea lui Anders nu fusese suficientă.

„Există zeci de bărbați în zona noastră care așteaptă ca cineva să le pătrundă în casă?" a întrebat Truman încet. *Așteptând ca un om al peșterilor să atace?*

„Tu nu ai fi?" a întrebat Mercy. „Dacă trei femei care au trăit stilul meu de viață ar fi fost vizate în zona mea, m-aș fi uitat peste umăr. Cred că ăsta e comportamentul așteptat".

„O să ne trezim cu o serie de oameni împușcați în miez de noapte", a mormăit Truman.

„Dacă cineva îmi sparge casa în mijlocul pustietății, o merită", a spus Eddie.

Agentul avea dreptate.

Capitolul 24

„O femeie a sunat și spune că adolescenții se întrec din nou în sus și în jos pe Old Foster Road", a raportat Lucas la telefon.

Truman era bucuros pentru diversiune. Petrecuse o dimineață frustrantă la locul crimei lui Anders, iar spargerea capetelor câtorva adolescenți suna bine. „A recunoscut vreuna dintre mașini?"

„Nu. Dar ea spune că sunt cel puțin trei. Una dintre ele a trecut peste un **semn de încetinire** pe care îl pusese acum câteva săptămâni."

Copii.

Old Foster Road era grozav pentru curse. Avea porțiuni largi și drepte de pavaj și puțin trafic. Dar puținii locuitori care dețineau proprietăți de-a lungul drumului se săturaseră de zgomot, de pericol și de accidentele ocazionale de pe o curbă ascuțită.

„Sunt la două minute distanță. O să verific."

Joi. Liceenii *ar trebui* să fie la școală. Dar liceenii nu erau singurii cărora

le plăcea să se întreacă de-a lungul drumului. Truman bănuia că va găsi câțiva tineri de 20 de ani fără slujbe obișnuite. Poate chiar și câțiva de 30 de ani.

A luat următoarea la stânga și a apăsat pe accelerație, bucurându-se de zgomotul motorului supraalimentat de sub capota mașinii. Dimineața lui nu avusese cel mai bun început. Luni, Anders dormise după o beție pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Acum era mort și înscris pe o listă a crimelor care îl includea și pe unchiul lui Truman.

Cine îi ucide pe pregătitori?

Vor mai fi și alții?

Gândul îi făcea stomacul lui Truman să se întoarcă. Populația din Eagle's Nest nu era foarte mare. Ce procent din orașul său ar fi murit înainte să afle identitatea criminalului?

FBI-ul trimisese o parte din probele colectate în celelalte trei cazuri la propriul laborator. Comitatul prelucrase majoritatea acestora fără să aibă vreo pistă bună, dar FBI-ul credea că poate găsi câteva răspunsuri solide.

Lui Truman nu-i păsa cine făcea munca, atâta timp cât aceasta era făcută. Cu cât erau mai mulți ochi pe probe, cu atât mai bine. Ca șef al poliției dintr-un oraș mic, se baza pe laboratoarele poliției comitatului și de stat din Oregon pentru a se ocupa de toate probele pe care avea nevoie să le testeze. Deseori, timpii de așteptare erau lungi, dar crimele erau de obicei împinse în fruntea listei de priorități.

A virat pe Old Foster Road, conducând încet și pregătit să tragă pe acostament în cazul în care vedea alergători îndreptându-se spre el.

Drumul era liniștit.

O porcărie.

A petrecut câteva minute conducând în sus și în jos pe toată lungimea drumului. Era o zi frumoasă, senină. Furtuna de la începutul săptămânii trecuse, iar acum se părea că Oregonul Central se poate bucura de vara sa indiană. Cer albastru, un pic de căldură de vară, dar seri răcoroase. Ultima urare înainte ca temperaturile scăzute să înceapă iarna.

Încă niciun concurent. A oftat, dezamăgit că nu va avea niciun copil pe care să îl certe. L-a sunat pe Lucas.

„Toată lumea a plecat”, i-a spus el dispecerului său.

„Da, a sunat înapoi și a spus că s-a făcut liniște. Speram să-i vezi când plecau.”

„Nu am văzut pe nimeni.”

„Hei, Royce vrea să vorbească cu tine.” Se auzea un trosnet în timp ce linia era transferată.

„Hei, șefule.”

„Care-i treaba, Royce?”

„Am vorbit cu o grămadă de oameni despre zvonurile despre oamenii cavernelor.” Royce și-a dres glasul. „Potrivit lui Henry de la Henry's Meats, câțiva vânători au adus un cerb și au spus că au văzut câteva arme în fața unei peșteri nu departe de lacul Owlie. Henry nu a păstrat nicio hârtie cu numele lor pe ea, așa că nu cred că îi putem găsi, dar a spus că l-au întrebat și despre zvonurile despre omul peșterii.”

„Henry auzise de asta înainte?”

„Nu. Nu a auzit niciodată de un om al peșterilor.” Royce i-a spus ceva neinteligibil lui Lucas. „Stai puțin, șefu'.” Alte cuvinte neinteligibile.

Truman a tras pe acostamentul de pe Old Foster Road și a așteptat, sperând că piloții se vor întoarce.

„Lucas a auzit de omul peșterii.” Surpriza a umplut vocea lui Royce. „Spune că copiii vorbesc despre asta în liceu.”

Din perspectiva lui Truman, Royce nu era cu mult mai în vârstă decât Lucas. Poate cu cinci ani? Dacă Royce auzise despre asta în liceu, era logic că și Lucas ar fi auzit.

„A spus că copiii susțin că omul peșterii a fost văzut la lacul Owlie.”

Truman fusese la lacul Owlie de câteva ori. O mulțime de turiști se opreau acolo să înoate sau să facă drumeții. Își putea imagina locul unde pădurea se înclina în spate și pe dealuri abrupte de la lac. Un loc posibil pentru a găsi peșteri.

„Se pare că merită verificat.” S-a uitat la ceas. Mai avea câteva ore până la prânz. O mulțime de timp pentru a face o plimbare ocazională în jurul lacului. „Lucas, voi fi la lacul Owlie pentru un timp.”

S-a gândit să o sune pe agentul special Kilpatrick să vadă dacă vrea să meargă cu el.

Ce ar fi spus el? *Am auzit un alt zvon despre omul peșterii și o grămadă de arme lângă lacul Owlie? Mergem să vedem dacă îl putem găsi pe suspectul nostru de crimă?*

Chestia asta aproape că l-a împiedicat să ajungă la ea, până când și-a amintit că ea crescuse în Eagle's Nest. Cu cât timp în urmă începuseră zvonurile despre omul peșterilor?

Mercy Kilpatrick spusese că nu auzise niciodată de un om al peșterilor când Jane Beebe menționase asta în acea dimineață. Dar poate că avea o bănuială unde să găsească această peșteră.

***

Mercy a trântit portiera mașinii sale și a făcut semn cu mâna siluetei care stătea pe o stâncă și privea spre lac.

Șeful poliției Daly ar fi putut poza pentru o revistă de aer liber. Ea observase că rareori purta uniformă, preferând blugii și cămășile de lucru cu insigna lui. Era un polițist bun, a decis ea. În mod clar îi păsa de oamenii din orașul său și avea o minte ageră, care nu pierdea nimic.

În timp ce își croia drum de-a lungul potecii alunecoase până la locul lui de pe stâncă, o cuprinsese o conștiință de sine nefamiliară. De obicei nu dădea doi bani pe ce credeau alții despre ea, dar dintr-o dată îi păsa ce credea Truman Daly.

Nu m-ar fi chemat aici dacă nu ar fi avut încredere în abilitățile mele.

Sau pur și simplu voia părerea unui fost rezident.

Își răsuci buzele la gândul ăsta. Ar fi putut întreba pe oricine.

Dar eu sunt singurul agent FBI care a locuit aici.

S-a apropiat mai mult, alegând o poziție atentă a picioarelor pe malul stâncos al lacului. „Hei, Truman. Se pare că am scăpat de ploaie.”

El a zâmbit, cu colțurile ochilor încrețite. *Wow. Chiar arată bine când zâmbește.* Ea nu s-a putut abține să nu zâmbească și ea.

„Speram să-ți mai ia încă zece sau cincisprezece minute”, i-a spus el. „Mă bucur de soare. E destul de rar când pot să stau și să nu fac nimic.”

„Am crezut că Eagle's Nest este un oraș adormit, cu puțină infracționalitate. Cred că îți petreci mult timp cu picioarele pe birou.” Ea a observat o cicatrice slabă pe bărbia lui. De la o luptă? Nu se bărbierise în dimineața aceea, iar excrescența ușoară o făcea să iasă în evidență.

Cum arată celălalt tip?

„Mi-aș dori. Întotdeauna e ceva. Și nu e niciodată simplu, știi? Nimic nu poate fi rezolvat cu o căutare pe internet sau un telefon rapid. De obicei, este nevoie să mă prezint personal și să vorbesc cu cineva timp de două ore. Oamenilor de pe aici le place să vorbească. O mulțime.”

„Este o abilitate pierdută în Portland. Trebuie să răspund la o sută de e-mailuri pe zi. Nu rămâne timp pentru discuții ocazionale, decât în lift.”

„Deci spui că asta e o vacanță pentru tine.” Sprâncenele ei s-au ridicat.

„Nu chiar.”

„Ți-ai văzut familia?”

„Pe unii dintre ei.” S-a uitat la lac. „Nu am mai fost pe lacul ăsta de mult timp.”

Sprânceana lui ridicată a indicat că a observat că ea a schimbat subiectul. „Când te-am sunat, ai spus că nu ai auzit niciodată de omul peșterilor când erai mică.” El nu s-a dat jos de pe stâncă, așa că Mercy a ales o altă stâncă mare pe care să se așeze. Dacă mai voia zece minute de soare înainte să înceapă căutările, le putea avea.

„Nope. Asta a fost o noutate pentru mine, dar întotdeauna mi-a plăcut apa asta. Am înotat aici de zeci de ori când eram adolescentă. Era un fel de loc frecventat de adolescenți în timpul verii.”

Cerul albastru se reflecta în apă. Era liniște. Nu se auzeau zgomotele mașinilor, nu sunau telefoanele, nu erau discuții inutile.

„Este minunat”, a fost de acord Truman.

Ea a respirat adânc și s-a așezat pe stâncă, închizând ochii pentru o scurtă

secundă, inhalând parfumul stâncilor prăjite la soare și al apei tulburi a lacului. Tensiunea s-a topit din ea.

„Cred că e prima dată când te văd lăsându-ți garda jos, agent special Kilpatrick.”

Ea s-a întors să îl privească, dar privirea lui era relaxată și fericită. Pentru o fracțiune de secundă, Mercy s-a pierdut în profunzimea maronie a ochilor lui.

A înghițit în sec.

Nu. Nu pentru tine. Neprofesional.

Gândurile o usturau.

El s-a ridicat și i-a întins o mână. „Hai să aruncăm o privire în jur.”

Ea i-a luat mâna în timp ce picioarele ei se clătinau pe suprafețele rotunjite ale stâncilor mari. *Era timpul să se întoarcă la muncă.*

***

Truman nu voia ca orele petrecute lângă lac să se termine.

El și Mercy parcurseseră întreaga circumferință a micului lac. Niciun om al peșterilor. Nici o armă. Acum se îndepărtau de lac și se îndreptau spre vest, unde terenul cobora în pantă câteva sute de metri până la o formațiune de roci de masă de culoarea prafului. Ea părea la fel de încântată de soare ca și el. Își strânsese părul lung și negru într-o coadă de cal, iar pasul ei devenise mai ușor.

Nu voia să se întoarcă la birou.

Mercy era ușor de urmărit. Nu se lua prea în serios și chiar schițase un zâmbet la unele dintre glumele lui jalnice. Îi împărtășise frânturi din copilăria ei în Eagle's Nest, iar el se identificase cu multe dintre observațiile ei, deoarece acestea se corelau cu experiențele lui din vara liceului.

„Trebuie să fi fost cel mai rău pentru tine, să trebuiască să locuiești aici în timp ce toți prietenii tăi se distrau acasă”, a spus ea.

„Am urât primele câteva săptămâni din prima vară în care am locuit aici. Dar odată ce mi-am găsit niște prieteni, a fost oarecum distractiv. Adolescenții

de pe aici își fac singuri distracția. Adună patru băieți cu o motocicletă de teren și un câmp gol și toată săptămâna este gata. Acasă a trebuit să caut lucruri de făcut."

„De unde erai?"

„San Jose."

„Asta e destul de diferit de Eagle's Nest."

„Dar Eagle's Nest nu e rău. Am văzut locuri mult mai rele."

„Cum ar fi?"

Truman s-a uitat la ea, întrebându-se dacă nu cumva făcea doar conversație degeaba, dar privirea ei era concentrată pe el, cu sprâncenele ridicate, așteptând un răspuns.

„Am făcut câteva turnee în Africa. Nu am văzut niciodată o sărăcie ca aceea."

„În armată?"

„Da."

„Ce ai făcut când ai ieșit?" Curiozitatea i-a umplut tonul.

„M-am alăturat forțelor de poliție ale orașului natal. Făceam asta de câțiva ani când am auzit de postul de aici. Eram pregătit pentru o schimbare." *Asta e puțin spus.* Își păstrase tonul egal, făcând să pară că acceptase slujba de la Eagle's Nest dintr-un capriciu, în timp ce strângea lacătul pe amintirile sale.

„Orașul ăsta e cu siguranță o schimbare. Ai frați?"

„O soră. Locuiește în Bellevue, Washington, și este căsătorită cu un..."

"Executiv Microsoft?"

El a râs. „Da. Prea stereotip? Face cumpărături și pare să petreacă mult timp în sala de sport."

„Are copii?"

„Nu. Nu sunt sigur că vor fi."

„Vrei să te întorci în California?", a întrebat ea. „Cum te poți descurca cu un stil de viață atât de diferit?"

Truman s-a gândit mult timp înainte să răspundă. „Mă simt bine aici. Ca și cum aș face o diferență. Acasă erau prea mulți oameni. Rareori vedeam aceiași oameni în fiecare săptămână, cu excepția cazului în care erau criminali

de carieră. În Eagle's Nest, nu infracțiunile mă pun în contact cu rezidenții. De obicei, este vorba de un fel de nevoie, iar mie îmi place provocarea de a răspunde acestor nevoi."

„Îmi imaginez că nu există atât de multe infracțiuni reale", a spus Mercy.

„Dar eu sunt mereu ocupat. Fie că este vorba de arbitrajul unor dispute sau de scoaterea unui camion dintr-un șanț. În fiecare seară, când mă duc acasă, mă întreb ce aș fi putut face mai bine. Caut mai multe lucruri care pot fi făcute. Aici am mai multă libertate să fac să se întâmple lucruri bune. Nu trebuie să completez un formular în trei exemplare pentru a face o cerere. În Cuibul Vulturului o pot face pur și simplu."

Zâmbetul ei era larg. „M-ai impresionat, Șefule Daly."

Cuvintele ei l-au emoționat. „Nu încerc să impresionez pe nimeni. Încerc doar să fac o treabă pe care o iubesc și să las în urma mea lucruri puțin mai bune. Singura birocrație sunt eu și consiliul municipal. Dar Ina Smythe îi are ferm sub control. Și mă place", a adăugat el cu un zâmbet.

„Îmi amintesc că eram speriată de ea când eram mai tânără".

„E de înțeles. Încă mă intimidează un pic."

„A fost interesant să mă întâlnesc cu oameni pe care nu credeam că îi voi mai vedea vreodată", spuse Mercy încet. „Aici mă întorc brusc la vârsta de optsprezece ani. E ca și cum ultimii cincisprezece ani nu s-ar fi întâmplat niciodată. E un pic deconcertant." Gura i s-a închis brusc și și-a întors capul de la el, ca și cum i-ar fi dezvăluit ceva foarte personal.

Fericirea ei inspirată de soare se evaporase. Ceea ce o scosese pe Mercy Kilpatrick din oraș încă o afecta. Vulnerabilitatea tulburase din nou suprafața compusă a agentului FBI în prezența lui. Dar nu a durat; a dispărut în câteva secunde.

Ceva era îngropat sub straturile ei.

El era hotărât să continue să sape. Ușor. Dar știa că era timpul să se retragă pentru moment.

Ea s-a mutat în spatele lui pe măsură ce poteca se îngusta. Nu era chiar o potecă, ci mai degrabă o aplatizare slabă și continuă a pământului. El a inhalat mirosul de pământ ars de soare și de ienupăr. Era un miros specific Oregonului

Central pe care îl asocia cu verile din adolescență. Poteca devenea tot mai abruptă, iar el își chinuia picioarele să ocolească stâncile de lavă și pinii. Conversația lor s-a îndepărtat, concentrarea lor fiind pe plasarea picioarelor.

„Cunoști zona asta foarte bine?" Mercy era ușor fără suflare.

„Nu. Tu?"

„Da. În câteva minute vom ieși pe o creastă largă, cam la jumătatea acestui vârf."

A vrut să o întrebe ce făcuse în zonă când era adolescentă, dar avea nevoie de respirație pentru urcare. Zece minute mai târziu, poteca s-a aplatizat și s-a lărgit, dezvăluind o priveliște frumoasă spre est. Truman s-a oprit să admire priveliștea. „E incredibil." Acri de vârfuri de copaci acopereau terenul în toate direcțiile. Lacul Owlie nu mai era vizibil. Pământul părea să se întindă la nesfârșit, dezvăluind câmpuri întinse și cafenii dincolo de copaci.

„Copiii veneau aici să fumeze. Și să facă alte lucruri", a spus Mercy. Ea a studiat zona din jurul lor. „Nu văd niciun gunoi lăsat în urmă. Cred că și această zonă a căzut în dizgrația adolescenților. Poate că nimeni nu mai vrea să facă drumeții zilele astea."

„Nu am auzit să fie un loc popular", a spus Truman.

„Unde sunt locurile fierbinți zilele astea?"

„În spatele hambarului Ralston. De-a lungul pârâului Milne, cam la o milă după campingul de stat."

Mercy a dat din cap. „Mult mai ușor de ajuns."

„Dar și mai ușor pentru polițiști să verifice. Ăsta ar fi fost locul pe care l-aș fi ales eu dacă m-aș fi prostit. Niciunul dintre ofițerii mei de patrulă nu ar face de bunăvoie drumul ăsta ca să aresteze niște copii." Truman a studiat fața malului de stâncă solidă din spatele lor. Urca drept pe vreo cincizeci de metri. Cărarea părea să continue spre nord, îndepărtându-se de stâncă.

„Poate că zvonurile despre omul peșterii i-au ținut departe", a sugerat Mercy. „Poate că nu e doar lenea generațională."

„Poate." Truman încă nu se hotărâse în privința zvonului. „Îți amintești vreo peșteră pe aici?"

Mercy și-a încrețit nasul în gând. „Ar trebui să fie o zonă scobită care se

află la câteva zeci de metri de cărare, nu departe de aici. Eu nu aș numi-o peșteră. Doar o adâncitură în stâncă."

„Hai să ne uităm." I-a făcut semn să meargă în fața lui, iar ea a urmat poteca spre nord. Câteva minute mai târziu, ea s-a desprins de cărare și s-a învârtit printre niște tufișuri și stânci înapoi spre stâncă. Au găsit scobitura lui Mercy în stâncă. Era destul de adâncă.

„Este mult mai adâncă decât îmi aminteam", a spus Mercy. A pășit în deschizătură și și-a apropiat fața de stâncă, trecându-și vârfurile degetelor de-a lungul suprafeței aspre a acesteia. „Se pare că a fost cioplită mai mult."

„Asta ar dura zeci de ani. Aș spune că a fost aruncată în aer."

„Asta sună periculos."

„Sunt de acord." Truman a arătat spre o zonă de cenușă și bușteni carbonizați lângă un perete. „Cineva a stat aici suficient de mult încât să facă un foc." A dat cu piciorul la câteva bușteni arși. „Rămășițe de cutii de conserve și capace de bere." A ieșit înapoi din peșteră și a zărit o grămadă de crengi uscate. „Cred că asta e grămada lor de lemne." Dacă se holba suficient de tare, putea distinge un loc turtit pe podeaua peșterii, unde cineva *ar fi putut* întinde un sac de dormit.

Truman a pășit mai adânc în peșteră. Tavanul a coborât brusc și el s-a ghemuit, privind în întuneric. A scos o lanternă mică și a aprins-o în întuneric. Nu putea vedea capătul peșterii. „E adâncă. Nebunește de jos, totuși. Ar trebui să mă târăsc ca să văd cât de adâncă este. Nu cred că partea asta a fost dinamitată. Cred că explozia a scos la iveală această crăpătură mai adâncă."

Mercy s-a aplecat și s-a uitat peste umărul lui. Mirosul de batoane de lămâie coapte i-a distras atenția.

„Sfinte Sisoe. E adâncă. Ești cumva claustrofobic?"

Nu i-a plăcut nerăbdarea din tonul ei. „Un pic."

„Atunci voi arunca o privire. Dă-te din drum."

Truman a dat stângaci înapoi din deschizătură până când a putut sta în picioare fără să se lovească la cap. „Ești sigură?"

„Absolut sigură. Curiozitatea mă omoară." Ochii ei străluceau.

I-a înmânat lanterna în timp ce acidul din stomac protesta. „Fii atentă. Să

nu rămâi blocată.”

Ea a rânjit și s-a lăsat pe mâini și genunchi ca să se târască în gaură. „Am încredere că mă vei scoate dacă rămân blocată.”

„Depinde cât de adânc ai intrat.”

S-a târât câțiva metri și s-a pus pe burtă, târându-se în față.

Cizmele ei se târâiau în urma ei.

Iisuse Hristoase. Văzând-o cum se târăște pe burtă în deschizătura îngustă, i s-a făcut rău. *Cât de departe va merge?*

„E mai larg aici în spate.” Vocea ei nu a răsunat în tunel, ci a fost înăbușită de pietre și pământ.

A îngenuncheat și s-a uitat în gaură. O slabă strălucire a lanternei din mâna ei îi contura capul și umerii. Cizmele ei erau înghițite de întuneric.

„Ai grijă”, a repetat el. La naiba. *Dacă suntem loviți brusc de cutremurul unic în viață pe care l-au prezis în ultimii cincizeci de ani?*

„Poate ar trebui să ieși acum.” Vocea lui a cedat. Ea nu a răspuns.

„Mercy?” El a estimat că ea se afla la mai bine de cinci metri în tunel. *Dacă nu e suficient oxigen? Pot să mă târăsc înăuntru și să o scot afară?*

El nu știa.

„Mercy”, a spus el ferm. „E destul de departe.”

„Vin.”

Ușurarea l-a zguduit.

I-a luat o viață să iasă din tunel. Odată ce cizmele ei au fost la îndemâna lui, el a apucat-o ferm de una. Nu a tras, dar a ținut o mână solidă pe piele pentru că asta îi liniștea intestinele. Picioarele ei erau acoperite cu piatră fină și praf. A dat stângaci înapoi restul drumului, coada ei de cal închisă la culoare fiind acoperită cu aceleași resturi.

Truman dădu înapoi până unde putea să stea în picioare, cu inima bătându-i tare. *Nu o mai las să facă asta.*

Ea s-a răsucit într-o poziție șezândă și a strecurat triumfătoare o pușcă afară din tunel. Ochii îi străluceau pe fața ei murdară. „Trebuie să fie cincizeci de arme acolo. Toate ascunse în saci mari de gunoi”.

Capitolul 25

Picioarele lui Mercy începuseră să o doară cu o oră în urmă.

Truman, Eddie, mai mulți tehnicieni specializați în probe, SSRA Jeff Garrison și analistul de informații Darby Cowan de la biroul FBI din Bend se adunaseră pe dealul din spatele lacului Owlie și stăteau cu toții în picioare de prea multe ore. În mod uimitor, Mercy reușise să sune la biroul din Bend din frumoasa locație izolată. Entuziasmul lui Jeff Garrison cu privire la ascunzătoarea de arme îi făcuse ziua mai frumoasă. Își dorea să fi fost prezentă să-l vadă spunându-i lui Darby. Ochii analistei FBI străluciseră în timp ce privea cum armele erau scoase din tunelul îngust din munte.

Mai multe date de extras.

Mercy știa că Darby fusese implicată până peste cap în cercetarea armelor, încercând să facă progrese în privința armelor care lipseau de la crimele prepperilor. Conform unei conversații rapide pe care Mercy o avusese cu Jeff, Darby fusese extrem de frustrată. „S-a consultat cu cei de la ATF, iar ei urmăresc îndeaproape aceste cazuri, dar nici ei nu au descoperit nicio pistă nouă." Jeff îi dădu lui Mercy un zâmbet admirativ. „Aceasta este cea mai mare pistă de până acum."

„Truman este cel care ne-a sugerat să investigăm zona", a subliniat Mercy.

„Dar el nu știa unde să caute, nu?"

„Ai noroc că mi-am amintit un vechi loc de sărutat."

Sprâncenele lui Jeff s-au ridicat. „Asta a fost? Ai venit aici des?"

Ea a pufnit. „Mai degrabă îmi urmăream frații. Ei erau cei care intrau în belele."

„Nu pot să cred că te-ai târât acolo."

Mercy ar fi făcut-o din nou. Spațiile mici nu o deranjau și nu înțelegea de ce unii oameni reacționau atât de puternic la ele. *Dacă poți intra, poți ieși, nu?*

Primii doi tehnicieni care au ajuns la fața locului au refuzat să intre în tunel. O femeie se dizolvase în lacrimi după ce făcuse o încercare timidă.

Mercy se oferise să recupereze restul armelor, dar Jeff Garrison refuzase. Voia ca o echipă cu experiență să proceseze scena și îndepărtarea. Așteptaseră încă o oră pentru un tehnician care pretindea că nu este claustrofobic. Când, în sfârșit, tehnicianul și-a croit drum pe cărare, Mercy s-a întrebat dacă bărbatul mare ar fi încăput în tunel, dar a intrat cu ușurință.

Mercy nu știa cum puteau fi manipulate corect probele în tunel. Era plin de piatră și praf și, chiar dacă armele erau împachetate, erau acoperite cu resturi. Oricine ar fi ales acest loc pentru a le ascunde nu era un iubitor de arme. Armele ar fi devenit încet nefolositoare.

Tatăl ei ar fi fost furios de depozitarea necorespunzătoare. Chiar și Mercy era deranjată de asta.

Truman li s-a alăturat ei și lui Jeff. Stătuse de vorbă cu Darby și Eddie, iar Mercy o auzise pe Darby recomandând trasee de drumeție și un loc pentru caiac. Îl văzuse pe Truman luându-și niște notițe pe telefon în timp ce Darby vorbea. Eddie păruse politicos interesat, dar Mercy nu credea că interesele lui se extind asupra caiacului. Un iaht mare pe un lac neted, poate.

Ieșirea pe apă îi suna bine lui Mercy. Nu mai făcuse caiac de ani de zile. O porțiune lină de râu. Mirosul umed al mușchiului îmbibat cu apă. Pini înalți. Sunetul apei peste stânci. Nimic între ea și natură în afară de o vâslă și caiac.

Da, aș putea face asta.

Ar fi Truman interesat?

Și-a readus gândurile rătăcite la prezent. Crimă. Arme. *Concentrare.*

Truman se uita la ea cu o privire nedumerită. Ea s-a uitat la Jeff, care îi arunca aceeași privire. „Ce?”, a întrebat ea.

„Jeff te-a întrebat dacă ești sigură că peștera s-a adâncit de când ai fost ultima dată aici”, a spus Truman.

„Absolut. Înainte, abia putea să țină câțiva oameni la adăpost de ploaie. Acum e mult mai mare”.

„Ești sigură că e aceeași?” a întrebat Jeff.

„Am verificat zona”, a spus Mercy. „Nu am putut găsi alta.”

„A mers direct la acesta”, a adăugat Truman. „Nu am avut nicio îndoială că știa unde se duce.”

„Trebuie să ne dăm seama când a fost adâncită”, a spus Jeff. „A fost făcută în mod deliberat pentru a ascunde armele? Sau a dat cineva peste ea din întâmplare?”

„Partea cu tunelul mi s-a părut naturală”, a spus Mercy. „Cineva a avut noroc găsind asta ca spațiu de depozitare ascuns. A verificat cineva la Serviciul Forestier să întrebe dacă au cunoștință de vreo explozie în zonă?” Ea știa că era o șansă mică. S-ar fi putut întâmpla oricând în ultimii cincisprezece ani.

„Am pus-o pe Darby să sune. Ei nu au nicio înregistrare despre așa ceva.”

„Ar putea fi la fel de simplu ca un cuplu de liceeni care se joacă cu explozibilii pe care i-au găsit”, a spus Truman. „Dar despre rănirile raportate de la explozibili?”

„L-aș putea întreba pe Levi”, a spus Mercy. „Probabil că și-ar aminti dacă s-a întâmplat așa ceva. Vorbele circulă repede când cineva aproape că își zboară mâna.”

„Și Ina Smythe”, a spus Truman în timp ce își scotea telefonul. „O s-o sun.” El s-a îndepărtat, iar Mercy a făcut același lucru și ea, formându-i numărul lui Levi.

Se simțea străin să își sune fratele. Făcuseră schimb de numere ieri, iar atunci se întrebase dacă îl va folosi vreodată pe al lui. Ea și Levi nu se aflau încă în stadiul în care să îi poată trimite un mesaj „Hei, ce faci?” sau un selfie.

De câte ori de-a lungul anilor mi-am dorit să am numărul lui în telefon?

Își dorea pe cineva cu care să-și împărtășească succesele. Absolvirea colegiului. Acceptarea ei la FBI. Postul ei în Portland. A sărbătorit cu prietenii, dar a fost întotdeauna dureros de conștientă că familia ei nu era la îndemână. Acum fratele ei era disponibil la simpla apăsare a unui buton. Rose și Pearl de asemenea.

Încet-încet făcea progrese.

„Mercy?” răspunse fratele ei.

„Da, eu sunt. Am o întrebare pentru tine.” Nu se auzea niciun zgomot de cafenea în fundal, iar ea se întrebă unde era.

„Ce s-a întâmplat?”

„Îți amintești locul din spatele lacului Owlie unde voi băieți obișnuiați

să beți și să aduceți fete?”

„Punctul de observație? Cel la care trebuie să urci pe jos?”

„Da. Îți amintești peștera care era în afara potecii?”

„De ce întrebi?” Vocea lui era precaută.

„Pentru că sunt aici acum și nu mi se pare că-mi amintesc. Peștera este destul de adâncă și există un tunel jos care merge și mai adânc din spate.”

„Asta nu e bine. Trebuie să fii în altă parte. Nu era deloc adâncă.”

„Sunt sigură că sunt în locul potrivit. Nu știu de nici o altă peșteră aici, nu-i așa?”

„Mercy, ce se întâmplă?” Levi părea extrem de serios.

„Încerc să-mi dau seama când a făcut cineva peștera asta mai adâncă.”

„De ce scormonești pe acolo?”

Frustrarea a cuprins-o. De ce îi păsa fratelui ei... Și-a strâns mai tare telefonul. „Ce este aici sus, Levi?” El tăcea.

„O, Doamne. Vrei să spui că... este aici unde...” Nu mai putea să respire. Mai făcu câțiva pași pentru a pune mai multă distanță între ea și grupul de investigatori.

„Mercy, unde te afli mai exact?”

Mintea ei se învârtea. *A ascuns Levi un cadavru aici sus? Echipa de la locul crimei urma să găsească o grămadă de oase?*

„La punctul de observație. Zona plată de unde poți vedea la nesfârșit.”

El expiră puternic la telefon.

„Levi, am găsit o grămadă de arme ascunse în peștera aia. *Știu* că e aceeași peșteră; cineva a făcut-o mai mare.”

„Vrei să spui că zona aia e plină de FBI acum?” Vocea lui s-a ridicat cu o octavă.

„Ceva de genul ăsta. Dar deocamdată doar în apropierea peșterii.”

„Au coborât panta abruptă de pe traseu?”

„Nu.” Mercy se întreba dacă o vor face. Avea pante ascuțite în mai multe zone. Un picior plasat greșit ar putea trimite pe cineva alunecând printre pietre și arbuști pentru 15 metri. „De ce ai ales un loc atât de popular?” a șuierat ea în telefon.

O, Doamne.

„M-am panicat. Nu știam unde să mă duc, unde să nu mă vadă nimeni, și știam că nu am timp să sap o groapă.” Cuvintele îi ieșeau din gură. „Și doar o parte din acest traseu era populară pe atunci. Nimeni nu coboară panta; e prea periculos. Oamenii rămân pe poteci.”

„Și dacă cineva ar fi fost aici în noaptea aceea? Levi, cum aveai de gând să explici *un cadavru*?” Adrenalina i se adunase în stomac. Cum reușise fratele ei să urce un cadavru pe deal? Era un tânăr mare și puternic de douăzeci de ani pe atunci... *dar totuși.*

„Nu s-a întâmplat nimic. A fost o durere în fund, dar am reușit.”

„Și dacă găsesc ceva acum? Ar trebui să mă prefac că nu știu ce s-a întâmplat?”

„Da.”

„La naiba.” Și-a șters sudoarea de pe tâmple. Soarele trecuse de mult în spatele crestei și nu avea niciun motiv să transpire. Se simțea ca și cum ar fi avut o pancartă uriașă pe spate pe care să o citească toți anchetatorii: **Ucigașă.**

„Totul o să fie bine. Nimeni nu va crede că ai vreo legătură cu o veche victimă a unei crime.”

„Este îngropat?”

„Într-un fel. Ploaia continuă să spele pământul pentru că e în pantă. Ultima dată când am fost acolo am reușit să o acopăr cu pietre destul de bine. Cineva ar trebui să fie foarte atent ca să îl vadă.”

Sau să aibă un câine cu el.

Transpirația începu din nou în timp ce se întreba dacă Jeff ar fi cerut un câine pentru a cerceta zona.

„Uite”, a spus ea. „Nu știi nimic despre faptul că peștera a fost explodată cumva pentru a o face mai adâncă, nu?”

„Exact. Nu am mai verificat peștera de când eram copii. Îmi amintesc că era destul de puțin adâncă.”

„Îți amintești să fi auzit de cineva care ar fi fost rănit de explozibili? O farsă care a mers prost? Un idiot care se juca cu artificii și a fost rănit? Ceva de genul ăsta?”

Levi a tăcut pentru un moment lung. „Nu. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.”

Mercy a închis ochii. Lumea ei se înclinase cât de puțin. Ca și cum nu ar fi fost destul de dezechilibrată. *El are dreptate. Nimeni nu poate face legătura între un cadavru aici sus și mine. Sau cu el.*

Doar dacă Levi nu a lăsat ceva în urmă din greșeală.

„Nu avem nicio idee cine a fost, nu?” șopti ea.

„Nu. Nu avea portofel.” El a făcut o pauză. „Am fost atent de-a lungul anilor și niciun raport de persoană dispărută nu semăna cu el. Nu era de pe aici. Sau nimeni de pe aici nu dădea doi bani pe el.”

„Trebuie să închid”, a spus ea încet. Oamenii așteptau. Acesta nu era apelul telefonic la care se aștepta.

„Ai grijă, Mercy.” I-a spus Levi. „Și sună-mă... dacă... știi.”

Dacă găsesc un cadavru.

„O voi face.” A încheiat apelul, și-a compus fața și s-a întors la ceilalți. Truman era deja acolo.

„Ina nu-și amintește să fi auzit de cineva rănit în vreun fel de explozie”, a spus el.

„Nici Levi nu-și amintește. Și el își amintește că peștera era puțin adâncă, așa cum îmi amintesc și eu. A spus că nu s-a mai întors aici sau măcar nu a mai verificat peștera de când avea douăzeci de ani.” Vocea ei părea normală.

Jeff își răsuci buzele. „Să sperăm că putem găsi niște dovezi cu toate armele alea care să ne dea o direcție de investigare.” S-a uitat la peisajul din jurul lui. „Vreau să extindem aria de căutare. Nu doar în afara peșterii. Du-te la cel puțin douăzeci de metri în fiecare direcție din peșteră. Și vreau să fie cercetată și zona de parcare de la lac.”

„Cum rămâne cu cărarea?” a întrebat Truman. „Este cel puțin un kilometru de la parcare până aici sus.”

„Un metru și jumătate de fiecare parte a căii.”

Genunchii lui Mercy au devenit fluizi. Cu siguranță Levi ascunsese cadavrul mult mai departe de cărare decât un metru și jumătate. Dar cineva încă se mai putea împiedica de ceva care să-l facă să caute mai departe.

„Te simți bine, Mercy?” întrebă Jeff. „Pari epuizată.”

„Am ratat prânzul”, a spus ea, întrebându-se cât de palidă arăta. „Și am stat trează mai mult decât ar fi trebuit.”

Jeff a verificat ora. „Du-te și mănâncă. Asta o să dureze câteva ore. Îl mai țin pe Eddie aici o vreme. Nu are rost să stăm cu toții să privim.” S-a uitat de la Truman la Mercy. „Ce urmează pe agenda noastră?”

Mercy a încercat să-și amintească; creierul i se simțea ca un terci. „E prea devreme pentru rezultatele de laborator ale lui Anders Beebe. Aș vrea să vorbesc cu părinții lui Jennifer Sanders sau Gwen Vargas.”

„Îl voi suna pe Ben Cooley”, a spus Truman. „El a fost unul dintre anchetatorii în cazul Jennifer Sanders. Încă lucrează pentru mine, dar este plecat din oraș.”

„Cooley?” a întrebat Mercy. Numele îi suna cunoscut și a căutat unde îl auzise recent.

Pearl. Pearl vorbea despre Teresa Cooley care avea o problemă cu Jennifer.

„Are o fiică, Teresa?”, a întrebat ea.

„Cred că are o fiică. Nu-mi amintesc numele ei”.

„Pearl mi-a spus ieri că o anume Teresa Cooley a avut o problemă cu Jennifer Sanders în săptămânile dinainte ca aceasta să fie ucisă.”

„Ce fel de problemă?” A întrebat Truman.

„Pearl a descris-o ca pe o chestie de fată rea. Gelozie sau ceva de genul ăsta.” Mercy a tras aer în piept, încercând încă să își calmeze nervii în urma cuvintelor lui Levi. „Nu cred că este o femeie cea care a făcut toate astea.”

„Bazat pe ce?” A întrebat Jeff. „Nu vreau să aud impresii; am nevoie de fapte.”

A fost un bărbat care m-a atacat atunci.

„E o presimțire”, a recunoscut ea. *Nu pot să le spun ce s-a întâmplat atunci fără să dau peste cap viața mea, a lui Levi și a lui Rose*. Vinovăția îi strânse stomacul. *Încetinesc ancheta dacă nu recunosc ceea ce știu?*

Între șocul provocat de Levi și sentimentul de vinovăție, îi venea să se târască în pat.

Spunându-le că un bărbat m-a atacat nu le oferă nicio perspectivă asupra crimelor de astăzi. El e mort. Partenerul lui ar putea fi în viață, dar nu știu nimic util despre el.

Privirea lui Truman părea să-i pătrundă în creier și să-i citească gândurile. Ea se concentră pe muntele de stâncă din spatele lui.

„Voi ieși cu tine”, a spus el. „Mi-ar plăcea să vin când vei vorbi cu părinții lui Jennifer Sanders. Am verificat și ei locuiesc acum în Bend.”

Mercy a dat din cap, dorind cu disperare să fie singură, dar creierul ei spongios nu putea veni cu un refuz rezonabil.

„Să mergem.”

Capitolul 26

Mercy îi promisese că se va întâlni cu el la secția de poliție Eagle's Nest la ora șase.

Truman s-a uitat la ceasul de pe perete pentru a zecea oară. Mai avea încă zece minute, așa că a amestecat din nou hârtiile de pe birou, stabilind prioritățile pe care urma să le abordeze dimineața. Îl trimisese pe Lucas la o comisie cu un minut în urmă și spera să se întoarcă înainte ca Mercy să apară.

Când plecaseră de la punctul de observație, cu o oră în urmă, ea refuzase oferta lui Truman de a mânca împreună, declarând că trebuia să dea niște telefoane și să lucreze la calculator înainte de a-i intervieva pe părinții lui Jennifer Sanders.

Abia îl privise în ochi.

Întreaga plimbare până la parcarea de la Owlie Lake fusese tăcută. Atmosfera prietenoasă de la începutul zilei dispăruse. Ea părea preocupată și obosită și nu reușea să se concentreze asupra căii. Tot scruta pădurea și pantele ca și cum ar fi așteptat să apară omul peșterilor. Truman ar fi vrut să facă o glumă pe tema asta, dar ea nu părea să fie într-o dispoziție de glumă, așa că și-

a ținut gura. În schimb, obținuse un număr de telefon al părinților lui Jennifer și stabilise o întâlnire.

Mercy fusese în extaz după ce găsise puștile și încă mai fusese plină de energie când forțele de ordine li se alăturaseră în căutarea lor. Atitudinea ei se dezumflase după ce vorbise cu fratele ei.

Era Levi supărat pe ea? S-au certat?

Știa că era înstrăinată de familia ei și fusese ușor surprins când se oferise să-l sune pe fratele ei, dar se părea că apelul nu mersese bine.

Era pe lista lui mentală de lucruri de făcut: să afle ce naiba se întâmplase între Mercy și restul familiei Kilpatrick.

Nu ar trebui să fie pe nicio listă a mea.

Ar trebui să fie preocupat doar să afle cine i-a ucis unchiul. Dacă ar fi aflat asta, ar fi știut și cine i-a ucis pe ceilalți pregătitori. Vinovăția îl împungea pentru că își punea unchiul pe primul loc, dar nu neglija nici celelalte morți. Moartea lui Jefferson Biggs ocupa o mare parte din inima lui; îl făcea să lucreze mai mult la fiecare caz.

Apropo de asta...

L-a sunat pe Ben Cooley, sperând că ofițerul său mai în vârstă se întorsese din vacanță. Era în program pentru luni dimineață.

„Alo, Truman!” Vocea lui Ben bubuise prin linie. Nu țipa în persoană, dar cumva îi intrase în cap că trebuie să țipe când vorbea la telefonul mobil. Truman era recunoscător că nu țipa la telefonul de la biroul departamentului de poliție.

„Te-ai întors în oraș, Ben?” El s-a luptat cu nevoia de a țipa și el.

„Am ajuns în jurul prânzului. Ai nevoie de ajutor? Aș fi fericit să o las pe Sharon să se ocupe de despachetat, dacă ai nevoie de mine să vin pentru ceva.” Speranța din vocea lui îl făcu pe Truman să zâmbească.

„Nu. Dă-i tu o mână de ajutor soției tale. Am doar câteva întrebări despre un caz care a avut loc înainte de vremea mea.”

„Care dintre ele?” a strigat Ben.

„Gwen Vargas.”

Linia a rămas tăcută pentru o clipă. „Ce vrei să știi despre fata aia?”

Volumul i-a scăzut. „Pot să vă spun chiar acum că acest caz m-a marcat mult timp. Nu mulți tineri frumoși sfârșesc uciși în Eagle's Nest, slavă Domnului.”

„Am revizuit dosarul, din moment ce nu a fost niciodată rezolvat”, a spus Truman. „Chiar nu au existat alți suspecți?”

„Ei bine, ne-am uitat mai întâi la iubit. Alibiul lui a fost susținut de o jumătate de duzină de oameni și îți spun, era o epavă absolută. Plănuia să o ceară în căsătorie de îndată ce strângea destui bani pentru un inel. Am crezut că interviul lui a fost sincer. Părinții au verificat curat prea.”

„Dar nu există alți suspecți?” Repetă Truman.

„Probele nu ne-au dat nicio pistă nouă de urmat. Nici interviurile cu prietenii și familia ei nu au scos la iveală vreo pistă. Cazul s-a răcit foarte repede. Ai văzut că a fost legat și de moartea lui Jennifer Sanders, nu? O mulțime de asemănări care ne-au făcut să fim siguri că era aceeași persoană. Amândouă s-au răcit.”

„Ce *crezi* că s-a întâmplat, Ben?”

Linia a fost tăcută atât de mult timp, încât Truman s-a uitat la ecranul telefonului pentru a vedea dacă mai era conectat.

„Nu știu”, a spus Ben în cele din urmă. „Cred că cineva era în trecere prin oraș și a continuat să meargă. Atacurile au avut loc la aproximativ două săptămâni distanță, iar apoi nimic. Oamenii care fac genul ăsta de lucruri nu renunță pur și simplu, să știi.”

„Sunt de acord.” Truman a respirat adânc. „Credem că există posibilitatea ca moartea lui Jefferson să fie legată de aceste două cazuri nerezolvate. La fel și cu ceilalți trei pregătitori. Ai auzit că am mai găsit unul astăzi?”

„Am auzit”, a spus Ben morocănos. „Anders Beebe știa cum să-mi pună răbdarea la încercare, dar asta nu înseamnă că-l voiam mort.”

„La fel și eu.”

„Cum sunt legați niște bătrâni pregătitori de cazurile celor două fete?”

„Oglinzi sparte.”

Un șuierat a răsunat în urechea lui Truman în timp ce Ben își trăgea răsuflarea. „Sfinte Bruce Atotputernic. Uitasem complet de partea asta. Ai

oglinzi sparte în toate cazurile recente?”

„Fiecare oglindă.”

„Să fiu al naibii. Nu pot să cred.”

„Oglinzile sparte erau știri importante atunci? Ar fi putut cineva să audă despre asta și să decidă să copieze?”

„Ei bine, acum, nu știu. Îmi amintesc că am păstrat asta pentru noi, deoarece era unul dintre lucrurile pe care le foloseam pentru a lega cazurile între ele. Dar știi cât de greu este să păstrezi liniștea în acest tip de oraș.”

„Știu.”

„Nu pare posibil să fii aceeași persoană după atâția ani”, mormăi Ben. „Nu se potrivește.”

„Sunt de acord. Dar oglinzile ne fac să mai aruncăm o privire.”

„Ei bine, o să mă gândesc la asta”, a spus Ben. „Poate o să vin și o să citesc peste notițele mele despre caz. S-ar putea să-mi trezească ceva în creier.”

„Aș aprecia”, a spus Truman. A încheiat convorbirea cu Ben și a verificat ceasul.

Mercy trebuia să sosească în orice moment, iar el nu putea sta locului. Se simțea ca un elev de gimnaziu care așteaptă ca iubita lui să intre în clasă.

Rahat. Nu era bine. Era din ce în ce mai atras de agentul FBI.

A naibii sincronizare proastă. *În plus, ea nici măcar nu locuieşte în apropiere.*

Ca și cum locația ar fi fost cel mai mare obstacol. *Dar despre a lucra la același caz?*

Ochii verzi și părul negru i-au trecut prin minte. Era încăpățânată și aproape imposibil de făcut să vorbească despre ea. Poate că aerul de mister din jurul ei îl atrăsese. Întotdeauna fusese interesat de ceea ce nu se putea obține. Își amintea cum i se luminase fața în casa unchiului său când privea rezultatele obsesiei unchiului său.

Voia ca ea să se uite așa la el. Nu la o grămadă de produse de copt.

Ușa din față se deschise și se închise.

Te rog să fie Lucas. A păşit pe hol și a zărit-o pe Mercy într-o jachetă ușoară. Ea s-a întors și i-a zâmbit, iar el a jurat că inima i-a sărit în sus.

Treci peste asta. Nu se va întâmpla.

Părea să se fi înviorat de când se despărțiseră în urmă cu o oră. Poate că pur și simplu nu funcționa bine pe stomacul gol.

„Gata de plecare?" a întrebat ea. „L-ai sunat pe Cooley?"

„Da și da", a spus Truman. „Am fost..."

Ușa s-a deschis din nou și Lucas a intrat cu o tavă de carton pentru cafea și trei cești acoperite. „Poftiți, șefu'."

Citind părțile laterale ale ceștilor, Truman i-a înmânat una unei Mercy surprinse și a luat una pentru el. „Mulțumesc, Lucas."

„Mulțumesc." Mercy a luat o înghițitură și și-a ridicat sprâncenele în timp ce ochii i se măriau.

„Chiar așa?" a întrebat Truman. Îl trimisese pe Lucas să-i aducă un Americano cu frișcă. Cofeina era un leac pentru el și își asumase riscul că o va ajuta și pe ea.

„Este. Mă așteptam la cafea neagră."

„Asta e în ceașca mea."

„Mulțumesc." Obrajii ei s-au înroșit când ea și-a coborât privirea și a mai luat o înghițitură.

Punct înscris.

Lucruri mărunte. Mama și sora lui au apreciat întotdeauna lucrurile mărunte. Tatăl său îl învățase cum să le asculte și nu-l dezamăgise niciodată.

Ce anume încerc să obțin?

Nu voia să-și recunoască răspunsul.

***

Mercy a studiat profilul șefului poliției în timp ce conducea spre Bend.

E doar o ceașcă de cafea.

Dar de câte ori mi-a cumpărat Eddie cafea? Întotdeauna îmi ia o ceașcă obișnuită de cafea neagră.

Asta nu înseamnă nimic.

Înseamnă că era atent. Un fapt de care era deja conștientă, și o trăsătură care o făcea nervoasă. În preajma lui Truman Daly se simțea mereu puțin expusă, ca și cum el ar fi putut vedea că ea era doar o fată dintr-un orășel care pretindea că este agent FBI. În patru zile, el aflase mai multe despre ea decât oricine cu care lucrase ea în ultimii cinci ani.

Nu-i plăcea asta.

Sau da?

Intensitatea concentrării lui asupra ei după apelul fratelui ei o neliniștise. Se așteptase ca el să spună că ea minți despre conversație. Și probabil că i-ar fi mărturisit adevărul. Scutul ei protector fusese dureros de subțire în acel moment, iar secretele ei se simțeau ca sifonul într-o sticlă agitată. Gata să explodeze când cineva răsucea capacul.

Truman părea să fie un bun învârtitor de capace.

A purtat o conversație lejeră în timp ce conduceau spre Bend, povestind despre convorbirea telefonică cu Ben Cooley. Mercy asculta și încerca să-și amintească de bătrânul polițist din anii petrecuți în oraș. Nu a reușit. De asemenea, nu reușea să dea un chip fiicei sale, Teresa Cooley, despre care vorbise Pearl.

„L-ai întrebat dacă fiica lui a avut o problemă cu Jennifer Sanders?" a întrebat Mercy.

„Nu l-am întrebat. Voi aduce vorba despre asta data viitoare, în persoană".

„Ar fi putut suna acuzator la telefon."

„Așa am crezut și eu." El s-a uitat la ea, cu ochii ascunși în întuneric. „Te-a ajutat cofeina? Arătai gata de somn după ce am găsit azi la observator."

„Am fost. Patul mi-a trecut prin minte la un moment dat."

„Nu dormi bine?"

„Stau trează mai târziu decât ar trebui." Activitățile ei nocturne o afectau. Ar trebui să le reducă.

„Asta e destul de ușor de rezolvat."

„Așa ai crede", a fost de acord Mercy. „Ar trebui să fiu mai disciplinată."

Chiar dacă era întuneric, ea a simțit neîncrederea din privirea lui. „Mi-e greu să cred că nu ești disciplinată, agent special Kilpatrick.”

„Ce știi despre părinții lui Jennifer Sanders?” Ea a schimbat subiectul.

„Nimic. Știu că au în jur de șaizeci de ani și au fost de acord să se întâlnească cu noi.”

„Ar trebui să fie interesant. Cincisprezece ani de când fiica lor a fost ucisă și niciun rezultat.”

„Sper să putem găsi niște răspunsuri pentru ei”, a spus Truman liniștit. „Părinții nu ar trebui să sufere așa.”

Mercy a fost de acord.

***

John și Arleen Sanders păreau să aibă optzeci de ani, nu șaizeci.

Inima lui Mercy a cedat la durerea permanentă din ochii lui Arleen. Jennifer fusese singurul lor copil.

„Obișnuiam să sun la departamentul de poliție la fiecare câteva luni ca să aflu dacă s-a descoperit ceva nou”, a spus Arleen. „În cele din urmă am încetat. Eram deprimată zile întregi după fiecare apel.” John i-a mângâiat mâna moale.

Acum ești permanent deprimată.

Cuplul locuia într-un apartament mic dintr-un sat de pensionari. Mercy văzuse aripa pentru îngrijiri avansate de cealaltă parte a aleii verzi dintre clădiri. Ea credea că amintirea vizuală constantă a unui posibil viitor dificil ar fi deprimantă. Bănuia că ar trebui să fie reconfortant să vezi că nu te vei muta prea departe dacă nu vei mai putea trăi singur. Nimeni nu credea mai mult decât Mercy în planificarea din timp, dar să vadă acea aripă în fiecare zi nu i-ar conveni.

Aș prefera să fac un atac de cord în timp ce tai lemne.

Arleen era îngrozitor de slabă și fragilă. Părul ei era ca o păpădie ștearsă

care se duce la sămânță. John părea mai robust, dar țesuturile din jurul ochilor erau roșii, iar petele de vârstă îi presărau scalpul gol. Speranța din privirea lui când a răspuns la ușă a înfipt un vârf în pieptul lui Mercy.

Își dorea să aibă vești bune pentru ei.

Arleen se holbase curioasă la ea în timp ce făceau prezentările. „Tu ești una dintre fetele Kilpatrick."

„Da."

„Pearl era prietenă bună cu Jennifer a noastră. Semeni mult cu mama ta la vârsta ta."

„Pearl încă vorbește frumos despre Jennifer", a răspuns Mercy, neștiind cum să abordeze comentariul despre mama ei.

Truman s-a ocupat de interviu și Mercy i-a fost recunoscătoare. Avea tact și grijă și părea dedicat să ajute cuplul. Ambii părinți erau atenți la fiecare cuvânt al lui. A fost sincer, impresionând-o pe Mercy. Nu era un vânzător șmecher. Truman era exact ceea ce îi spusese că vrea să fie: un tip în poziția de a ajuta oamenii.

Chiar dacă nu le putea spune soților Sanders cine le omorâse fiica, îi făcea să știe că asta conta pentru el. Mercy știa că au petrecut ani de zile crezând că nimănui nu-i pasă. Asta i-a distrus. Truman le-a oferit prima alinare pe care o avuseseră de secole.

A ascultat cum Truman i-a ghidat cu blândețe prin cele câteva săptămâni dinainte ca Jennifer să fie ucisă. Au aflat că Jennifer căutase frenetic o colegă de cameră, îngrijorată că va trebui să se mute înapoi acasă la părinții ei. Chiria era pur și simplu prea mare pentru ca ea să se descurce singură.

„Avea în vedere doar colege de cameră de sex feminin? A făcut publicitate pentru o colegă de cameră?" a întrebat Mercy.

„Nu a făcut reclamă", a spus Arleen. „Întreba pe toată lumea din oraș, dar nu ar fi locuit *niciodată* cu un bărbat."

Mercy s-a întrebat dacă Jennifer ar fi refuzat să locuiască cu un bărbat, imaginându-și cum ar fi bătut la ușa ei după ce ar fi auzit că femeia atrăgătoare căuta o colegă de cameră.

„Nu era niciun bărbat special în viața ei în acel moment, nu?" a întrebat

Truman. Atât el, cât și Mercy știau că acest lucru era adevărat pe baza rapoartelor și a discuției lui Mercy cu Pearl.

„Din câte știm noi, nu”, a spus John.

„Mi-ar fi spus dacă se întâlnea cu cineva”, a spus ferm Arleen.

Pentru că mamele și fiicele împărtășesc totul.

Plămânii lui Mercy se contractară la gândul mamei cu care nu mai vorbise de cincisprezece ani.

Arleen nu a mai vorbit cu fiica ei de acelaşi timp. Uite ce i-a făcut asta.

Se întreba dacă ochii mamei ei arătau pe jumătate la fel de bântuiți ca cei ai lui Arleen.

Eu nu sunt moartă. O mare diferență.

„Jennifer era prietenă cu Teresa Cooley?” întrebă Truman, iar Mercy se îndreptă un pic, interesată să audă părerea Sanderses despre Teresa.

Cei doi s-au uitat unul la celălalt. „Eu nu-mi amintesc numele ăsta, tu ți-l amintești?” i-a spus Arleen lui John. Acesta a scuturat din cap. „Este suspectă?” l-a întrebat Arleen pe Truman.

„Nu. Doar o femeie care a avut o relație cu fiica dvs. pe care încercăm să o înțelegem. Dacă nu vă amintiți de ea, atunci prietenia lor trebuie să fi fost întâmplătoare.”

„Îi cunoșteam pe toți prietenii lui Jennifer”, a afirmat Arleen.

Mercy se întreba dacă Arleen credea cu adevărat asta. „Ai observat că lipsește ceva din lucrurile lui Jennifer după crimă? Știu că lipseau bani și arme. Ați descoperit ceva mai târziu?”

Cei doi s-au uitat unul la celălalt, încruntându-se în timp ce încercau să își amintească. „Ai spus că nu ai putut găsi acea fotografie cu Jennifer în rochia de bal”, a îndemnat-o în cele din urmă John pe Arleen.

Ea s-a întors spre anchetatori. „Așa este. Fotografia de la bal a lui Jennifer lipsea. O ținea pe comodă de ani de zile. A fost o poză frumoasă. Mi-a spus că i-a plăcut pentru că părea slabă.” S-a aplecat spre Mercy și a spus cu o voce stinsă: „S-a îngrășat puțin după liceu.”

Mercy nu a știut cum să răspundă și a dat pur și simplu din cap. „Cine a fost partenerul ei de bal?” a întrebat Truman.

„Ea nu a avut unul. Ea și câteva prietene - inclusiv sora ta - au mers într-un grup cu niște băieți. M-am gândit că era un mod bun de a o face.”

„Poza era a întregului grup?” a clarificat Mercy.

Arleen a dat din cap, privind în depărtare. „Îmi amintesc că sora ta Pearl și Gwen Vargas erau acolo, chiar dacă Gwen era mai tânără. Au permis tuturor claselor de liceu să meargă la bal, nu doar seniorilor. Nu-mi amintesc niciunul dintre băieții care au mers.”

Și Gwen Vargas avea un album foto dispărut. Mă întreb dacă includea aceeași fotografie.

„Mai lipsea ceva?” a întrebat Truman. Mercy simțise cum îi crește intensitatea când John menționase fotografia.

Cei doi s-au privit din nou și în cele din urmă au clătinat din cap. „Fotografia de la bal ar fi putut pur și simplu să se piardă înainte ca ea să fie ucisă”, a spus Arleen. „Sau poate rama s-a rupt sau s-a stricat cumva. Nu știu de ce ar fi luat-o cineva.”

Truman și Mercy au mai pus câteva întrebări. Au ajuns simultan la concluzia că soții Sanders le furnizaseră toate informațiile pe care le puteau oferi. Și-au luat rămas-bun, au transmis mai multe condoleanțe și au lăsat în urmă felicitările.

Mercy și-a verificat e-mailul în timp ce se urcau în mașina lui Truman. „Eddie și-a petrecut seara vorbind cu unele dintre rudele lui Enoch Finch. Îți amintești cum i-au curățat casa după moartea lui? Eddie nu crede că a obținut vreo informație utilă. Niciuna dintre aceste rude nu mai vorbise cu Enoch de peste șase luni.”

„Dar s-au grăbit să-i revendice bunurile. Sau să le vândă.”

Mercy a pufnit. „În acest e-mail, Eddie îi numește scormonitori.”

„Ce părere ai despre familia Sanders?” a întrebat Truman în timp ce se concentra pe drum.

„M-au întristat. Ce îngrozitor să ai ca amintiri doar poze cu fiica ta. Poza dispărută de la balul de absolvire a fost interesantă, dar, așa cum a spus ea, ar fi putut fi distrusă și aruncată înainte de crimă.”

„Sora mea și-a păstrat poza de la bal cel puțin zece ani”, a spus Truman.

„Dar tu?”

„Eu nu am fost. Sunt surprinsă că Pearl a ajuns să meargă. Părinții noștri țineau destul de mult de noi, fetele.”

„Nu și de frații tăi?”

„Nu. Erau *bărbați*...capabili să se apere singuri.”

„Asta e de modă veche.”

„Povestește-mi despre asta.”

Tăcerea a umplut vehiculul, apăsând pe plămânii lui Mercy, făcând-o să-și dorească să fie oriunde altundeva decât lângă acest bărbat prea atent.

„A fost o priveliște superbă astăzi la lac”, a spus Truman. „Îmi face bine să văd astfel de priveliști. Mă face să fiu recunoscător pentru locul în care trăiesc.”

Presiunea de pe pieptul ei a dispărut. „A fost.”

„Va trebui să ajungem acolo din nou înainte să te întorci la Portland.”

„Fără îndoială că va trebui să mergem la peșteră dintr-un motiv sau altul”, a răspuns Mercy, verificându-și din nou telefonul. Au mers mai departe în tăcere.

Abia după ce Truman a lăsat-o acasă, cuvintele lui i-au răsunat în minte.

Se referea la muncă când a spus „să ajungem din nou acolo”?

A încremenit cu un picior în aer în timp ce se încălța cu cizme de drumeție rezistente.

Bineînțeles că se referea la asta.

Simpla lui afirmație a bântuit-o pentru următoarea oră.

Capitolul 27

„De ce este sora ta în ora?”

Mâna lui Levi se strânse pe telefonul de la cafenea în timp ce se uita la Kaylie. Ea chicotea în timp ce discuta cu un client. „De ce naiba mă suni?”, a

întrebat el cu o voce joasă. Știa imediat cine era, deși singura conversație pe care o schimbaseră în ultimii ani fusese despre ce voia el în cafea.

„Tu știi de ce. Acum spune-mi... de ce este ea aici?”

„E slujba ei. Ea nu a cerut să fie trimisă aici. De fapt, nu e prea încântată de asta.”

„Am auzit că își bagă nasul în crimele vechi.”

„Nu știu nimic despre asta”, a mințit Levi. „Pregătitorii morți sunt misiunea ei.” Transpirația a început să-i curgă pe sub brațe. *De ce dezgroapă acum trecutul?*

„Atâta timp cât înțelegerea noastră rămâne valabilă.”

Levi a făcut o pauză. „Este.”

„Bun. N-aș vrea să i se întâmple nimic fiicei tale drăguțe. Arată bine în roz.”

Levi s-a înecat în timp ce se holba la partea din spate a puloverului roz al lui Kaylie, părul ei ondulându-se în valuri lungi pe spate. Privirea lui a zburat spre fiecare colț al cafenelei, acidul năpustindu-i-se în stomac, furia trecându-i prin vene. *Unde este el?* „Mercy nu știe nimic. Și așa va rămâne.”

„O să țin minte asta.” Levi a pus încet telefonul jos, cu degetele înghețate. A închis ochii și și-a lăsat capul în jos, cu mâinile sprijinite pe tejghea, încercând să încetinească bătăile inimii.

Răneşte-mi fiica şi te voi ucide cu mâna mea. N-o să dau doi bani pe închisoare.

Capitolul 28

Truman a tras pe dreapta în josul străzii de la Sandy's Bed & Breakfast, unde putea vedea Tahoe-ul parcat al lui Mercy.

Douăzeci de minute. Nu voi aştepta mai mult de atât.

Mercy fusese atât de distrasă când o lăsase acasă, încât avusese sentimen-

tul că nu va sta liniștită în camera ei. Cu siguranță, zece minute mai târziu, Mercy a ieșit din vechea casă și s-a repezit la mașina ei.

Hotărât, Truman a pornit-o pe a lui și a urmărit-o în afara orașului. Nu știa ce secrete avea agentul FBI, dar avea să obțină niște răspunsuri în seara asta. Dacă ea reținea informații care afectau cazul de crimă al unchiului său, el voia să le afle.

Dimineață o pot întreba unde s-a dus.

Ca să mă poată întreba de ce am urmărit-o?

El avea pregătită o scuză bună. I-ar fi spus pur și simplu că se îndrepta spre casă după o scurtă oprire la departamentul de poliție când a văzut-o plecând și a urmărit-o din curiozitate.

O să mă simt foarte prost dacă ea se culcă cu cineva.

Nu era asta; el știa că nu era. Nu emana vibrația mulțumită a unei femei îndrăgostite.

Vibrația ei era nervoasă. În alertă. Concentrată. Determinată.

El voia să știe ce o face să ticăie. Pentru că orice ar fi fost, interesul lui o ținea mereu în prim-planul gândurilor lui. Petrecea din ce în ce mai mult timp întrebându-se ce făcea ea când nu erau în aceeași cameră.

Era un risc uriaș să o urmărească. Ar putea să o înfurie și să distrugă orice încredere dintre ei doi.

Aproape că a frânat ca să se întoarcă. Voia ca ea să aibă încredere în el. Interviul din seara asta cu familia Sanders a decurs la fel de bine ca și cum ar fi lucrat împreună timp de un deceniu. El voia ca parteneriatul lor ușor să continue.

Ea se va întoarce la Portland imediat ce se va termina totul.

Gândul îl deranja. Mercy pleca, fără niciun motiv ca ea să se întoarcă. La naiba. Dacă ar fi accelerat, ar fi putut conduce până la Portland de la Eagle's Nest în câteva ore. Oamenii făcuseră ca relațiile să funcționeze pe distanțe mult mai lungi.

Am luat-o înainte. Lucra la logistica unei relații la distanță chiar înainte de a-și exprima interesul față de ea. Dar ceva la Mercy Kilpatrick îl făcea să vrea să meargă mai departe.

Ce dorea ea? Se gândise ea la posibilitatea de a avea ceva între ei așa cum o făcuse el de zeci de ori?

S-ar putea să fie complet pe dinafară.

Dar îi văzuse roșeața ușoară în timp ce-și gusta cafeaua. Ea știe.

Luminile din spate i-au strălucit când a luat o curbă. El a urmat-o, jurând că ea nu-l va pierde. Norii groși blocau toată lumina de la lună și stele, făcându-l aproape invizibil. Nicio lumină nu lumina autostrăzile rurale, iar el a ținut farurile stinse, simțindu-se jalnic în legătură cu această mișcare secretă. Singurul mod în care ea l-ar fi văzut ar fi fost dacă luminile unei mașini care venea din sens opus ar fi trecut peste el. Se ruga să nu se întâmple asta.

A trecut o jumătate de oră, în timp ce ea făcea câteva viraje întortocheate prin hectarele împădurite. El se apropia din ce în ce mai mult, adrenalina făcându-i nervii să zvâcnească în timp ce încerca să păstreze distanța și să nu o piardă. GPS-ul din tabloul de bord renunțase de câteva minute. Potrivit acestuia, el conducea pe unde nu existau drumuri. Avea doar o idee generală despre locul în care se afla.

A rămas cu ea până când a văzut-o cotind pe un drum îngust neasfaltat. Tahoe-ul ei se zguduia în timp ce manevra prin gropi.

Nu există nicio cale care să ducă la un alt drum. Destinația ei finală este acolo jos.

A tras pe acostamentul aproape inexistent și a făcut o pauză. Ar trebui să meargă pe jos? Văzuse câteva case în ultimii câțiva kilometri, dar nu multe. Drumul pe care îl alesese nu avea niciun semn sau marcaj vizibil. Era uimit că ea îl văzuse în întunericul total.

A decis să meargă pe jos, rugându-se ca ea să nu fi mers prea departe. Și-a mutat Tahoe-ul mai departe de drum, îngrijorat că cineva ar putea prinde vehiculul în întuneric. SUV-ul a intrat într-un șanț puțin adânc, iar el a parcat într-un unghi abrupt, împingând din greu portiera pentru a o deschide împotriva gravitației.

Ar trebui să anunț pe cineva unde sunt.

Nu știu unde naiba sunt.

A pornit pe drumul de pământ, blestemându-se pe sine. Nu era genul lui

să fie imprudent. Gândea bine lucrurile înainte de a acționa, dar, dintr-un motiv oarecare, creierul său era ușor deconectat de acțiunile sale din seara asta.

Mama lui i-ar fi spus otrăvire cu testosteron.

***

Cincisprezece minute mai târziu, pădurea s-a despărțit și Truman a intrat într-un luminiș destul de mare. Își ținuse lanterna acoperită cu o mănușă, folosind cea mai slabă urmă de lumină pentru a nu se împiedica și a nu cădea în față. Tahoe-ul lui Mercy era parcat în fața unei căsuțe în formă de A. Două crăpături subțiri de lumină străluceau pe marginile unei ferestre, umbra acesteia păstrând 99 la sută din strălucire în interior.

O să fiu împușcat?

S-a ghemuit și a ascultat timp de câteva minute. Auzea curgerea ușoară a unui mic pârâu din apropiere, dar din casă nu venea niciun zgomot. Nu a văzut niciun alt vehicul, dar asta nu însemna că era singură. Putea vedea conturul slab al unui hambar mare la aproximativ 50 de metri în spatele casei, care putea ascunde cu ușurință câteva vehicule.

Și acum ce face? Se duce să bată la ușă?

Se îndoia de fiecare decizie pe care o luase în ultima oră. Fusese prost să o spioneze și prost să o urmărească. Se strecurase prin pădure pe jos, ca un urmăritor. La naiba, fiecare mișcare pe care o făcuse în ultima oră o imitase pe cea a unui urmăritor.

Du-te acasă.

Dar de ce era ea aici? Avea vreo legătură cu cazurile?

El știa că nu era casa unei rude. Știa unde locuia toată familia ei.

Hărțuitor.

Posibil să fi fost un bun prieten la care apelase pentru alinare după o zi grea. Un prieten foarte bun. Imaginile cu o Mercy goală rostogolindu-se în pat cu vreun muntean îi făceau stomacul să se răsucească.

O lumină puternică s-a aprins în spatele casei, iar el a sărit. A luminat terenul din spatele casei până la hambar, dar nu și în față, unde el se ascundea în întuneric ca un ciudat. O fisură puternică a spulberat întunericul și el s-a ferit. A auzit două lovituri slabe din direcția casei și a ridicat capul. Pocnitura a sunat din nou, dar de data asta a rămas nemișcat.

Nu era o împușcătură. Cunoștea sunetul acela.

Și-a croit drum pe lângă marginea luminișului, rămânând la adăpostul pinilor. S-au auzit mai multe crăpături, lovituri și zgomote sfâșietoare. S-a mișcat mai repede, convins de originea zgomotului. Se afla probabil la mai bine de cincizeci de metri de casă când a găsit o poziție care i-a arătat sursa sunetelor.

Mercy tăia lemne.

Renunțase la haină și purta un maiou care îi arăta fiecare mușchi definit al umerilor în timp ce mișca toporul. Părul îi era strâns într-o coadă de cal, iar ea se schimbase în blugi și cizme. Venise pregătită să muncească.

La ora unsprezece noaptea?

Cine face asta?

Și ea se plânge că nu doarme destul. Se întreabă câte nopți pe săptămână fuge în pădure.

Toporul i s-a blocat într-o bucată de lemn și ea l-a manevrat dintr-o parte în alta. Bucata s-a despicat și a căzut de pe butucul lat al unui bloc de tăiat. A centrat o altă bucată și a lovit.

Avea o concentrare unică. Un impuls. Truman se gândea la demonii care o împingeau să taie lemne în miez de noapte. Familia ei? Trecutul ei de pregătitoare? Se pregătea pentru un dezastru? S-a uitat din nou la casă și la hambar.

Departe de toată lumea. Un pârâu. Pădure pentru a se ascunde, dar în jurul casei este curățat în caz de incendiu forestier.

Nu putea lăsa în urmă viața de pregatitoare.

Acesta era micul ei secret murdar. Mercy Kilpatrick nu se putea despărți de stilul de viață. Nu credea că ea făcea naveta la Portland de la locație. Trebuia să stea aici când putea și să-și petreacă fiecare minut pregătindu-se pentru un

dezastru.

Nu știa dacă să-i pară rău pentru ea sau să o admire.

A ieșit din bezna totală și a mers până la marginea luminii aruncate de becul puternic de pe spatele casei ei. A așteptat până când ea a terminat un buștean.

„Mercy.”

Ea s-a învârtit spre el, cu toporul în mână ca o armă, gata de luptă. „Sunt Truman.” El a rămas perfect nemișcat, știind că ea îi putea vedea trăsăturile.

Pieptul i s-a umflat în timp ce ea s-a îndepărtat și și-a îngropat toporul în blocul de tocat.

Truman s-a întrebat dacă i-ar fi plăcut să facă asta cu capul lui.

„Ce faci aici, Truman?” Vocea ei era stabilă când s-a întors cu fața la el, dar era ușor fără suflare. El a făcut câțiva pași mai aproape, blocându-și privirea cu a ei. Ochii ei erau defensivi, iar postura ei rigidă. Furia radia din ea.

„De ce m-ai urmărit?”

„Nu a fost intenționat”, a mințit el. „Mă îndreptam spre casă după ce m-am oprit la departamentul de poliție și te-am văzut ieșind din casa lui Sandy.”

„Și te-ai întrebat unde mă duc.”

„M-am întrebat. Mai ales că ai dat de înțeles că te îndreptai spre pat. Cu cât te îndepărtai mai mult de oraș, cu atât deveneam mai curios.”

Fruntea ei încrețită. „M-ai urmărit până aici luni seara?”

„Nu.”

Ea a dat din cap, dar ochii ei nu au acceptat răspunsul lui.

„Nu am făcut-o. Aceasta este prima noapte și a fost o pură coincidență.”

„Nu m-ai urmărit timp de aproape treizeci de mile pe o coincidență.”

„Ai dreptate. Știu că sună deranjant. Chiar și eu pot vedea asta”, a recunoscut el.

„Asta e puțin spus. *M-ai urmărit al naibii de mult*. Ce te așteptai să găsești?” Furia i-a îndreptat coloana vertebrală și umerii.

„Nu asta”, i-a spus el. „Nu știu la ce mă așteptam. Ceva legat de cazuri, cred.”

„Nu. Ăsta e spațiul *meu* și timpul *meu*. Am venit aici să fiu singură.” S-

a întors și și-a smuls toporul din butuc cu o smucitură rapidă în jos. „Du-te acasă, Truman.”

„Nu e de mirare că ești obosit în timpul zilei. Cât de târziu stai?”

„Până termin.”

S-a uitat în jur. „Ai terminat vreodată? Nu este acesta un lucru continuu? Un stil de viață?” A spus ultimul cuvânt cu precauție.

Ea s-a uitat peste umăr la el, cu bărbia într-o poziție încăpățânată pe care el o cunoștea prea bine. „Deci crezi că sunt nebună ca unchiul tău.”

„Nu am spus asta.”

„Știai că două procente din populația americană cultivă mâncare pentru celelalte nouăzeci și opt la sută? Te-ai oprit vreodată să te gândești ce s-ar întâmpla dacă am pierde brusc distribuția noastră de alimente?”

Se gândise. Unchiul său predicase același lucru. „Nu.”

Ea și-a deschis gura și a închis-o brusc, apăsându-și buzele. Se lupta să se abțină de la a se lansa în modul prelegere completă.

„Poți să-mi arăți ce ai făcut la tine acasă?” a întrebat el. Nu voia să intre într-o ceartă cu ea. Voia să o înțeleagă mai bine.

Ea s-a holbat la el surprinsă.

„Cât de des vii aici?”, a întrebat el încet. Limbajul rigid al corpului ei dispăruse și el știa că următoarele câteva minute vor determina dacă ea se va deschide sau îl va trimite înapoi pe drum în întuneric.

„Câteva weekenduri. Tot timpul meu de vacanță.”

„Fiind repartizat la Cuibul Vulturului, ești într-o locație la îndemână pentru a face unele lucruri aici.”

„Da”, a fost ea de acord. „Nu puteam rata ocazia. Chiar dacă asta însemna să vin noaptea.”

„Înțeleg.” Chiar înțelegea.

***

Dorința de a-și înfige toporul în craniul lui Truman dispăruse.

Când își dăduse seama cine îi spusese numele, îi venea să se topească în pământ. Rușinea, frica și vulnerabilitatea o cuprinseseră. L-a atacat verbal, sperând să-l îndepărteze. Dar el a rămas pe poziție.

Pământul ei. Proprietatea și casa ei.

Al doilea cel mai mare secret al ei.

Se simțise ca un animal sălbatic rănit când el se apropiase, dar el venise încet, cu vocea lui blândă și gesturile lui liniștite, ca să o împiedice să fugă.

Vocea lui Truman avea un fel de a o calma. La fel cum îi liniștise pe Sanders mai devreme în acea seară. Îi vorbise, iar ea brusc nu a mai vrut să-l îndepărteze. De fapt, el o întrebase despre munca ei, iar ea voia să i-o arate.

Ea nu arătase nimănui ascunzătoarea ei.

Singurii oameni care știau despre ea erau cuplul de mai jo de pe drum și bărbatul care i-o vânduse. Era centrul ei de pace în viața ei agitată. O împământenea și o ținea sănătoasă.

„Nu cred că poți înțelege”, a spus ea încet. „Nu știi cum e să fii crescut așa cum am fost eu. Din prima zi, pregătirea pentru un dezastru mi-a fost băgată în cap. Nu pot scăpa de asta. Chiar dacă nu vreau să cred că se poate întâmpla, *trebuie* să am acest loc pregătit în caz că se întâmplă.”

„Am auzit asta de la unchiul meu”, a spus Truman. „Nu la fel de mult ca tine, dar suficient cât să văd logica planurilor sale. L-am admirat pentru ceea ce a făcut, dar a lăsat ca asta să-i conducă viața. Nu cred că tu faci asta.”

„Nu”, a fost de acord. „Locuința mea din Portland are o mică rezervă, dar aici mi-am pus planurile mari în mișcare.”

„Aș vrea să o văd.”

„Pentru ce?” *Dacă vede interiorul, va ști prea multe despre mine.* Asta a făcut-o să se agite. A fost singură prea mult timp.

„Vreau să văd ce ai făcut. Fă-mă să înțeleg.”

„De ce?” a șoptit ea. Avea senzația că stă pe marginea unei gropi uriașe. Trebuia să facă un pas înapoi, dar nu se putea mișca. Truman s-a apropiat, cu o mână întinsă ca și cum s-ar fi apropiat de un cal speriat.

Era o analogie potrivită.

„Pentru că vreau să știu mai multe despre tine.” El s-a oprit din mers. Era suficient de aproape pentru ca ea să-i vadă barba de pe maxilar și sinceritatea din ochii lui.

„Te porți cu mine ca cu părinții Sanders?” Ea i-a ținut privirea.

„Nu i-am manipulat. Am crezut fiecare cuvânt pe care l-am spus. Și vorbesc serios și acum. Mă faci să vreau să știu mai multe.”

El spune adevărul.

Ea a întrerupt contactul vizual. „Am multe de făcut în seara asta.”

„O să te ajut să le termini mai repede. Poate reușești să dormi decent.”

Privirea ei a întâlnit-o din nou pe a lui și ea a știut că nu va scăpa de el în seara asta. Era atât ușurată, cât și tulburată de acest gând.

„Arată-mi interiorul.”

Ea a dat din cap, incapabilă să vorbească, îngrijorată că era pe cale să izbucnească în lacrimi. Îl voia aproape și îl voia plecat, iar emoțiile ei erau pe cale să o rupă în două.

Acceptă asta doar pentru seara asta.

S-a întors. „Urmează-mă.” A smuls un pulover ușor de pe balustradă în timp ce urca cele câteva trepte până la terasa din spatele casei ei mici. Ea s-a chinuit să-și bage brațele în haina răsucită, iar el a apucat-o de gât și de o mânecă, permițându-i să le strecoare înăuntru. Mâinile lui calde au lăsat o furnicătură acolo unde îi atinsese umărul. Senzația a persistat în timp ce ea îl conducea în casa ei.

„Bine ai venit în nebunia mea”, a spus ea, fluturându-și un braț cu înflorire.

***

Ascunzătoarea lui Mercy era mică, dar bine amenajată. Casa cu două etaje avea o sobă cu lemne într-un șemineu uriaș din piatră, dar interiorul era rece. Se întrebă dacă ea avea o altă sursă de căldură. Era clar că nu se deranja

să o încălzească atunci când apărea doar pentru câteva ore în fiecare noapte. Pereții erau din lemn, dar bine izolați. Știa că făcuse casa cât mai rezistentă la intemperii, după cum se simțea în acustica vocilor lor când au intrat. Era incredibil de solidă. Fiecare fereastră era acoperită de jaluzele.

Sunt impresionat.

L-a surprins uitându-se la jaluzele. „Împiedică pe oricine să vadă luminile interioare noaptea."

„Le deschizi în timpul zilei, nu?" Cabana avea tavane înalte și ferestre mari, și un mic pod pentru al doilea nivel. Soarele și căldura care pătrunde prin ferestrele mari trebuie să fie paradisiace.

„Când sunt aici. De cele mai multe ori țin totul închis. Nu vreau ca oamenii să se uite pe ferestre când nu sunt prin preajmă."

„Mă îndoiesc că cineva poate găsi acest loc."

„Nu se știe niciodată."

„Ai un sistem de securitate?"

„Am. Dacă este încălcat, îmi trimite o notificare pe telefon. Dar nu pot face prea multe din Portland dacă se întâmplă o spargere. Am vecini care supraveghează un pic lucrurile, dar sunt în vârstă."

„Sună-mă. O să vin să verific." Vorbea serios. Ea părea uimită.

„Mulțumesc."

El s-a încruntat la surprinderea ei. „Ai prieteni aici. De ce nu te folosești de ei?" Gândul că ea ar fi rămas singură în cabană îl deranja. *Fără îndoială, ea ar putea face față unei urgențe mult mai bine decât mine.*

Ea înghiți greu. „Nu am avut prieteni aici până săptămâna asta", a șoptit ea.

„Familia ta nu știe despre acest loc?"

„Nu."

„Dar nu este una dintre pietrele de temelie ale pregătirii să te înconjori de oameni care te pot ajuta? Și să oferi ajutor în schimb? Unchiul meu nu prea a aderat la această credință; avea tendința să enerveze oamenii în loc să își facă prieteni."

„Unii oameni preferă să fie pe cont propriu. Să se bazeze pe ei înșiși.

Unchiul tău s-ar putea să fi fost unul dintre ei.”

„Tu ești?”

Ea a făcut o pauză. „Nu prea am de ales.”

„Ai de ales. Există un oraș plin de oameni nu departe de aici care învață că ești grozavă. Și familia, cred.” *Încerc să o conving să petreacă mai mult timp aici?*

„Nu-i voi dezbina.”

„Să-ți împarți familia? Cum poți să faci asta?”

„Aproape am făcut-o odată. Nu e greu.” Falca ei s-a închis brusc, iar el a știut că a spus mai mult decât îi plăcea.

El s-a oprit din insistat și s-a mai uitat o clipă prin casa ei. „Aceea este o mașină de cusut?” Arăta ca o simplă măsuță cu câteva sertare, dar avea o pedală din fontă care îi amintea de mașina bunicii lui. Deasupra ei era deschis un laptop, pe al cărui ecran se afla un site de prognoză meteo.

„Da. Aparatul se ascunde în interiorul unității. Nu are nevoie de curent. Pompezi pedala cu picioarele.”

„O relicvă.”

„Una utilă.”

„Mă simt de parcă am pășit în secolul al XIX-lea. Ai și o masă de spălat?”

Sprâncenele ei s-au unit. „Nu.” Vocea ei era înghețată.

Îi plăcea reacția ei ironică, iar fascinația lui era stârnită. Mercy nu era nebună; era inteligentă. Și descurcăreață.

„Echipament pentru conserve?”

„Desigur. Și înainte să întrebi, am panouri solare, instrumente chirurgicale, un sistem de apă alimentat prin gravitație și o seră.”

„Arme?”

„Bineînțeles. Mai vrei să știi și altceva?”

Da. „Deocamdată sunt bine. Cu ce ai nevoie de ajutor în seara asta?”

„Nu am nevoie de ajutor.”

„Ei bine, vreau să fii coerentă pentru mâine. Ce pot face să te scot de aici mai repede?” Își plantă picioarele și își încrucișă brațele. Dacă trebuia să taie

lemne ca să petreacă timp cu ea, ar fi făcut-o.

Ea a înțepenit. O fracțiune de secundă mai târziu, s-a năpustit asupra unui întrerupător, stingând luminile interioare și exterioare, înecându-i în întuneric. A auzit-o alergând prin cameră, iar apoi s-a auzit un pocnet ușor.

Truman nu se putea mișca. Lumina slabă de la ecranul laptopului era prea slabă pentru ca el să se poată mișca. „Mercy?"

„Shhhh." Vocea ei era mai aproape decât se așteptase și i-a văzut silueta oprindu-se la laptop. Cu câteva taste apăsate, ea a afișat pe ecran patru imagini granulate ale camerelor. El a zărit hambarul ei, aleea din față și două imagini ale casei ei. Toate senzațiile de a fi în secolul al XIX-lea au dispărut.

„Ce s-a întâmplat?" a șoptit el.

„Am auzit un vehicul. Am aprins proiectoarele infraroșii de exterior."

Frumos.

Ea a mărit priveliștea drumului și el și-a dat seama că, în timpul celor câteva secunde petrecute în întuneric beznă, ea ridicase și o pușcă.

„Vezi ceva?" El și-a scos arma din tocurile de umăr.

„Pune-ți arma deoparte", i-a ordonat ea.

„Tu primul."

Ea tăcea. Figura ei era încordată și alertă în timp ce privea ecranul. „A dat înapoi. Cred că a văzut casa și a decis să se retragă."

„Eu nu am văzut nimic. Ai văzut un vehicul?"

„Cea mai rapidă străfulgerare a unei grile în timp ce am tras în vederea aleii."

„S-ar putea să fi luat-o pe un drum greșit. Sau nu se aștepta să găsească o casă aici."

„Sau a găsit exact ceea ce își dorea", a spus ea sumbru. „Jur că m-a urmărit cineva luni seara. Am reușit să îi scutur. Nu te-am observat în seara asta, dar mă gândeam la alte lucruri. Pun pariu că te-a urmărit".

Neliniștea se strecură în mușchii lui Truman la gândul că el condusese pe cineva direct la casa lui Mercy. „Cine te-ar fi urmărit? De ce?"

Tăcere.

„Cazurile?" A întrebat Truman.

„Poate.”

„Ce altceva?” a insistat el. „De ce ar fi cineva din această zonă îndepărtată interesat de un agent FBI din Portland?”

Poate că sunt interesați de fosta adolescentă din Eagle's Nest.

„Cred că e timpul să-mi spui totul, Mercy.” Ea a tresărit.

Capitolul 29

Aproape că îi pierduse.

Apoi zărise Tahoe-ul șefului într-un șanț. Pentru o clipă a crezut că SUV-ul a ieșit de pe șosea, dar pur și simplu se oprise într-un loc ciudat de parcare.

Ezitase să conducă pe alee, dar nu voise să riște pe jos. Era clar că șeful intrase pe jos, iar el preferase să nu se întâlnească cu el pe întuneric. Se simțea mai în siguranță în vehiculul său. A așteptat douăzeci de minute, dezbătându-și opțiunile, apoi a pornit pe drumul de pământ. Tocmai zărise bruma de lumină din spatele unei case în formă de A, când s-a întunecat brusc și și-a pus mașina în marșarier.

Conducând stângaci și apăsând pe accelerație, a dat înapoi pe banda curbată până la drumul principal. Urmărirea șefului poliției lucrase în favoarea lui. Așteptase să o urmărească pe Mercy când îl văzuse pe șeful poliției făcând același lucru. Când șeful plecase după agent cu luminile stinse, el nu se putuse abține să nu-l urmeze.

De ce se ascundea șeful de Mercy Kilpatrick?

Transpirând, și-a pus camionul în marșarier pe drumul principal și a apăsat pe podea.

Acum știu unde se duce. Dar de ce?

Nu știa și asta nu conta.

Ceea ce conta era că ea se întorsese. Își petrecuse cincisprezece ani alunecând în umbră, intenționat să nu agite barca, așteptându-și timpul,

jucându-se frumos cu toată lumea. Își impusese să stea departe de necazuri, după ce văzuse ce-i făcuseră prietenului său. Dar acum Mercy stârnise tot felul de amintiri și îi ruinase planurile pentru arme.

Armele.

Biletul lui de aur.

Nu plănuise să-i ucidă pe preparatori, dar odată ce încărcase armele din prima, își dăduse seama că bătrânul ar fi știut exact cine îi luase comoara. Frustrarea îl înfuriase; nu-și gândise planul suficient de clar. Profesorii și prietenii îl luaseră mereu peste picior, spunându-i că nu poate vedea două ore în viitor și că trebuie să planifice mai bine.

Dar pregătitorii au fost ușor de rezolvat. O singură lovitură. A fost destul de ușor și știa că va trebui să procedeze la fel pentru a fura curat celelalte arme. A doua oară nu a mers așa cum se aștepta, dar niciodată nu experimentase ceva asemănător cu adrenalina din lupta cu Jefferson Biggs.

Se simțise invincibil.

Acea senzație se repetase și cu Anders Beebe, dar apoi auzise mașina de afară. Furios că fusese întrerupt, lăsase armele în urmă.

Și acum era irelevant. Federalii îi luaseră armele. *Toată munca aia...*

Mercy avea să regrete intervenția ei. Degetele i-au bătut pe volan în timp ce își amintea de o noapte de acum cincisprezece ani. Nu obținuse ceea ce își dorea cu adevărat în acea noapte. Furia îi înroși fața când se gândi la armele furate.

Poate că era timpul. O merita.

Capitolul 30

Truman a insistat să părăsească imediat cabana ei. Ea a fost de acord, a activat sistemul de securitate, a încuiat ușa și l-a condus la camionul său de pe drum. S-au certat pentru scurt timp cu privire la pasul următor. Ea dorea ca ei

să meargă la casele lor, dar el a pus piciorul în prag și a insistat că discuția lor nu se încheiase.

„Nu aștept până mâine, când poți să treci peste asta și să mă eviți”, a afirmat el, fixându-i privirea.

Ceea ce fusese exact planul ei.

A introdus adresa lui în GPS-ul ei și a urmat-o afară din pădure. După ce a condus, a fost surprinsă când a oprit în fața unei case mici, nou-nouțe, de pe o stradă aglomerată de case identice din Cuibul Vulturului. Nimic din casă nu spunea că Truman Daly locuia acolo. Se aștepta la ceva mai bărbătesc și mai aspru. Nu la o casă de tip cookie-cutter.

„Am închiriat-o”, a răspuns el când ea l-a întrebat. „Mi s-a părut mai sigur decât să cumpăr.” Credea el că postul de șef al poliției ar putea să nu meargă?

I-a spus să aștepte în sufragerie în timp ce el făcea o plimbare rapidă prin casă și verifica curtea mică, împrejmuită. În timp ce ea aștepta, o pisică neagră superbă a intrat în cameră și a sărit pe brațul canapelei pentru a se holba la ea. Ochii ei aurii s-au fixat asupra lui Mercy, iar vârful cozii i-a fluturat în timp ce aștepta ca Mercy să se explice.

Când Truman s-a întors, pisica era în poala ei, părând extrem de încântată. Truman a ridicat o sprânceană la această priveliște. „Ăsta e Simon.”

„Este o femeie.”

„Știu. L-am lăsat pe puștiul vecin să-i pună numele. A apărut cam la o săptămână după ce m-am mutat. Nimeni nu a revendicat-o, așa că am lăsat-o să rămână.”

O privire aurie clipi încet spre Mercy. *Asta e ceea ce crede el*. În mod clar, pisica își alesese locul în care voia să locuiască.

„Am nevoie de o bere. Ce să-ți aduc?” întrebă el.

„Eu nu beau.”

„Sigur că bei.” El s-a holbat la ea.

„Vodcă și suc de portocale”, a recunoscut ea. I-ar fi prins bine niște vitamina C și nu voia să se certe cu el. Următoarea oră avea să fie destul de dificilă.

El a luat un scaun din setul de masă și l-a așezat direct în fața ei, înmânându-i băutura. S-a așezat cu un oftat și a băut un pahar lung din bere. Mirosul de citrice al hameiului flutura prin spațiul dintre ei și îi gâdila nasul.

Extenuarea s-a instalat în fiecare mușchi și în creierul ei, iar ea a luat cea mai mică înghițitură din băutura ei. Nu era tare. Orice ar fi avut în minte Truman, nu era s-o îmbete și s-o facă să-și verse mațele. Privirea lui căpruie se fixă asupra ei peste marginea paharului, iar o neliniște îi zgudui stomacul. *Ce vrea el?*

„Am două întrebări", a spus el încet. „Prima este de ce crezi că te-ar urmări cineva, iar a doua este ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani care te-a făcut să părăsești orașul? Am căutat. Nu există rapoarte ale poliției care să implice familia ta în acea perioadă. Puține s-au întâmplat în acel an, cu excepția crimelor lui Jennifer Sanders și Gwen Vargas. Dar ai spus deja că erau prietene ale surorii tale, nu ale tale."

Ea dădu din cap și luă încă o înghițitură minusculă. „Cred că niciuna dintre întrebări nu este treaba ta." *Nu-i voi spune*.

Privirea lui s-a îngustat. „Este dacă eu cred că îți afectează performanța în această investigație. Nu dormi suficient și asta se vede. Ești constant distrasă și cred că îți petreci mai mult timp încercând să eviți oamenii din oraș decât investigând."

Ea a tresărit și Simon s-a aruncat din poala ei, ghearele ei scârțâind pe parchet în timp ce ieșea în fugă din cameră. „Iau această investigație foarte în serios! Eu nu sunt *un leneș*ă! Fac tot ce pot." Furia îi îngustă privirea. *Cum îndrăznea el?* „Cine a găsit acele arme astăzi?"

„Noi."

„Prostii. M-am târât pe burtă în acel spațiu după ce te-am condus la peșteră. Dacă cineva este compromis în acest caz, acela ești tu, cu concentrarea ta asupra unchiului tău. Au mai fost alte trei victime, să știi", a răbufnit ea. El nu petrecea prea mult timp concentrat asupra unchiului său, dar dacă avea de gând să o înțepe, ea avea să riposteze. „Te plimbi prin acest oraș ca și cum ai fi singura persoană care caută dreptatea. Toți muncim pe brânci."

El stătea foarte nemișcat. Ea găsise o rană. „Nu sunt într-o cruciadă nobi-

lă pentru dreptate”, a spus el. „Vreau răzbunare pentru unchiul meu. Cineva de acolo se crede mai deștept decât mine, iar eu am de gând să-i dovedesc că se înșeală. Foarte mult.”

Uniformitatea absolută a tonului lui o deranja. Truman Daly avea totul sub control, sau era la o fracțiune de secundă distanță de a claca. Ea nu știa care dintre cele două.

„Amândoi vrem același lucru”, a spus Mercy.

„Atunci trebuie să spui adevărul. Ceva atârnă deasupra capului tău. Văd că apare când te întâlnești cu oameni din trecutul tău. Dar nu se întâmplă cu fiecare persoană. Doar cu unele dintre ele. De ce Joziah Bevins te deranjează atât de tare?”

„Există o istorie acolo. Familiile noastre au fost în dezacord.”

„Explică.”

Ea a ridicat din umeri. „Tata a spus că a împușcat una dintre vacile noastre.”

Truman s-a lăsat pe spate în scaun, cu surprinderea pe față. „O vacă? Asta e tot?” El a clipit. „Adică, e oribil, dar asta nu valorează ani...”

„A fost făcut ca un mesaj pentru părinții mei. Refuzaseră să se alăture comunității Bevinses. Din nou.”

„Comunitate? Nu înțe-”

„Îți amintești cum ai spus mai devreme că pregătitorii sunt adesea despre comunitate? Și m-ai întrebat de ce îmi pregătesc singură cabana?”

„Da.”

„Unele dintre aceste comunități se iau foarte în serios. Sunt practic microorașe de specialiști. Au nevoie de medici și veterinari și mecanici. Întotdeauna au un lider foarte puternic.”

Ea a văzut cum răsare înțelegerea.

„Și oamenii își declară loialitatea față de grup?” a întrebat el. „Promiți să ajuți un cerc de oameni atunci când lovește dezastrul? Asta e istoria turbulențelor dintre tatăl tău și Joziah Bevins?”

„Da. Tatăl meu are o atracție liniștită. Oamenii au încredere în el și vor să se implice cu el. Joziah este energic și cere supunere și apoi conduce cu o

mână de fier. Tatăl meu nu a vrut să aibă nimic de-a face cu el."

„Mama ta este moașă", a afirmat Truman. „Toată lumea din oraș are încredere în ea."

„Iar tatăl meu este priceput la animale. Meserii foarte importante."

Truman s-a scărpinat în cap. „Bine. Deci acum cred că am înțeles, dar ce legătură are asta cu plecarea ta?"

„E o poveste lungă."

„Am toată noaptea - cel puțin jumătate din noapte a mai rămas. Începe să vorbești."

Voia să-i spună totul. Nimeni nu-i intrase pe sub piele așa cum o făcuse Truman. *Îi plăcea* de el.

Îmi place mult de el. Mai mult decât ar trebui.

Secretele ei au mocnit în inima și mintea ei prea mult timp. Care era riscul?

Slujba ei.

Familia ei. Familia lui Levi.

Închisoarea?

„Tremuri." Alarmă și îngrijorare i-au lărgit ochii.

„Nu știi ce mă întrebi." Avea dreptate; picioarele îi tremurau ca și cum ar fi înghețat. Cu o mână tremurândă, ea și-a așezat băutura pe măsuța din capăt.

„Iisuse Hristoase. Cât de rău este?"

„Aș putea ajunge la închisoare", a șoptit ea, cu mintea scăpată de sub control. „Și fratele meu la fel. El are o fiică. Eu nu am pe nimeni, așa că nu e mare lucru..."

El s-a aplecat mai aproape. „Rănești pe cineva dacă nu vorbești despre asta?"

„Nu cred. Crede-mă, am întrebat asta de un milion de ori." *Mi-e atât de frig.* Și-a închis fermoarul hainei, dorindu-și brusc ceai cald, ciocolată caldă, cafea caldă. Ceva reconfortant.

El și-a mutat scaunul mai aproape, și-a pus berea lângă băutura ei și i-a luat mâinile. Mâinile lui erau incredibil de calde, iar ea se relaxă în căldură.

„Ai ucis pe cineva, Mercy?”

Ea i-a ținut privirea, dar a văzut uriașa groapă fără fund de lângă picioarele ei. *Pot să am încredere în el?* A oscilat pe margine pentru o secundă lungă și apoi a făcut un pas. „Cred că da.”

El nu a clipit. „De ce crezi asta?”

„Pentru că și Levi a tras. Amândoi am făcut-o.” *Acum nu mai era cale de întoarcere*. Spasme înghețate i-au zguduit pieptul și i-au zburat pe brațe până la mâini. Le-a strâns mai tare.

„Pe cine ai împușcat?”

„Nu știm cine a fost. Nu-l cunoșteam.”

„Îți făcea rău?” a întrebat el cu grijă.

„Rose. A atacat-o pe Rose. Și apoi pe mine”, a adăugat ea încet.

„Atunci ai avut dreptate.” El și-a lăsat capul în jos și a scos un oftat.

„Dar noi l-am ascuns. L-am ascuns timp de cincisprezece ani. Și nu am spus nimănui. Nu putem spune niciodată nimănui că l-am ucis.” Bolborosea. Toate cuvintele pe care le îngropase adânc în ea curgeau din ea.

„Nu am de gând să te împing să spui nimănui - stai puțin.” El i-a prins mâinile. „A fost aceeași persoană care le-a ucis pe Jennifer și Gwen?”

„Noi credem că da.”

***

Mercy părea gata să se dizolve într-o baltă de mâzgă de agent special stresat. Mâinile i se simțeau ca gheața și tremurau constant. *Cum e să ascunzi un secret imens timp de cincisprezece ani?* El tânjea să-i ia stresul. Secretul ei nu-l surprindea. Privirile vulnerabile pe care le văzuse de la ea îl avertizaseră că ascunde ceva important.

Mi-a spus că a ucis pe cineva. Și asta nu schimbă ceea ce simt pentru ea.

Îl surprinse.

Împușcătura ei părea justificată pentru el, dar ea a blocat celelalte investi-

gații de crimă prin faptul că nu a spus înainte? Cum s-ar ocupa FBI-ul de vechea ei poveste? Oare încurcase investigațiile curente prin faptul că nu dezvăluise ce bănuia despre vechile crime?

Truman se îndoia că va ajunge la închisoare pentru crimă, dar ar fi fost în pericol de moarte pentru o mulțime de alte lucruri.

Care este rolul meu aici? Polițist sau prieten?

A dat întrebarea la o parte pentru moment, nedorind să exploreze răspunsul. Mercy avea încredere în el. Își asumase un risc uriaș și el o împinsese să o facă. Vina îi era amară pe limbă.

„Tatăl tău știa? De asta ai plecat?"

Ea a clătinat din cap, cu privirea pe podea. „Nimeni nu știe în afară de Levi și Rose. Și acum tu. Nu le-am spus părinților mei tot adevărul. Le-am spus că cineva a încercat să intre prin efracție... și că Rose i-a recunoscut vocea ca fiind a cuiva pe care îl asocia cu ferma Bevins, dar nu știa cine. Am vrut ca tatăl meu să îl confrunte pe Joziah și să o lase pe Rose să asculte vocile muncitorilor săi, deoarece bărbatul ar fi putut fi cel care le-a ucis pe Jennifer și Gwen. Tatăl meu a refuzat."

„Stai. Ai spus că atacatorul era mort. Pe cine ar fi ascultat Rose?"

„A existat un al doilea bărbat. L-a auzit vorbind în acea noapte și știa că îl mai auzise înainte, dar nu a putut localiza vocea. A fugit înainte ca Levi sau eu să-l putem vedea. I-am auzit camionul părăsind proprietatea."

Doi bărbați?

„Și-a lăsat prietenul în urmă? Mort?"

„Da."

„Nu s-a mai întors să-l caute sau să întrebe de complicele său?"

„Nu. Ne așteptam să o facă, dar era ca și cum mortul nu aparținea nimănui. Nimeni nu a venit să-l caute. Nimeni nu a fost dat dispărut."

Povestea lui Mercy devenea din ce în ce mai ciudată. *Cine nu raportează dispariția unui prieten?*

Un complice la crimă.

„Omul care a fugit știa că celălalt fusese împușcat?"

„Am auzit motorul la câteva momente după împușcături. Nu mă îndoiesc

că armele l-au speriat, dar nu avea de unde să știe dacă prietenul său a fost lovit.”

„Deci te înșeli că sunt a treia persoană care știe ce s-a întâmplat. O altă persoană știe - tipul pe care l-ai speriat.” Mercy a dat din cap.

„Începe de la început.”

Mercy i-a spus cu greu o poveste care i-a făcut părul măciucă. O spargere. Un atac. Mai întâi Rose și apoi ea însăși. Focuri de armă. Văzuse fotografiile brutale ale lui Jennifer Sanders și Gwen Vargas. Mercy și Rose fuseseră aproape să li se alăture.

Truman a rămas tăcut în timp ce absorbea greutatea a ceea ce ea îi spusese. „Unde este mortul?”, a întrebat el în cele din urmă.

Ea părea să se prăbușească. „Levi a ascuns cadavrul.”

„Ah, Doamne.” Truman s-a ridicat și a pășit în cerc, trecându-și mâinile prin păr. Încă o infracțiune pentru care ea și Levi puteau fi judecați. „Unde naiba l-a ascuns?”

Ea nu a spus nimic. „Haide, Mercy.”

Coada de cal îi cădea pe umăr în timp ce ea scutura din cap, cu ochii îndepărtați. „E povara lui Levi. Nu o voi înrăutăți.”

Niciun cadavru, nicio dovadă.

Ea a tras linie. Povestea ei e doar o poveste dacă nu e susținută de un cadavru o susține.

El s-a așezat la loc și i-a luat din nou mâinile. Ea a încercat să le smulgă departe, dar el le-a ținut. „Sunt aici să te sprijin. Vom găsi o cale să trecem peste toate astea.”

„Nu. *Nimeni nu trebuie să știe.”*

„Nu am de gând să spun nimănui.”

Nu avea de gând. Se decisese asupra rolului său în povestea ei.

A fost o decizie simplă care l-a surprins. Ar fi trebuit să se lupte mental și emoțional cu decizia, dar s-a uitat în inima lui și a știut imediat răspunsul.

Mercy era o persoană sinceră. Dacă împușcătura ei nu ar fi fost justificată, ar fi recunoscut asta.

Să fiu al naibii dacă o voi lăsa să fie rănită de această crimă veche.

S-ar putea să fie o decizie greșită, dar era decizia lui și el ar sta de ea.

Oamenii o dau în bară, iar ea și Levi erau vinovați de unele alegeri greșite, dar nimeni nu putea nega că erau în drept să tragă, din moment ce Mercy și Rose fuseseră atacate.

Mi-am încălcat propria etică?

Depășise o limită pe care nu credea că o va depăși vreodată. Ca membru al forțelor de ordine, avea datoria să raporteze că știa de un deces și de o mușamalizare. Ca membru decent al rasei umane, avea aceeași obligație. Dar în acel moment părea nesemnificativă în lumina stresului femeii din fața lui.

Pot trăi cu decizia mea?

Categoric.

„Tatăl tău nu a vrut să mai zguduie barca cu Joziah Bevins? De aceea a refuzat să vorbească cu el?”

Mercy a dat din cap ca și cum capul ei ar fi cântărit cincizeci de kilograme. „Când i-am atras atenția că persoana care a încercat să intre prin efracție le-ar fi putut ucide pe celelalte fete, a dat-o la o parte. I-am spus că punem alte femei în pericol dacă nu cercetăm ceea ce bănuiam. Când a refuzat din nou, am știut că nu mai puteam trăi sub acoperișul lui.”

„Care a fost raționamentul lui?” Truman avea o bănuială despre atitudinea tatălui ei.

„A spus că alte femei nu sunt responsabilitatea noastră. Ne concentrăm doar pe ale noastre.”

Bănuiala lui era corectă.

„Asta nu ți-a picat bine?”

Privirea ei acră l-a mulțumit. Era primul semn al vechii Mercy.

„Cred că e o diferență filozofică.” Ea a ridicat din umeri. „Dacă vezi un cui pe drum, îl ridici ca să nu intre în cauciucul altcuiva, nu? De ce naiba nu ai face ceva în legătură cu un posibil criminal?”

„Aveai optsprezece ani, nu? Iar Levi era chiar mai în vârstă. Ai fi putut să te duci la poliție”, a subliniat el. „Nu trebuia să-l aștepți pe tatăl tău.”

Ea a râs. „Nu vedeam poliția ca pe o autoritate pe atunci. Polițiștii erau cei care dădeau amenzi de circulație. Autoritatea și punerea în aplicare în oraș

era Joziah Bevins. Dacă voiam răspunsuri și acțiune, vorbeam cu Joziah."

Truman a început să o contrazică și apoi și-a închis gura. De câte ori îl auzise pe primar și chiar pe Ina sugerând să ceară părerea lui Joziah Bevins înainte de a lua o nouă măsură? Truman presupusese că era pentru că omul făcea parte din consiliul local. Nu pentru că tuturor le era frică de el.

A influențat Joziah unele dintre deciziile mele?

Nu. Putea spune asta cu încredere. Nu se învrăjbise cu Joziah Bevins. Încă.

Sunt mai străin decât am crezut. Nimeni nu-i spusese despre Joziah. Se aștepta ca el să se alinieze cu restul comunității? Ar fi avut parte de o surpriză. Truman nu avea nicio problemă în a apăra ceea ce credea el că este corect.

Mike știe cât de puternic este tatăl său?

Bineînțeles că știe. Acesta trebuie să fie unul dintre motivele pentru care vrea să plece. „Crezi că al doilea om care a fost la tine acasă în acea noapte a fost unul dintre oamenii lui Joziah."

Un semn din cap reticent. „Exact. Rose nu era sigură de locul unde îi mai auzise vocea. Nu a fost suficient ca Levi și cu mine să ne confruntăm singuri cu Bevins. Dar tatăl nostru ar fi putut să o facă."

„Tatăl vostru nu a vrut să aibă nimic de-a face cu asta."

„Și apoi Levi i-a luat partea", a spus Mercy cu amărăciune. „Există un nucleu patriarhal puternic în familia mea. Levi a stat împotriva mea când am amenințat că voi merge să spun pe cont propriu. Tatăl meu a spus că aș distruge familia dacă m-aș duce la Joziah cu acuzații despre un posibil atacator care lucra la ferma lui. Și tatăl meu avea dreptate. Toți bărbații din familia mea m-au implorat să trec peste asta și apoi mi-au întors spatele când am spus că nu pot. Iar femeile au rămas cu ei."

„Nu puteai să-ți vezi familia în fiecare zi și să uiți de ea."

„Nu. Și nu puteam trăi cu reguli atât de învechite. Levi poate că făcea parte din filozofia „protejează-ne femeile" pe atunci, dar acum a trecut peste asta, slavă Domnului. Nu pot spune același lucru despre Owen. El încă nu vrea să vorbească cu mine. Cred că surorile mele au trecut peste mare parte din asta."

„În esență, refuzul tatălui tău de a face ceva care ar fi putut proteja alte femei de a fi ucise a fost ultima picătură pentru tine”, a spus Truman. „Dar Mercy, dacă ai simțit atât de tare, de ce nu te-ai dus să raportezi chiar tu?”, a întrebat el din nou.

„Mi-a fost teamă, de asemenea, că ceea ce voi spune va dezvălui că un bărbat a murit. Nu am vrut ca poliția să vină să investigheze un posibil atac și să descopere dovezi că Levi și cu mine am împușcat pe cineva”, a șoptit ea.

„De înțeles. Dar greu să trăiești cu asta.”

„Da. Mi-a fost rușine când am părăsit orașul și am urmărit știrile luni de zile după aceea, așteptându-mă să aud de alte femei ucise, dar nu s-a întâmplat nimic și am fost ușurată. Poate că moartea primului atacator a fost suficientă pentru a opri toate atacurile.”

„Este posibil”, a spus Truman.

„Mă jucam cu ideea de a părăsi Eagle's Nest de ceva vreme. După atacuri, tatăl meu a fost foarte sever cu mine, mi-a spus să uit de orice planuri pentru facultate. Mi-a spus să-mi găsesc un soț și chiar mi-a făcut câteva sugestii de bărbați despre care credea că vor avea grijă de mine.”

Truman a pufnit. *Dacă a existat vreodată o femeie care să nu aibă nevoie să aibă grijă de...*

„Nu-i așa?” Gura ei s-a curbat pe o parte.

„Tatăl tău nu te-a cunoscut deloc?”

„Nu mai sunt aceeași persoană care am fost atunci. Am fost o fată cuminte pentru mult timp. Am făcut ce au vrut ei și le-am urmat regulile. Dar apoi am început să văd ce era în afara cercului strâns în care am fost crescută. Am vrut să iau propriile decizii.”

„Te duce în iad de fiecare dată.”

„Familia mea se temea de asta.”

„Îți pare rău că mi-ai spus?” a întrebat Truman. Vinovăția încă îl împovăra pentru că a presat-o să-și dezvăluie secretul.

Ea s-a gândit la el pentru un moment lung. „Nu. Mă simt ușurată.”

„Crezi că a doua persoană care a fost la atacul tău ar putea fi cea care te-a urmărit - posibil de două ori săptămâna asta.”

Umerii ei s-au încordat din nou. „Este o posibilitate, dar mi se pare una redusă. Pe de altă parte, nu am niciun dușman în oraș, din câte știu eu. Dar nu-mi pot imagina că cineva implicat în acele crime ar rămâne în Eagle's Nest timp de cincisprezece ani."

„Este un oraș pe care puțini oameni par să-l părăsească." Truman se uită la ceasul de pe cămin. Era aproape două dimineața. „Rahat. Trebuie să mă trezesc în trei ore."

Mercy nu s-a mișcat. Se aștepta ca ea să se îndrepte spre ușă, dar a observat că ochii ei verzi erau calmi pentru prima dată după câteva ore. „Nu vreau să mă întorc în camera mea chiar acum. . . ", spuse ea încet. „Nu pot să fiu singură. Te deranjează dacă dorm pe canapeaua ta pentru câteva ore?"

Mintea lui a fugit în mai multe locuri, dar s-a auzit spunând: „Nici o problemă. Are sens având în vedere că s-ar putea să fi fost urmărită în seara asta - de altcineva decât mine. Ești sigură că asta vrei?"

Ea s-a relaxat și a zâmbit. „Da. Dă-mi o pătură și voi adormi în două minute."

I-a adus o pătură și i-a arătat baia de oaspeți. Dacă ar fi cumpărat un pat pentru camera de oaspeți, ea ar fi putut dormi acolo. Dar acolo se aflau o bandă de alergat și o bancă de greutăți. Canapeaua era tot ce avea de oferit.

I-a înmânat o pernă. „Mai ai nevoie de ceva?"

„Nu. Sunt atât de obosită, încât aș putea dormi stând în picioare. Cred că confesiunea e obositoare."

„Ai purtat asta de mult timp de una singură." El nu-și putea imagina.

„M-am obișnuit cu asta, dar a fost mai rău de când m-am întors aici. Sunt amintiri vizuale peste tot. În Portland, pot să uit. În mare parte."

I-a spus noapte bună.

Când s-a băgat în patul lui, câteva minute mai târziu, s-a întrebat dacă va putea dormi știind că Mercy Kilpatrick dormea sub acoperișul lui. A petrecut zece minute recapitulându-și ziua și gândindu-se la dilema ei.

Îi furnizase o mulțime de informații în ultimele ore și niciuna dintre ele nu-i schimbase perspectiva asupra ei. Mercy era în continuare o femeie feroce și independentă și un agent experimentat și inteligent. În orice caz, o admira și

mai mult.

Voia să o ajute; asta era ceea ce făcea el. Dar scopul lui era diferit de data asta. Nu era vorba doar de a o ajuta; avea un motiv în plus.

Voia să fie cu ea.

Capitolul 31

„Ce naiba?” Mercy și-a înconjurat din nou vehiculul. Era clar. Toate cele patru cauciucuri erau dezumflate.

Cine?

Truman a ieșit din casă și a încuiat ușa, iar ea a ridicat privirea la timp ca să vadă un zâmbet larg pe fața lui. Zâmbea de când o descoperise în bucătăria lui cu o lingură în untul de arahide. Ea se trezise înfometată.

„Ce naiba?” El s-a oprit și rânjetul i-a dispărut când privirea lui s-a dus de la fața ei la cauciucurile ei. „Toate?”, a întrebat el pe un ton sumbru.

„Da. Camere video?”

„Nu.” El s-a uitat peste stradă. „Niciunul dintre vecinii mei nu le are.”

Ea a suspinat.

„Te duc eu la secția de poliție și sun la garaj. O să le repare imediat.”

Mercy și-a apăsat podul palmelor pe ochi. „Cum am să explic asta?”

„De ce trebuie să explici pană de cauciucuri? E clar vandalism.” Ea și-a îndepărtat mâinile și s-a uitat la el.

„Oh.” Zâmbetul lui a revenit. „Asta chiar arată rău.”

Se bucura prea mult de disconfortul ei. Telefonul ei a vibrat cu un mesaj, iar ea l-a scos din buzunar. Eddie.

Unde ești?

Începuse. Ea răspunse că se afla la secția de poliție Eagle's Nest. „Să

mergem”, i-a spus ea lui Truman. „Tocmai i-am spus lui Eddie că sunt deja la secție. Poate că nu va observa că vehiculul meu nu este.”

A rămas tăcută pe drumul scurt spre secția de poliție, cu creierul învârtindu-i-se în timp ce încerca să găsească o modalitate de a explica de ce mașina ei era la Truman. Nu era pregătită să spună nimănui despre cabana ei sau despre atacul de acum cincisprezece ani, așa că nu putea spune nimănui că fusese urmărită și că rămăsese la Truman pentru că fusese o zi de spovedanie epuizantă.

„Gândești prea mult”, a afirmat Truman, păstrându-și privirea pe drumul spre oraș.

„Nu sunt pregătită să spun tuturor părțile intime ale vieții mele”, a recunoscut Mercy. „Tu ai fost primul și cred că e de ajuns să spun unei singure persoane pentru luna asta. Probabil suficient pentru tot anul.”

„Cine crezi că ți-a tăiat cauciucurile?”

„Două posibilități: a fost întâmplător sau a fost deliberat. Dacă a fost deliberat, eu pariez pe cel care a fost la cabană noaptea trecută. Trebuie să fi văzut vehiculul departamentului tău parcat pe drumul principal. Verificarea casei tale pare un lucru logic.”

I-a văzut un mușchi din maxilar și sprâncenele coborâte. „Nu-mi place să mă gândesc la asta”, a mormăit el.

„Nu ești singurul.”

„Mă întreb dacă au verificat mai întâi la Sandy's Bed & Breakfast. Și când au văzut că mașina ta nu era acolo, au venit la mine acasă.”

„Sau a fost la întâmplare. Nemernici de liceu sau cineva care pur și simplu are o problemă cu forțele de ordine.”

El s-a uitat la ea. Privirea lui îi spunea că nu crede că a fost întâmplător. Nici instinctul ei nu o credea.

„Cineva te urmărește cu siguranță”, a spus el. „Dar pentru mine, cauciucurile tăiate spun că e meschin și imatur. Furios. Probabil are un temperament rău. Îți lovește vehiculul în loc să te lovească pe tine.”

„Sau îi este frică de mine”, a adăugat Mercy.

„Ce vrei să spui?”

„Ceva ce am făcut l-a speriat și încearcă să mă oprească. De ce i-ar fi frică cuiva *de mine*? Singurul lucru care îmi vine în minte este că este posibil să ne apropiem de descoperirea celui care l-a ucis pe unchiul tău și pe ceilalți pregătitori."

„Sau se tem că i-ai văzut acum cincisprezece ani."

„M-aș fi dus la poliție atunci dacă aș fi știut *exact* cine a fost", a afirmat ea.

„Ceva ce ai făcut recent a aprins un foc sub cineva."

„Am găsit ieri un depozit mare de arme", a adăugat ea. „Poate că suntem mai aproape decât ne dăm seama."

El a condus în tăcere pentru o clipă. „Ești emoționată?"

Neîncrederea a cuprins-o. „Pentru că cineva mi-a tăiat cauciucurile? La naiba, nu. Sunt *nervoasă*."

„Fii precaută."

„Întotdeauna sunt atentă."

„Nu știu cum e securitatea la Sandy", a adăugat Truman.

„Are uși grele și încuietori bune. Crede-mă, am verificat."

Au parcat în spatele secției. „Cooley e aici", a spus Truman surprins. „Cred că s-a referit la imediat când a spus că va analiza dosarele vechilor crime."

Mercy era ușurată că ajunseseră înaintea lui Eddie la secție. Nu era pregătită să răspundă la întrebările lui. Înăuntru l-a întâlnit pe Ben Cooley, un bărbat mare și vesel, cu un zâmbet perpetuu, și nu s-a putut abține să nu-l placă. Truman s-a luminat când l-a văzut pe ofițer și i-a strâns viguros mâna.

„Arăți bine cu bronzul, Ben."

„M-am plictisit de moarte." I-a făcut cu ochiul lui Mercy. „Nu suport să stau toată ziua pe un fotoliu de plajă sau să stau în muzee uitându-mă la artă. Dă-i creierului meu ceva de făcut, te rog."

Ea a înțeles. Și ea putea să stea nemișcată doar pentru scurt timp.

Telefonul i-a sunat și ea s-a îndepărtat de cei doi bărbați. Interlocutorul ei era Natasha Lockhart, care a trecut direct la subiect.

„Anders Beebe avea Rohypnol în organism. La fel ca ceilalți trei bărbați

uciși.”

Mercy nu a fost surprinsă.

„Am auzit că Jefferson Biggs încă îl mai avea în stomac. La Anders era tot așa?”

„Nu. Era bine în sistemul lui. Aș estima că a luat-o în decurs de douăsprezece ore.”

Deci e posibil să fi avut un vizitator de seară care l-a drogat.

Dar când vizitatorul s-a întors, Anders era treaz și se pregătea pentru ziuă. Mercy s-a întrebat cât de puternic îl afectase drogul. Ea știa că reușise să se îmbrace, să facă cafea și să tragă în intrus. Poate că nu primise o doză atât de puternică ca celelalte victime.

Medicul legist nu a avut alte informații noi pentru ea și au încheiat convorbirea.

S-a alăturat lui Truman și Ben și a descoperit că Lucas își făcuse apariția, împreună cu Eddie. Amândoi aveau cafea în mână și păreau să fi venit împreună de la magazinul fratelui ei. Ea i-a pus la curent cu apelul Natashei.

„Am primit un telefon de la Darby Cowan în această dimineață”, le-a spus Eddie ei și lui Truman. „Toate armele *înregistrate* care lipseau din casele pregătitorilor noștri se aflau printtre cele pe care l-ați găsit ieri. Împreună cu o mulțime de arme care au fost declarate furate de-a lungul anilor.”

Truman a rânjit și i-a întins o palmă lui Mercy. Ea a plesnit-o. „Da!”, a spus ea. „Știam eu”.

„Este o descoperire uimitoare”, a spus Eddie. „Cei de la biroul Bend sunt cu ochii pe arme. Să sperăm că vor găsi niște amprente consistente pe ele. Asta ne va ajuta să prindem pe cineva.”

„Habar nu am despre ce vorbiți”, a spus Ben Cooley, uitându-se de la un agent la altul. Truman îl aduse la curent. „Ei bine, să fiu al naibii”, a spus Ben. „Nu am mai făcut această drumeție de câteva decenii. Cineva trebuia să fie foarte hotărât să care toate armele alea până acolo.”

Mercy a fost de acord. „Dar armele furate din cazurile vechi de cincisprezece ani?”

„Nu au fost acolo”, a spus Eddie.

Mercy își răsuci buzele, dorindu-și ca ele să fi fost incluse. Îi plăcea ca lucrurile să se potrivească perfect. Dar când cazurile erau la cincisprezece ani distanță, aveau să existe diferențe.

„Am putut să mă uit prin dosarele cazurilor Sanders și Vargas în această dimineață”, a spus Ben. „Îmi pare foarte rău, dar nu am nimic de adăugat. Notele erau așa cum mi le aminteam și nu au declanșat nicio amintire care să nu fi fost deja notată.”

Umerii lui Truman s-au prăbușit puțin și l-a pălmuit pe Ben pe spate. „Apreciez că ai aruncat o privire.”

„Ben, ai o fiică pe nume Teresa?” a întrebat Mercy fără menajamente.

Sprâncenele lui albe și groase s-au ridicat. „Am. De unde știi asta?”

„Pearl Kilpatrick este sora mea”, a spus Mercy. „Cred că a fost la liceu cu Teresa. Jennifer Sanders a fost cea mai bună prietenă a lui Pearl.”

El a dat din cap gânditor, studiind-o pe Mercy. „S-ar putea.”

„Teresa le cunoștea foarte bine pe Jennifer sau pe Gwen?”

Ben a dat din cap. „Îmi amintesc că a fost foarte zguduită când au murit.”

„Crezi că ar fi de acord să fie intervievată pentru a obține o perspectivă asupra vieții fetelor de atunci?”

Buzele lui Truman au tresărit la modul ei tacticos, neamenințător, de a sugera să o intervieveze pe Teresa.

Bătrânul polițist își vârî mâinile în buzunare. „Ei bine, asta ar putea ajuta, dar va trebui să o faceți prin telefon. Are un copil de o lună, iar acum locuiesc în Florida.”

Asta exclude cu siguranță orice implicare a Teresei în crimele actuale. Dar nu și în cele vechi.

„O să ținem cont de asta”, a spus ea cu un zâmbet. „Mulțumesc pentru ajutor.”

„Oricând.” Ben s-a uitat la Truman și a spus cu o voce mai joasă: „Ce am auzit despre sănătatea lui Joziah?”

Lui Mercy i s-au ridicat urechile. Ea și Truman au schimbat o privire. „Eu nu am auzit nimic, Ben. Tu ce-ai auzit?”

Ben părea tulburat. „Acum, eu nu mă țin de zvonuri, dar am auzit de la

soția mea, care a auzit de la fiul lui Ina, că cancerul lui Joziah s-a întors ceva feroce."

Truman a strâmbat din nas. „Îmi pare rău să aud asta, dar hai să nu răspândim zvonurile până nu le auzim chiar de la Joziah."

„Ei spun că Mike nu vrea să preia afacerea." Evident, Ben nu terminase cu a nu răspândi zvonuri.

„Mike ar putea avea propriile lui planuri pentru viața lui", a spus Truman.

„Moartea lui Joziah ar crea o gaură uriașă în această comunitate", a continuat Ben.

„Sunt de acord."

Creierul lui Mercy se învârtea. Dacă Mike nu voia să preia afacerea, asta însemna că comunitatea de pregătitori a lui Joziah ar fi rămas fără un lider? Sau se va ridica cineva pentru a umple golul?

Sau se lăsa prinsă în bârfe și zvonuri care nu aveau nicio bază de fapt?

„Hei, șefule?" a strigat Lucas de la birou. „Tom de la garaj spune că e la tine acasă. A încărcat Tahoe-ul lui Mercy în camionul lui și îl duce la atelier chiar acum."

Fiecare pereche de ochi din birou se uita la Mercy.

Ea a întâlnit privirea curioasă a lui Eddie. „Nu e ceea ce crezi".

„Mă întreb doar ce s-a întâmplat cu camionul tău", a răspuns Eddie. O lumină diavolească i-a apărut în ochi.

„O pană de cauciuc."

Eddie a rânjit la Truman. „Anvelopa ei a făcut pană la tine acasă?"

„A făcut-o. Toate patru, de fapt."

„Ce?" Ben și Eddie au vorbit împreună.

Mercy și-a ridicat mâinile în sus. „Spune-le tu", i-a ordonat ea lui Truman în timp ce mergea spre camera mică pe care acesta o împrumutase ei și lui Eddie.

***

Eddie se întorsese în tăcere spre Truman pentru o explicație după ce Lucas făcuse anunțul despre Tahoe-ul lui Mercy.

El îi explicase că Mercy rămăsese la el acasă după ce lucrase până târziu și era epuizată. Fără a fi specific, el a spus că ea bănuia că cineva o urmărea. Își dădea seama că Eddie știa că se abține, dar agentul FBI nu a insistat cu întrebările în fața lui Ben și Lucas.

Truman îi spusese mai târziu că ceilalți bărbați știau că virtutea ei era încă intactă, și primise în schimb o privire acră.

Patru ore mai târziu, neliniștea lui Mercy îl scotea din minți pe Truman.

Se aplecaseră asupra dosarelor celor patru crime recente și, ocazional, intrau în dosarele femeilor atunci când ceva le atrăgea atenția. Până acum avea impresia că se învârteau în cerc. Mercy era tăcută, dar continua să-și bată din degete, iar el observase micile semilune pe care unghiile i le lăsaseră în palme de la strângerea pumnilor.

Înțelegea. Amândoi simțeau că erau incredibil de aproape de ucigașul lor și că răspunsul era chiar în fața lor, dar nu-l puteau vedea.

Mercy nu arăta ca o femeie care dormise în camere neașteptate noaptea trecută. Părea odihnită și gata de muncă. El nu a fost surprins când ea a luat o geantă cu haine curate din Tahoe noaptea trecută. Femeia era întotdeauna pregătită.

Îi plăcea asta. Îi plăceau o mulțime de lucruri la Mercy Kilpatrick.

Spune-i.

Nu-i putea spune. Ar încălca toate codurile profesionale pe care le cunoștea. Ar fi vrut să spună ceva noaptea trecută în casa lui, dar i se părea greșit să aducă vorba când ea era complet zguduită. Va trebui să reziste până se va termina cazul.

Apoi ea va pleca.

Poate că va lucra la biroul Bend.

În mintea lui, ea își făcea bagajele, transfera slujbele și se muta la Bend pentru că el era interesat de ea.

Și el nu a spus un cuvânt.

Idiot.

A trântit caietul lui Enoch Finch. Mercy a sărit și s-a uitat de două ori la expresia de pe fața lui, iar el s-a întrebat ce a văzut ea. Determinare? Infatuare?

„Ce este?" Ea s-a așezat dreaptă pe scaun, cu mâinile imobilizate pe hârtiile pe care le răsfoise. „E totul în regulă?" Îngrijorarea i-a inundat privirea.

Se pare că arăt bolnav, nu hotărât.

S-a uitat în ochii ei verzi și s-a dezmeticit. „Trebuie să ne îndepărtăm pentru o oră. Este ora prânzului și am citit aceeași pagină de trei ori și tot nu pot să-ți spun ce scria."

„Pot mânca oricând."

„Hai să mergem. Am nevoie de o schimbare de peisaj."

Treizeci de minute mai târziu, Truman a oprit într-un loc de parcare înclinat în fața unui restaurant din districtul Old Mill din Bend. Zona era frumoasă. Magazine, restaurante, alei curate și pasarele peste râul Deschutes. Cartierul fusese reamenajat în ultimele decenii pentru a oferi o inimă orașului și pentru a fermeca turiștii. Două femei treceau alergând cu cărucioare, cupluri se plimbau cu cești de cafea, iar Truman a zărit exact ceea ce își dorea. O masă în aer liber cu vedere la apă, chiar lângă o lampă de căldură. Cerul era albastru senin, dar aerul era răcoros. Mercy protestase când plecaseră din Eagle's Nest pentru mâncare, dar el observase că ea se relaxase în scaun și se concentrase pe priveliști în timp ce el conducea.

A oftat când el a oprit în Old Mill District. „Asta s-a schimbat complet de când am plecat. Nu era deloc așa."

„Este unul dintre locurile mele preferate", a recunoscut Truman. Chiar dacă era orientat spre turiști cu hotelurile din apropiere, degustarea de vinuri și magazinele la modă, simțea că stresul i se diminuează de fiecare dată când îl vizita. Își dorea asta pentru Mercy.

Zâmbetul ei i-a indicat că era pe drumul cel bun.

Au luat o masă pe terasă și au comandat mâncare și cafea. Ea și-a pus ochelarii de soare, s-a lăsat pe spate în scaun și și-a întors fața spre soare. Au stat câteva minute într-o liniște plăcută, iar el și-a dorit să poată comanda o bere. Stresul cazurilor lor a dispărut, iar el se simțea ca un om normal, fără nicio responsabilitate. Ploaia de la începutul săptămânii era o slabă amintire,

iar ultima prognoză era plină de soare pentru următoarele două săptămâni. Așa cum trebuia să fie. Era fericit.

„Mai bine?”, a întrebat el.

„Absolut.”

„O luasem puțin razna în camera aia mică.”

Mercy a dat din cap. „Am fost absorbită. Când lucrez la un caz, simt că orice moment în care nu lucrez la el este timp pierdut. Dar știu că toată lumea lucrează mai bine când se îndepărtează pentru o pauză.”

„Și tu nu dormi suficient.”

Ea a ridicat un umăr. „Eu dorm.” Chelnerul le-a adus mâncarea și a dispărut.

Truman și-a atacat burgerul.

„Te gândești la momentul în care acest caz se va termina?”, a întrebat el câteva minute mai târziu.

Ea s-a uitat în jos la salată și și-a mutat ochelarii de soare pe creștetul capului. „Tot timpul. Vreau să îl rezolv.”

El și-a dat scaunul în față cu un centimetru. „Nu asta am vrut să spun.”

Privirea ei verde a întâlnit-o pe a lui. El era pierdut în culoarea lor și în genele ei negre și groase.

Priveliștea i-a furat respirația.

„Ce vrei să spui?” Ea nu făcea asta ușoară pe el.

„Vreau să te invit în oraș când se termină asta.” Direct.

Ea a rămas perfect nemișcată, cu privirea încă fixată pe a lui. „Nu e potrivit”, a afirmat ea.

„Nu văd nicio problemă după ce terminăm.”

Conversațiile oamenilor de pe trotuarul râului au părut brusc foarte zgomotoase.

„Eu locuiesc în Portland”, a spus ea în cele din urmă, uitându-se în altă parte.

„Și?”

Privirea ei a zburat înapoi la a lui. „Nu vezi asta ca pe o problemă?”

„Sigur că este un obstacol. Dar dacă este primul lucru pe care îl aduci în

discuție, înțeleg că nu ai nicio obiecție. Încerc să aflu dacă ești dispusă să încerci asta, Mercy. Pot primi un răspuns direct ca să pot începe să dorm mai bine noaptea?”

Ochii mari s-au uitat la el. „Vorbești serios.”

„Al naibii de adevărat. Nu te vezi cu nimeni, nu-i așa?”

„Nu.”

„Bine.” S-a aplecat puțin în față. „Mă înnebunești puțin, Mercy. Nu știu ce este, dar mi se pare că vreau mai mult de la tine. Hai să rezolvăm cazul ăsta nenorocit ca să te pot scoate la o cină bună cu friptură.”

Ea s-a uitat la burgerul lui și la salata ei. „Bine.” A clipit. „Dar...”

„Fără dar. Vom aborda orice probleme pe măsură ce apar. Nu vom ști dacă nu vom încerca.” Ceva la ea devenise foarte necesar pentru el în ultimele câteva zile și nu voia ca asta să se termine. O venă din gâtul ei pulsa, iar el se împotrivi impulsului de a o atinge ușor. *Nu încă*. Habar nu avea de ce avea nevoie, dar știa că nu o putea lăsa să plece pur și simplu din viața lui după închiderea cazului.

„Nu-ți pasă că am ucis pe cineva și am mușamalizat totul.” Ochii ei erau precauți.

Este acesta un test?

„Nu m-ai întrebat niciodată dacă am ucis pe cineva.” Compasiunea i-a umplut fața. Ea nu a vorbit.

„Nu ești singurul care poartă o povară”, a spus el încet.

„Ai dreptate. Îmi pare rău.”

„Nu ai de ce să-ți pară rău. Înțeleg cât de copleșitoare pot fi propriile tale probleme, dar auzind că alți oameni au bagaje, uneori le face pe ale tale puțin mai ușor de suportat. Nu ești singură, Mercy. Iar eu cu siguranță nu sunt perfect.”

„Nu știu cum să fac asta”, a spus ea încet.

„Atunci ne vom da seama amândoi pe parcurs.”

„Nu am mai avut întâlniri de mult timp”, a recunoscut ea. „E incredibil de greu cu slujba mea. Bărbații aud ce fac și imediat încep să se poarte ciudat.”

„Cred că e nevoie ca cineva din poliție să înțeleagă.”

„Sunt greu de întâlnit din cauza orgoliilor lor.” Buzele ei s-au răsucit.

„Înțeleg. Cred că amândoi suntem destul de jos pe scara ego-ului. Deci, accepți oferta mea de cină?”

Zâmbetul ei s-a lărgit. „Accept. Va fi aici sau în Portland?”

O greutate s-a ridicat din pieptul lui.

I-a sunat telefonul. Lucas. A încercat să îl ignore, dar telefonul lui Mercy a început să sune în același timp. Groaza s-a așezat peste el, iar îngrijorarea i-a inundat fața. „E Eddie”, a spus ea.

Ținându-i privirea, au răspuns amândoi la telefon. „Cineva a intrat prin efracție la familia Kilpatrick”, a strigat Lucas prin telefonul lui Truman. „Fiica lor Rose a dispărut.”

Cu telefonul la ureche, fața lui Mercy a devenit albă în timp ce îl asculta pe Eddie.

Capitolul 32

Cu inima zburând, Mercy a sărit din camionul lui Truman și a alergat pe aleea spre casa părinților ei.

Déjà vu.

Cu trei zile în urmă, se apropiase de această casă cu îngrijorare, nervoasă că își va revedea sora cu care nu mai vorbise de cincisprezece ani. Acum se temea pentru viața surorii ei. Royce și Eddie ajunseseră la casă cu câteva momente înainte și vorbeau cu părinții ei. Eddie o înconjura pe mama ei cu un braț.

Părul mamei ei era încărunțit, dar încă îl purta în cea mai mare parte strâns într-o singură baretă lată la ceafă. Nostalgia a înjunghiat-o pe Mercy în inimă când a recunoscut vechiul hanorac al mamei ei și a simțit o nevoie copleșitoare să fie ea cea care își ținea brațul în jurul ei. Umerii tatălui ei erau aplecați, dar capul îi era ridicat într-o postură intratabilă pe care o știa prea

bine.

A întâlnit privirea lui Eddie, care era plină de simpatie și îngrijorare, în timp ce toată lumea se întorcea să vadă cine se apropie.

Pașii lui Mercy au încetinit și ea și-a ținut respirația, privirea ei trecând de la o față la alta.

Mă vor lăsa pe dinafară?

Nu pot suporta respingerea acum.

Mama ei a rămas cu gura căscată și a ieșit de sub brațul lui Eddie. Privirea lui Mercy s-a blocat în ochii verzi ai mamei ei și a intrat direct în brațele ei deschise.

Acceptare.

Totul era familiar. Aceeași formă, același miros, aceeași îmbrățișare.

Mercy a închis ochii, dând la o parte toate gândurile. „O vom găsi, mamă."

Mama ei s-a desprins din îmbrățișarea lor și și-a pus mâinile pe obrajii lui Mercy, în timp ce lacrimile îi curgeau pe ai ei. Fața ei îmbătrânise. Mai multe riduri, mai multe falduri, o nouă moliciune. „Mă bucur atât de mult să te văd, Mercy."

Cuvinte pe care Mercy nu le va uita niciodată.

Și-a atins fruntea de cea a mamei sale, amintindu-și cum o făcea mama ei în fiecare dimineață, înainte să plece la școală. Mama ei a îmbrățișat-o din nou.

Truman părea încântat și a ridicat o sprânceană la ea.

Ea îi dădu din cap. Totul era bine. În această fracțiune de secundă în timp, totul era bine.

Rose.

S-a dat înapoi, apucând-o de umeri pe mama ei. „Ce s-a întâmplat, mamă?"

Mama ei a tras adânc aer în piept, dar tatăl ei a răspuns primul. „Tocmai am ajuns acasă. Ușa de la intrare era deschisă și pot spune că a fost o luptă în bucătărie."

„E sânge pe podeaua bucătăriei", a șoptit mama ei. „Geamuri sparte, o

mizerie peste tot.” Fața i s-a încrețit. „Ea a dispărut. Telefonul ei e pe blatul din bucătărie. Nu pleca nicăieri fără telefonul ei.”

Mercy s-a uitat la tatăl ei. El nu făcuse nici o mișcare spre ea, iar ea stătea la fel de nemișcată.

„Tată.”

El a încuviințat din cap. „Mercy.” Sprâncenele îi erau joase, iar ochii reci ca gheața.

Asta e?

Întărită de îmbrățișarea mamei sale, Mercy a simțit cum respingerea tatălui ei i se rostogolește de pe umeri. *Mă pot descurca cu el.*

„Am vrea să aruncăm o privire în casă”, a spus Truman, rupând tăcerea.

„Cine a fost înăuntru?” a întrebat-o Mercy pe mama ei.

„Doar noi. Nu am atins nimic. De îndată ce am văzut ușa deschisă, am știut că ceva nu e în regulă. Și când am intrat...”

„Ați văzut vreun vehicul plecând când ați ajuns? Ceva neobișnuit lăsat în urmă?” a întrebat Royce.

Mâinile mamei ei nu stăteau locului. Își atingea geanta, cureaua și mânecile în timp ce se uita la soțul ei, care scutura din cap. „Nu am observat nimic.”

„Hai să aruncăm o privire.” Truman a împărțit cizme și mănuși tuturor. În timp ce le încălța, Mercy a studiat ușa grea și încuietorile ei multiple. Nimic nu era spart sau îndoit. Rose trebuie să fi lăsat ușa descuiată chiar dacă era singură acasă. Mercy știa că mulți proprietari de case din mediul rural nu își încuiau ușile, dar tatăl ei insistase să o țină încuiată. Mai ales după crimele lui Jennifer și Gwen.

Greșeala numărul unu.

Sau i-ai deschis-o cuiva cunoscut?

Casa părea impecabilă, cu excepția bucătăriei. Cartofi roșii erau împrăștiați pe podea. Unii decojiți, alții nu. Un bol de sticlă zăcea sfărâmat printre cartofi. Mercy s-a uitat în chiuvetă, unde cojile acopereau fundul. Un curățător de legume era abandonat în mizeria maro.

De câte ori am decojit cartofi în bucătăria asta?

S-a uitat la părinții ei, care nu stăteau în calea ofițerilor, și s-a bucurat să-l vadă pe tatăl ei ținând-o de mână pe mama ei.

Unele lucruri bune nu s-au schimbat.

Având grijă pe unde calcă, a mers pe podeaua de gresie. Petele de sânge arătau unde avusese loc o luptă. S-a ghemuit ca să se uite mai de aproape și a văzut un cuțit mic pe podea, aproape sub aragaz. Ea a arătat cu degetul și Royce a dat din cap, îndreptându-și aparatul foto spre cuțit. Ofițerul făcuse fotografii de când intraseră, iar Mercy nu putea găsi nimic de reproșat minuțiozității sale.

Petele de sânge duceau spre partea din față a casei, dar au dispărut rapid, fără a oferi niciun indiciu despre locul în care s-a dus cel care sângera. Mercy s-a plimbat pe hol, folosindu-și mica lanternă pentru a studia podeaua și pereții, căutând mai mult sânge. A aprins lumina în toaleta de lângă ușa din față și a înghețat când inima i-a căzut prin podea. „Mamă?"

Mama ei a apărut cu Truman, Eddie și tatăl ei chiar în spatele ei.

„Oglinda din baie era deja spartă?"

Mama ei s-a întins automat să apese pe întrerupător, dar Mercy a apucat-o de mână. „Nu atinge." Mercy a făcut un pas înapoi, astfel încât mama ei să poată vedea clar în cameră și și-a îndreptat lanterna. O ramă mică și goală atârna deasupra unei chiuvete pline cu cioburi de oglindă.

„Nuuuuu. Rose!"

Mercy a apucat-o de braț pe mama ei în timp ce genunchii ei cedau. Tatăl ei s-a împins în mica toaletă, și-a luat soția în brațe și și-a strâns maxilarul în timp ce se uita în tăcere la mizeria din chiuvetă.

Își aminteau.

Truman a înjurat în sinea lui. „Trebuie să verificăm terenul fermei. *Royce*?" A apărut celălalt ofițer. „Sună-l pe Lucas. Avem nevoie de mai mult ajutor aici. Spune-i să-l contacteze pe Jeff Garrison de la biroul FBI din Bend și spune-i că avem un caz legat de crimele prepper."

***

O oră mai târziu, o căutare la fermă nu o găsise pe Rose.

Greața o apăsase în gât pe Mercy de când ajunsese la casă, iar Truman o întrebase de două ori dacă trebuie să plece. Când studiase pentru prima dată sângele din bucătărie, gândul că Rose fusese răpită de ucigașul prepper încercase să îi inunde creierul; îl lăsase deoparte, dorind dovezi. Odată ce a văzut oglinda spartă, realitatea a pătruns și i-a înecat îndoielile.

El o are.

Cine este el?

O urmărise pe Mercy până la cabana ei. De cel puțin două ori, poate mai mult. Îi spărsese cauciucurile. De ce a făcut asta?

Nu avea dovezi, dar era capabilă să pună cap la cap doi și cu doi. Dar *de ce Rose?*

Truman adunase rapid echipa de investigație. Deschutes County trimisese câțiva agenți să cerceteze întreaga proprietate, iar Jeff de la biroul din Bend sosise cu un alt agent.

Nu duceau lipsă de ajutor.

Mercy stătea cu părinții ei în biroul tatălui ei. Mobila fusese rearanjată și covorul înlocuit din noaptea în care ea și Rose fuseseră atacate, dar ea încă mai simțea ecourile atacului. Sau poate că erau proaspete de azi.

„A umblat cineva pe la fermă?”, și-a întrebat părinții. *Concentrează-te să pui întrebările potrivite.*

Nu se putea relaxa în timp ce stătea vizavi de părinții ei. Emoțiile fierbeau și se răceau în interiorul ei.

Concentrează-te.

„Nimeni nou”, a răspuns tatăl ei. „Avem o mulțime de oameni care vin și pleacă, dar nimeni neașteptat.”

„Poți să scrii o listă cu toți cei care au fost aici în ultima săptămână, Karl?” l-a întrebat Truman pe tatăl ei.

El a dat din cap și a scos o foaie de hârtie dintr-un teanc de pe birou, apoi a început lista.

„Rose s-a plâns de ceva neobișnuit?” a întrebat Mercy. „S-a simțit ca și

cum ar fi fost urmărită?”

A simțit privirea lui Truman asupra ei.

Părinții ei au schimbat o privire și au scuturat din cap. „M-a rugat să o duc miercuri la ferma lui Bevins. Mi s-a părut ciudat”, a adăugat Karl.

„Ce a făcut acolo?” Tensiunea a urcat pe șira spinării lui Mercy. „Nimic. Am refuzat să o duc”, a declarat el, cu o privire inflexibilă familiară în ochii lui. „A vrut să vorbească cu unii dintre profesori despre înscrierea copiilor lor la grădinița ei. I-am spus că nu o voi duce să cerșească pe proprietatea lui.”

Deborah Kilpatrick i-a atins piciorul soțului ei. „Nu era cerșetorie. Era cu adevărat îngrijorată ca ei să primească un impuls înainte de grădiniță, la fel ca ceilalți copii de pe aici.”

Sună ca Rose. Dar de ce acum?

„Așa că nu s-a dus”, a repetat Mercy. Deborah s-a uitat la poala ei.

„Mamă?”

I-a aruncat o privire rapidă soțului ei. „Nu am dus-o eu, dar știu că s-a dus acolo joi.”

Mercy a urât mica acțiune de eschivare a capului mamei sale când s-a uitat la soțul ei. „Cine a dus-o?” a întrebat Mercy.

Deborah s-a uitat direct la ea. „David Aguirre. Este pastorul bisericii noastre, unde Rose predă la grădiniță.”

Karl a tras aer în piept și și-a încrucișat brațele. Soția lui l-a ignorat. Truman a bătut-o pe Mercy pe umăr. „Pot să vorbesc cu tine afară?”

Ea a dat din cap și a urmat-o. Truman a închis ușa sufrageriei și a condus-o să stea pe verandă. Agenții districtului încă lucrau la fața locului sub indicațiile lui Eddie și Jeff.

„Crezi că Rose s-a dus la ferma Bevins din cauza conversației voastre de marți seara?” a întrebat Truman cu o voce joasă.

„Cred că da. Cred că încerca să asculte a doua voce din acea noapte.”

„Crezi că l-a găsit?”

„S-a întâmplat *ceva*.” Mercy a gesticulat spre interiorul casei.

„Bine. Îl cunosc destul de bine pe David Aguirre. O să mă duc la el acasă și o să întreb despre comportamentul lui Rose la fermă și o să văd dacă știe

exact cu cine a vorbit. O să te anunț ce aflu.” I-a strâns brațul la plecare și i-a zâmbit „o vom găsi”.

Mercy l-a privit coborând în fugă treptele casei părinților ei, punându-și pălăria pe cap, cu un dor necunoscut în piept.

Când toate astea se vor termina. . .

Oh, Rose. Te-am băgat în belele?

S-a întors înăuntru și a pus mâna pe clanța ușii de la sufragerie, simțind acut absența lui Truman. Se obișnuise să îl aibă lângă ea. Acum trebuia să se confrunte singură cu părinții ei. Din bârlog s-au auzit plânsete, iar ea a împins ușa, Truman dispărând imediat din gândurile ei. Mama ei era în lacrimi, tatăl ei era furios.

Toată viața ei a știut că tatăl ei nu ar lovi-o niciodată pe mama ei. Poate că era de modă veche în legătură cu unele lucruri, dar îi învățase pe frații ei că în momentul în care un bărbat lovește o femeie, încetează să mai fie bărbat.

Mama ei era speriată pentru Rose.

„E copilul meu”, i-a spus ea lui Mercy cu fața plină de lacrimi. „Știu că nu este cea mai tânără, dar am știut că va fi mereu cu noi. Acum s-a dus”. O respirație sugrumată. „Posibil cu un criminal. Oh, Karl! Ce se întâmplă cu ea chiar acum?”

Tatăl ei și-a îndreptat furia asupra lui Mercy. „Tu ai stârnit asta. *Este vina ta.* Am trăit în liniște timp de cincisprezece ani de când ai plecat și în prima săptămână în care te-ai întors, Rose pleacă cu idei vechi. O convinsesem să lase *totul baltă! Ce i-ai spus?* Pentru că ai fi putut să o omori!”

Mercy își mușcă limba și simți cum mâinile i se încolăcesc în pumni.

Răspunde ca un profesionist, nu ca fiica lor.

„Trebuie să știu ce a spus recent despre cineva de la ferma Bevins.” Ura tonul înalt al vocii ei.

„*Ea nu se asociază cu nimeni de acolo!”* a răcnit tatăl ei. „Niciunul dintre noi nu o face!”

„L-am văzut pe Levi vorbind cu o întreagă echipă de acolo în cafeneaua lui”, a răbufnit Mercy. „Și Joziah Bevins m-a salutat plăcut săptămâna asta. Ai o ranchiună unilaterală!”

„Nu i-am amenințat niciodată familia”, a șuierat tatăl ei. „Și fiica lui nu *a dispărut*!”

Mercy a încremenit. „Când a amenințat Joziah familia noastră?”

Karl s-a uitat în altă parte. „Cu mult timp în urmă.”

„Ce a spus?” a întrebat ea brusc.

Mâna mamei ei era apăsată pe gura ei, în timp ce privirea ei se îndrepta între Mercy și soțul ei.

„A fost subînțeles”, a spus Karl.

„Iisuse Hristoase!” Mercy voia să-l stranguleze. „Îmi amintesc când a fost împușcată vaca noastră. Ne-ai convins că Joziah Bevins era secundul lui Satan. Ne-a amenințat sau nu cu *răul fizic*?”

Tatăl ei s-a uitat în altă parte.

Mercy a numărat până la zece și s-a uitat la mama ei. „Ți-a amenințat direct copiii?”

„Nu chiar. Voia abilitățile și relațiile noastre”, a șoptit Deborah. „M-a abordat de mai multe ori în oraș, încercând să mă facă să-l conving pe Karl să i se alăture.”

„Noi stăm departe de el”, a spus tatăl ei solemn. „Când va veni momentul, știm cine ne vor fi prietenii.”

Energia i s-a scurs. „Există mai multe lucruri în viață decât pregătirea pentru sfârșitul lumii, tată.”

Dezamăgirea i-a întunecat ochii. „Bineînțeles că există. Dar și liniștea sufletească este importantă. Nu m-aș ierta niciodată dacă aș lăsa să treacă o ocazie de a mă pregăti pentru viitor pentru că am fost leneș.”

„Nimeni nu te poate acuza că ești leneș”, mormăi ea.

„Și știu că nu ai lăsat-o în urmă”, a adăugat el.

Mercy s-a uitat la el, păstrându-și cu grijă fața albă.

„Știu despre cabana ta. Credeai că vânzarea va scăpa atenției mele? Ai făcut o treabă bună acolo sus.” El a dat din cap aprobator.

Ea își dorea ca podeaua să o înghită.

„Ce?”, a întrebat-o mama ei, confuzia încrețindu-i fruntea.

El mi-a păstrat secretul.

Capitolul 33

Truman l-a găsit pe David Aguirre acasă.

Pastorul bisericii locuia într-o mică casă dublă care aparținuse preotului anterior până când acesta a murit și a lăsat-o bisericii sale. Curtea era bine îngrijită și Truman știa că vopseaua era proaspătă, deoarece congregația se adunase și vopsise casa vara trecută, ca o surpriză pentru pastorul lor. David a răspuns la ușă și l-a lăsat imediat pe Truman să intre. O parte din Truman sperase să îl găsească bând o bere și uitându-se la fotbal, dar în schimb, vederea unei Biblii, a unor caiete deschise și a unui laptop pe masa din sufragerie a sugerat că lucrase.

Ceva în legătură cu David îl deranjase întotdeauna. Truman nu putuse niciodată să pună degetul pe asta, dar neîncrederea evidentă a lui Mercy față de acel om se adăugase la neliniștea lui Truman.

David fusese întotdeauna plăcut cu Truman; nu avea niciun motiv pentru neliniștea lui.

„Mă bucur să te văd", a spus David în timp ce-i făcea semn lui Truman să ia loc la masa din bucătărie. „Telefonul meu a sunat fără oprire. Cafea?"

„Te rog. Cine a sunat?"

David i-a aruncat o privire într-o parte în timp ce turna cafea într-o cană imensă. „Cine n-a sunat? O tonă de polițiști târându-se peste ferma lui Karl Kilpatrick? Toată lumea vrea să știe ce s-a întâmplat. Nu știu de ce cred ei că eu aș avea răspunsuri."

„Rose Kilpatrick a dispărut."

Mâna lui David a tresărit și cafeaua s-a răsturnat pe tejghea. *„Rose?"*

„Ai dus-o ieri acasă la Bevins?" a întrebat Truman, urmărind fiecare reacție a lui David.

„Am făcut-o. A sunat miercuri seara spunând că vrea să vorbească cu ajutoarele lui despre înscrierea copiilor lor mici la grădinița ei. A spus că tatăl ei n-a vrut s-o ducă."

„Asta te-a surprins?"

„Faptul că tatăl ei nu ar merge acolo? La naiba, nu. Toată lumea știe că

șefii familiilor Kilpatrick și Bevins nu se amestecă."

„Nu e adevărat pentru generația tânără, totuși, nu?"

David a dat din cap. „Tinerii sunt întotdeauna mai iertători. După cum o dovedește faptul că Rose a vrut să meargă acolo. Iar Levi și Owen nu par să se supere să stea cu Mike Bevins. M-am gândit că a fost o chestie personală între cei doi bărbați mai în vârstă. Așa a fost întotdeauna." A ridicat o sprânceană la Truman. „Ca nou-venit, cum vezi tu lucrurile?"

„La fel. Ce anume a făcut Rose acolo?"

David a așezat o cană în fața lui Truman. „Crezi că acea călătorie are legătură cu dispariția ei?" Neîncrederea i-a umplut tonul.

„Eu doar urmăresc ultimele ei mișcări."

„Toată lumea o place pe Rose. A dus biscuiți cu ciocolată la fermă și i-a împărțit. Știe cum să îi facă pe bărbați să o asculte: le țintește stomacul."

„Deci nu s-a întâmplat nimic ciudat? Îți amintești exact cu cine a vorbit? L-ai văzut pe Joziah?"

David s-a așezat pe scaunul de vizavi de Truman și s-a aplecat în față, cu ochii lui căprui îngrijorați. „Nu poți să crezi că cineva de acolo i-ar face ceva acelei femei."

„*Îi cunoști* pe toți bărbații de la acea fermă?" a întrebat Truman. „Trebuie să existe o oarecare rotație a mâinilor."

Pastorul părea pierdut în gânduri. „Am văzut fețe noi ieri și am lăsat-o pe ea să vorbească. Nu am vrut ca nimeni să se simtă presat de faptul că am fost acolo pentru a-i invita la biserică. Am spus clar că a fost ideea lui Rose să vin să vorbesc cu ei."

Lui Truman i s-a întors stomacul pe dos. „Ce a făcut ea?"

„Ei bine, a vrut să vorbească cu toată lumea. A spus că nu vrea să treacă niciun copil cu vederea. Chiar și atunci când am știut că un bărbat era singur, a insistat să-i dea o prăjitură și să-l întrebe dacă știe vreun copil mic căruia i-ar prinde bine ceva timp de învățat." David și-a frecat barba. „Am fost cu ea tot timpul. Îi place să te țină de braț când merge într-un loc necunoscut, să știi."

„Au fost bărbații politicoși?"

„Categoric. Era o femeie arătoasă cu produse coapte acasă. Au fost mai

mult decât politicoși.”

„S-a purtat ciudat la vreun moment dat?” Truman începea să se întrebe dacă nu cumva se afla într-o goană după fantome. „A părut surprinsă sau uimită de cineva cu care a vorbit?”

David s-a gândit și a scuturat din cap.

„A evitat cineva să vorbească cu ea?”

„Nu din câte am observat eu.”

Mintea lui Truman se învârtea. *Și acum ce?*

***

Rose își trecuse vârfurile degetelor peste fiecare centimetru pătrat al camerei, recunoscătoare că îi legase mâinile în față.

Încheieturile și gleznele îi erau legate, dar ea avusese întotdeauna un echilibru excelent. A fost nevoie de câteva manevre, dar acum avea în cap o hartă mentală bună a camerei. Era mică. Nimic pe pereți. Un pat.

Podelele de lemn erau aspre și trebuiau refăcute. Covorul din centrul încăperii era făcut din acel tip de resturi de țesături înnodate din care ea și surorile ei făcuseră covoare când erau mai tinere. Era zdrobit, aproape plat și avea găuri în mai multe locuri. *Vechi.* Se trezise pe covor, cu un miros de praf și chimicale în nas. A strigat de câteva ori, dar și-a dat seama imediat că ori era singură în casă, ori el o ignora.

Își croise drum spre ușa camerei, mânerul vechi de metal și gaura cheii mai joasă confirmând ceea ce decisese nasul ei.

O casă foarte veche.

Prezența unui pat i-a întărit convingerea că era închisă într-o casă. Cearșafurile și așternuturile miroseau a acru și nespălat. Mâinile ei trecuseră ușor pe lângă saltea și plapumă, în timp ce nasul ei capta indicii despre fostul ocupant.

Bărbat.

Bătrân. Sau bolnav.

Rareori se înșela. Mai mult de trei decenii de mirosit oameni o învățaseră să identifice când oamenii erau bolnavi sau luau medicamente, și cât de des se îmbăiau. Toată viața ei a fost în preajma bărbaților care lucrau în aer liber. Rezidentul anterior al acestui dormitor petrecuse cu siguranță timp afară.

Camera nu avea fereastră, dar era o ușă mică de dulap cu un buton și o gaură de cheie identice. Era și ea încuiată. A pipăit cadrele ambelor uși, căutând o deschidere, o slăbiciune, o cale de scăpare. Mâinile ei legate nu se puteau întinde atât de sus pe cât ar fi vrut, și de două ori a căzut, uitând că picioarele îi erau legate.

Și-a lipit urechea de peretele opus ușii. Un sunet slab de apă. Nu apă în conducte, ci un râu sau un pârâu în apropiere. Dar sunetul nu era niciodată constant și s-a întrebat dacă nu cumva îl crease creierul ei. A încercat cu ceilalți trei pereți. Tăcere.

Trântitul unei uși îndepărtate o trezise prima dată, iar de atunci nu mai auzise niciun sunet uman. *A plecat?*

Un bărbat intrase în casa părinților ei. Ea lăsase ușa din spate descuiată, cu intenția de a arunca cojile de cartofi după ce termina de curățat. Îi simțise prezența înainte de a auzi clicul de închidere al ușii și se întorsese cu micul cuțit de curățat în mână. El nu scosese un cuvânt în timp ce făcuse trei pași în bucătărie și o apucase. Ea a tăiat și a împins cu cuțitul, obținând mârâituri de durere din partea atacatorului ei. Bolul cu cartofi s-a răsturnat și ea s-a împiedicat, luându-și atacatorul la pământ cu ea. Acesta se așezase pe burta ei, cu mâinile în jurul gâtului, tăindu-i traheea, iar ea își imagina cum părinții ei se întorc acasă și o găsesc moartă printre cartofii împrăștiați. O lovitură în maxilar i-a creat explozii de lumină în spatele pleoapelor și a avut un scurt moment de uimire în fața priveliștii, înainte ca durerea să o cuprindă.

Apoi se trezise aici.

Nu violată. Nu moartă.

Nu avea nicio problemă în a-și număra binecuvântările.

Am nevoie de o armă. Ceva mic și ascuțit. Neașteptat.

A îngenuncheat pe podea, căutând o așchie de lemn din scândurile vechi. Fragmente de lac vechi îi alunecau sub unghii și se sfărâmau instantaneu. Următoarea țintă a fost cadrul patului, dar acesta era făcut din lemn de esență tare. După ce a pipăit fiecare scândură, s-a cocoțat pe marginea patului și s-a gândit bine. Nu era nimic de ridicat în cameră în afară de lenjerie de pat. Ori totul fusese îndepărtat, ori nu fusese mare lucru acolo de la bun început.

Poate că pe pereți atârnaseră la un moment dat tablouri?

Ar fi putut fi lăsat în urmă un cui?

A început din nou să cerceteze pereții, mișcându-se mai încet. Prima ei căutare fusese rapidă, căutând obiecte mai mari. Degetele îi amorțeau de la ridicarea mâinilor și le lăsa să atârne câteva minute înainte de a se apuca din nou de perete.

Ar trebui să fiu îngrozită.

Nu era. Inima îi bătea din când în când de parcă ar fi alergat pe o bandă de alergat, dar în general era concentrată și calmă. Aștepta de cincisprezece ani ca el să se întoarcă. Creierul ei repetase fiecare întâlnire posibilă și demult renunțase să mai fie speriată.

Știu că e el.

Vizita ei la ferma Bevins declanșase răzbunarea lui?

Nu mai auzise a doua voce. Nici ieri. Niciodată.

A locuit în Eagle's Nest în tot acest timp și a reușit să mă evite?

Sau s-a întors abia acum?

Degetele i s-au prins de marginea tapetului desprins și a tras cu frustrare, apreciind sunetul ruperii. Fără unghii.

O scândură a scârțâit, iar ea a încremenit.

El s-a întors.

Sunetul venea de jos, ca și cum ea s-ar fi aflat la al doilea nivel al casei. Sau ar fi putut veni de la subsol.

Să strig? Să-i arăt că sunt conștientă? E mai bine să tac? Nehotărârea ei a făcut ca sudoarea să-i curgă pe partea centrală a spatelui. *Și dacă nu e el?*

Un alt scârțâit venea de jos.

„Ajută-mă.” A tușit, surprinsă de vocea ei slabă și de iritarea gâtului ei.

Aproape că m-a sufocat. „Ajută-mă!” A doua oară a sunat ca o pisicuță bolnavă.

S-au auzit pași. Pași rapizi.

„Ajută-mă!” a țipat ea, cu gura lipită de rama ușii. „Nuuu!” a țipat ea în timp ce pașii deveneau mai slabi. Cineva *fugea*.

A alunecat pe perete până la ușă.

Poate că va cere ajutor.

Va suna la poliție. Mercy trebuie să știe până acum că am dispărut.

Vă rog să vă grăbiți.

Capitolul 34

Mai târziu, în acea seară, Truman a ieșit pe veranda din fața casei Kilpatrick și a tras adânc aer în piept. Tensiunea din casă l-a făcut să tânjească după un pahar de alcool tare. Sau cinci. Frații lui Mercy sosiseră în cursul după-amiezii. Toți erau în diferite stadii de durere și panică după răpirea lui Rose. Truman oferise alinare la nevoie, dar cel mai mult stătuse deoparte și observase interacțiunile dintre Mercy și familia ei.

În echipa pro-Mercy erau Levi și mama ei. Împotriva lui Mercy erau Owen și tatăl ei. Pearl plutea între cele două tabere, iar Truman înțelegea. Nu voia să aleagă o tabără; voia să îi facă pe toți fericiți.

O pacificatoare.

Doi agenți FBI din Bend, împreună cu Eddie, colaborau cu Deschutes County la anchetă. Mercy fusese exclusă din anchetă din cauza relației sale cu victima, iar ea se supăra. Ea alterna între a arăta gata să se ofilească și a arăta gata să pună piciorul în fundul cuiva. Truman știa că ea înțelegea, dar îi fusese teamă că va arunca cu salata de cartofi în șeriful Ward Rhodes după ce acesta o mângâiase pe umăr.

Mâncarea era peste tot.

Royce era postat în fața casei Kilpatrick pentru a ține la distanță parada de vecini bine intenționați. La fiecare zece minute, el aducea o caserolă sau un desert la ușa din față. Pearl lua ofranda și o adăuga la mâncarea aflată deja pe masa din bucătărie. Se plimba între părinții ei și bucătărie, reumplând băuturile, aducând mai multe linguri și făcând nenumărate oale de cafea.

Era o veghe, așteptând ca telefonul să sune.

Agenții FBI i-au interogat pe Deborah și Karl Kilpatrick timp de mai bine de o oră. Apoi au vorbit cu Mercy și l-au adus pe David Aguirre pentru a-l interoga despre călătoria lui Rose la ferma Bevins. Truman o urmărise cu atenție pe Mercy, așteptând să vadă dacă va povesti despre atacul ei de acum cincisprezece ani. Ea rămăsese tăcută. Observase cum Levi se sprijinise dezinvolt de perete, ascultând interviul lui Mercy, cu privirea fixată pe chipul ei.

Și el se întreba.

Vinovăția l-a inundat pe Truman. Povestea lui Mercy îi plutea în minte pentru a suta oară. Încă nu putea vedea un beneficiu în împărtășirea poveștii ei: *O a doua persoană la un atac de acum cincisprezece ani. Martorul a cărui voce o auzise a dispărut.*

Ce ar putea face poliția cu această informație?

Truman nu putea vedea nicio pistă. Dar dacă apărea brusc ceva astfel încât informația să fie pertinentă, avea de gând să îi răsucească brațul lui Mercy până când aceasta avea să spună.

Dacă am putea obține o pistă de la cadavrul ascuns de Levi?

Cine știa câte luni ar putea dura asta? Iar un cadavru vechi de cincisprezece ani nu ar indica locul unde se afla Rose Kilpatrick chiar acum.

Sau ar putea?

Indecizia îi făcea stomacul să îl doară. Dar urma exemplul lui Mercy de data asta. Ea ar fi știut dacă povestea ei ar fi putut ajuta ancheta. Judecând după încordarea de pe fața ei, nu se gândise la altceva. Când nu a mai putut să privească, a ieșit afară.

Royce urcase treptele verandei cu un coș. Mirosul de rulouri proaspete cu scorțișoară a ajuns la nasul lui Truman.

„Ia o pauză”, i-a spus el lui Royce. „Ia ceva de mâncare. Am eu grijă în față.”

„Sunt sătul”, mormăi Royce. „Mi se pare greșit să mănânc la ora asta.”

„Atunci du-te la o plimbare.”

Ofițerul a dat din cap și a dus cea mai nouă ofrandă înăuntru. Truman a ieșit la mașina lui Royce, care bloca aleea Kilpatricks, și s-a sprijinit de portiera șoferului, privind în jos pe alee. Soarele apusese de câteva minute, dar cerul era încă senin. El a privit cerul care se întuneca și s-a rugat din nou ca Rose să fie eliberată.

Farurile au apărut pe aleea Kilpatrick. Truman s-a îndreptat când mașina s-a apropiat și a parcat. A recunoscut-o pe tânăra femeie de la volan, dar nu și-a putut aminti numele ei. Unul dintre geamurile din spate s-a deschis și a zărit doi băieți în scaune de mașină. Mama a ieșit din mașină, cu un vas acoperit în mână.

„Bună seara, Rachel”, a spus Truman când numele ei i-a apărut miraculos în minte.

„Vreo veste, șefule?”, a întrebat ea în timp ce îi înmâna vasul cald.

„Nu.”

Ea s-a uitat înapoi la băieții ei. „Ambii mei copii sunt în clasa ei preșcolară. O adoră pe domnișoara Rose.”

„Ei știu?” a întrebat Truman liniștit. *Cum să-i explici asta unui copil de patru ani?*

Rachel a scuturat din cap, cu ochii plini de lacrimi. „Nu le pot spune, și chiar nu știu cum o să mă descurc... dacă...”

Truman apucă farfuria. *Dacă apare moartă.*

„Transmite-le salutările mele părinților ei.” Umerii lui Rachel se lăsară în timp ce se întorcea la mașină. Băieții se uitau solemn la Truman.

Ei ştiu că ceva nu este în regulă.

Întreaga comunitate suferea când i se întâmpla ceva unuia dintre ai săi. Judecând după revărsarea de alimente și urări de bine, Rose Kilpatrick îi atinsese pe toți.

O camionetă king-cab a ieșit de pe aleea cu o singură bandă pentru a lăsa

să treacă mașina lui Rachel. Truman a recunoscut una dintre camionetele fermei Bevins. Mike Bevins era la volan, iar Truman putea distinge alți bărbați în camion. S-a întrebat dacă unul dintre ei era Joziah.

Trei persoane l-au însoțit pe Mike. Truman l-a zărit pe Craig Rafferty cu un galon de suc în mână. Ceilalți bărbați cărau farfurii acoperite.

Aș fi văzut vreodată așa ceva la vechea mea slujbă? Nu. Văzuse familii în doliu și slujbe religioase pentru victime, dar nu văzuse niciodată ceva asemănător participării pentru Rose Kilpatrick. Grija comunității i-a strâns gâtul.

Acesta este motivul pentru care locuiesc aici.

A dat din cap celor patru bărbați. „Vreo veste despre Rose?" a întrebat Mike.

Truman a scuturat din cap. „Apreciez că ați trecut pe aici."

„Putem transmite salutările noastre părinților ei?", a întrebat unul dintre bărbați.

„Nu acum. Sunt copleșiți și vorbesc cu FBI-ul." Truman și-a dat seama că încă mai ținea farfuria caldă a lui Rachel. „Pune-ți lucrurile pe trepte. O să le duc eu înăuntru."

„Este ceva ce putem face?" a întrebat Mike în timp ce își așeza mâncarea pe verandă. Și-a băgat mâinile în buzunarele din față ale blugilor, uitându-se cu seriozitate la Truman. „Am o grămadă de oameni gata să se ofere voluntari pentru căutare. Trebuie doar să spui unde."

„Nu au încă nicio pistă cu privire la o locație, dar dacă observați ceva suspect, anunțați-ne. Ai putea să-ți întrebi băieții dacă s-a întâmplat ca vreunul dintre ei să treacă pe aici și să vadă un vehicul plecând."

Mike a ridicat o sprânceană la cei trei oameni ai săi. Toți au scuturat din cap. „Îi voi întreba pe ceilalți când mă voi întoarce la fermă."

Ușa de la Kilpatricks s-a deschis și Mercy a ieșit. Truman a crezut că părea palidă și mai slabă decât de obicei, dar putea fi din cauza serii care se întuneca.

„Îmi pare rău pentru sora ta, Mercy", a spus Mike, dându-și jos pălăria.

Ceilalți trei au dat din cap și au spus „Îmi pare rău".

„Mulțumesc. Și mulțumesc pentru mâncare. Va fi de mare ajutor.”

Liniștea a umplut aerul în timp ce bărbații își târâiau picioarele în pietriș. Și-au luat rămas bun și au plecat. Mercy a scos un oftat uriaș în timp ce ea și Truman priveau praful din cauciucurile camionului.

„E totul în regulă acolo?” a întrebat Truman. Mercy stătea cu brațele înfășurate în jurul ei, cu expresia îndurerată.

„Cât de bine se poate”. Vocea ei tremura.

„Hei.” Truman a pășit în fața ei și și-a pus mâinile pe umerii ei. Un tremur slab i-a zguduit corpul, dar ea s-a uitat în ochii lui, iar el a recunoscut privirea unei persoane la capătul puterilor. Ea făcea o fațadă bună; se comporta ca și cum ar fi luat totul cu ușurință, dar el bănuia că era la câteva secunde distanță de colaps.

Fiecare cuvânt pe care voia să i-l spună suna condescendent și gol. Nu voia să o încurajeze inutil când lumea ei fusese zdruncinată până în străfundurile ei.

Urmându-și instinctul, a tras-o aproape, înfășurându-și brațele în jurul spatelui ei. Ea era aproape la fel de înaltă ca el, iar bărbia ei s-a sprijinit pe umărul lui pentru o scurtă secundă, înainte de a-și apleca capul și a-și lipi fața de gâtul lui. Întregul ei corp a tremurat în timp ce ea a respirat gâfâind.

„Îmi doresc să nu mă fi întors niciodată la Eagle's Nest.”

„Ești aici pentru un motiv.”

„FBI-ul ar fi trebuit să trimită pe altcineva.” O altă respirație adâncă, răgușită. Brațele ei erau încă înfășurate în jurul stomacului, ca și cum i-ar fi fost frică să se elibereze. El și-a întețit strânsoarea, părul ei prinzându-se pe bărbia lui. Mirosea a cafea, chifle cu scorțișoară și durere.

„Ești cea mai bună persoană pe care ar fi putut să o trimită. Nimeni nu știe mai bine ca tine ce-i face pe oamenii ăștia să ticăie.”

„Am fost plecată prea mult timp. Totul s-a schimbat.”

„Totuși. Ai mai multe informații decât oricare alt agent.”

„Tot ce am făcut a fost să deranjez. Rose ar fi acasă chiar acum dacă nu aș fi adus în discuție vechile atacuri. Nu ar fi început niciodată să caute din nou vocea aceea.”

Truman nu putea spune nimic care să o facă să se răzgândească acum.

„Nu mai puteam rămâne acolo. De fiecare dată când tatăl meu se uită în direcția mea, îi simt ura.”

„El nu te urăște.” *Cuvinte goale.*

Ea a tremurat. „Mă învinovățește pe mine. Dacă aș fi fost doar fiica liniștită și ascultătoare pe care și-o dorea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.”

Truman a făcut un pas înapoi pentru a o privi în ochi. „Patru bărbați ar fi fost încă morți. Două femei ar fi fost încă moarte. Și datorită ție, suntem foarte aproape de a găsi un criminal.”

„Dar sora mea”, a șoptit ea. Lacrimile i s-au revărsat în sfârșit. „Ar fi trebuit să mă apropii de ea mai devreme. Am irosit cincisprezece ani din cauza mândriei mele. Am fi putut...”

„Încetează”, i-a ordonat Truman, strângând-o de umeri pentru a-și sublinia cuvintele. „Am nevoie să te concentrezi dacă vrem să-l prindem pe tipul care ți-a luat sora.”

„La naiba, Truman. Asta a fost o zi dată naibii.” Ea și-a șters ochii. „Și bineînțeles că Jeff mi-a ordonat să nu mă ocup de cazul lui Rose. Mi-a promis că mă va ține la curent și pot asista la orice interviu, dar în afară de părinții mei și David Aguirre, nimeni nu a mai văzut-o.”

„Încă te ocupi de cazurile prepper. Orice progres pe care îl facem acolo este un pas înainte pentru Rose.”

„Adevărat.” Ea și-a îndreptat spatele, a respirat lung și adânc și și-a ridicat bărbia, privindu-l în ochi. „Nu mă voi mai prăbuși așa din nou.”

„Mercy, dacă cineva are dreptul să se prăbușească acum, aceea ești tu.”

El a îmbrățișat-o din nou, iar de data aceasta mâinile ei i-au înconjurat talia cu timiditate.

„Mulțumesc”, a șoptit ea. „Ești singura persoană pe care simt că mă pot sprijini.”

Căldura corpului ei s-a infiltrat prin cămașa lui și el a fost surprins de cât de subțire se simțea sub mâinile lui. Știa că-i va fi greu să-i dea drumul.

„Oricând.”

Capitolul 35

Pașii s-au întors.

Rose s-a ridicat, conștientizând imediat suprafața dură a podelei. Adormise pe covor, preferându-l patului murdar. Îi era frig, dar nu suficient de frig ca să folosească păturile cu miros puternic. Nu înainte de a fi nevoită.

Era târziu. Sau foarte devreme. Ceasul ei intern îi spunea că mai avea câteva ore până la ora ei obișnuită de trezire. Pentru o secundă i-a fost dor de telefonul ei, ușor rușinată de cât de dependentă devenise de el pentru alarmă și oră. Tatăl ei ar fi spus: „Ți-am spus eu". Se folosea de tehnologie pentru a obține cele mai bune rezultate de la mica sa fermă, dar nu se baza niciodată pe ea. Se asigura că totul va funcționa cât mai aproape de normal fără curent.

Iar ea se simțea neajutorată fără telefonul ei.

Pașii din hol s-au oprit în fața ușii ei. Erau diferiți de pașii de alergare pe care îi auzise cu câteva ore mai devreme. Aceștia erau mai grei, mai încrezători. O bătaie puternică s-a auzit în ușă și ea a sărit.

„Te-ai trezit?"

Era vocea. În sfârșit. După cincisprezece ani de așteptare, știa fără echivoc că acesta era al doilea bărbat care o atacase în acea noapte. El a bătut din nou în ușă.

„Trezește-te!"

„Sunt trează", răspunse ea înainte de a se putea decide dacă era mai bine să rămână tăcută.

„Întoarce-te de la ușă", i-a ordonat el. „Pe pat."

Fără să stea pe gânduri, Rose s-a trântit pe patul vechi, mirosurile stătute crescând în timp ce se poziționa înspre tetieră.

Apoi creierul i-a intrat în funcțiune: *Are de gând să mă violeze?*

Teroarea i-a înghețat mușchii în timp ce mintea ei a pornit pe această cale. A început să transpire sub brațe, iar bila i s-a învârtit în stomac. A apucat perna subțire și a prins-o de abdomen. *Ca și cum asta l-ar fi oprit.*

Știa tot ce se afla în cameră; nu era nimic de folosit ca armă.

Am mâinile și picioarele mele. Capul meu.

Ar fi ripostat cu fiecare gram din ființa ei. Nu avea nimic de pierdut.

***

Deschise ușa cu precauție, lăsând lumina de pe hol să intre în cameră. În timp ce pregătea camera pentru prizoniera sa, îndepărtase lampa și toate celelalte lucruri. Se gândise să scoată patul, dar decisese că ar putea fi util.

Lumina s-a revărsat pe fața lui Rose Kilpatrick, dar ea nu a tresărit.

Oare ea nu vedea deloc lumina?

Era pe pat așa cum i s-a ordonat, arătând ca un animal încolțit, gata să muște dacă se apropia prea mult. Întotdeauna se gândise la ea ca la o pisicuță. Un animal mic, neajutorat, care avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el și să-l protejeze. Ani de zile a visat la acest tip de relație cu Rose.

O luase pentru că o merita. Jucase după reguli timp de peste un deceniu și de ieri nu mai avea nimic de arătat. Mercy și investigațiile ei s-au asigurat de asta.

Furia pentru armele furate îl determinase să acționeze. Cu o singură manevră, o pedepsise pe femeia care îi stricase planul și luase recompensa pe care o lăsase să-i scape printre degete cu cincisprezece ani în urmă.

Rose.

O urmărea în tăcere pe Rose din acea noapte, întrebându-se cum era viața ei. Avea câte o licărire pe ici, pe colo. Rose mergând printr-un magazin cu o mână pe brațul mamei sale. Rose vorbind cu preșcolarii ei în timp ce stăteau în cerc la picioarele ei. El nu înțelegea cum le citea o carte și cum știa când să întoarcă paginile, dar copiii o priveau și o ascultau cu o atenție deosebită.

Acum ea îl privea. Ochii îi erau închiși, ca de obicei, dar mâinile ei strângeau o pernă în fața ei.

De parcă o pernă m-ar putea opri. Dar mai întâi avea nevoie de un răspuns. „Cine a deschis ușa?”, a întrebat-o el.

„C-ce?”

„*Cine a deschis ușa din față?* Ușa din față era larg deschisă când am ajuns aici.”

„Nu știu! Am fost închisă în camera asta!”

El i-a studiat fața, dar a văzut doar confuzie. Dacă ar fi auzit pe cineva intrând în casă, cu siguranță ar fi strigat după ajutor. *Aș fi putut să o las deschisă?* Nu conta; ea era încă aici.

„Îți amintești de mine, Rose?”, a întrebat el cu o voce joasă, suavă.

„Da.” Ea părea gata să-i smulgă gâtul.

El a zâmbit. Sfidarea ei a declanșat o căldură plăcută în burta lui. „Spune-mi numele.”

„Îți cunosc doar vocea.”

O mare greutate i-a căzut de pe umeri. Mult timp s-a întrebat dacă Rose îl putea identifica - auzise că orbii au o capacitate uimitoare de recunoaștere a auzului. De puținele ori când a trebuit să o salute sau să-i mulțumească, a coborât vocea, rugându-se ca ea să nu o recunoască, în timp ce se lupta cu nevoia de a o poseda în întregime.

În timp ce se holba la ea pe pat, acea nevoie vibra în el.

Răbdare.

„Știi ce s-a întâmplat cu Kenny în acea noapte?” Ea nu a spus nimic.

„Răspunde-mi, Rose. O să-ți fie mai ușor mai târziu.”

Buzele i s-au strâns.

„Am auzit împușcăturile. Tu l-ai ucis, nu-i așa?”

Un ușor tremur i-a zguduit corpul. Era un sentiment puternic să te poți holba la o persoană fără ca ea să te vadă. Și chiar mai bine era că nu avea nicio idee cine îi vorbea. Privi cu atenție, apreciind frumusețea femeii oarbe.

„Știam că e mort”, a spus el. „Am scăpat de lucrurile lui și i-am spus șefului că plecase în alt oraș. Lucra acolo doar de câteva săptămâni și avea un temperament iute. Nimănui nu i-a părut rău când au auzit că a plecat.” Nu i-a păsat că Kenny plecase. Întotdeauna a știut că omul era periculos. El a fost forța motrică din spatele atacurilor asupra acelor femei. Îi urmase exemplul lui Kenny, iubind și urând simultan impulsul de putere și pericol.

Știa că nu putea dura.

Dar învățase ceva din aventurile sale cu Kenny. Îi plăcea ca o femeie să se supună cerințelor lui. Puterea era exaltantă. Într-o zi a realizat că Rose era femeia perfectă pentru el. *Avea nevoie* de un bărbat așa cum nicio altă femeie nu avea.

Dar odată ce Kenny a dispărut, a fost speriat de moarte ani de zile. A încercat să meargă pe calea cea dreaptă și îngustă. Avusese câteva relații de lungă durată cu femei, dar întotdeauna se trezea că trebuie să le satisfacă nevoile, nu invers. Ele au reușit să dețină puterea în relație. Nu și el.

Nu așa cum *își dorea* el să fie.

Cu Rose știa că va fi diferit. A așteptat-o mult timp.

Și acum ea e a mea.

„Știi unde este cadavrul lui Kenny?" a întrebat el. Ea i-a aruncat o privire încăpățânată.

Satisfacția se rostogoli prin el. „Nu cred că cineva se va împiedica de oasele lui prea curând." El s-a sprijinit de rama ușii, încrucișându-și brațele pe piept, amintindu-și cum trăise săptămâni întregi cu teama că cineva îi va bate la ușă, întrebându-l dacă știe ceva despre un atac la casa Kilpatrick.

În schimb, nu fusese nimic. Nu circulaseră zvonuri. Niciun polițist nu-i bătuse la ușă.

Nimeni nu vorbise despre un atac.

Familia Kilpatrick ținuse totul pentru ei. Așa cum i se promisese că vor face.

Karl Kilpatrick era genul de om care-și purta singur de grijă și căruia nu-i plăceau interferențele externe în familia sa. Își imaginase adesea patriarhul zdrobind orice mențiune despre atacul asupra fiicelor sale, nevrând ca polițiștii să-și bage nasul prin casa lui, mai ales dacă unul dintre atacatori fusese ucis la fața locului.

Un gând l-a lovit. „Tatăl tău știe ce s-a întâmplat în acea noapte, nu-i așa?"

Degetele ei s-au strâns pe pernă, dar ea a tăcut.

„El nu știe? Voi fetelor nu i-ați spus tatălui vostru?" Șocul a trecut prin el și a râs. „Sfinte Sisoe. Sunt impresionat."

Rose a rămas perfect nemișcată.

Ceva asemănător admirației i-a încălzit pieptul. „Ăsta e o parte din motivul pentru care Mercy a părăsit orașul cu mult timp în urmă, nu-i așa? Avea nevoie să scape de familia ta plină de mincinoși. Dacă ai ști câți mincinoși au numele de familie Kilpatrick. Să ucizi pe cineva este un secret cu care trebuie să trăiești și recunosc că am fost surprins să o văd revenind ca agent FBI. Mă întreb dacă Biroul știe că au angajat o criminală?”

De data aceasta, Rose își prinse răsuflarea, umplându-l de bucurie că declanșase o reacție. „Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar primi un pont anonim despre trecutul unuia dintre agenții lor.”

Sprâncenele i se îngustară. „Ar fi conduși imediat la tine. Le-aș spune despre implicarea ta.”

Un zâmbet mare i-a despicat fața. „Cum ai de gând să faci asta când nu mă poți identifica?”

Ea și-a înclinat capul, cu un mic zâmbet pe buze. „Aici te înșeli, Craig Rafferty.”

***

A fost un proces de eliminare.

Rose auzise inițial vocea misterioasă la ferma Bevins cu cincisprezece ani în urmă. Cu un minut în urmă, când spusese că îi spusese șefului său că Kenny plecase, se gândise că cei doi atacatori erau probabil angajați ai fermei. Munca era cunoscută pentru fluctuația mare de personal, iar Bevins angaja adesea oameni care pur și simplu apăreau căutând de lucru. Dacă acest vorbitor reușise să șteargă toate semnele lui Kenny pur și simplu aruncându-i lucrurile, atunci Kenny fusese unul dintre muncitorii care călătoreau până când găseau o fermă unde se simțeau bine.

Erau doar câțiva oameni care fuseseră angajați la acea fermă în tot acest timp.

Ea putea recunoaște cu ușurință vocile lui Mike Bevins, Chuck, Tim, Randy și Les.

Craig Rafferty era de obicei o umbră tăcută atunci când întâlnea un grup de muncitori. Unul a cărui prezență o simțea întotdeauna; el emana aura unui om mare și tăcut. Ea presupusese că era timid sau că nu vorbea în preajma femeilor.

Când a livrat joi biscuiți la fermă, a ascultat cu atenție. Craig Rafferty nu fusese prin preajmă, iar majoritatea bărbaților pe care îi întâlnise erau prea tineri. Abia când a fost închisă în această cameră și-a dat seama că Craig era unul dintre bărbații care nu fuseseră prezenți.

O evitase intenționat?

Pașii lui grei i-au spus că răpitorul era un om mare. Îi vorbise de parcă o cunoștea, ceea ce era adevărat.

Toate numele, mai puțin unul, fuseseră tăiate de pe lista ei.

Fusese gata să pretindă că nu-i știe numele, până când el i-a amenințat sora. Nimeni nu-i amenința familia.

Ce-am făcut?

Picioarele au început să-i tremure.

Își apărase instinctiv sora, iar acum Craig avea un martor care îl putea identifica.

Pentru prima dată, era cu adevărat îngrozită.

Perna lipită de stomacul ei nu-l va opri.

Capitolul 36

„Mercy?”

I-a luat o clipă să realizeze că vocea șoptită nu făcea parte din visul ei. Când s-a trezit, a fost surprinsă să constate că adormise. Energia nervoasă o făcuse să se plimbe prin casa părinților ei după ora două dimineața. Părinții ei

se culcaseră, iar Pearl se culcase în camera de oaspeți, în timp ce FBI-ul și șeriful comitatului vegheau în liniște în bucătărie.

La un moment dat, Truman i-a ordonat să se așeze pe canapea și s-a așezat lângă ea, amenințând-o că o ține la pământ dacă nu se oprește din mers. „Dă-mi mâna ta", i-a ordonat el.

Ea i-a aruncat o privire ciudată, dar a întins mâna. „Acum lasă-ți capul pe spate, închide ochii și... numără bucățile de lemn în timp ce-ți imaginezi că-ți învârți toporul." Ea a pufnit. El a luat loțiunea de mâini a mamei ei de pe măsuță, a stors puțin în mână și a început să îi maseze degetele și palma.

Mercy s-a topit instantaneu. „Sfinte Sisoe. Unde ai învățat asta?"

„Închide ochii."

„Gata." Degetele lui erau brutale în timp ce mângâiau și frecau. „Îți legeni securea?"

„Da", a murmurat ea. „Nu te opri." Era aproape dureros. Fiecare articulație pe care o abuzase cu lovituri după lovituri de topor se topea într-o baltă de unt.

„Mama obișnuia să facă asta pentru mine când lucram pentru Departamentul de Autostrăzi în liceu. Am folosit o lopată toată vara. Aveam crampe la mâini în fiecare seară".

Mercy nu se putea gândi la un răspuns.

Apoi o voce joasă o strigă pe nume și se trezi cu capul pe umărul lui Truman în timp ce stăteau întinși pe canapea. De fapt, ea era lipită de el de la șold în sus. S-a ridicat, simțind frigul pe măsură ce părăsea căldura corpului lui. „Levi?", a șoptit ea. O lumină slabă a luminat o siluetă ghemuită în fața ei.

„Trebuie să vorbesc cu tine. Afară."

„Ce s-a întâmplat?" Șocul a trezit-o complet. „Au găsit-o pe Rose? Este bine?"

„Nici o veste despre Rose", a șoptit el. Ea s-a dezumflat.

„Vino cu mine." El a luat-o de mână și a tras.

Mercy s-a ridicat și a căscat. „Cât e ceasul?"

„Aproape cinci."

„Mercy?" Truman a vorbit în spatele ei. „Ce se întâmplă?"

„Nimic”, a spus ea. „Nu au găsit-o pe Rose. Mă duc să vorbesc cu Levi.”

„N-ar trebui să aud și eu asta, Levi?” a întrebat Truman.

Mercy a înghețat la suspiciunea din vocea lui. A întâlnit privirea lui Levi. Chiar și în lumina slabă îi putea vedea angoasa și durerea.

Și vinovăția.

„Levi?” Vocea i s-a frânt. „Ce se întâmplă?” Aprehensiunea i-a străbătut mușchii.

El și-a strâns strânsoarea pe mâna ei. „Trebuie să vorbim.” Părea aproape de lacrimi.

„Vin și eu.” Truman s-a ridicat. „Afară. Acum.”

Mercy a aruncat o privire spre bucătărie, auzind murmurul slab al vocilor.

Ce a făcut Levi?

Afară și-a pus o jachetă, a tras fermoarul până la bărbie și și-a îngropat mâinile în buzunare. Odată cu dispariția soarelui, frigul îi amintea că vremea de iarnă se apropia cu pași repezi. Zilele călduroase aveau să fie în curând o amintire vagă. A adulmecat, inhalând aerul proaspăt și tare care sugera zăpadă și gheață.

Levi părea bolnav. Ochii îi erau injectați cu sânge și umerii îi erau aplecați. Nu voia să stabilească contact vizual. Truman stătea tăcut lângă ea, iar ea se întreba ce îl făcuse să insiste să le asculte conversația.

„S-ar putea să am o idee despre cine a luat-o pe Rose”, a început Levi.

Șocul alb-cald a trecut prin Mercy. „*Cine? Spune poliției. Acum!”*

Levi și-a ridicat mâinile. „Ascultă-mă mai întâi. S-ar putea să mă înșel.”

„Nu! Dacă ai o idee, trebuie să ne apucăm de ea acum!”

„Dă-mi șaizeci de secunde, Mercy!”

„Bănuiesc că ai irosit deja o jumătate de zi”, a ripostat Truman. „Începe să vorbești, Levi. Repede.”

Levi părea să se prăbușească sub haina lui. „Îți amintești cum ți-am spus că am scăpat singur de... chestia aia?”

Mercy nu mai putea vorbi.

„Iisuse Hristoase”, a spus Truman. „Cineva te-a ajutat să scapi de cada-

vru?”

„El *știe?*” Levi a șuierat.

„Știe câte ceva”, a afirmat Mercy, cu mintea învârtindu-i-se. „Știe că l-am împușcat pe atacator și că ai avut grijă de el.”

„O, Doamne.” Levi s-a întors, apăsându-și mâinile pe ochi. „Mă duc la închisoare.”

„I-am spus lui Mercy că îi voi ține povestea sub tăcere până când voi vedea că este nevoie ca adevărul să iasă la iveală. Nu credeam că face rău cuiva, dar se pare că asta s-ar fi schimbat?” a întrebat Truman. „Cine a fost?”

„Craig Rafferty.”

Truman a aspirat aer între dinți. „El te-a ajutat să scapi de cadavru?”

„Da.” Levi încă nu se putea uita în ochii niciunuia dintre ei. „Nu știam pe cine altcineva să sun în noaptea aia.” Și-a dres glasul. „Numele tipului era Kenny.”

„Cel care a murit?” Mercy a spus slab.

Levi a dat din cap. „El și Craig au fost oamenii de acolo în acea noapte.”

„Ce? Ai știut tot timpul că Craig Rafferty a fost cel care ne-a atacat?” Genunchii lui Mercy au tremurat în timp ce Truman îl înjura pe Levi. El a făcut un pas spre fratele ei, iar ea l-a apucat de jachetă, ținându-l în spate.

Levi știa că a fost Craig? Și nu a făcut nimic?

Se străduia să respire. Scândurile de sub picioarele ei păreau să se legene ca și cum ar fi fost pe o barcă, iar ea se legăna, ținându-se de haina lui Truman pentru echilibru.

„Stai! Ascultă-mă. Nu e ceea ce crezi”, a implorat Levi.

„Ar fi bine să începi să vorbești mai repede”, a amenințat Truman. Mercy se destrăma cu fiecare frază, dar Truman părea să devină mai mare, mai înalt, mai impunător. Valuri liniștite de furie pluteau în jurul lui.

„Ai văzut vehiculul lui Craig pe fereastră”, a afirmat Mercy. „Atunci ai spus că nu ai putut vedea cine era.”

„Am văzut o licărire a lui. Așa că am fost destul de sigur că și Craig fusese acolo, dar nu-mi venea să cred că le-ar fi făcut rău surorilor mele.”

„Și pe el l-ai chemat să te ajute să scapi de cadavru?” a întrebat Truman.

„Complicele? Ce naiba te-a făcut să faci asta?”

„M-am gândit că ar avea un motiv bun să-și țină gura închisă”, a spus Levi. „L-am încărcat pe Kenny în spatele camionului meu și m-am dus la Craig. A fost șocat ca naiba să mă vadă și era complet zdruncinat de moartea lui Kenny. Mi-a spus că Kenny și cu el doar trecuseră pe aici când Kenny a atacat-o pe Rose. Craig s-a speriat și a fugit. Era speriat de moarte și am avut încredere în ce mi-a spus. Apoi mi-a spus că a crezut că Kenny le-ar fi ucis pe celelalte două femei.”

„Craig a susținut că nu a fost cu Kenny la Jennifer și Gwen?” Mercy a întrebat. „Minciună.”

„L-am crezut la acel moment. I-am spus că-mi voi ține gura despre implicarea lui la noi acasă dacă mă va ajuta să scap de cadavru. A vrut să fie sigur că tu și Rose nu l-ați văzut și că nu veți spune nimănui. I-am spus că Rose a auzit o a doua voce, dar că am fost deja de acord să păstrăm tăcerea.”

„Așteaptă.” Creierul învârtit al lui Mercy s-a blocat pe un singur gând. „Cum l-ai asigurat că Rose și cu mine nu vom merge la poliție?”

Fața lui Levi s-a încrețit. „I-am spus că mă voi asigura că tata nu vă va lăsa. Că vei face tot ce va decreta tata.”

„A trebuit să părăsesc orașul din cauza certurilor mele cu tata!” Mâna lui Truman i-a prins cotul și ea a căzut un pas înapoi. Vederea i s-a întunecat; singurul lucru pe care îl putea vedea era fața vinovată a lui Levi. *Cum a putut să promită așa ceva? Eram eu și Rose doar niște pioni pentru el?* „I-ai luat partea tatei! Dar doar îți protejai propriul fund!”

„Îl apăram și pe al tău! Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă te-ai fi dus la poliție? Am fi putut ajunge amândoi în închisoare. Sau dacă Rose ar fi identificat vocea lui Craig la ferma Bevins? Asta ar fi putut amplifica conflictul dintre tata și Joziah la cine știe ce nivel. Un război total.”

„OdoamneOdoamneOdoamne.” Mercy s-a întors de la Levi. Fratele în care avusese întotdeauna încredere... trădarea lui o dezbrăcase și ea se străduia să nu cadă în genunchi. Plecarea de acasă a fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată. Să afle că Levi a ajutat la alungarea ei a pus sare pe rana ei veche. „La naiba cu tine, Levi”, a șoptit ea. Îi venea să vomite.

Cum mi-a făcut asta? Lui Rose și mie?

„Trebuie să mă crezi că am crezut că ucigașul era mort când a murit Kenny. Nu am crezut că Craig a avut vreo legătură cu atacurile”, a spus Levi cu seriozitate. El îi atinse brațul, iar ea îl scutură, incapabilă să se uite la el. „Abia când ai menționat oglinzile am început să am îndoieli.”

„De ce nu ai spus nimic atunci?” Truman părea gata să îi smulgă capul fratelui ei.

„Cazurile erau prea diferite! Femeile erau violate și ucise pe atunci. Nu bătrâni împușcați în cap! Craig mi-a spus că Kenny era un fel de pervers sexual și am crezut că facem ceea ce trebuie păstrând tăcerea asupra morții lui.”

„Pun pariu că Craig a fost cu el tot timpul”, a afirmat Mercy liniștită.

„Nu știu”, a spus Levi. „Dar s-ar putea să fi fost.”

Un gând a lovit-o. „Ar fi putut fi Craig cel care a furat fotografiile de la bal, din moment ce le cunoștea pe ambele femei? Nu-l văd pe Kenny furându-le, pentru că femeile erau străine pentru el.” S-a uitat la Levi. „Mama mai are vechile fotografii de la bal ale lui Pearl?”

Levi s-a gândit pentru o clipă. „Sunt niște albume vechi în biroul lui tata. Lucrurile noastre din liceu. Așteaptă puțin.” A alergat pe scările verandei.

„Pearl a fost la același bal ca Jennifer și Gwen, corect?” a întrebat Truman.

„Corect. A fost o mare problemă în casa noastră. Tata era ferm împotriva participării lui Pearl, dar mama l-a convins, deoarece Pearl mergea cu un grup de fete, nu cu un partener.”

„Ce speri să vezi în poze?”

„Un tânăr foarte înalt pe nume Craig.”

„Nu va dovedi nimic.”

„Sunt de acord”, a spus Mercy. „Dar este un fir comun care ar putea strânge lucrurile.”

Levi a ieșit afară, răsfoind un album gras. „Aici.” A atins o pagină deschisă și le-a arătat celor doi câteva fotografii cu Pearl în rochia de bal, stând în fața sobei de lemne a părinților ei. O altă fotografie le arăta pe ea și pe Jennifer în același loc.

Mercy a clipit, uimită că rochiile și coafurile erau atât de demodate. În seara aceea crezuse că sora ei era la modă ca un star de cinema. A întors o pagină și a găsit o fotografie formală de grup făcută de fotograful balului.

O noapte în Italia. Grupul stătea în fața unei imagini a unui palat italian.

Craig Rafferty stătea în rândul din spate. Cinci fete. Trei băieți. Toți păreau incredibil de fericiți.

„Crezi că aceasta este imaginea care lipsește din ambele scene?" a întrebat Truman.

„Cred", a spus Mercy. „Mă întreb de ce le-a luat."

„Suveniruri", mormăi Levi.

Ce l-a împins pe tânărul drăguț din această fotografie să ucidă femei pe care le cunoștea?

Am sărit la concluzii.

„Deci Craig a spus că el și Kenny veneau pentru o vizită de curtoazie în noaptea în care ne-au atacat?" Mercy scuipă cuvintele în timp ce închidea albumul.

„A spus că trecuseră să mă vadă și că nu știa ce avea de gând să facă Kenny până când a atacat brusc."

„*Prostii*. Rose a spus că doi bărbați au atacat-o."

„Nu știam ce să cred!" a pledat Levi. „Principala mea grijă era să ascund cadavrul și să vă țin pe tine și pe Rose în siguranță."

„Rose nu mai este în siguranță acum", a spus Truman. „Ai terminat cu povestea ta, Levi? Pentru că trebuie să le spunem celor de la FBI să-l găsească pe Craig Rafferty." S-a îndepărtat și s-a întors spre casă.

„Când ai știut?" a șoptit Mercy. „Când ai știut că Craig o avea pe Rose?" Un fir fin și fragil o lega de fratele ei. Un fir pe care îl reparase săptămâna asta. Acum era aproape să se rupă din nou.

„Nu știu că o are", a recunoscut Levi. „Nu ți-am spus imediat pentru că nu eram sigur. Încă nu sunt sigur. Doar ghicesc."

„Minți. Unde te-ai dus la miezul nopții?" Privirea lui Levi îi spuse că bănuise tot timpul că Craig fusese implicat. *De ce nu a spus nimic imediat?*

Pentru că îl făcea să arate rău.

O altă gaură i-a sfâșiat inima.

Nu voi mai putea avea niciodată încredere în el.

Umerii lui s-au prăbușit. „M-am dus la Craig să caut. Nu era nimeni acolo.”

„La naiba cu tine, Levi”, a înjurat Mercy din nou, lacrimile inundându-i ochii, firul acela întinzându-se periculos de strâns. „Dacă Rose e moartă, e *vina ta*.”

Fratele ei a început să plângă.

Capitolul 37

Două ore mai târziu, toate forțele de ordine disponibile fuseseră mobilizate, iar Craig Rafferty nu era de găsit nicăieri.

După mărturisirea lui Levi, Truman îi abordase pe Jeff Garrison, Eddie și șeriful Ward Rhodes în bucătăria Kilpatrick. Vorbind cu grijă pentru a proteja povestea lui Mercy, el le-a spus că Rose îi spusese recent lui Levi că îl suspecta pe Craig Rafferty că încercase să intre prin efracție în casa lor cu cincisprezece ani în urmă. Karl Kilpatrick stătea cu ofițerii și a spus că Rose auzise o voce în acea noapte, dar nu știa cine fusese în fața casei lor. Șeriful Ward l-a întrebat dacă Karl a raportat atunci deranjul și Karl a răspuns: „De ce aș face-o? Nu s-a întâmplat nimic”.

Era cea mai puternică pistă pe care o aveau, iar ofițerii aruncaseră tot ce aveau în căutarea lui Craig Rafferty.

Casa lui Craig era goală. Mașina lui dispăruse. Mike Bevins nu-l mai văzuse de când trecuseră pe la casa Kilpatrick aseară pentru a-și oferi ajutorul. Nimeni de la ferma Bevins nu-l mai văzuse după aceea. Jeff a depus o cerere pentru înregistrările telefonului său mobil, iar ofițerii au continuat patrulările în căutarea vehiculului său.

Dispariția lui îi încuraja că erau pe drumul cel bun.

Eddie îl privise ciudat pe Truman, întrebându-l de ce Levi nu-l menționase pe Craig mai devreme. Truman ridicase din umeri și mințise, spunând că Rose nu fusese sigură de identificare și că Levi nu voise să trimită ancheta într-o direcție greșită. Eddie dăduse din cap, ținându-i privirea lui Truman, iar Truman bănuia că știa că mințea.

Ceilalți ofițeri săriseră pe pistă, fără să le pese de sursa ei. Și părea solidă.

Dar nimeni nu-l putea găsi pe Craig Rafferty.

Jeff Garrison mâzgăli pe un bloc de hârtie. „Cine sunt prietenii lui? Unde își petrece timpul? Are și alte proprietăți? Merge la pescuit sau la vânătoare și folosește cabana cuiva? Dacă are un ostatic, are nevoie de un loc unde să o țină fără să fie privită de ochi indiscreți."

„Asta descrie aproape fiecare loc de pe aici", mormăi Truman.

„Adu-l pe șeful lui aici", a continuat Garrison. „Vreau să vorbesc cu băieții cu care lucrează. Trebuie să știm ce îi place să facă."

„Este prima dată când ia pe cineva", a subliniat Eddie. „Înainte, întotdeauna cineva era ucis în casa lui. De ce se schimbă?"

„Am crezut că cele mai recente omoruri au fost pentru arme", a declarat șeriful Rhodes. „Luarea lui Rose Kilpatrick nu are nimic de-a face cu armele, nu-i așa?" S-a uitat la Karl, care a scuturat din cap.

„Nu am mai mult de o duzină de arme", a spus tatăl ei. „Și sunt toate intacte. Am verificat."

„Deci s-a întors să ucidă și să violeze femei după o pauză de cincisprezece ani?" a mormăit șeriful.

Karl a devenit alb.

„Nu știm asta", a intervenit Truman. „Luarea lui Rose indică un cu totul alt scop." Îi venea să-i dea un șut în fund șerifului pentru că vorbea așa în fața tatălui ei.

„Care este acest scop?" a întrebat Garrison, uitându-se la ceilalți bărbați. „Asta ne va ajuta să o găsim."

Ceilalți bărbați au schimbat priviri.

„După ce Rose a vizitat ieri ferma Bevins", a spus încet Truman, "s-ar putea să fi decis că ea pescuiește pentru a-i identifica vocea de acum atâția ani.

De la crimele de la Prepper, ne-am uitat cu atenție la cazurile Jennifer Sanders și Gwen Vargas. S-ar putea să fie nervos că va fi prins pentru acele cazuri. Așa că a eliminat martorul."

„Dar luând-o pe Rose crește expunerea", a replicat Eddie.

„Nu am spus că este cea mai ascuțită unealtă din magazie", a spus Truman.

„Rose și cu mine am vorbit despre acea tentativă de efracție de zilele trecute," a spus Mercy.

Truman nu o auzise intrând în cameră. Ochii ei erau roșii și umezi.

Umbre întunecate se zăreau sub ei.

„Se întreabă de mult timp a cui voce a auzit-o în acea noapte", a spus Mercy. „Cred că faptul că sunt în oraș și că cercetez crimele vechi a stârnit lucrurile."

„Ai scos la iveală un criminal?" a întrebat Jeff.

Mercy i-a ținut privirea. „Posibil."

Truman și-a ținut respirația, întrebându-se dacă era pe cale să spună întreaga poveste a atacurilor. „Ai spus că Rose a auzit pe cineva în afara casei în acea noapte, nu? Și că voi două ați reușit să îl speriați?"

Ea s-a uitat la el. Indecizie în ochii ei. Să spună adevărul sau să folosească vechea poveste pe care o spusese părinților ei?

„Da", a spus ea.

„Ar fi trebuit să anunțați poliția atunci", mormăi Rhodes. „Poate am fi putut prinde pe cel care le-a ucis pe fetele alea."

„Nu era treaba noastră", a răbufnit Karl Kilpatrick la Rhodes. „Nu aveam nevoie ca poliția să-și bage nasul în casa mea când nu s-a întâmplat nimic."

„Pun pariu că *acum* vrei ajutorul nostru", a ripostat Rhodes.

Karl a sărit în picioare, trimițându-și scaunul prin bucătărie. Jeff și-a trântit mâinile pe masă. „Încetează! Să te cerți pentru ceea ce cineva nu a făcut acum cincisprezece ani nu ajută la nimic. Stai jos!" A arătat spre Karl. Bărbatul îi răspunse cu o privire urâtă, dar se așeză.

„Îți vom găsi fiica", i-a spus Jeff cu o voce calmă lui Karl. Tatăl lui Mercy s-a prăbușit în scaunul său.

Mercy s-a holbat la tatăl ei câteva secunde și a ieșit din cameră. Truman a urmat-o până la ușa din față, unde s-a sprijinit de balustrada verandei din față. „E cald acolo”, a spus ea.

Truman a fost de acord. „Unde e Levi?”, a întrebat el.

„A mers acasă. A vrut să fie acolo când Kaylie a plecat la școală. Cred că se va întoarce după aceea.” Ea și-a întors capul spre el, cu o întrebare în ochi. „De unde ai știut că Levi ascunde ceva?”

„Nu am știut.”

„I-ai spus că trebuie să auzi ce are de spus când m-a trezit în dimineața asta. De ce?”

Truman s-a așezat pe balustradă lângă ea. „I-am urmărit pe toți noaptea trecută. Pe Pearl. Pe tatăl tău. Pe Levi. Nu putea să stea liniștit. Ceea ce nu este un motiv de alarmă, dar ceva în ochii lui de fiecare dată când se uita la mama ta părea ciudat. Părea distrus... dar într-un fel vinovat. Am pus-o pe seama stresului situației. Dar când l-am văzut când te-a trezit în dimineața asta, era chipul unui om cu o povară de împărțit.”

„Deci nu știai ce a făcut.”

„Nu. Am știut doar că ar putea fi urât.”

„Mi-e greu să cred că Craig Rafferty este un criminal”, a spus Mercy. „L-am cunoscut aproape toată viața mea. E prieten cu frații mei.”

„Nu știu dacă Levi l-ar numi prieten. Relația lor se bazează pe frica reciprocă de celălalt.” *Dacă nu l-aș fi salvat pe Craig în acea zi la râu? Ar fi murit fetele alea? S-ar fi întâmplat toate astea?*

S-a uitat la Mercy de lângă el. *Aș fi întâlnit-o?*

Ar fi făcut-o. La un moment dat, drumurile lor s-ar fi intersectat - cumva. Știa asta la fel de sigur cum își dăduse seama că viața i se schimbase în ziua în care le dăduse celor doi agenți FBI un tur al casei unchiului său.

Uneori întâlnești o persoană pe care ești destinat să o ai în viața ta pentru totdeauna.

Poate că ea nu știa încă, dar el știa.

În mijlocul crimelor și al doliului apăruse un lucru bun.

Tu ai trimis-o la mine, unchiule Jefferson?

Fusese furios și deprimat de la moartea unchiului său, dar, privind în urmă, își dădea seama cum se schimbase totul când ea sosise în oraș. În fiecare zi se trezea și abia aștepta să o vadă din nou.

Simte și ea la fel?

„Nu pot să stau aici”, a spus Mercy, împingându-se de pe balustradă. A început să pășească pe verandă, așa cum făcuse și cu o seară înainte. „Trebuie *să fac ceva.”*

„Garrison nu te va lăsa să fii implicată.”

„Atunci nu-i va păsa dacă mergem la o plimbare. Putem măcar să căutăm camionul lui Craig. Poate că s-a întors la peștera de la Owlie Lake.”

„Cea care a fost dezmembrată de echipele de cercetare a probelor?”

Ea s-a oprit și s-a uitat la el, cu mâinile pe șolduri. „Scoate-mă de aici, Truman.”

„Da, doamnă.”

***

O oră mai târziu, Mercy privea pe fereastră, incapabilă să își scoată din minte ceva ce Truman spusese ieri. Au condus pe fiecare stradă din Eagle's Nest, s-au oprit pentru cafea și s-au certat cu privire la ce autostradă să caute în continuare. Truman câștigase, iar ei au condus, verificând fiecare camion care trecea să vadă dacă era Chevy-ul lui Craig.

„A cui moarte ai cauzat-o?” Ea își păstrase vocea joasă, cu fața la geam, dar îi văzuse reflexia rigidă.

„Un alt polițist. Am ezitat când ar fi trebuit să acționez. Și apoi am făcut alegerea greșită când am acționat. O femeie - poate două - a murit pentru că am ezitat.”

El a povestit cu greu despre o mașină în flăcări care a făcut-o să plângă.

„Cred că ai luat decizia corectă într-un moment foarte stresant. Extinctorul ar fi putut stinge focul.”

El nu a spus nimic.

„Sunt sigură că l-ai retrăit cu zeci de scenarii diferite.”

„Știind că lipsa mea de acțiune a dus la moartea cuiva m-a scos din serviciu pentru o vreme. Am crezut că am terminat cu aplicarea legii. Am intrat în domeniu dorind să ajut oamenii și am făcut opusul...”

„Truman-”

„Lasă-mă să scot asta.” El și-a ținut ochii pe drum. „Această slujbă din Cuibul Vulturului a deschis o ușă pe care o credeam închisă cu putere. Acum mă rog în fiecare zi să iau decizia corectă dacă acest tip de situație va mai apărea vreodată.”

„Îmi pare rău, Truman”, a șoptit ea. Vina supraviețuitorului. Să te îndoiești de deciziile tale. Ea a înțeles.

Fac ceea ce trebuie păstrându-mi secretul?

Telefonul lui a sunat prin difuzoarele din Tahoe. A apăsat pe un buton de pe volan. „Daly.”

„Șef Daly?”

„Da. Sunteți pe speaker și o am pe agentul special Mercy Kilpatrick cu mine. Cine este?”

„Sunt Sharon Cox. Sunt mama lui Toby.”

Mercy și-a îndreptat atenția la numele martorului pe care îl interogase cu câteva zile în urmă.

„Da, Sharon. Este totul în regulă cu Toby?” a întrebat Truman cu îngrijorare.

„Ei bine, nu chiar. A stat treaz toată noaptea și este extrem de supărat. Nu l-am mai văzut niciodată așa.” Ea a făcut o pauză. „A insistat să te sun. Se plimbă și plânge și nu-l pot face să se relaxeze. Am sunat doar pentru că vreau să se liniștească și...”

„Ce vrea să-mi spui?” a spus Truman tăios.

Respirația adâncă a femeii a răsunat în difuzoare. „O să sune ridicol, dar spune că a văzut ieri o fantomă la casa lui Ned Fahey.”

Mercy a zâmbit, amintindu-și de frica lui Toby de fantome. Dar Truman se încruntă și trase brusc Tahoe-ul pe pietrișul roșu de pe autostradă. Mercy s-a agățat de mânerul portierei pentru a-și păstra echilibrul.

Truman se uita intens la bordul mașinii, ca și cum ar fi putut să o vadă pe Sharon Cox. „Poate Toby să descrie această fantomă? Pot să vorbesc cu Toby?"

„Ei bine", a spus Sharon cu reticență. „Cred că da. Dacă nu te superi. Chiar nu am vrut ca el să te deranjeze, dar chiar mă enervează..."

„Dă-mi-l la telefon", a ordonat Truman. Au auzit-o pe Sharon strigând după Toby.

„Crezi că cineva a fost în casa lui Ned", a șoptit Mercy. *Craig ar fi dus-o pe Rose acolo?*

„Cred că Toby a văzut ceva. Nu ar fi atât de supărat dacă nu ar fi văzut. Ar putea să nu fie nimic, dar merită să aruncăm o privire." A verificat ambele direcții ale autostrăzii cu două benzi și a făcut o întoarcere în U.

„Șefule Daly?" Vocea lui Toby a bubuit prin difuzoare, iar Truman a dat volumul mai încet.

„Da, Toby. Mercy de la FBI te aude și ea. Ce se întâmplă?"

„Am auzit fantoma lui Ned! Te-ai înșelat că fantoma lui a plecat!"

„Unde ai auzit-o, Toby?"

„Am intrat în casa lui", a spus Toby încet. „Știu că nu ar trebui, dar am vrut să văd dacă trupul lui chiar a plecat."

„A dispărut. Mercy și cu mine ți-am spus asta. Ce ai văzut acolo?"

„Nu am ajuns la dormitorul lui. I-am auzit vocea - părea că e rănit!"

„Te-ai uitat după el?" a întrebat Truman. A împins Tahoe-ul până la șaptezeci și cinci, îndreptându-se în direcția lui Ned Fahey.

„Nu! Am plecat de acolo cât de repede am putut!"

„Ai putut să deslușești vreun cuvânt?" a intervenit Mercy.

„Cred că m-a rugat să-l ajut." Vocea lui Toby s-a dizolvat în sughițuri. „Ar fi trebuit să-l ajut? Am fost atât de speriat. Trebuia doar să ies de acolo."

„Ai făcut ceea ce trebuia", l-a liniștit Truman. „Toby, casa nu era încuiată? Ai o cheie?"

„Nu am o cheie. Ned nu și-ar da niciodată cheile nimănui.” Vocea îi tremura. „O să fie foarte supărat pe mine.”

„Toby”, a spus Mercy ferm. „Cum ai intrat în casă?”

„Am folosit tunelul”, a șoptit el.

Mercy și Truman au schimbat o privire. „Tunelul?”, a întrebat ea. „Unde este?”

„Începe în magazia de lemne. Trebuie să muți o stivă mică de lemne aproape de spate, dar l-am lăsat deschis”, s-a tânguit el. „Ned îmi spunea mereu să mă asigur că este acoperit la loc cu lemne tăiate, astfel încât nimeni să nu îl poată găsi.”

Un tunel. Mercy era impresionată.

„De ce ar avea un tunel?” a întrebat Truman.

„Ca să poată scăpa când federalii veneau după el”, a răspuns Toby.

Mercy s-a întrebat ce ar fi crezut bătrânul prepper despre ea, o federală, încercând să rezolve crima lui.

„Am fugit pe ușa din față”, a gemut Toby. „Am lăsat-o deschisă și pe aia. Nu vreau să mă întorc și să o închid. Dar Ned o să fie foarte supărat că am lăsat-o *deschisă*.”

„Ned e mort”, a spus Mercy cu blândețe. „Nu e supărat pe tine.”

„E înăuntru”, a insistat Toby. „A spus că mă va bântui și acum o face. Dacă fantoma a ieșit și m-a urmărit până acasă? Dacă e în casa mea chiar acum?”, s-a tânguit el.

„Toby, Mercy și cu mine suntem pe drum. Ai încredere în noi să avem grijă de fantomă?”

Sughițuri umede au răsunat din difuzoare.

„Vom merge la Ned și apoi ne vom opri la tine acasă și îți vom spune ce am găsit. Nu cred că fantoma lui Ned ar fi interesată să te bântuie. Ar fi mai interesată să-i facă farse lui Leighton Underwood, nu? De ce ar vrea să te supere când l-ai ajutat atât de mult timp în jurul casei sale?”

„Adevărat...”

„Vom fi acolo în curând. Lasă-mă să vorbesc din nou cu mama ta.” Sharon a venit la telefon.

„O să trec pe la casa Fahey”, i-a spus Truman. „Ai observat vreo activitate pe acolo?”

„Nu am văzut nicio fantomă”, a răbufnit ea. „Lui Toby îi intră un gând în cap și nu-i dă drumul și tulbură liniștea tuturor celor din jurul lui.”

„Vom vorbi cu el după ce verificăm casa. Suntem la zece minute distanță”, a spus Truman. A încheiat convorbirea.

„Ce femeie oribilă”, a mormăit Mercy. „Bietul Toby. Crezi că într-adevăr a auzit o voce?”

„Cred că a auzit pe cineva cerând ajutor.” El s-a uitat la Mercy. „Sper că acea persoană se dovedește a fi sora ta.”

„Dar a fost noaptea trecută”, a șoptit ea, cu gura uscată. „Multe se pot întâmpla în douăsprezece ore.” Creierul ei se învârtea de posibilități. Chiar auzise el un om? *Putea fi Rose acolo?*

Răspunsul lui Truman a fost să apese pe accelerație.

A ridicat receptorul telefonului, mintea îi zvâcnea, speranța îi creștea. *Te rog, să fie Rose.* S-a atașat de noua informație și a simțit o energie pozitivă crescând în pieptul ei. Pentru prima dată de la confesiunea lui Levi, simțea speranță. „Îi voi spune lui Eddie unde mergem. El îi va informa pe ceilalți.”

Rezistă, Rose.

Capitolul 38

Rose a mai luat o înghițitură din sticla de apă. Era ultima ei sticlă. Folosise cealaltă sticlă pentru a face baie. Părea o risipă să folosească apa potabilă pentru ceva atât de neimportant precum curățenia, dar era disperată să îndepărteze esența lui Craig Rafferty din corpul ei.

Acum era curată, dar arsura dintre coapse și durerea din jurul gâtului îi aminteau de ceea ce îi făcuse el.

Sunt încă în viață. Asta e mai mult decât Jennifer și Gwen.

El îi lăsase două sticle de apă, o găleată, un prosop și o brioșă cu ciocolată.

Își număra binecuvântările.

În timp ce îndepărta folia de plastic de pe brioșă, îi recunoscu mirosul de la Coffee Café. *Kaylie a făcut-o*. Gândul de nepoata ei aproape a adus-o la lacrimi, dar niciuna nu a apărut pentru că Rose nu mai avea lacrimi. Craig le smulsese din ea pe parcursul mai multor ore în timpul nopții. Camera duhnea a el. Patul mirosea a el. Părul ei mirosea a el.

Sunt încă în viață.

Îi spusese în detaliu ce le făcuseră el și Kenny lui Jennifer Sanders și Gwen Vargas. Cuvinte pe care ea nu le-ar mai fi putut auzi niciodată. Apoi a strangulat-o, șoptindu-i că viața ei a luat sfârșit în timp ce își întețea strânsoarea în jurul gâtului ei, un zumzet puternic invadându-i creierul. Dar în momentul în care și-a pierdut cunoștința, el și-a îndepărtat mâinile, iar auzul i-a revenit. Apoi a făcut-o din nou. Și încă o dată.

Nu mai știa de câte ori a dus-o aproape de moarte.

„Îți țin viața în mâinile mele", i-a cântat el cu vârfurile degetelor pe gât și buzele lângă ureche. „Literalmente, viața ta e *a mea*."

Jucase jocuri stupide, întrebând-o câte degete ținea ridicate, ce expresie avea pe față sau dacă era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. A fost pălmuită pentru că nu a răspuns, așa că a răspuns, aruncând numere la întâmplare și mângâindu-i ego-ul. El a forțat-o să-l complimenteze de nenumărate ori. Spre surprinderea ei, cuvintele ei îl făceau la fel de fericit ca și complimentele adevărate. Se bucura după ce ea îi spunea cât de puternic era, îi mulțumea pentru că observase și apoi vorbea despre bărbații cu care se luptase.

Creierul lui nu era în regulă. Era sucit, distorsionat. Își imagina că mirosea a cangrenă și că se simțea spongios.

Când el îi spusese că Levi ascunsese ceea ce știa despre crimele femeilor, ea îl lovise imediat cu pumnii, strigând că nu era adevărat. Spre surprinderea ei, el a dat înapoi, asigurând-o că ceea ce crezuse Levi nu era adevărat. „Ce vrei să spui?", a întrebat ea.

„Levi crede că Kenny le-a ucis pe Jennifer și Gwen de unul singur. Crede că nu am știut că Kenny intenționa să te atace în acea noapte”, a explicat el. „Amândoi știm că nu e adevărat, nu-i așa?” Mâzga din vocea lui i-a întors stomacul pe dos. „Întotdeauna a fost vorba despre tine, Rose”, a șoptit el. „Nu am știut că sora ta era acasă în acea noapte. Ești atât de inocentă, te miști prin oraș cu încrederea că nimeni nu-ți va face rău sau nu-ți va refuza nimic. Dar pun pariu că nu ești atât de inocentă pe cât pari. Ai avut vreodată doi bărbați în același timp, Rose?”

Ea a refuzat să răspundă și a fost lovită în stomac, aducându-i o nouă rundă de lacrimi. El își ceruse imediat scuze.

„De ce ai spart oglinzile?” a șoptit ea.

El a tăcut mult timp înainte să răspundă. „Ar trebui să-l cunoști pe tatăl meu. Oglinzile însemnau vanitate pentru el, iar vanitatea era ceva ce trebuia să scoți din copiii tăi. Nu erau oglinzi în casa noastră când am crescut. Îmi amintesc că a spart o mică oglindă a mamei mele pe care o găsise în poșeta ei. Era mândru, păcătos. Ea ar fi trebuit să se uite doar la el. Când i-a spart oglinda... ce privire a făcut”. Vocea lui a căpătat un ton visător. „Asta a fost putere. Felul în care se uita la el cu admirație și teamă. Acele femei - Jennifer și Gwen - erau vanitoase. Aveau nevoie să știe că lumea nu se învârtea în jurul felului în care arătau.” Degetul lui s-a mișcat de-a lungul obrazului ei. „Tu nu ai avut niciodată nevoie de o oglindă. Tu ești absența vanității. Ești așa cum ar trebui să fie o femeie.”

„Lasă-mă să plec”, a șoptit ea.

El i-a mângâiat părul. „În timp.”

Tonul melancolic din vocea lui îi spunea că va fi moartă înainte ca el să o lase să plece.

Când s-a săturat să-i folosească trupul, s-a întins lângă ea în patul murdar, așezându-i capul pe pieptul lui, și a continuat să se joace cu părul ei în timp ce vorbea. Și vorbea.

„Voi fi important în Eagle's Nest”, a promis el. „Am așteptat mult timp. Am muncit ore în șir și merit asta. Joziah Bevins nu mai poate rezista mult.”

Ea se crispase la auzul numelui și el a simțit asta.

„Crezi că Mike va fi moștenitorul regatului lui Joziah? Mike nu vrea să aibă nimic de-a face cu asta. Joziah îl va alege pe omul pe care îl consideră cel mai calificat, iar acela voi fi eu."

„Cum?" a întrebat ea, incapabilă să oprească întrebarea. *Ce te face atât de special?*

„Ei bine, aveam de gând să îi fac cadou suficiente arme pentru a înarma o armată. Eram deja pe această cale când am aruncat o privire la arsenalul deținut de Enoch Finch. De ce are nevoie un bătrân prepper cu atâtea arme? Joziah nu m-ar mai fi putut ignora după aceea. Trebuie să fim pregătiți pentru orice, să știi. Dacă vine guvernul și decide să ne ia pământul? Dar sora ta mi-a stricat planul. Acum va trebui doar să-l conving că sunt cel mai calificat."

„L-ai cunoscut pe Enoch?"

El a râs. „Îi cunoșteam pe toți. I-am cercetat cu grijă pe acești bătrâni, simțindu-i pentru a vedea cine adună arme. Sunt singuratici. Spun că urăsc oamenii, dar bagă un pic de alcool în ei și vorbesc și vorbesc. Am petrecut multe seri în casele lor cu o sticlă de alcool, vorbind despre societatea pe care ar trebui să o avem, iar ei îmi arătau pregătirile lor. Arsenalele lor. Era destul de ușor să strecor ceva mai puternic în băuturile lor, astfel încât să le pot încărca armele. Dar nu-i puteam lăsa să se trezească. A fost perfect. Nimeni nu m-a suspectat. Făceam parte din această comunitate de zeci de ani." Mâna lui a trecut peste părul ei lung. „Părul tău este atât de frumos. Ești genul de femeie de care vom avea nevoie după ce se va întâmpla TEOTWAWKI, Rose. Ești pricepută. Îți asculți bărbatul și faci ceea ce ți se spune. Vom avea nevoie de femei pentru poziții de sprijin. O grămadă de bărbați care trăiesc împreună fac o mare mizerie, știi? Și temperamentele se încing. Femeile știu cum să ne calmeze."

Asta am fost crescută să fac?

„Femeile ca sora ta - ei bine, ele doar cauzează probleme. Există un motiv pentru care Dumnezeu le-a dat bărbaților puterea și femeilor abilitatea de a avea copii." El i-a mângâiat stomacul și ea a înghețat. „Nu înțeleg cum tatăl tău a putut să o lase să fugă și să devină o executantă pentru guvern. Asta e greșit la atât de multe niveluri. Tatăl tău trebuie să fie umilit. Mi-a furat

armele", mormăi el. „Erau proprietatea mea. Biletul meu pentru a o impresiona pe Joziah. Ea nu e o femeie adevărată. Se preface că e bărbat. Probabil că nu poate face sex."

Prin obrazul ei, a simțit cum mușchii stomacului lui se întăresc. Ea s-a strâmbat. *Nu din nou.*

Capitolul 39

Zona din jurul casei lui Ned se simțea altfel decât atunci când Mercy o vizitase prima dată lunea trecută. Astăzi era soare; nu erau nori nicăieri. Bălțile se uscaseră, iar frunzele foșneau în briza ușoară. Era departe de vremea umedă și mohorâtă care fusese prezentă în prima ei zi.

Ieșind din mașina lui Truman, a avut un moment de furie față de vremea perfectă. Lumea avea tupeul să meargă mai departe ca de obicei. Soare, păsări, căldură. *Nu știa că Rose ar putea fi moartă?*

Soarele scotea în evidență starea de degradare a casei lui Ned. Scânduri deformate, șindrilă încovoiată, buruieni. Dar Mercy știa că aspectul ei era înșelător. Era o fortăreață, concepută pentru a proiecta o imagine de dezordine și sărăcie: *Mergeți mai departe, nu e nimic de valoare aici.*

Mercy a studiat curtea familiară din față, plină de grămezi de gunoi și garduri vii, amintindu-și cum corectase comentariul lui Eddie despre structura sa aparent haotică. Casa era liniștită și se întrebă dacă fantoma lui Toby fusese o pisică sălbatică.

„Ușa din față este închisă", a precizat Truman în timp ce se îndrepta spre partea pasagerului. „Toby a spus că a lăsat-o deschisă când a fugit afară."

Adevărat. Părul de pe brațe i s-a ridicat, simțurile ei trecând la un nivel superior de alertă. „Să rămânem pe partea asta a vehiculului pentru moment."

Truman și-a încleștat mâinile în jurul gurii. „Alo! E cineva acasă?"

Tăcere.

„Ce crezi?”, a întrebat ea.

„Cred că Toby poate că a auzit lucruri”, a recunoscut el. „Nu a trecut peste găsirea cadavrului lui Ned.”

A strigat din nou la casă, fără niciun rezultat.

„Să încercăm ușa din față”, a sugerat Mercy.

Truman a făcut o pauză, iar ea l-a putut vedea cum cântărea ideea. „Îl anunț pe Lucas că am ajuns și că intrăm.”

„Dacă putem intra”, a adăugat ea în timp ce el dădea telefonul. „Ned avea un număr impresionant de încuietori pe o ușă foarte grea.”

El a luat-o înainte, cu mâna lângă arma de lângă el. Mercy îl urmă, desfăcându-și jacheta subțire pentru a avea acces la a ei. „Mă simt de parcă aș fi condus la măcel”, mormăi Truman când ocoliră a doua grămadă de vechituri de pe cărare.

Mercy supraveghea cu atenție ferestrele casei, căutând orice semn de mișcare.

Ceva s-a mișcat la o fereastră de sus, acoperită cu scânduri, iar Truman a tresărit înapoi, strigând.

Apoi a auzit pocnetul împușcăturii.

Truman a căzut și Mercy a plonjat în spatele unui morman de metal ruginit. Antrenamentul ei a preluat controlul și s-a întins, târându-l pe Truman prin noroi până la adăpost, apoi s-a învârtit pentru a ținti fereastra unde văzuse mișcarea, cu privirea concentrată pe localizarea amenințării. Unde se dusese?

Nimic.

Bătăile inimii îi bubuiau în urechi și transpirația îi curgea pe spate în timp ce scana casa. În spatele ei, Truman gâfâia, înjurând ca un țăran furios. S-a învârtit înapoi spre el, smulgându-și jacheta, gata să aplice presiune acolo unde sângera. *Oh, rahat! Oh, rahat! O, rahat!* Capul lui era înclinat pe spate, călcâiele i se înfigeau în pământ, dinții i se strângeau de durere.

Ea nu putea vedea sânge. „*Unde este?”* Mâinile ei se plimbau pe pieptul și gâtul lui, căutând gaura de glonț.

Nu-l voi lăsa să moară.

Și-a rupt cămașa cu nasturi, expunându-și vesta, și a căutat în partea

dreaptă a acesteia cu degete frenetice, chinuindu-se să-și recapete respirația.

Mercy a zărit glonțul turtit și euforia a cuprins-o.

„Vesta ta l-a prins!”

„Știu”, a scuipat el, apoi a tras adânc aer în piept. „*Dar, la naiba, ce doare!”*

„O să te doară ca naiba câteva zile, dar o să fii bine.” Lacrimile i-au încețoșat ochii în timp ce violența ultimelor douăzeci de secunde au trecut prin ea. *Slavă Domnului că sunt deja la sol.* „Chem întăriri.” Degetele îi tremurau când a format numărul.

„Se pare că l-am găsit pe Craig”, a oftat Truman.

Avea dreptate. În sinea ei, Mercy știa că Craig a tras.

Eddie a răspuns la apelul ei. Mercy i-a transmis locația lor și situația lui Truman. „Stai cuminte”, a ordonat Eddie. „Vom trimite o mașină a districtului acolo cât mai repede, dar suntem cu toții pe drum.”

A încheiat convorbirea în timp ce Truman se chinuia să se ridice, sprijinindu-se de o aripă ruginită cimentată de o grămadă de cărămizi. Ușurarea a cuprins-o când el s-a mișcat singur.

„La naiba cu mine”, a mormăit el, ștergându-și fruntea. „Nu vreau să mai fac asta niciodată.”

„Nu te-am auzit niciodată înjurând atât de mult, șefule Daly.”

El a râs și apoi a gemut la durerea din piept. „Încerc să mă țin curat. L-ai văzut?”

„Nu.” Mercy s-a mai uitat o dată la casă. „Dar trebuie să fie Craig. Am văzut ceva mișcându-se la fereastra aceea închisă cu scânduri. Exact acolo unde îi arătasem lui Eddie cum o persoană avea o vedere perfectă dacă un străin intra în casa asta”, recunoscu ea. Conversația părea veche. „Suntem norocoși că a tras o singură dată.” Își pusese o vestă înainte de a începe vânătoarea lor pentru Craig Rafferty. Era grea și inconfortabilă, ceva ce purta rar în meseria ei, dar căutarea unui criminal impusese purtarea ei.

Observase că Truman purta aproape întotdeauna una sub cămașă.

Acest lucru s-ar fi putut termina într-o situație foarte diferită.

„Și acum?” a întrebat ea. *Poate să plece de aici?*

„Așteaptă cavaleria”, a spus Truman. „Asta e cea mai bună acoperire pe care o putem obține?”

„Aș spune că da. Aș prefera să fiu de cealaltă parte a Tahoe-ului, dar nimeni care trage din casă nu ne poate prinde aici.” Ea a scanat grămada de vechituri din spatele lor. „Sunt mai mult cărămizi și piese de mașină, dar e ceva. Cum te simți?”

„Ca și cum mi-ar fi luat foc pieptul”, a spus el. „Probabil că mi-am rupt niște coaste.”

„Poți fugi dacă trebuie?”

„Dacă trebuie.”

***

Împușcătura a trezit-o pe Rose.

Sunt încă în viață.

Pași zgomotoși s-au auzit pe hol, iar ea s-a cocoțat în colțul îndepărtat al patului, cât mai departe posibil de ușă. Încuietoarea a alunecat și ușa s-a deschis brusc. *„Ridică-te!”*

„Ce se întâmplă?” a strigat ea. *Pe cine a împușcat?* Mirosul armei trase i-a ajuns la nas.

„*Ridică-te!”* Craig a apucat-o de braț și a ridicat-o complet de pe pat. Picioarele ei s-au zbătut pentru a se sprijini, iar ea și-a întins brațele pentru a-și păstra echilibrul. El a aruncat-o prin ușă și ea a căzut în genunchi.

Aerul de pe hol mirosea a rai în comparație cu dormitorul.

El a ridicat-o în picioare și a târât-o pe hol, picioarele ei goale simțind podeaua de lemn deformată. Au intrat într-o altă cameră și el a împins-o înspre peretele îndepărtat. „În genunchi.”

Ea s-a prăbușit la perete, simțind tencuiala veche și scândurile aspre sub vârful degetelor. A îngenuncheat, cu fruntea lipită de tencuială. Unul dintre picioarele lui era ferm pe spatele ei, dar atenția lui era mai sus. Metalul s-a

zgâriat de lemn și el a blestemat. „Unde s-au dus?” murmură el.

Cine?

Energia nervoasă se revărsa din el, iar mirosul transpirației lui umplea încăperea. Un al doilea miros emana de la el: al ei.

Stomacul i s-a întors pe dos.

Apoi a simțit lama lui apăsând pe obrazul ei.

***

Truman a respirat superficial, durerea de la împușcătură înjunghiindu-l cu fiecare inhalare.

Cel puțin încă mai respir.

„Crezi că Rose e înăuntru?” a șoptit Mercy în timp ce se ghemuiau în spatele adăpostului lor temporar.

Instinctul lui Truman îi spunea că este. *Dar Rose este în viață?*

Un țipăt de femeie a răsunat din casă și Mercy a sărit în picioare. Truman s-a năpustit și a apucat-o de cot înainte ca ea să fugă spre casă. „Stai jos!” a ordonat el în timp ce o durere orbitoare îi radia din piept.

Mercy s-a învârtit spre el, cu ochii mari și pieptul zvâcnind. *„Asta e Rose!”*

Țipetele s-au intensificat.

Mercy a căzut în genunchi și și-a pus mâinile pe urechi, apăsându-și arma pe tâmplă. „O omoară”, a șoptit ea.

Truman a apucat-o de celălalt braț, ținând-o la pământ, știind că era la câteva secunde distanță de a fugi din nou spre casă.

„Nu putem aștepta”, a șuierat ea, privindu-l în ochi. „Trebuie să intrăm. O să intru eu.”

El s-a ridicat într-un genunchi cu un geamăt slab și a strâns din dinți împotriva durerii. „Nimeni nu intră acolo.”

„Dacă îi așteptăm pe ceilalți, va fi prea târziu! Craig trebuie să știe că am

chemat întăriri.”

„Nu putem intra pe ușa din față”, a spus Truman printre dinții strânși. „Ne va ucide înainte să ajungem acolo. Unde este tunelul?”

Cu ajutorul lui Mercy, Truman a ajuns la Tahoe și a dat-o înapoi pe alee până la șosea, fără să vadă casa, sperând că trăgătorul va crede că au plecat. Apoi s-au întors pe jos prin pădure până la locul unde Mercy își amintea că se afla șopronul lui Ned. Fiecare pas îi zguduia pieptul lui Truman, creându-i dureri înțepătoare care îi radiau până la creier. Mercy s-a uitat de câteva ori la el cu îngrijorare, dar și-a ținut gura. Ar fi continuat până când ar fi fost fizic imposibil, iar ea știa asta. Între ușa din spate a casei și magazia de lemne se aflau 30 de metri de pământ. Ușa magaziei de lemne nu era vizibilă de la nicio fereastră.

„Crezi că Craig știe despre tunel?” a întrebat Truman în timp ce Mercy se uita în interiorul magaziei.

„Cred că ar fi încuiat ușa asta”, a răspuns ea. A scos o lanternă mică și a luminat spațiul. Lemnul tăiat era stivuit de la podeaua de beton până aproape de tavan. Spațiul de manevră era îngust. S-a strecurat pe un culoar îngust, lemnul prinzându-i jacheta și părul.

Păianjeni.

Lui Mercy nu părea să-i pese, așa că Truman și-a scos ferm din minte toate gândurile legate de picioarele păroase ale păianjenilor și a urmat-o. O bucată de lemn i-a înțepat pieptul și el a tresărit, prinzându-și respirația.

„Am găsit-o!”

S-a mai strecurat printre câțiva metri de lemn și a găsit-o îngenuncheată într-o zonă mai largă, privind în jos într-o gaură mare. O scară ieșea din deschidere și dispărea în întuneric.

Doamne Dumnezeule. Împingerea printre grămezile de lemne fusese destul de claustrofobică. Vederea tunelului negru l-a amețit și și-a întors privirea în altă parte.

Și-a aprins lanterna în gaură și a înclinat capul, ascultând cu atenție. „E liniștit. Mă îndoiesc că știe că există.”

„Unde crezi că se deschide în casă?”

„Cred că în subsol. Nu pot să cred că niciunul dintre tehnicienii de la locul crimei sau agenții nu au raportat un tunel. Trebuie să fie bine ascuns.” Ea și-a băgat lanterna sub braț și a început să coboare scara. A coborât ultimele două trepte și s-a ghemuit, arătându-și lanterna în josul puțului. „Sunt impresionată”, a spus ea. „A susținut-o cu grinzi de lemn. Va trebui să mă târăsc, dar nu e mizeria dărăpănată la care mă așteptam.”

S-a uitat nerăbdătoare la Truman, dar apoi sprâncenele i s-au îngustat. „Arăți gata să vomiți.”

Mă simt gata să vomit.

„Mă duc eu”, a spus ea, uitându-se din nou în josul puțului. „Tu poți aștepta întăriri. Lasă-i să știe ce facem. Nu vei putea să te târăști dacă ai coastele rupte.”

„Vin și eu.”

Capitolul 40

Truman a apelat la planul lor în timp ce se duela cu monștrii săi mentali. Spațiile apropiate nu i-au fost niciodată prietene.

Dar nu avea de gând să o lase să intre singură în casa aceea. Țipetele lui Rose creșteau, scădeau și se repetau; Mercy tresărea de fiecare dată.

Nu avea de gând să ezite de data asta. *Continua să se miște.*

Rose nu avea să moară cu el la câțiva metri distanță, incapabil să ia o decizie.

A dat înapoi pe scară, blestemând că își lăsase lanterna în SUV. Picioarele i-au atins pământul, iar el s-a ghemuit să se uite în josul pasajului. Mercy era la câțiva metri în tunel, lanterna ei expunând scândurile și murdăria.

Fiecare celulă din corpul lui îi striga să iasă afară.

A respirat adânc și s-a concentrat asupra ei. Ea era siluetă de lumina ei, dar el a văzut îngrijorarea de pe fața ei.

„Ești sigur de asta? Tu nu...”

„Nu mai vorbi despre asta.” El a înghițit greu. „Serios. Nu vorbi despre asta. Înrăutățește lucrurile. Doar mergi mai departe.” El și-a strâns buzele.

Ea a ezitat și apoi a dat din cap. Întorcându-se, a început să se târască, ținând într-o mână lanterna ei mică.

Truman o urma.

Mirosurile de descompunere a naturii și de pământ umed îl asaltau, amintindu-i constant că se afla *sub pământ*. Se târa, ținându-și ochii pe picioarele lui Mercy. *Nu te gândi la nimic, nu te gândi la nimic.* Capul i s-a lovit de partea de sus a tunelului și murdăria l-a împroșcat.

Viziunile unei prăbușiri în tunel i-au umplut creierul.

S-a oprit și și-a lăsat capul în mâini, inspirând adânc.

Prăbușire. Sufocare.

„Truman? Ești bine?”

„Da”, a forțat el. „Vin.” El și-a ridicat capul și a împins înainte, concentrându-se pe tălpile cizmelor ei. Lipsa ecoului și a zgomotului de fond i-a dat peste cap creierul, făcând pereții să pară mai apropiați decât cei 18 centimetri de fiecare parte a lui. Presiunea aerului părea să crească, iar plămânii lui se chinuiau să funcționeze. Transpirația îi picura pe mâini.

Cinci lucruri pe care le poți atinge.

Murdărie, pietre, hainele mele, fața mea, o scândură.

Patru lucruri pe care le poți vedea.

Strângea ochii în întuneric. Cizmele ei. Fundul ei. Conturul capului ei. Lumina.

A continuat să se târască.

De fiecare dată când își mișca mâna, simțea ca și cum un cuțit îi tăia coastele. S-a concentrat pe durere, bucurându-se de distragere. Coaste rupte? Probabil că da. Nu conta. Tot ce ar fi făcut un doctor ar fi fost să-l bandajeze și să-i spună s-o ia mai ușor.

Mâna stângă i-a aterizat în noroiul moale, iar el a dat înapoi. Durerea coastelor i-a trimis un vârf de fier prin nervi și direct în creier. A gâfâit.

„Truman?”

„Continuă să mergi.” *Nu vorbi despre asta.*

Ea a mers mai departe. Și-a imaginat spațiul dintre casă și magazie deasupra solului. Treizeci de metri cel mult. Cât de departe am ajuns? Căutând o diversiune, și-a numărat mișcările mâinilor, vizualizând numerele în creier. Capul i-a lovit o scândură și stele i-au luminat vederea.

„Tavanul e mai jos aici”, a spus Mercy.

Nu mai spune. Spatele a zgâriat tavanul și și-a flexat brațele, coborându-și partea superioară a corpului cu câțiva centimetri. Partea din spate a centurii i s-a prins de aceeași placă, iar un val de panică l-a cuprins. A coborât pe burtă, înaintând pe coate. *Cât timp pot să fac asta?*

Pot să dau înapoi?

Dacă capătul este baricadat? Cum o să ne întoarcem?

Avea nevoie să stea în picioare; avea nevoie să-și întindă brațele în lateral; avea nevoie *să respire.* A respirat adânc, plămânii luptându-se pentru oxigen.

Fiecare respirație era insuficientă. *Mă sufoc.*

„Truman! Mișcă-te!”

A deschis ochii. Mercy avansase cu vreo trei metri și zăcea pe o parte, uitându-se înapoi la el, cu lanterna îndreptată spre ochii lui. „Nu pot să respir.” Și-a strâns ochii. *Cinci lucruri... pământ.*

Tot ce simt este pământ. Nu te gândi. Nu gândi. Ieși afară! Acum!

Se împinse în mâini și genunchi, iar spatele i se izbi de tavan.

Trebuie să mă ridic!

A încercat să se împingă cu mâinile, dar corpul său nu avea unde să se ducă. A căzut pe burtă, cu ochii încă închiși, și și-a înfipt coatele în pereții tunelului.

Durerea i-a străbătut mâna și a deschis ochii la lumina orbitoare a lanternei ei, la un metru de fața lui. Ea își apăsase tocul cizmei pe mâna lui.

„*Târăște-te*. Acum! Sau o să te lovesc în față!”, a țipat ea.

El s-a ridicat de pe burtă, cu ochii fixați pe lumina ei puternică. Șocurile ei fizice și mentale funcționaseră.

„Atinge-mi cizma. Continuă să o atingi în timp ce ne târâm.” Ea a înain-

tat, îndreptând lumina în față.

El a urmat-o.

„Cântă ceva”, a ordonat ea.

„C-ce?”

„Orice”. Ea s-a lansat în refrenul piesei „Live Like You Were Dying” de Tim McGraw.

„Pe un taur numit Fu Manchu... ,” a recitat el. Degetele lui i-au atins pentru scurt timp cizma înainte ca aceasta să înainteze. Au căzut în ritm cu versurile, iar el și-a păstrat privirea pe cizmele ei. Au cântat în liniște melodia de două ori, rostind răgușit cuvintele. El și-a păstrat mintea goală, brațele și picioarele mișcându-se pe pilot automat. „Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilelor următoare uitându-mă la radiografii –” Ea se opri brusc din cântat.

Truman s-a oprit la jumătatea melodiei și s-a uitat dincolo de ea. O bucată de placaj le bloca drumul.

„A căzut unul dintre suporturi?” a întrebat Truman, în timp ce teroarea îi străbătea din nou corpul.

„Este capătul.”

***

Mercy a împins placa și aceasta nu s-a clintit. Panica o zguduia.

Așa s-a simțit Truman în fiecare metru al acelui tunel.

Și-a pus toată forța în a înfige podul palmei în colțul de jos al scândurii, iar aceasta s-a mișcat.

Mulțumesc, Doamne.

A făcut-o din nou și placa a început să cadă. A prins-o și s-a clătinat pe burtă în față, lăsând placa să intre într-un spațiu mai mare. Aerul proaspăt se năpusti prin tunel și Truman suspină ușurat. O îngrozise cu câteva minute în urmă și îi părea rău că țipase la el, dar avea nevoie să fie șocat. Nu știa cum să-l scoată din tunel, dar apoi și-a amintit cum îi cânta Rose unui cal sau unei oi

speriate. Animalul se liniștea, iar atenția lui se concentra asupra cântăreței. A fost singura idee pe care a avut-o și a funcționat.

Rezistă, Rose. Suntem atât de aproape.

A lăsat ușor placa să alunece din mâinile ei pe podea, la câțiva zeci de centimetri sub deschiderea tunelului, și și-a luat lanterna, scanând camera din fața ei. Tunelul se oprea în subsol. Grămezi de containere și cutii aglomerau spațiul cu tavanul jos. Emoția a cuprins-o. Ajunseseră în casă și puteau fi la doar câțiva pași distanță de a o găsi pe Rose.

„Mercy?" a implorat Truman în spatele ei.

Ea s-a grăbit să iasă din tunel și s-a întors să-l ajute. Fața și gulerul cămășii îi erau îmbibate cu sudoare.

„Ce-ți fac coastele?", l-a întrebat ea în timp ce el se ridica stângaci.

„Mă distrag."

„Este un lucru bun?"

„A fost." El și-a șters fruntea. „Mulțumesc. Nu am crezut că voi reuși."

„N-ar fi trebuit să încerci."

„Nu contează. Hai s-o găsim pe sora ta."

„Ascultă." Mercy a înghețat. „Auzi asta?"

„Sună ca doi bărbați care țipă unul la altul."

Și-au croit drum printre containere până la scările de la subsol și urcat treptele, tresărind la fiecare scârțâit. Mercy s-a uitat la telefonul ei. „Nu are semnal."

„Nu sunt surprins."

Au ajuns la ușa spre interiorul casei, o lumină slabă strălucea prin crăpătura de jos, și au ascultat. O voce era în casă, iar cealaltă părea că vine din exterior.

„Asta sună ca Levi!" Șocul îi tăie respirația.

„De unde ar fi știut el să vină aici?"

„Probabil că a auzit de la Eddie că mergem să verificăm povestea lui Toby. Dacă ar fi părăsit casa părinților mei în acel moment, ar fi depășit orice forțe de ordine care au răspuns când am chemat mai târziu întăriri."

Sau știa deja că Craig va fi aici?

Ea și-a apucat arma și a deschis ușa încet. A ieșit într-o zonă de lângă ușa din spate a casei, care era închisă cu scânduri. Mercy a înghițit în sec, amintindu-și de primul ei tur al casei vechi. Și corpul acoperit de muște din patul de la etaj.

„Asta nu e treaba ta, Levi!" strigă Craig de la etajul de deasupra lor.

Este Levi.

„S-a terminat, Craig", strigă fratele ei de afară. „Trebuie să o lași pe Rose să plece."

„Fratele tău trebuie să știe că suntem pe aici pe undeva", a șoptit Truman. „Nu putea să rateze Tahoe-ul meu parcat pe drum."

„Du-te dracului, Levi!"

„Sun la poliție!"

„Dă-i drumul! Cealaltă soră a ta a fugit deja cu coada între picioare. Sunt sigur că a adunat toți polițiștii din ținut să vină aici."

„Nu ai făcut nimic încă! Las-o pe Rose să plece înainte ca ei să aibă un motiv să vină să tragă".

Craig a râs. „Crezi că nu știu că i-am ucis pe acei pregătitori? O să mă prăjească."

„Ei nu au dovezi", a argumentat Levi. „Dar dacă o rănești pe Rose, cu siguranță vor ști. Eliberează-o înainte să fie mai rău pentru tine."

Craig nu a spus că Rose e moartă. Mercy și-a tras puterea din asta. Tăcerea lui Rose era aproape mai rea decât țipetele ei. Aproape.

„Deci poți renunța la înțelegerea noastră?" a țipat Craig.

„Înțelegerea noastră a fost să nu spun nimănui că ai fost la casa părinților mei în acea noapte. M-am ținut de cuvânt."

Mercy a tresărit. Asta nu mai era chiar adevărat.

„Și partea mea de înțelegere a fost că nu le spun unde ai îngropat cadavrul. Se pare că încă suntem chit."

„Rănirea lui Rose va șterge înțelegerea noastră", a strigat Levi.

Craig a râs. „Oh, ea a fost deja rănită."

Levi tăcea. Mercy își putea imagina furia lui. *Rănită, nu moartă*. „Trebuie să mergem sus", a șoptit ea. „El va fi distras vorbind cu Levi."

Truman a dat din cap, iar ea l-a condus spre scări. A păşit pe marginea fiecărei scări, aproape de perete, rugându-se să nu scârţâie. Direcţia vocii lui Craig i-a spus că acesta se afla în camera care dădea spre curtea din faţă. Cea cu fereastra cu scânduri şi cu fanta pentru spionarea vizitatorilor. De unde îl împuşcase pe Truman.

Craig chiar crede că am plecat?

Se uită înapoi la Truman. Îşi revenise după călătoria prin tunel, dar îşi cocoşase umărul drept într-un mod care îi spunea că îl dor coastele. Genunchii şi mâinile lui erau la fel de pline de noroi ca ale ei, iar ea a presupus că şi ea era acoperită cu acelaşi strat de pământ pudrat. Arăta ca şi cum ar fi fost prins într-o furtună de pământ.

Au ajuns în partea de sus a scărilor şi s-au întors spre camera cu fereastra închisă cu scânduri, unde Craig îşi continua conversaţia cu Levi. S-au oprit înainte de a ajunge la uşa deschisă.

„Dacă i-ai făcut rău lui Rose, o să le spun că mi-ai mărturisit uciderea pregătitorilor."

Mercy a recunoscut escaladarea tonului lui Levi; se apropia de un punct de ruptură.

„Atunci se pare că mă vei turna", a strigat Craig. „Nu pot accepta asta!"

„Unde e Rose?" a şoptit Truman. Mercy s-a uitat pe hol.

Fiecare uşă era deschisă. Rose era închisă în altă parte?

Un scâncet îi făcu părul de pe braţe să se ridice. *Rose este în cameră cu el.*

Truman dădu din cap; îl auzise şi el. „La naiba cu tine, Craig!" a strigat Levi.

Un foc de armă a fost tras de afară, iar sunetul de aşchii de lemn a venit din cameră.

Cu arma în faţă, Mercy şi-a aplecat capul pe lângă rama uşii şi l-a văzut pe Craig înaintând spre fereastra cu scânduri - care avea acum o gaură proaspătă de glonţ - şi trăgând înapoi în fratele ei. Rose era la picioarele lui, goală, ghemuită în poziţie fetală, cu sângele pătând covorul vechi de sub ea. *E cu spatele la noi.* I-a dat din cap lui Truman, a respirat adânc şi au păşit amân-

doi în pragul ușii.

Craig s-a sprijinit de geamul bordurat, trăgând în Levi.

Rose își ridică capul, aproape de nerecunoscut printr-un strat de sânge. „Mercy?”

Într-o fracțiune de secundă, Mercy și-a dat seama că fața lui Rose era acoperită de tăieturi. Craig s-a învârtit, cu arma îndreptată spre ea și Truman.

Mercy și-a golit încărcătorul în timp ce Truman făcea la fel, iar urechile îi țiuiau din cauza împușcăturilor rapide.

Craig se prăbuși, iar Truman se repezi la Rose în timp ce Mercy își lăsa arma jos, zguduită de vederea bărbatului sângerând de pe podea.

S-a terminat.

Ea e în viață.

Rose s-a așezat și s-a sprijinit de Truman în timp ce Mercy se repezea la fereastră. „Levi, nu trage! Craig e la pământ!” a strigat ea înainte să se uite prin fantă.

Fratele ei era la pământ. Nemișcat.

Mercy nu putea să respire; stătea lipită de fereastră, dorindu-și ca fratele ei să se ridice. „*Levi!”,* a strigat ea. Nu se putea îndepărta.

„Mercy!” a spus Truman tăios.

Ea s-a întors, cu adrenalina în creștere. „Levi nu se mișcă! Trebuie să ajung la el!”

Truman își pusese jacheta subțire pe Rose, iar ea îi îndepărta mâinile când el încerca să îi verifice rănile însângerate. „Sunt bine”, a insistat Rose. El și-a îndreptat atenția spre Craig. I-a scos cămașa și a apăsat-o pe balta de sânge de pe pieptul lui.

Mercy a ieșit în fugă din cameră.

***

Ochii lui Craig s-au deschis, întâlnind privirea lui Truman. „Rezistă”, a ordonat Truman. „Vin ajutoarele.”

„Du-te dracului”, a mormăit Craig, tușind.

„Da, ei bine, și eu te iubesc”, a spus Truman, apăsând mai tare pe cămașa pe care o strânsese în jurul rănilor lui Craig. A devenit umedă sub degetele lui.

„Întotdeauna ai fost un măgar”, a mormăit Craig. „Întotdeauna făceai lucrul cel mai bun.” Sânge spumos i-a ieșit din gură când a tușit.

Prea mult sânge.

Mâna lui Rose a atins umărul lui Truman, iar cu cealaltă s-a întins spre Craig. Vârfurile degetelor ei au dansat pe pieptul lui, observând sângele și găurile. I-a atins gura, a simțit spuma roșie și s-a retras.

„Nu e bine”, a șoptit ea.

„Nu mă vei salva de data asta, Truman.” Sângele a curs din gura lui Craig, iar el a rămas nemișcat.

„Craig!” Truman i-a scuturat umărul. Privirea bărbatului era nefocalizată.

„A murit”, a spus Rose încet. „A fost prea mult.”

Truman stătea pe spate, cu cămașa udă în mână, holbându-se la omul mort.

Ce aș fi putut face diferit?

Capitolul 41

Mercy s-a luptat cu încuietorile de la ușa de la intrare a lui Ned, degetele ei bâjbâind, iar în cele din urmă a deschis ușa și s-a aruncat în jos pe trepte. *„Levi!”*

Fratele ei era întins în pământ, cu sânge curgându-i din partea laterală a gâtului.

Ea ș-a alunecat la pământ, și-a smuls jacheta și a apăsat-o pe rană. Putea

simți pulsul sângelui în timp ce îi părăsea corpul.

Craig lovise o arteră.

Cum pot pune un garou pe gât?

Levi a deschis ochii. „Rose?”

Mercy s-a aplecat mai aproape. „O să fie bine.” *Sper.*

„E bine. Trebuia să-ți fi spus mai devreme despre Craig.”

„Nu erai sigur.”

„Mă întrebam.” El i-a ținut privirea. „Mi-a fost dor de tine. Mă bucur că te-ai întors.”

Ea i-a zâmbit cu buzele tremurânde. „Și eu.”

„Ai grijă de Kaylie pentru mine. Ține-o pe mama ei departe.”

Gheața a inundat venele lui Mercy. „*Nu vorbi așa.”* Ea a apăsat mai tare pe gâtul lui.

„Nu Pearl”, a șoptit el. „Nu mama. *Tu.”*

Ea a înghițit greu. Cuvintele lui erau atât de slabe. Pulsațiile de sub vârfurile degetelor ei s-au îndepărtat.

Sirenele sunau. Agenți ai districtului.

„Vei fi bine”, a implorat ea. *Nu mă poate părăsi acum. Tocmai l-am adus înapoi.*

„Spune-i că o iubesc.”

„Spune-i tu!”

„Kaylie”, a șoptit el. Ochii i s-au închis și a tras o jumătate de respirație tremurândă.

Mercy privit la corpul fratelui ei, ignorând ușile mașinii care trântit în alee.

Acest lucru nu se întâmplă.

Capitolul 42

Trei zile mai târziu

Mercy ura înmormântările.

Fusese la doar două în viața ei, dar cea de-a treia avea să rămână pentru totdeauna în memoria ei. A privit cum coborau sicriul lui Levi și a renunțat să mai încerce să-și stăpânească lacrimile. Toată ziua le ținuse în ea, încercând să fie puternică pentru restul familiei, dar finalitatea de a-și vedea fratele dispărând sub pământ era prea mult. A privit în sus, dincolo de doliu și de hectarele de copaci. Vârfurile albe ale munților îi erau familiare pe cerul albastru, iar mirosul uscat și prăfuit al pinilor o liniștea.

Oregonul central era încă casa ei; rădăcinile ei aici erau mai adânci decât își dăduse seama. Cei cincisprezece ani de absență păreau să se dizolve, iar ea își trăgea puterea din frumusețea fizică din jurul ei.

Apucarea lui Rose de mâna ei se strânse.

Ea era motivul pentru care Mercy încercase atât de mult să fie stoică. Rose suferise din cauza răpitorului ei și își pierduse fratele, dar Rose fusese cea care dăduse dovadă de putere. Se formaseră cruste peste tăieturile lungi de pe fața, pieptul și brațele lui Rose. Rămășițe ale modului în care Craig o făcuse să țipe... pentru a o chinui pe Mercy.

Funcționase. Ea auzea țipetele lui Rose în visele ei în fiecare noapte.

Rănile erau superficiale. Rose ar putea avea câteva cicatrici, dar de fiecare dată când Mercy se uita la sora ei, Craig Rafferty venea în prim-planul gândurilor ei. Lui Rose nu-i păsa de cicatrici; ea își ținea capul sus. Bărbații se holbau la rănile ei. Copiii se dădeau înapoi. Femeile au lăcrimat. Rose le-a ignorat reacțiile și a oferit sprijin și mulțumiri tuturor celor care i-au vorbit despre Levi.

„Astăzi este vorba despre Levi”, i-a spus ea lui Mercy. „Semnele de pe fața mea nu contează”.

Acasă, Mercy o văzuse urmărind ușor semnele de pe obraji, cu o față

inexpresivă. Apoi își atinsese stomacul, cu o expresie de uimire pe față.

Mercy o implorase să ia pilula de a doua zi. Rose a refuzat.

„Nu voi face asta”, a spus ea. „Dacă există un copil, îl vreau.”

„Dar Rose”, a început Mercy, o duzină de motive aglomerându-i-se în minte. *Copilul unui violator. Ce-i vei spune copilului? Va avea un alt bărbat grijă de acel copil într-o zi?* Apoi și-a dat seama că, dacă cineva putea face față situației, aceea era sora ei. Inima ei era enormă, iar ea poseda un adevărat dar al iertării.

Chiar și oarbă, ea era mai hotărâtă decât Mercy.

Rose nu știa dacă era însărcinată. Dar expresia ei introspectivă îi spunea lui Mercy că spera să fie.

A doua lor conversație importantă fusese despre moartea lui Kenny, primul atacator.

Ele și Truman se înțeleseseră să păstreze tăcerea. Singurele alte două persoane care știau despre Kenny erau moarte.

Poliția găsise pozele de la balul de absolvire ale lui Jennifer și Gwen în apartamentul lui Craig. De asemenea, găsiseră amprentele lui pe armele furate de la Owlie Lake. În interviul ei, Rose declarase că Craig îi spusese că el îi omorâse pe pregătitori și pe cele două fete. Craig Rafferty a luat probabil toată vina pentru ceea ce făcuseră ambii bărbați.

A fost suficient pentru a începe închiderea cazurilor și pentru a oferi vindecare familiilor îndelung îndurerate.

David Aguirre a început o ultimă rugăciune deasupra mormântului lui Levi. În jurul ei, capetele se plecau. Mercy se holba la gaura imensă și se străduia să scoată la suprafață mai multe amintiri despre fratele ei. *De ce am lăsat să treacă cincisprezece ani?* Ultimele lui clipe în noroiul din fața casei familiei Fahey o bântuiau și ura faptul că vor fi o amintire importantă pentru tot restul vieții ei.

În jurul ei, toată lumea s-a ridicat în picioare, iar ea s-a ridicat rigid, simțindu-se cu zeci de ani mai bătrână. Punând mâna lui Rose pe brațul ei, și-a urmat frații și părinții din primul rând de scaune, mergând orbește în spatele lui Pearl. Familia ei a început să formeze un rând de primire, iar Mercy s-a

retras, transferând mâna lui Rose la Pearl și fugind să stea sub un pin ponderosa impunător, între pietre funerare vechi, la cincisprezece metri distanță. Tatăl ei încă nu o privea în ochi, dar mama ei o asigurase că nu o învinovățea pe deplin pentru moartea lui Levi. Mercy fusese uimită de cuvintele mamei ei. *Să mă învinovățești pe mine este o opțiune?*

Purta propria ei vină minoră pentru moartea lui Levi, dar nu ea îl plasase în afara acelei case și nu ea fusese cea care ascunsese identitatea unui posibil criminal timp de cincisprezece ani. Ea, Truman și Rose fuseseră de acord să nu împărtășească implicarea lui Levi cu Craig. Nimeni nu avea de câștigat știind ce făcuse fratele ei.

Distanța dintre ea și tatăl ei s-ar putea să nu fie niciodată depășită. Mama ei își revenea, dar numai în măsura în care se simțea confortabil sub ochiul vigilent al soțului ei. Pearl era la fel, comportându-se rigid în preajma lui Mercy când soțul ei era prezent. Owen nu lăsa familia să o recunoască, iar Rose recunoscuse că era supărat din cauza morții lui Levi.

Nu-mi pasă cum se simte familia mea. Nu prea mult, oricum.

Inspiră parfumul copt al pinilor, refuzând să se simtă rușinată că nu putea să stea la rând și să-i asculte pe cei îndurerați spunându-și banalitățile.

Astăzi este vorba despre Levi. Mi-am luat rămas bun.

Ajunsese să accepte ce le făcuse Levi ei și lui Rose. Nu-l iertase. Încă. Dar a refuzat să nutrească orice ură. Ce a fost făcut, a fost făcut. Să lase furia să mocnească împotriva fratelui ei mort nu ar face decât să o rănească.

Peste câteva săptămâni, va ruga câteva persoane să-i împărtășească amintiri fericite despre fratele ei. Dar nu astăzi.

„Mătușă Mercy?” Kaylie a apărut alături de ea. „Nu vreau să stau în acea linie.”

Vederea nepoatei ei i-a ridicat moralul. Levi era mereu prezent pe chipul lui Kaylie și în gesturile ei. Cu cât Mercy petrecea mai mult timp cu adolescenta, cu atât îl vedea mai mult pe tânărul Levi pe care și-l amintea. Era reconfortant.

Acum două zile, Mercy i-a spus lui Kaylie că numele ei a fost ultimul cuvânt pe buzele lui Levi Fata se prăbușise la acea dezvăluire, dar Mercy știa

că o va consola mai târziu.

Acum Mercy a pus un braț în jurul umerilor ei. „Nici eu nu pot să o fac. Cred că e în regulă dacă stăm aici în spate și privim.” Mama lui Kaylie nu a participat, iar pe Mercy o durea inima pentru adolescentă.

Atât de singură.

„Tatăl tău te-a iubit foarte mult,” a șoptit Mercy, știind că fata a auzit fraza de o mie de ori în ultimele câteva zile. Mama lui Mercy o adusese pe Kaylie să stea în casa ei și o îngrijea într-un mod în care Mercy bănuia că adolescenta nu experimentase niciodată.

„Știu”, a spus Kaylie. Ea a luat o respirație profundă. „Am o mare favoare să îți cer.”

„Orice.”

„Vreau să vin să locuiesc cu tine în Portland.”

Mercy s-a blocat. La *asta* nu se așteptase. Ultima rugăminte a lui Levi îi răsună în minte și ea a închis-o. Nu spusese nimănui ce îi ceruse el. „Mai ai încă un an de școală. Ar trebui să-l termini aici. Bunica și mătușa Pearl vor avea mare grijă de tine.” Vocea ei a tremurat.

Kaylie a scuturat din cap. „Ei nu mă înțeleg. Întotdeauna am fost doar tata și eu. Nu știu cum să mă potrivesc într-o familie.”

„Oh, Kaylie-”

„Nu trebuie să te hotărăști încă”, a spus ea repede. „Gândește-te la asta. Eu curăț după mine și nu am nevoie să fiu distrată.”

Pot să mă ocup de o adolescentă?

O trase pe fată strâns lângă ea, amintindu-și cât de abandonată se simțise când era adolescentă. Ea nu ar lăsa să se întâmple asta cu Kaylie.

Dar mai întâi avea de pus la punct propria ei viață.

„Ai încredere în mine”, a spus Mercy. „Nu te voi lasa singură. Dar am niște lucruri de făcut, și apoi îți voi spune ce decid.”

Kaylie a privit-o în ochi. „Promiți?”

„Absolut.”

***

Truman o privea pe Mercy îmbrățișându-și nepoata în timp ce își aștepta rândul la coada de primire.

El ar fi vrut să sară peste ea și să scape ca Mercy, dar șeful poliției avea o datorie. I-a venit rândul, strângând mâinile, îmbrățișând femeile și repetând replica „Îmi pare rău pentru pierderea suferită" până când s-a simțit albastru la față. A strâns ultima mână și s-a îndepărtat.

„Hei, Truman." Mike Bevins a căzut în pas cu el, iar el s-a oprit să mai strângă o mână.

Nicio scăpare încă.

„Știu că nu e momentul potrivit să aduc vorba despre asta, dar am auzit niște zvonuri și m-am gândit să ți le spun."

„Ce ai auzit?" a întrebat Truman precaut. Fusese intervievat de mai multe ori în legătură cu împușcăturile de la casa lui Ned Fahey, dar publicul încă îi punea întrebări.

Mike s-a uitat în jos la cizmele lui. „Chiar a spus Craig că i-a ucis pe acei oameni pentru că voia să fie următorul la rând pentru afacerea tatălui meu?" Umerii lui s-au prăbușit.

Truman a tras aer în piept. „Da, i-a spus asta lui Rose. Asta a fost o noutate pentru tine?"

„Într-un fel." Mike i-a întâlnit în sfârșit privirea. „Întotdeauna a fost cu o jumătate de pas în urma mea, știi? Craig nu era prea vorbăreț, dar când o făcea, mă întreba adesea despre planurile mele de viitor și mă încuraja să mă mut în Portland și să încep să predau acele cursuri de supraviețuire. Nu mi-am dat seama că era din cauză că voia să mă dea la o parte."

„Tatăl tău este aici?" a întrebat Truman.

„Nu. Sănătatea lui s-a înrăutățit."

„Îmi pare rău, Mike. Ce ai de gând să faci?"

Mike s-a întors să se uite la linia de primire, unde Owen Kilpatrick stătea lângă tatăl său. „Deocamdată voi fi ceea ce tatăl meu are nevoie să fiu. Dar nu-l voi lăsa să-mi conducă viața."

„Le-ai putea face pe amândouă. Să conduci ferma și să predai."

„Știu", a spus el. „Dar am sperat la o pauză curată." Ochii lui albaștri i-

au întâlnit pe ai lui Truman. „Vor fi unele schimbări la fermă când va muri tatăl meu. Sunt unele aspecte ale filozofiei sale pe care nu vreau să le continui."

Gata cu pregătirea pentru sfârșitul lumii la ferma Bevins?

Truman se întrebă cum va zgudui restul orașului pierderea acelui pilon. „Mult noroc. Sunt aici dacă ai nevoie de mine." I-a întins mâna.

Mike era solemn când i-a luat mâna. „Știu. Mulțumesc, Truman." A plecat să se alăture unui cerc de oameni care îl așteptau. Truman l-a privit plecând, întrebându-se cât de mult se sprijineau acei oameni pe Mike Bevins. S-ar putea să aibă parte de câteva schimbări.

Mercy era acum singură sub pin, iar el s-a îndreptat spre ea. Stătuse la slujbă la două rânduri în spatele ei, privind-o cum o ținea de mână pe Rose și simțindu-se ciudat de deconectat. El și Mercy fuseseră împreună aproape non-stop de la crimă. Îi plăcea să fie așa.

S-a apropiat de ea, admirându-i ochii verzi care îl priviseră traversând cimitirul. Gura ei s-a transformat într-un zâmbet în timp ce el se apropia, iar el a fost uimit de cât de atras era de ea. Încă nu vorbiseră despre situația lor.

Avem o situație?

Aveau. Dar niciunul dintre ei nu fusese pregătit să o abordeze. În schimb, rămăseseră tăcuți, sprijinindu-se unul pe celălalt în timp ce ea era îndurerată, rareori părăsindu-și unul altuia partea. El a vrut să arate că va fi mereu acolo când va fi nevoie. Chiar dacă nu au existat cuvinte, el a văzut înțelegerea răsărind în ochii ei. Observase privirile complice ale mamei ei și ale celorlalte femei din oraș: Truman Daly nu mai era pe piață.

El știa asta de ceva vreme, dar Mercy abia acum se prindea. El i-a întins mâna în timp ce se apropia, iar ea a luat-o. „Poți să mă scoți de aici?", a întrebat ea.

„Încotro?"

„Vreau să urc pe un munte."

***

Nu era chiar un munte, recunoscu Mercy. Dar urcarea pe vârful din spatele lacului Owlie era exact ceea ce avea nevoie.

Ea și Truman și-au petrecut următoarele două ore căutând oase. Nu au găsit nimic.

Pe o stâncă cu vedere la priveliștea vastă, au luat în cele din urmă o pauză.

„Cred că nu vom ști niciodată unde se află trupul lui Kenny", a spus Mercy, întorcându-și fața în sus pentru a se bucura de soare.

„Sau numele lui de familie", a spus Truman. „Am căutat în dosarele persoanelor dispărute din jumătatea de vest a Statelor Unite, dar în afară de a-i cere lui Mike Bevins dosarele de angajare de acum cincisprezece ani, nu știu ce altceva să fac."

„Ambele părți vinovate au plătit prețul."

„Sunt de acord."

„Mulțumesc că ai păstrat secretul meu și al lui Rose."

El a ridicat din umeri. „Merge împotriva principiilor mele? Da. Dar mai mulți oameni vor fi răniți dacă vorbesc. Mai ales acum." I-a luat mâna. „Nu mă deranjează să fac asta pentru tine."

Ea i-a strâns mâna și i-a studiat ochii. El era sincer. O greutate veche s-a ridicat încet de pe umerii ei, o greutate pe care o purta de mult timp. Era din cauză că Craig era mort? Sau pentru că îi făcuse confidențe lui Truman? Acum el purta jumătate din povara ei.

„Ce vei face cu casa lui Jefferson?" a întrebat ea.

„O voi păstra deocamdată. Nu sunt pregătit să o vând."

„Ai avut criminalul unchiului tău în mâinile tale la casa Fahey."

„Am avut", a recunoscut Truman. „Privind în urmă, sunt mândru că nu l-am privit pur și simplu sângerând până la moarte. Bănuiesc că dacă aș fi avut timp să mă gândesc la asta, aș fi lăsat să se întâmple."

„Tu nu ești așa", a afirmat Mercy.

„Nu, nu sunt", a fost el de acord. „Mi-am schimbat părerea despre câteva lucruri în ultima săptămână. Vreau chiar să mă uit mai atent la sistemul de alimentare de rezervă al unchiului meu și la alimentarea cu apă. Poate că are

un pic de sens să fii pregătit în caz de urgență.”

L-a pocnit ușor peste braț, iar el a tresărit. „Ai grijă la coaste!”

„Am uitat. Scuze.” Ea s-a aplecat mai aproape și și-a lipit buzele de ale lui, adorând senzația amețitoare care o străbătea la atingerea pielii lui. Trecuseră câteva momente intime în ultimele câteva zile. Suficiente pentru a o face să se îndoiască de viitorul ei. El devenise important pentru ea, iar acum inima ei era vulnerabilă. Un sentiment pe care nu-l mai experimentase de ani de zile.

Dar nu era speriată. Se simțea bine.

„Când te întorci la Portland?” a întrebat el în cele din urmă. Întrebarea plutea deasupra capului amândurora de trei zile. Cazul ei fusese terminat. Solicitase o săptămână de concediu, care îi fusese imediat acordată, dar sfârșitul ei era aproape.

„Sâmbătă.”

„Voi veni în vizită în weekendul următor. Drumul nu e așa de rău.”

„Va începe să fie nașpa dacă o vom face de mai multe ori pe lună”, a subliniat ea.

„Merită.”

„Jeff mi-a spus că biroul său din Bend a obținut o aprobare bugetară care îi permite să mai aducă încă trei agenți.” A așteptat reacția lui.

Truman a înghețat. „Vorbești serios?” Zâmbetul lui a început să se lărgească. „Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?”

„Am aplicat deja.” Bucuria de pe chipul lui i-a făcut inima fericită. „Dar există o șmecherie.”

„Ce? Nu-mi pasă. Doar spune.” El a luat ambele mâini și a tras-o în sus pentru a sta pe stâncă, unde a îmbrățișat-o strâns.

„Kaylie s-ar putea să stea cu mine.”

„Asta e fantastic. Ea are nevoie de o casă și tu ești perfectă pentru ea.”

„Crezi asta?” *Glumea? „* Nu știu nimic despre creșterea unui adolescent.”

„Tu nu ai fost adolescentă?”

„Ei bine, da, dar situația mea...”

„Atunci ai mai multă experiență decât jumătate din populație.” El a

zâmbit la ea. „O să vă descurcați de minune. Veți fi bune una pentru cealaltă.”

„Cred că aș putea cumpăra o casă în Bend.” Ea s-a uitat la priveliștea lor asupra văii care se întindea. „Am nevoie de asta. Am nevoie de cerul larg deschis și mai puțină ploaie gri. Am nevoie să mă uit în sus și să văd un șir lung de munți albi. Îmi vorbește sufletului. Am uitat până când m-am întors.” Ea i-a întâlnit privirea. „Vreau să fiu mai aproape de tine... să văd ce se întâmplă.” A șoptit ultimul cuvânt.

„Doar să nu-mi ceri să-ți inspectez spațiul de depozitare.” Zâmbetul lui i-a făcut inima să bată mai repede.

„Niciodată! Jur pe viața mea că nu te voi forța niciodată să stai într-un spațiu mic.”

„Atunci avem o înțelegere.”

El a învârtit-o într-o aplecare dramatică și a sărutat-o din nou.